

Chỉ Vì Được Gặp Em (Just For Meeting You)

Contents

Chỉ Vì Được Gặp Em (Just For Meeting You)	1
1. Chương 1: Lời Dẫn	1
2. Chương 1-2: Tiệm Tay Chia Sẻ Nguồn Năng Lượng Tích Cực	2
3. Chương 2: Nhớ Mãi Không Quên	13
4. Chương 3: Không Say Không Vui	25
5. Chương 4: Ctrl + Alt + Del	35
6. Chương 5: Không Có Ở Bên Nhau Có Sao Đây	45
7. Chương 6: Thật May Cuối Cùng Vẫn Là Người	54
8. Chương 7: Kịp Gặp Người Vào Cơ Duyên Tuyệt Nhất	71
9. Chương 8: Bạn Thân Yêu, Hãy Tự Quyết Định Đi Nhé	77
10. Chương 9: Một Cô Mập	86
11. Chương 10: Đường Đi Khó Như Vậy Nhưng Bạn Dám Thích Tôi	96
12. Chương 11: Màn Cầu Hôn Không Hoàn Hảo	104
13. Chương 12: Chúng Ta Đã Qua Cái Tuổi Yêu Bằng Tai	120
14. Chương 13: Hậu Ký: Điều Hòa Có Lời Muốn Nói	125

Chỉ Vì Được Gặp Em (Just For Meeting You)

Giới thiệu

Tên tiếng Anh: Just for meeting youSố chương: 12Thể loại: Tản văn, ngôn tình hiện đạiNgười dịch: Tô Ngọc HàCả thể g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-vi-duoc-gap-em-just-for-meeting-you>

1. Chương 1: Lời Dẫn

Cả thế giới của anh chỉ còn thiếu mình em, vì người ấy là em nên duyên phận này đến muộn một chút cũng không hề gì.

Thế giới này nói lớn thì rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ.

Lớn đến mức đã đi lâu như vậy mà vẫn chưa gặp được một nửa của mình. Lại nhỏ tới mức chỉ cần đi quanh người mình yêu một vòng là có thể ngắm nhìn cả thế giới.

Tôi bắt đầu viết cuốn sách này vào mùa đông, muốn trải nghiệm một vài thay đổi. Lần này tôi không viết thêm nhiều câu chuyện về những người xung quanh mình, mà chọn cách xây dựng một vài nhân vật đáng yêu, viết truyện theo cách sáng tạo hình ảnh. Vì tôi suy nghĩ, những câu chuyện chân thực xảy ra hàng ngày hàng giờ, mỗi một người trong chúng ta đã là những người ghi chép chăm chỉ nhất rồi. Còn tôi, chỉ muốn biểu đạt những tình cảm dịu dàng hơn bằng chính trải nghiệm thực sự của bản thân. Tôi đơn giản

chỉ muốn viết những câu chuyện hay hơn, không hạn định với bạn người này là ai trong cuộc đời tôi, mà sẽ đưa bạn bước vào thế giới tình cảm của mình bằng những con người khác nhau.

Cuốn sách này giống như một chiếc ô ngoài cửa khách sạn, gặp ngày trời mưa sẽ nhắc bạn đừng để bị ướt. Nó cũng giống như một cái bật tai đau đớn để nhấn tâm thức tỉnh mỗi khi bạn sung sướng chìm đắm trong hạnh phúc đến nỗi quên cả hình tượng của mình. Nó còn giống như một tiếng hét lớn khi bạn đang chìm ngấm giữa dòng người cô đơn, nghe thấy nó, bạn chắc chắn sẽ quay đầu. Ừm, có người đang tìm bạn đấy mà.

Mười hai câu chuyện với vô số những trải nghiệm tình cảm khác nhau. Bạn có thể chọn đọc vào một đêm khuya trước khi đi ngủ hoặc trên chuyến tàu điện những lúc vội tới công sở, tùy bạn lựa chọn. Hãy cảm nhận những yêu hận của họ, dù hạnh phúc hay bi thương, dù điên cuồng hay tiếc nuối. Khi bạn đơn độc, yêu đơn phương hay bị từ chối, thậm chí là lúc phải cố gắng để từ bỏ tất cả, nó sẽ là một chiếc ô vượt mọi khoảng cách không gian, mang tới cho bạn những bình yên lặng lẽ.

Tôi hy vọng bạn sẽ đọc nó thật chậm, có thể vừa đọc vừa nghe nhạc, ăn bỏng ngô. Tôi hy vọng bạn có thể đặt nó bên gối, tin tưởng vào sức hút của tình yêu, nhất định sẽ có được niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất.

Mong sao sự xuất hiện của một người nào đó có thể khiến thế giới của bạn trở nên phong phú, mong cuộc sống của bạn có thật nhiều niềm vui, mong sao cuộc đời dài rộng này yên bình và êm ả, có hồi ức để chứng thành rượu. Mong cho bạn không có điểm yếu, cũng không cần lớp áo giáp bảo vệ. Mong sao cho chúng ta và những người chúng ta yêu thương cùng được hưởng thụ cuộc đời này, được khóc được cười, sống lâu trăm tuổi.

Cả thế giới của anh chỉ còn thiếu mình em, vì người ấy là em nên duyên phận này đến muộn một chút cũng không hề gì.

Ngày 12/12/2014

2. Chương 1-2: Tiệm Tay Chia Sẻ Nguồn Năng Lượng Tích Cực

*Tên chương: Câu nói bắt nguồn từ hành động chia sẻ những dòng trạng thái trên Weibo khi gặp tin buồn hoặc chuyện không vui, thể hiện rằng mình chia sẻ vì chính nghĩa.

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Hà Lộ đã gọi điện cho cậu bạn trai Phó Tiểu Thiên suốt cả buổi chiều. Đây đã là ngày thứ hai Phó Tiểu Thiên đi Mỹ công tác, nhằm tính giờ cất cánh của chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ thì lúc này kiểu gì cũng phải hạ cánh rồi chứ, vậy mà vẫn liên tục thông báo tắt máy. Cô nghe thông báo tự động của tổng đài trong di động, thầm nghĩ: Lát nữa em gọi lại, anh phải bắt máy cho em đó.

Hà Lộ, Giám đốc sáng tạo của một công ty quảng cáo nào đó, được mệnh danh là “Giáo chủ ngàn mặt”, một giây trước vẫn có thể bày ra nụ cười tiêu chuẩn của nữ tiếp viên hàng không, xách một túi trà chiều to dùng thưởng cho các đồng nghiệp, một giây sau khi bắt đầu mở cuộc họp phân công công việc, cô đã mắng người ta té tát, khiến người ta chỉ muốn nôn hết chỗ Starbucks sáng nay vừa uống ra trả lại cho cô. Các bộ đồ trong tủ quần áo của cô đều là mẫu mới nhất của các thương hiệu nổi tiếng mỗi mùa, trên bàn trang điểm và trong chiếc tủ lạnh mini đều xếp đầy những lọ nước hoa màu đen, dựa theo phong thủy và vận số hôm đó mà quyết định xịt lọ nào, chưa trang điểm là chưa ra khỏi nhà, thích đưa nét bút kẻ mắt cuối cùng trên đuôi mắt bay lên tận mặt trăng, chỉ thoạt nhìn đã mang dáng dấp tiêu chuẩn của một nữ vương thời hiện đại.

Nhưng nếu tò mò muốn quan sát tỉ mỉ thì những sở thích của cô ấy lại vô cùng giản dị. Cô là fan cuồng của “Cừu vui vẻ và Sói xám”*, phản cảm với các bài nhạc Pop, chỉ yêu thích những bài hát online có tiếng, kiểu như bài “Chạm một lần, đánh một lần”. Cô vẫn là điển hình cho mẫu người ra ngoài thì kiêu sa, về nhà thì lụm lụm. Tuyệt đối đừng tới thăm nhà cô ấy, bởi vì bạn sẽ tưởng rằng cô ấy đang đồng thời sống chung

với khoảng hai chục người đàn ông cơ bắp, mà thực chất cảnh tượng thảm khốc ấy chẳng qua chỉ là một ngày bạn trai chưa kịp dọn dẹp mà thôi.

*Cừu vui vẻ và Sói xám là một bộ phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc. Bộ phim nói đến một nhóm cừu sống ở Thảo nguyên Xanh và câu chuyện xung quanh con sói vùng về muốn ăn thịt chúng. Bộ phim được chiếu tại hơn 40 đài ở Hồng Kông gồm TVB, kênh truyền hình Bắc Kinh và CCTV.

Bạn trai cô – Phó Tiểu Thiên – là một anh chàng “tiểu bạch”* hiền lành điển hình. Tất cả mọi người đều cảm thấy anh như một con thú cưng của Hà Lộ, thấy chủ nhân ắt sẽ vẫy đuôi mừng, gọi dạ bảo vâng, bắt anh đi thì anh sẽ chạy còn nhanh hơn cả vận động viên, bắt anh hái sao có khi anh sẽ thật sự đi nghiên cứu về tên của các chòm sao. Đôi “kim đồng ngọc nữ” xứng đôi vừa lứa này đã yêu nhau được bốn năm. Chuyện này phải ngược dòng thời gian trở về ngày tốt nghiệp đại học. Giây phút Hà Lộ tung chiếc mũ cử nhân lên đã vô tình ném trúng Phó Tiểu Thiên, không ngờ lại va trúng vào một đoạn nhân duyên. Phó Tiểu Thiên đã hứa sẽ làm nhân viên bóc vỏ tôm cùng nhân viên rửa chân chuyên nghiệp của cô suốt đời.

*Thường dùng để chỉ những anh chàng sống dựa vào nguồn chu cấp tài chính của phụ nữ hoặc dợi đối phương nuôi mình, mang nghĩa tiêu cực. Ngoài ra còn chỉ những chàng trai có diện mạo rất trắng trẻo, đối lập với những người đàn ông thô kệch cao to, ý nghĩa này chỉ thuần túy miêu tả diện mạo, không có ý chê bai.

Hai chữ “ngoại” và “tình” hoàn toàn không thể ghép lại thành một từ bình thường trong tự điển của Hà Lộ.

Điện thoại không liên lạc được, sau khi tan làm, Hà Lộ đành ăn cơm một mình. Hớn hờ đi ngang qua một cửa hàng đồ hiệu nào đó, cô lập tức mua cho mình một chiếc túi xách. Ngửa miệng muốn ăn bánh su kem, thế là cô đeo kính râm đi xuống tầng B1. Khi đi thang máy, cô cảm thấy trên người mình có mùi gì đó hơi kỳ lạ, xem ra hôm nay đã chọn nhầm nước hoa rồi, về sau cô mới tỉnh ra nguyên nhân chọn nhầm nước hoa là vì hôm nay phong thủy không tốt, vì cô đã nhìn thấy cảnh Phó Tiểu Thiên dỗ một cô ả từng phẫu thuật thẩm mỹ ăn bánh su kem như dỗ một đứa con nít.

“Tay liệt rồi sao, không thể tự cầm được à?” Hà Lộ đi ngang qua bên cạnh hai người họ, thầm nói với cô gái phẫu thuật thẩm mỹ.

Họ như thể gặp phải ma, gào thét ầm ĩ đến quên cả hình tượng ngay trước cửa hàng bánh su kem. Hà Lộ tảng lờ hết thấy, vẫn mua bánh, cho vào túi rồi quay người bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra. Phó Tiểu Thiên đột ngột giữ tay cô lại, rất lâu sau mới rặn ra được vài từ: “Anh đã định nói với em từ lâu...”. Hà Lộ quay ngoắt lại ngắt lời anh ta: “Chiếc máy bay ấy không rơi ngay giữa Thái Bình Dương thật là đáng tiếc”, sau đó cô quay đầu đi thẳng, chẳng khác gì vừa bắt gặp hai con mèo hoang vụng trộm khi đi ngang qua một ngôi nhà nào đó dọc đường, cực kỳ phong độ như không phải chuyện của mình.

Thế rồi cô một mình vào quán bar, khóc tu tu. Phó Tiểu Thiên còn nói anh ta tới Mỹ, đúng là to gan dám lừa mình. Một người nguyên đai nguyên kiện như mình mà lại thua một đứa đã dao kéo. Ai cho anh cái gan đá tôi? Ai cho phép anh bãi công trước khi bà đây đuổi việc? Hà Lộ uống hết cốc rượu này tới cốc rượu khác, suốt cả quá trình vẫn đeo nguyên chiếc kính râm, làm mắt kính gần như ướt sũng hết cả.

Từ quán bar đi ra, ý thức của Hà Lộ như rơi vào một thế giới ảo. Cô cảm thấy tất cả những người trên đường đều đang cười, nhà cửa không còn là nhà cửa, xe cộ chẳng còn giống xe cộ. Lảo đảo đi thêm vài bước, cô bỗng dưng rất muốn ăn lẩu.

Vì dị ứng với cồn, từ cổ lên tới mặt Hà Lộ đều nổi mẩn đỏ. Lớp mascara lem nhem trên khuôn mặt còn nguyên vệt nước mắt. Đến nỗi nhân viên phục vụ của quán lẩu đã nhìn cô đến ngây cả người, chàng trai đang biểu diễn màn vắt mì bên cạnh cũng sợ đến nỗi quăng cả mì lên cổ. Hà Lộ say tới nỗi không còn nhìn rõ thực đơn hiển thị trên iPad nữa. Cô quăng cho người phục vụ tùy ý gọi, còn người phục vụ hiện giờ thực sự rất muốn gọi tới số 120*.

*Số điện thoại gọi xe cấp cứu tại Trung Quốc.

Trong lúc dợi nôi lẩu được mang ra, Hà Lộ liếc thấy một đôi nam nữ ngồi bên cạnh mình. Tư thế ngồi của người đàn ông giống một cô gái. Cô gái kia thì lại ngồi hết sức nghiêm chỉnh, hai tay đặt trước ngực, trông giống như đang cãi nhau. Trong lúc phục vụ bê món lên, Hà Lộ vẫn nghe trộm họ nói chuyện. Trước khi nói câu gì, cô gái lại bồi vào cụm từ “Lý Xung, em nói cho anh biết”, rồi mới bắt đầu đi vào chủ đề chính. Cô ta nói cô ta thích nói ngược, làm bạn trai thì bắt buộc phải nghe hiểu ý tứ của cô ta, còn bắt anh chàng

kia giảm bớt quyền phát ngôn, có người đàn ông nào không thích quay quanh bạn gái của mình? Còn nói tác dụng của di động là để anh ta nhận điện thoại, không muốn chuông kêu tới lần thứ năm rồi mà vẫn chưa có ai nghe máy. Thêm nữa, một người đàn ông đã có bạn gái thì không nên ra ngoài tụ tập nữa. Phụ nữ như quần áo, anh em như tay chân, đó là lời người xưa hay nói. Không cho anh mặc quần áo, anh còn dám chường mặt ra ngoài đường không?

Hà Lộ nghe tới đây, gai ốc đã dựng lên khắp người. Trong lúc ý thức mơ hồ, dường như cô đã bắt gặp con người thường ngày kiêu căng ngạo mạn của mình. Cô cũng ăn nói với Phó Tiểu Thiên như vậy, từng câu từng chữ, từng biểu cảm đều ngang ngạnh, vô lý tới mức không thể vô lý hơn.

Người đàn ông ngồi im đón nhận như một bịch cát chịu mọi sự vô cớ, gật đầu lia lịa tựa già tởm.

“Anh còn như vậy, em có lẽ phải chia tay với anh thôi.” Cô gái kia khẽ buông câu nói cuối cùng.

Hà Lộ cũng thường nói câu này. Cô mừng tượng ra dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của mình khi đối diện với người ta, bỗng cảm thấy dạ dày hơi khó chịu. Nồi lẩu được mở ra, nước canh nóng vô tình bắn lên tay cô, một ngọn lửa không tên bỗng bừng trào dâng. Cô đứng dậy, đi tới bàn bên cạnh, đứng lại, cuối cùng khoác tay lên vai người đàn ông rồi nói bằng giọng lè nhè say: “Anh tên là Lý Xung chứ gì. Người anh em, không phải tôi có ý nói gì anh, ngay cả mẹ anh từ nhỏ cũng chưa bao giờ chê trách anh nhiều đến vậy phải không. Có người quái đản, sinh ra có phận làm nha hoàn, anh lại cứ ép cô ta phải làm công chúa, anh ngốc sao?”

Cô vừa dứt lời, cô gái kia lập tức tỏ thái độ khó chịu, quát to: “Cô là ai, cô chui từ đâu ra vậy?”, sau đó còn hèn hạ nói tiếp rất nhiều lời bậy bạ khó nghe.

Hà Lộ thở ra một hơi đầy mùi rượu, kéo kính râm xuống một nửa, để lộ đôi mắt nhem nhuốc phẫn, nhếch mép, “nã sủng” vào cô gái: “Cô trật tự trước đã. Tôi nói này, chúng ta có thể dừng giả tạo như vậy được không? Có thời gian ngồi liệt kê ra đủ các yêu cầu bất bình đẳng như vậy, thà cố gắng lấy những thứ thực tế hơn để lấp vào não bộ là hơn. Đừng coi ‘bánh bèo’ là ưu điểm, diện mạo thì tầm thường mà cung cách sống thì ngạo nghễ, nghĩ rằng cả thế giới này mắc nợ cô chắc. Một thanh niên tương lai rộng mở thế này bị cô chửi mắng đến nỗi không dám nói một lời. Yêu đương cái kiểu này, IQ có phải bằng -250* không? Cơ quan tình báo Trung ương sao chưa bắt cô đi nhỉ!”

*Trong tiếng Trung, “250” còn chỉ kẻ ngốc.

Cô cảm thấy rất đã, chửi mắng quá thỏa thuê.

Đồ điên, đồ điên! Cô gái kia tức đến nỗi không nói được câu nào. Trước khi bị nhân viên phục vụ kéo đi, Hà Lộ còn chỉ tay vào người đàn ông, hét lớn, “Lý Xung, cô ta không cần anh thì tôi cần! Chia tay cũng chỉ là hai chữ thôi mà, đàn ông lên, mạnh mẽ lên!”

Sau khi bị lôi ra ngoài, ý thức của Hà Lộ đã hoàn toàn mơ hồ. Cô cảm thấy cả cơ người bỗng nhẹ bẫng, tiếp theo đó, dòng suy nghĩ bay từ quán lẩu hải sản tới hàng bánh su kem, cuối cùng càng bay càng xa, bay tới tận căn nhà hôm ấy đi xem dự định sẽ sống chung cùng Phó Tiểu Thiên rồi về tới đây giảng đường hai người cùng đi học. Một lúc sau, ký ức trở thành một mảng hỗn loạn, điều cuối cùng cô còn nhớ được là khuôn mặt của người phụ nữ bên bàn lẩu biến thành khuôn mặt của mình, còn người đàn ông tên Lý Xung kia, nhút nhát cúi người, lặng lẽ quay đầu lại, biến thành dáng vẻ của Phó Tiểu Thiên.

Hà Lộ bị đánh thức bởi tiếng thi công ồn ào trên tầng. Cô ngã vật ra chiếc giường rộng rãi trong phòng ngủ, huyết thái dương giật giật liên hồi, đã không còn nhớ rõ mình trở về nhà bằng cách nào. Cả gian phòng nồng nặc mùi rượu, cô khó nhọc bò dậy, muốn uống một chút nước nhưng bàn tay lại rút di động ra như bị ma xui quỷ khiến. Không một cuộc gọi nhớ, không một tin nhắn Wechat. Phó Tiểu Thiên cũng thật nhẫn tâm. Cô đã bị đá, bây giờ cô là người nực cười nhất, đáng thương nhất trên đời rồi, không có một ai an ủi. Ha ha, thật là quá coi trọng địa vị của mình. Hà Lộ lắc lắc đầu, giẫm qua đồng quần áo và tài liệu lộn xộn dưới đất đi ra phòng khách rót nước. Nhìn đồng hồ đã tới mười một giờ, cô vẫn từ tốn đánh răng rửa mặt, trang điểm, dùng rất nhiều kem che khuyết điểm, ra sức giấu đi đôi mắt đã sưng vù của mình.

Sau khi tới công ty, Hà Lộ mới mở Weibo, cũng bắt đầu từ giây phút ấy, những nguy hiểm sau cơn say mới chính thức lên sóng.

Mấy blogger VIP được cô follow đều không hèn mà cùng chia sẻ một dòng trạng thái. Tin gốc được viết như sau:

Tối qua, vào khoảng 11 giờ 40 phút, tại quán lẩu hải sản đường XX, tôi gặp một cô gái đeo kính râm, trên người có mẫn đỏ, mái tóc xoăn và dài, cao khoảng 1 mét 60. Có lẽ cô ấy đã uống say nhưng vẫn giúp được tôi một việc rất quan trọng. Tôi rất muốn tìm được cô ấy, nói với cô ấy rằng tôi thích cô ấy, hy vọng mọi người có thể chia sẻ giúp tôi, hình ảnh ở dưới.

Hà Lộ mở ảnh minh họa đi kèm như một cái máy và rồi cũng ngã ngửa ngay tại chỗ. Trên ảnh là cảnh cô bị hai nhân viên phục vụ của quán lẩu hải sản khiêng đi, khuôn mặt biến dạng và hình ảnh vật áo bị tón lên để lộ cả mớ bụng đúng là thảm không sao tả xiết. Hà Lộ ngồi ngây người trong phòng làm việc, nhìn chằm chằm đến thất thần vào những người nhiệt tình chia sẻ tin tức cùng dòng hashtag: #Tien tay chia sẻ năng lượng tích cực#, có cảm giác bản thân bị ai đẩy tới miệng một ngọn núi lửa, giống như người DJ quái đản trong bộ phim “2012” kia, ôm lấy đám nham thạch phun trào rồi phút chốc cũng hóa thành tro bụi.

Hà Lộ không tài nào nhớ nổi những chuyện đã xảy ra tối qua. Điều duy nhất cô còn nhớ là cái người tên Lý Xung này và bàn tay từng bị nước lẩu bỏng bắn vào. Như làm chuyện xấu bị phát hiện, Hà Lộ chưa bao giờ cảm thấy áp lực đến thế. Cô ôm đầu, ra sức giựt tóc để xoa dịu những cơn đau đang lan tỏa.

Đúng lúc này, cô nhân viên thực tập mới ôm theo cả chồng kế hoạch gõ cửa đi vào. Nhìn thấy màn hình máy tính của cô, cô nhóc ngây thơ vốn định nhân cơ hội này để làm thân với lãnh đạo, bèn tiện miệng nói một câu: “Có phải chị Lộ cũng có một bộ giống người kia không?”. Ai ngờ lại vấp ngay phải họng súng, Hà Lộ đập tay cái “rầm” xuống bàn rồi quát: “Làm sao tôi có thể có loại trang phục này, rửa mặt sạch sẽ đi rồi nói chuyện tiếp với tôi, mang kế hoạch về viết lại!”.

“Nhưng... Nhưng chị còn chưa xem mà!”

“Mắt nhìn tệ như vậy, đầu óc liệu có nhanh nhạy được không, ra ngoài, ra ngoài!”

Nhìn thấy nhân viên thực tập đó gần như chạy ra ngoài với đôi mắt ầng ậng nước, Hà Lộ thảm thảm bản thân hàng ngàn lần, nhưng cô vẫn không sao kiểm soát nổi cảm xúc của mình. Quả bom này đã bị châm ngòi chỉ chực phát nổ, ai giẫm phải kẻ đó xui xẻo.

Từ đó về sau, Hà Lộ theo dõi nick Weibo đó từng giây từng phút. Càng ngày càng có nhiều người tham gia chia sẻ bài viết, còn có rất nhiều cư dân mạng nhiệt tình cung cấp vô số manh mối và đối tượng để lựa chọn. Nực cười hơn nữa là nhân vật nam chính tên Lý Xung kia còn tường thuật trực tiếp tình hình tìm đương sự: Hôm nay đã đi đâu, gặp ai, tìm tìm kiếm kiếm, kiếm kiếm tìm tìm, mãi mà vẫn chưa tìm được người ấy.

Còn “người ấy” hiện rất muốn chết.

Mạng Internet quả là một thứ thần kỳ.

Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, manh mối đã trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhân viên thu ngân của cửa hàng bánh su kem nói cô gái này từng tới mua bánh, hình như bắt gặp cảnh bạn trai mình phản bội. Nhân viên phục vụ của quán lẩu hải sản cũng nhảy ra nói khi đó cô gái này uống say, khi anh ta đưa cô lên taxi, còn nhớ rõ cô từng nói “Chung cư Lạc Thành”. Sợi dây trói chặt Hà Lộ càng lúc càng rung lên dữ dội, dường như sẽ có rất nhiều người lần theo manh mối tìm tới cô.

Sau khi tan ca, Hà Lộ không dám đeo mắt kính mà đội một chiếc mũ, trùm một chiếc khăn lụa, còn kiên quyết đợi tới khi mọi người trong công ty về hết mới dám về. Vào lúc cô đang đau đầu nhất thì Phó Tiểu Thiên gọi điện thoại tới, nói muốn gặp cô.

Thế mà Hà Lộ lại nhận lời. Dọc đường cô né tránh ánh mắt của tất cả những người qua đường hệt như một kẻ trộm. Tối phòng ăn nơi Phó Tiểu Thiên đã đặc biệt đặt trước, cô nhìn thấy bức ảnh lúc mình say lướt lướt đã được lên “Tin tức dân sinh”. Phó Tiểu Thiên ngồi dưới ti vi đang nhìn cô bằng ánh mắt khó tưởng tượng.

“Chuyện này là sao?” Phó Tiểu Thiên giúp Hà Lộ rót trà.

“Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết.” Hà Lộ cố ra vẻ điềm tĩnh, bình thản gắp thức ăn.

“Lộ, hôm nay tới đây anh muốn nói chuyện cho rõ ràng.”

“Không cần nói nữa, đủ rõ ràng rồi. Chỉ cần hai chữ ‘phản bội’ là đã quá đủ để tổng kết tất cả. Anh tạo thêm cho từ ấy nhiều lý giải như vậy, loài người đã đồng ý chưa?”

“Lộ, anh biết anh không nói lại được cái miệng của em. Chúng ta hẹn hò bao năm qua, anh đối xử với em thế nào chắc em cũng hiểu, bất kỳ lời nói nào của em cũng đều là Thánh chỉ, anh không dám làm trái. Nhưng năm nay anh đã hai mươi tám tuổi rồi, cho dù anh có thể hao phí tuổi xuân của mình cho em nhưng lòng tự trọng của anh thật sự không thể tiếp tục hao phí. Chúng ta đều không còn là cô bạn gái ngang ngược và anh bạn trai hèn nhát trước kia nữa. Nếu anh còn không sống ra dáng đàn ông hơn thì rất có thể anh sẽ phải sống như vậy cả đời, em có hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Hà Lộ, em đừng cư xử vô lý như vậy.”

Hà Lộ đập đôi đũa lên mặt bàn, ngẩng đầu hỏi anh: “Tôi vô lý? Anh có từng góp ý không? Tôi hỏi anh, từ ngày chúng ta bắt đầu yêu nhau, anh đã bao giờ bày tỏ sự quan tâm của anh dành cho cái gọi là lòng tự trọng của cánh đàn ông đó chưa? Tôi trước nay vẫn vậy, sống yên ổn trong thế giới của tôi. Chính anh cứ chường mặt ra cho tôi mắng, bóc lột cho tôi, làm thú cưng cho tôi. Nếu anh cảm thấy tôi mạnh mẽ quá thì anh phản bác tôi đi, lời mớ lý lẽ của anh ra, đập thẳng thứ ‘mùi đàn ông’ đến nhìn qua lưới trong suốt cũng không lộ ra được đó của anh vào mặt tôi đi, để tôi cảm thấy tôi nên nghe theo anh. Phó Tiểu Thiên, đây đều không phải là lý do để anh phản bội. Một kẻ ngay cả chữ ‘không’ cũng không biết nói, phải dựa vào việc đi tìm tem người khác để chứng minh lòng tự trọng của mình, tôi thấy anh chỉ đang sĩ nhục đám đàn ông các anh thì có!”

Sắc mặt Phó Tiểu Thiên trong phút chốc như mây đen giông bão ập tới. Anh ta siết chặt tách trà, cười “haha” hai tiếng lạnh lẽo: “Nói thì dễ nghe. Ngoài việc bắt tôi ngược nhìn em, cung kính sửa sang lại vương miện của em, em hoàn toàn không cho tôi cơ hội được ngồi ngang bằng với em. Em trói chặt mớ lý lẽ của em lên người tôi, cảm thấy tôi làm thế này không ổn, làm thế kia không được, em có từng suy nghĩ cho cảm nhận của tôi không? Em nghĩ rằng bản thân thật sự hoàn hảo, quan trọng đến mức đó ư? Tôi thật sự rất mệt mỏi, tôi nhìn đến đâu cả mắt, ngứa đến gãy cả cổ rồi, khắp người từ trên xuống dưới đều không thoải mái. Tôi thật sự muốn ra đi rồi”.

“Tôi cho anh một tiếng đồng hồ, trở về thu dọn đồ đạc, không được để lại dù chỉ một bộ quần áo, cả tóc cũng không được phép.” Hà Lộ vẫn rất trấn tĩnh.

“Em gắng sống cho tốt.” Phó Tiểu Thiên khó xử đứng dậy.

“Chìa khóa dùng xong để lên mặt bàn.” Hà Lộ nói.

Phó Tiểu Thiên hơi khựng lại, sau đó hậm hực bỏ đi, chỉ để lại một mình Hà Lộ và cả một bàn đầy thức ăn. Phó Tiểu Thiên đã gọi món cá sốt và tôm hùm cay mà cô thích nhất. Cô gọi nhân viên mang thêm cơm trắng rồi ăn từng miếng lớn.

Ăn xong một bát cơm, cô lại đeo găng tay vào, chuẩn bị lột vỏ tôm. Trước kia toàn là Phó Tiểu Thiên bóc những con tôm tươi ngon đã được bóc sạch vỏ vào bát cho cô, bây giờ chỉ còn biết dựa vào chính mình. Vỏ tôm vừa nóng vừa cứng, muốn bóc ra cũng rất khó khăn. Đến khi nhìn thấy thịt tôm và phần màu vàng ở đầu tôm, cô bỗng thấy hơi buồn nôn, bèn bịt chặt miệng lại. Nước mắt lã chã rơi xuống.

Lý Xung lại một lần nữa tìm huyệt, đây đã là cô gái thứ mười sáu giống với người ở quán lẩu hải sản mà anh gặp mấy hôm nay, sự tình kỳ thực đã phần nào trở nên đỡ khốc đở cười. Vì bố làm bất động sản nên anh cũng được coi là một cậu chủ nhỏ “danh xứng với thực”, có điều anh không chủ động khoe mẽ sự dư dả của mình, cũng lắm chỉ đăng những bức ảnh ghi lại cuộc sống một cách không chủ đích lên Weibo mà thôi. Có điều, những người tình mất vẫn nhận ra ở góc một bức ảnh nào đó là chiếc túi hiệu Prada, nơi nào đó là nhà hàng buffet đắt đỏ nhất hay chiếc xe anh đi là Maserati.

Thế là bỗng dưng có rất nhiều người gọi anh là “ông xã”, có rất nhiều cô gái chủ động liên lạc với anh, nói mình chính là người anh muốn tìm. Lý Xung rất khó xử, cho dù anh không thể nhớ rõ hoàn toàn diện mạo của Hà Lộ nhưng giọng nói của cô thì tuyệt đối không thể nào quên.

Chất giọng ngà ngà say của Hà Lộ tới đó khiến mỗi lần nhớ lại. cả cơ thể Lý Xung lại tê rần trong men

rượu. Cũng vào lúc cô hét lên “Tôi cần anh”, bản sắc nam nhi cất giấu tận đáy lòng anh bỗng nhiên bùng cháy. Anh lập tức đề nghị chia tay với bạn gái, tiếc là khi chạy ra ngoài để đuổi theo Hà Lộ thì taxi đã đi xa rồi.

Thành phố vắng vẻ như một mê cung, những ngọn đèn đường sáng rực cùng xe và người nối nhau qua lại trong mắt anh đều trở thành chướng ngại ngăn anh tìm ra Hà Lộ. Lý Xung ỉu xiu ngồi vào taxi. Tài xế hỏi anh muốn đi đâu, anh chỉ nói cứ lái xe tới nơi vắng người, xem tâm trạng thế nào sẽ quyết định điểm đến. Dọc đường, người tài xế vẫn bật phần mềm gọi xe, đủ các loại âm thanh ủa tới.

Tôi đang ở đâu, muốn đi tới đâu.

Anh đang ở đây, muốn tìm được em.

Taxi đổi hướng, chậm chậm đi về phía con đường thương mại phía Bắc. Bỗng nhiên, một giọng nữ từ trong di động bật ra: “Xin chào, tôi ở đường Bắc, muốn tới khu chung cư Lạc Thành”.

Lý Xung giật nảy mình, nhào lên bóp cổ người tài xế, gào khản cả giọng: “Tới đường Bắc! Tôi đón cô gái này!”.

Hà Lộ kéo thấp vành mũ xuống, rón ra rón rén đi giữa đám đông. Thông tin gọi xe ba phút trước vẫn chưa được tài xế nào tiếp nhận, cô thở dài, đang định hủy thì bỗng nhiên được nhận yêu cầu. Người gọi tới là một chàng trai trẻ có vẻ khá nôm nong, vừa bắt máy đã hỏi liên tục như phóng viên: “Cô đi đâu, có phải cô muốn tới khu chung cư Lạc Thành không, tuyệt đối đừng đi đâu, tôi sẽ tới ngay lập tức”... rồi hình như còn nói với một người khác “Anh à, nhanh lên”. Người tài xế này cũng đói khát quá. Hà Lộ chẳng hiểu mô tê gì, tưởng đây là một trò đùa ác ý bèn thẳng thừng hủy đơn mà không suy nghĩ gì nhiều. Cô cất lại di động vào túi, đang chuẩn bị đi thì bỗng có một chiếc taxi đánh một đường đẹp mắt rồi dừng ngay trước mặt cô.

Hà Lộ nhìn chăm chú vào logo hãng xe, quả nhiên chính là chiếc xe ban nãy cô gọi. Cô lẩm bẩm, đúng là gặp phải một tay tài xế quái đản rồi. Cô thấy giờ này cũng không dễ bắt xe, thế là liền mở ghế cửa bên ghế lái phụ lên, ngồi vào không chút phòng bị.

Sau khi lên xe, Hà Lộ xem giờ, chắc là Phó Tiểu Thiên đã thu dọn xong xuôi. Nghĩ tới cảnh một lát nữa phải đối diện với một căn nhà cô quanh lè loi, cô không khỏi tiu nghỉu, buồn bã. Cô dựa đầu ra sau ghế, muốn chợp mắt một lúc.

Bỗng nhiên, Lý Xung từ ghế sau thò nửa cái đầu ra, ngáy ngốc chào một câu: “Chào em!”.

Từ trong taxi vọng ra một tiếng thét inh ỏi như bộc phát luồng khí đã tích tụ đan điền từ lâu.

“Tài xế, dừng lại, tôi muốn xuống xe!” Hà Lộ giữ rít lấy chốt cửa, đèn phim kính dị cũng chẳng kích thích đến mức ấy.

“Không được dừng lại!” Lý Xung dịch cả cơ thể tới, thẳng thừng chặn giữa người tài xế và Hà Lộ, sau đó mỉm cười với cô: “Anh là Lý Xung, tôi đó ở quán lẩu hải sản, em đã đỡ lời giúp anh”.

“Tôi... Tôi chẳng hiểu anh nói gì cả.”

“Chung cư Lạc Thành, còn cả giọng nói này nữa, đúng là em rồi. Anh đã tìm em rất lâu rồi.”

“Anh là nòng nọc sao? Sinh ra ở đâu thì về đó mà chơi đi! Tài xế, dừng xe, anh không nghe hiểu tiếng người sao!” Hà Lộ cảm thấy ngày tận thế có lẽ cũng chỉ kinh khủng đến vậy mà thôi.

“Tôi nói, hai vợ chồng anh chị đừng có làm ồn nữa, ông đây còn phải lái xe!” Cuối cùng, người tài xế cũng không kiềm chế được cơn giận nữa, “Phải chờ một kẻ lập dị đã đủ lắm rồi, giờ lại được cả đôi!”.

Sau đó, rốt cuộc họ đã nhì nhằng bao nhiêu lâu Hà Lộ không còn muốn nhớ lại nữa, cô gần như phải chạy như bay về phía cửa bảo vệ hét “Quấy rối!” mới chặn được Lý Xung bên ngoài cổng chung cư. Khi cô trở về tới nhà cũng đã là mười một giờ đêm, cả cơ thể đều rã rời. Cô lượn một vòng, nhà cửa được dọn dẹp rất sạch sẽ. Phó Tiểu Thiên đúng là không để lại thứ gì cả, chiếc chìa khóa ấy của anh ta yên lặng nằm trên bàn như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Hà Lộ thay quần áo ngủ, lảo đảo đi lại trong phòng khách như một cái xác không hồn, chẳng nhớ ra được mình phải làm gì, thế là dứt khoát nằm gọn lên sofa xem phim. Khung cảnh cô cùng Phó Tiểu Thiên cùng ngồi đây xem phim ngày trước lại hiện ra. Hồi ấy tóc cô còn chưa dài

đến vậy, cô vừa đắp mặt nạ vừa để cho Phó Tiểu Thiên cắt móng tay cho mình, buổi tối của một bà hoàng nhỏ cực kỳ thoải mái. Càng nghĩ cô càng đau đầu bèn quyết định nhắm chặt mắt.

Nửa đêm tỉnh giấc trên sofa, Hà Lộ cảm thấy đói bụng bèn xuống bếp tìm đồ ăn. Lúc mở tủ lạnh ra, cô nhìn thấy một dây thực phẩm tốt cho sức khỏe trước đây Phó Tiểu Thiên đã mua, bên trên còn dán giấy nhớ: Mấy thứ này tôi không mang đi nữa, em nhớ ăn uống đúng giờ. Đọc xong, Hà Lộ ngồi sụp xuống đất mà khóc, não bộ như thiếu khí, cả thế giới chỉ còn lại hình ảnh của Phó Tiểu Thiên.

Phó Tiểu Thiên, em hỏi anh, mấy thứ như lòng tự trọng thật sự quan trọng đến thế ư? Lẽ nào mỗi giây mỗi phút chúng ta từng bên nhau giờ đều trở thành câu chuyện của người khác? Anh cần độc lập, em cho anh, anh cần tự trọng, em cũng cho anh, chỉ cầu xin anh đừng rời xa em vào lúc này. Những tính xấu em được anh nuông chiều mà thành đều thuộc về anh, sẽ chẳng ai còn cần em nữa, sẽ chẳng ai còn yêu em nữa.

Kể từ khi tìm được Hà Lộ, Lý Xung bắt đầu khởi động chế độ điên cuồng theo đuổi. Cậu chủ xưa kia nhất gan như chuột khi đứng trước mặt con gái giờ đây nhờ vài câu nói của Hà Lộ đã trở thành Saiyan* siêu cấp, để một chàng trai biến thành một người đàn ông cũng chỉ là chuyện sau một đêm. Mỗi sáng, anh sẽ lái xe tới đón Hà Lộ, mặc cho đối phương chưa từng chấp nhận ngồi lên. Cứ cách vài ba hôm, anh lại gửi hoa tới công ty cô, nhưng nhất định sẽ bị cô vứt bỏ. Chiến thuật sơ cấp kết thúc trong thảm bại, Lý Xung bèn nâng lên cao cấp. Anh biết điểm yếu lớn nhất của Hà Lộ là bị đồng nghiệp biết cô chính là cô gái trong quán lẩu hải sản, thế là anh cố tình đứng dưới tòa nhà văn phòng của công ty đợi cô, ăn mặc thì tử tế nhưng phẩm chất thì kém cỏi, dựa vào chiếc Maserati của mình, để những người xung quanh nhận ra anh là ai, sau đó hơn ha hơn hờ nhảy chân sáo tới đón Hà Lộ đi từ trong ra.

*Saiyan là một chủng tộc người xuất hiện trong bộ phim hoạt hình Bảy viên ngọc rồng, còn là tên gọi của những cấp độ chiến thuật trong phim.

Ban đầu, Hà Lộ còn có thể đeo khẩu trang hay ngụy trang bằng quần áo, thậm chí là ở lý trong công ty không chịu ra để trốn tránh, về sau tên này lại ngang nhiên lên công ty bắt người, còn lập tức vạch trần Hà Lộ đang cố tình ăn mặc giống một bà thím, ầm ĩ nói dù cô có hóa thành tro anh cũng nhận ra.

Hà Lộ hết cách, cuối cùng vẫn phải chấp nhận lên xe anh.

Vào xe, Lý Xung liên tục kể những chuyện quá khứ chẳng quan trọng của mình, nào là lúc nhỏ anh hướng nội thế nào, vì diện mạo thanh tú giống con gái nên đã bị bắt nạt ra sao rồi kể về mối tình đầu của anh, đồng thời oán trách cô bạn gái cũ dồn ép người quá đáng.

Hà Lộ lườm nguýt, cuối cùng chịu không nổi bèn hét ầm lên, yêu cầu đối phương dừng xe rồi nghiêm giọng nói: “Quá khứ của anh ra sao tôi không muốn biết, tương lai của anh thế nào tôi cũng không muốn tham gia. Lẽ nào anh không hề nhận ra tôi không muốn quan tâm tới anh ư, mà anh vẫn còn vô liêm sỉ bám riết lấy? Sao hả, mộng của tôi dán cả Nam Cực mà anh không cảm thấy lạnh à? Tôi đã nói với anh rồi, chuyện tối hôm đó chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Anh không cần nâng những lời tôi từng nói lên thành thế giới quan, giá trị quan của anh. Status anh đăng cũng đã hủy hoại mọi quan điểm sống của tôi rồi, chúng ta hòa nhau! Còn về việc hôm nay tôi ngồi lên xe anh, cứ coi như tôi bổ sung trí tuệ cho anh, khỏi cần hoàn trả, chỉ đây rất rộng lượng!”.

Nghe xong những lời này, Lý Xung không hề giận dữ, ngược lại còn phì cười, “Về điểm này, em và bạn gái cũ của anh giống nhau thật!”.

“Không phải chỉ điểm này đâu, điểm nào cũng giống!” Hà Lộ giơ tay ra bắt đầu đếm đốt ngón tay: “Anh bảo cô ấy mê tiền, tôi cũng mê; Anh bảo cô ấy không cho anh tự do, tôi cũng khởi xướng việc không cho bạn trai tự do mà; Anh bảo cô ấy không ra dáng phụ nữ, tôi đây ngoài diện mạo giống phái nữ ra thì nội tâm còn thô kệch hơn cả đàn ông; Anh bảo cô ấy chưa bao giờ suy nghĩ cho cảm nhận của người khác, tôi ngoài việc quan tâm mình có sướng hay không thì chẳng bao giờ để ý tới ai; Anh bảo cô ấy cướp mất lòng tự trọng của đàn ông, tôi cũng là người như vậy... Bạn trai tôi cũng chính vì lý do này mới chia tay với tôi anh có biết không? Tôi mặc kệ tôi đó uống say đã nói những lời điên rồ gì với anh, tôi chỉ biết đây chính là tôi, tôi đáng ghét như vậy đấy!”.

Hà Lộ nói mãi nói mãi bỗng bật khóc, là kiểu gào lên nức nở. Trước đây cô luôn cho rằng bản thân đúng đắn, nhưng phải thật sự tới khi bắt đầu kiểm điểm lại mình, cô mới cảm thấy một đôi tay không đếm đủ các

khuyết điểm của cô. Lý Xung thật vậy bèn do dự nhích người. Trong phim, mỗi khi tới phân cảnh này, nữ chính sẽ ngã vào vòng tay của người đàn ông, sau đó họ sẽ trở thành một cặp đôi khiến bao người ngưỡng mộ. Nhưng khi anh ưỡn ngực ra, Hà Lộ đang nước mắt như mưa bèn bực bội tung một cú đấm, dội thẳng vào bụng anh, sau đó vung tay phải tiếp tục bồi thêm một cú vào má trái của anh.

Lý Xung cứ thế bị ăn đấm một trận nên thân.

Về sau, Hà Lộ tuyên bố với tất cả nhân viên trong tòa nhà rằng Lý Xung là một kẻ biến thái. Mọi người lục lại mấy lần camera, quả thật bắt gặp cảnh anh lén lén lút lút đi vào tòa nhà. Thế là chỉ cần anh xuất hiện là sẽ bị bảo vệ đuổi đi. Cho dù là giờ tan ca, anh cũng không đón được Hà Lộ, nhưng hoa hồng tình yêu của anh thì vẫn gửi tới phòng làm việc của cô hết sức đều đặn. Không chỉ có vậy, mọi môi trường xã giao của cô đều có bóng dáng của Lý Xung. Anh rớt cuộc phải rảnh rang tới mức nào mới có thể ngày ngày không ngừng bình luận dưới các bài đăng của cô trên Weibo? Cũng may những chủ đề trên Weibo luôn được cập nhật với tốc độ cực nhanh, chuyện quán lẩu hải sản chẳng mấy chốc đã nhạt nhòa trong ký ức cộng đồng mạng. Cách thức theo đuổi mặt dày mày dạn này hoàn toàn không giúp Lý Xung tăng được nửa phần thiện cảm trong mắt Hà Lộ, cô vẫn chỉ muốn anh lập tức biến mất khỏi địa cầu này.

Những ngày cuối năm gần kề, công ty nhận được một khách hàng lớn, sếp trực tiếp phê chuẩn cho Hà Lộ một khoản dự toán và tiền thưởng lớn nhất sự nghiệp của cô. Thế là cô chính thức bước ra khỏi bầu trời thất tình u ám, dồn sức cho công việc, cùng đồng nghiệp hợp vô số những cuộc họp nổ tung đầu, đêm đêm thức trắng tìm hiểu những sản phẩm đoạt giải trong các chương trình nước ngoài. Quảng thời gian đó quả thật là đỉnh cao trong cuộc đời cô, không đi mua sắm, không xịt nước hoa, vì thường xuyên quên tẩy trang nên cô đã dứt khoát chỉ bôi kem chống nắng đi làm. Nếu trước đây nhà cửa loạn như gò núi thì bây giờ còn chẳng khác gì vừa bị bom nguyên tử càn quét, các bản thiết kế và phương án nằm la liệt khắp nơi. Hà Lộ của khoảng thời gian này gần như dồn toàn bộ oán hận dành cho Phó Tiểu Thiên vào các kế hoạch, cô phải dành được sự công nhận hài lòng nhất của khách hàng và số tiền thưởng hậu hĩnh nhất để chứng minh cô không cần những người đàn ông thoái tha, một mình thật sự có thể sống tốt.

Nhưng tới ngày nộp kế hoạch, thế giới của cô lại sụp đổ.

Thì ra vị khách hàng này là bố của Lý Xung, không cần nói, chắc chắn là do Lý Xung cố tình chắp nối. Hà Lộ cảm thấy bản thân như bị chơi một ván. Cô thẳng thừng bỏ họp, chạy thẳng ra khỏi phòng. Lúc đó Lý Xung cũng có mặt, anh cũng lao ra ngoài theo.

Anh giữ Hà Lộ lại trên hành lang, giải thích: “Anh biết em thất tình, cảm thấy khó chịu, nên mới nghĩ cách giúp em thay đổi tâm trạng. Em xem, thời gian này em toàn bận rộn với công việc, thành tích tốt như vậy, chẳng phải không còn buồn bã nữa sao?”.

“Anh là gì của tôi hả? Tôi thất tình có cảm thấy khó chịu hay không ảnh hưởng gì tới anh? Anh đã từng trải qua cái cảm giác rõ ràng là bạn trai phản bội, cuối cùng vẫn cảm thấy bản thân tệ hại nhất chưa? Nếu chưa từng thì hãy mang lòng thương hại của anh tặng cho những vùng thiên tai hoặc tặng chính anh đi.”

“Anh không phải là ai, anh chỉ thích em, muốn khiến em vui vẻ.”

Hà Lộ cảm thấy đây rõ ràng là thứ logic nực cười nhất quả đất. Ngay lúc này đây, cô rất muốn định thêm một điều khoản vào luật rằng tất cả những kẻ yêu đơn phương đều đáng chết. Từ lúc bản thân reo rắc hiểu lầm rồi bị theo đuổi vô cớ, sau đó khó khăn lắm mới khiến công việc chôn vùi được cuộc tình chết yểu đó, cuối cùng lại hụt một vố, tất cả đều không thuận lợi, tất cả đều vì Lý Xung. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, vốn dĩ còn định nói nhiều lời hằn học hơn nhưng ra tới miệng lại chỉ bật ra được một câu ừ dột nhất: “Thôi được rồi, nếu anh đã kiên trì bền bỉ tới vậy thì hãy dùng tiền của anh thể hiện xem anh thích tôi cỡ nào đi”.

Từ đó về sau, mỗi ngày tan ca Hà Lộ đều dẫn theo chiếc “thẻ tín dụng sống” Lý Xung đi quẹt khắp các đại lý của các thương hiệu nổi tiếng, điên cuồng quét sạch giỏ hàng trên Taobao, còn bắt Lý Xung trở thành nhân viên bóc vỏ tôm và rửa chân chuyên nghiệp đời mới của mình, hơn nữa còn chưa bao giờ nói một câu “Cảm ơn” anh. Thế mà, người đàn ông lúc trước sợ hãi phụ nữ giờ lại hoàn toàn miễn dịch với cách hành xử của Hà Lộ, ngày nào anh cũng tươi cười rạng rỡ đáp ứng hết thấy mọi yêu cầu của cô.

Rất nhiều người phụ nữ đều mắc chung một khuyết điểm, gọi là “Không khoe thì chết”, tổng kết lại bằng một câu nói đó là “Tôi muốn tuyên bố với cả thế giới rằng tôi sống rất ổn, bà đây chính là nữ hoàng”, “giáo

chủ hàng ngàn khuôn mặt” Hà Lộ lại càng vậy. Vì chuyện cô bất chấp, ngang nhiên đón nhận tiền bạc của Lý Xung, tất cả đồng nghiệp và người qua đường đều nghĩ rằng họ đang yêu nhau, bạn trai vừa tuần tú lại giàu có, quan trọng còn chịu tiêu tiền vì cô, không thể ngưỡng mộ hơn. Đây vốn dĩ là một chuyện hiểu lầm dở khóc dở cười, về sau lại khiến Hà Lộ sống trong hư vinh mà quên bằng mất bản thân mình là ai. Ngày nào cô cũng khoe khoang với bạn bè trên Weibo, trong cuộc sống thực thì càng ngang ngược hống hách hơn, không hề phủ nhận với bất cứ người nào. Cô chỉ muốn dùng cách thức mà Lý Xung ghét nhất để khiến anh bỏ cuộc, nhưng ngược lại càng khiến giữa họ có nhiều hành động thân mật hơn.

Cao trào của câu chuyện là chuyến du lịch Langkawi của công ty Hà Lộ. Trong lúc quá cảnh tại Kuala Lumpur, ông chủ thông báo lợi nhuận năm nay cao hơn năm ngoái 30%, công đầu thuộc về hạng mục bất động sản lần này của nhóm Hà Lộ, hào phóng nói chuyến du lịch hải đảo lần này họ sẽ được ở khách sạn sang nhất, ăn những bữa hải sản ngon nhất, mọi chi phí ăn ở đều không giới hạn.

Bước ra từ sân bay Langkawi, mùa đông đã chuyển sang mùa hạ, cởi bỏ những chiếc áo dạ nặng nề dày cộp, cả đoàn người của công ty Hà Lộ đều như phát điên, đây mới đích thực là ý nghĩa của hải đảo. Họ vào ở tại khách sạn đẹp nhất bên bờ biển. Mỗi người đều được ở trong những căn phòng xa hoa. Hà Lộ nằm trên chiếc giường rộng thênh thang hơn hai mét, nhìn ngắm đại dương kéo dài vô tận bên ngoài khung cửa sổ sắt sàn, cảm thấy mọi điều vui vẻ cùng tột tệ hơn nửa năm nay mình phải chịu đựng dường như đều đáng rồi.

À, quên không nói, Lý Xung cũng tới. Anh tự rút hầu bao thuê ngay phòng đối diện với Hà Lộ, ngày nào cũng cẩn trọng theo dõi nhất cử nhất động của đối phương, chẳng khác gì một thái giám theo chủ nhân của mình đi ra biển tắm nắng.

Các đồng nghiệp có vẻ như đều đã bị Lý Xung mua chuộc hết. Đã hẹn cùng nhau đi ra biển, kết quả tới lúc đó cả đám người đều mải mê chụp ảnh tự sướng, chụp một lúc là chẳng thấy ai đâu nữa, cuối cùng chỉ còn lại hai du khách là Hà Lộ và Lý Xung trên thuyền căng buồm giữa biển.

Trên biển có một dịch vụ gọi là mát xa bằng nước biển. Bên cạnh thuyền có giăng một túi lưới, người ta sẽ nằm lên đó rồi vùng vẫy giữa sóng nước. Lý Xung biết Hà Lộ sợ nước, cố tình đẩy cổ vào trong túi lưới, sau đó nhảy xuống, hưởng thụ cảm giác sung sướng khi cô ở bên vừa hết âm ỉ vừa ôm chặt lấy mình. Bước vào khu rừng nhiệt đới trên đảo thì anh lại lấy vô số các loài sâu, dơi... ra hù cô. Dĩ nhiên, lúc trở về bến tàu, trên mặt và trên người anh kiểu gì cũng lưu lại dấu tay và dấu dằm của Hà Lộ.

Cô gái này không tham gia vào lực lượng SWAT đúng là đáng tiếc.

Bữa tiệc nướng bên bờ biển buổi tối, Hà Lộ chuẩn bị tinh thần ăn bù mọi kinh hãi mà ban ngày mình phải chịu đựng. Tối đó, tất cả đồ ăn được chia rải rác ra bốn đình nghỉ, bên trái bên phải đều có thể lập nhóm tự đi lấy. Sau khi ăn tới con tôm nướng thứ tám, Hà Lộ quyết định ăn thêm hai con nữa cho tròn chục, thế là tao nhã vòng vào trong nhóm, nhìn thấy một con duy nhất còn sót lại trên đĩa, đang định gấp thì bị người bên cạnh gấp mất.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Phó Tiểu Thiên.

Cô bạn gái chính hình đó của anh ta cũng đồng thời nhìn thấy họ. Cảnh này rõ ràng còn cầu huyết gấp mấy chục lần các tình huống trong phim thần tượng.

Hà Lộ vờ xa lạ quay trở về chỗ ngồi. Lý Xung thấy cô bê một cái đĩa không quay lại, hồn vía như bay tận đâu đâu, đang định hỏi thì bị một nhóm người địa phương thấp lùn chạy qua biểu diễn cắt ngang. Một người da ngăm đen, đáng to con cầm ghi-ta lên sân khấu nói vài câu tiếng Anh bập bẹ, sau đó càng lúc có càng nhiều loại nhạc cụ cùng hòa tấu. Đám người ấy bắt đầu thổi lửa và nhảy múa.

Khi tâm trạng của các du khách đều đã được châm lên, người to con hình như có nói một câu “Don’t be shy”, sau đó những người biểu diễn tới từng bàn ăn để kéo mọi người lên nhảy. Thật là may mắn, Hà Lộ bị chọn trúng, Phó Tiểu Thiên ngồi cách ba, bốn bàn cũng bị chọn trúng, và điều rất không may mắn là họ bị ghép thành một cặp.

Người to béo ấy bảo mọi người ghép lại thành đôi, nghe nhạc rồi huých hông và chống hông ra sau. Hai đôi trước đang rất ổn thỏa, nhưng khi tới lượt Hà Lộ và Phó Tiểu Thiên thì người to béo như bị ma xui quỷ khiến lại liên tục gọi hiệu lệnh tiến lên mấy lần, khiến họ càng lúc càng sát lại. Tiếng reo hò của đám đông phía dưới càng lúc càng vang dội, tình huống hiện tại cực kỳ gượng gạo.

Lúc này, cô gái chỉnh hình bỗng nhiên nhảy dựng lên, kéo Phó Tiểu Thiên xuống. Người to béo kêu lên “No, no, no” ngăn cản, các du khách bên dưới cũng nhao nhao lên. Cô ta sốt sắng hét to một câu bằng thứ tiếng Anh pha tiếng Đông Bắc tiêu chuẩn: “He is my boy friend, muốn nhảy cũng là with me!”. Nói rồi, cô ta ôm chặt lấy Phó Tiểu Thiên hôn hít cuồng nhiệt, mắt nhắm một giây để phóng thích mọi sự cợt nhả, không sao ngừng lại được.

Hà Lộ đứng ngây người ngay tại chỗ, cái miệng mạnh mẽ nhất mọi ngày hôm nay hoàn toàn không có ích gì. Lý Xung hoàn toàn không biết Phó Tiểu Thiên chính là bạn trai cũ của Hà Lộ, nhưng nghe thấy các đồng nghiệp của cô bàn tán xôn xao thì anh mới chợt hiểu ra, lao tới trước mặt Hà Lộ, vứt bỏ mọi xấu hổ cả cuộc đời mình, cởi áo phông ra, mượn chiếc váy cổ của người biểu diễn bên cạnh mặc lên rồi nắm lấy tay Hà Lộ thể hiện những bước nhảy kiểu xoáy nước hoa lệ với tên gọi: Nhảy bừa. Anh không những dẫn một Hà Lộ đang mặt nhăn mày nhíu bước lên bước xuống rồi nhảy vòng quanh mà còn cố tình lấy móng đẩy Phó Tiểu Thiên và cô bạn gái chỉnh hình ra khỏi tầm nhìn của mọi người. Cô ta không chịu nổi, vừa xích lại gần hai người họ vừa hỏi: “Anh là ai thế hả?”. Lý Xung quay người, “Ngân hàng, tài xế kiêm vệ sỹ của Hà Lộ, một cái standee hình người biết hành động, một bao cát có thể lấy thịt đè người, hai chữ đơn giản: Bạn trai”, sau đó anh chấp hai tay lại, nói: “Hamasaki Ayumi* của Đông Bắc, hân hạnh, hân hạnh”. Danh hiệu ấy khiến cô gái chỉnh hình như bị dồn vào chân tường. Cô ta giật lấy ngọn đuốc của người biểu diễn, kéo Phó Tiểu Thiên lên vào giữa Hà Lộ và Lý Xung, coi Phó Tiểu Thiên như một chiếc cột thép, bò lên, xoay qua xoay lại, đến đoàn xiếc cũng chẳng thú vị được như thế.

*Ngôi sao được coi là “biểu tượng thẩm mỹ” của các bác sỹ hàng đầu trong ngành phẫu thuật thẩm mỹ tại Nhật Bản.

Cuối cùng tâm trạng Lý Xung lên tới cao điểm, anh thẳng thừng hôn lên môi Hà Lộ. Phó Tiểu Thiên thấy vậy bèn tung một cú đấm vào mặt Lý Xung. Tới lúc ấy, màn biểu diễn đặc sắc này mới chính thức kết thúc.

Âm nhạc và các du khách bên dưới đều đã yên lặng, người to béo kia cũng biết điều ôm đàn ghi-ta đi xuống, gọi những người biểu diễn dự thừa giải tán.

“Không thoải mái sao? Tôi hôn Hà Lộ khiến anh khó chịu à?” Lý Xung xách cổ áo Phó Tiểu Thiên lên, chất vấn: “Lúc trước khi anh bỏ rơi cô ấy, có từng nghĩ cô ấy sẽ trở thành người con gái của người khác không?”.

“Lý Xung, anh im đi.” Hà Lộ chau mày, cảm thấy rất mất mặt.

“Anh và cô ấy ở bên nhau lâu như vậy, rốt cuộc anh đã khi nào thật sự thấu hiểu cô ấy chưa?” Lý Xung càng kích động hơn, “Không phải cô ấy ngang ngạnh, mà là cô ấy có chủ kiến; Không phải cô ấy mạnh mẽ, cô ấy chỉ đang tự tạo cảm giác an toàn cho bản thân mình mà thôi; Cô ấy không phải là siêu nhân thép dưng măng, chút tính khí khó chiều ấy chỉ dùng để che giấu sự yếu đuối trong trái tim mà thôi. Nếu anh hiểu cô ấy thì nên để cô ấy quyết định những gì cô ấy có thể quyết định, từ bỏ những gì cô ấy có thể từ bỏ, vào những lúc cô ấy kỳ vọng thì đừng để cô ấy thất vọng, vào những lúc cô ấy yếu mềm thì đỡ lấy cô ấy, mỗi khi cô ấy nói rằng mình rất ổn thì đừng bỏ đi thật, phải biết sở dĩ cô ấy luôn ức hiếp anh, chiếm đoạt thời gian của anh là vì cô ấy yêu anh!”.

“Tôi bảo anh im đi!” Hà Lộ cho Lý Xung một bạt tai, “Anh đọc nhiều văn sếp gà quá phải không, biết nói mấy câu theo lối song song đó là hiểu tôi sao? Anh chẳng qua chỉ là một cái thể tín dụng tôi cảm cũng chê nặng mà thôi! Tôi cảm ơn anh đã khen tôi như thế, nhưng anh thật sự khen nhầm người rồi. Không có quá nhiều chỉ là mà là như vậy, mà tôi chính là một người như thế. Có câu nói này, Lý Xung, anh nghe kỹ đây, bạn gái anh không cần anh, tôi càng không cần, cho dù anh chết, tôi cũng sẽ không rơi giọt nước mắt nào vì anh, anh còn đứng đây ra vẻ anh hùng gì chứ!”.

Thời gian vào lúc ấy hình như đã dừng lại vài giây, bầu không khí mỏng manh tới nỗi như chỉ loáng thoáng nghe được tiếng thủy triều rút phía xa xa. Hà Lộ ôm miệng, đôi mắt đỏ rực như hòn than bị nung nóng. Cô nhìn cảnh tượng Lý Xung ở trần nửa người, mặc chiếc váy cổ chạy đi mà cảm thấy cực kỳ buồn cười, không phải buồn cười vì họ gặp nhau trong một tình huống hài hước như thế nào mà là cười bản thân mình. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, thì ra người hiểu cô nhất lại không phải chính cô.

Cuối cùng cô cũng hiểu, có người không những có thể chịu đựng được những chiếc gai trên người cô mà còn có thể nhờ chúng ta; có người có thể cố vũ cho những giây phút ngẩng cao đầu hãnh diện của cô thì cũng có thể đỡ lấy chiếc vương miện cô làm rớt khi yếu đuối cúi đầu.

Mà người ấy, cuối cùng vẫn chẳng thể ở lại. Vài ngày sau đó, Lý Xung cứ thế biến mất.

Hà Lộ không dám đi tìm anh, cũng hoàn toàn đánh mất tâm trạng chơi bời, du lịch. Sau khi về nước, gặp đợt không khí lạnh, Hà Lộ ngủ đến quên trời quên đất. Mười hai tiếng đồng hồ sau tỉnh dậy, cô mệt mỏi mở di động ra, màn hình hiện thị nổi dụng không có tín hiệu nhà mạng, chẳng trách không có lấy một cuộc điện thoại quấy rầy cô. Khi cô sử dụng wifi mở Weibo lên thì mới đọc được thông tin có chuyến bay mất tích. Cô nhìn số hiệu của máy bay, bỗng thấy đau đầu bèn bước xuống giường uống cốc nước. Từ phòng khách trở về phòng ngủ, từ chiếc bình hoa trên bàn, những đồ vật trang trí, sticker dán trên tủ lạnh đến giày dép, túi xách, món đồ chơi hoạt hình trên đầu giường... toàn bộ đều là quà Lý Xung tặng, chẳng biết từ lúc nào, chiếc thẻ tín dụng ấy đã hoàn toàn chiếm đóng toàn bộ cuộc sống của cô.

Cô bình ổn lại tâm trạng, sau đó lại một lần nữa lướt Weibo, những bài thảo luận về vụ chiếc máy bay mất tích cứ lũ lượt kéo tới. Hôm qua, cô vừa từ trên chiếc máy bay này bước xuống, hơn nữa cô còn nhớ rất rõ, Lý Xung nói anh đi chuyến bay cùng số hiệu với cô, chỉ khác là muộn hơn một ngày.

Cô chửi thề một câu, cắn chặt lấy đôi môi đã tím tái, rồi nước mắt bỗng ào ào tuôn như mưa. Là kẻ nào đã nói sẽ không rơi nước mắt vì người ta kia chứ.

Hà Lộ run rẩy mở trang Weibo của Lý Xung ra, nhìn thấy dòng trạng thái anh đăng cách đó một ngày:

Nữ vương của anh, kể từ khi yêu em anh trở nên thật bướng bỉnh; Kể từ khi yêu em, anh bỗng dưng gom góp biết bao truyện cười; Kể từ khi yêu em, nhìn thấy cô gái nào giống em anh lại muốn thơm một cái (haha); Kể từ khi yêu em, anh biết làm hết mọi việc; Kể từ khi yêu em, anh cũng yêu cả chính mình của hiện tại. Anh chỉ muốn nói lời cảm ơn em mà thôi, đừng suy nghĩ quá nhiều, hãy cố gắng tự chăm sóc bản thân mình. Nếu không được, hãy để anh tới chăm sóc em, em nhé!

Hà Lộ ngã vật ra giường. Ném di động sang một bên, cô bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng tại quán lẩu hải sản đêm đó. Cô còn nhớ mình đã say khướt ngồi lên taxi, hình như còn nghe thấy sau lưng có người gọi mình. Cô quay lại thì nhìn thấy Lý Xung từ xa vừa chạy vừa hét: “Cô gái, tôi tên là Lý Xung, cảm ơn em!!! Tôi nhất định sẽ tìm được em!”.

Đồ ngốc! Hà Lộ há hốc miệng, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống tai, ngứa ngáy. Cô cảm thấy bị kịch lớn nhất cuộc đời có lẽ chính là giờ phút này chẳng, còn đau khổ hơn chia tay với Phó Tiểu Thiên gấp mười lần, à không, hai mươi lần, ba mươi lần. Bị kịch của cô, do chính cô tạo ra. Khi có được thì dễ dàng quăng đi, đánh mất rồi lại tự tát vào mặt mình, mang cái giáo điều thánh mẫu “vốn phải như vậy” hay “tính tôi chính là như vậy” để chứng minh với tất cả mọi người rằng người thất tình là vĩ đại nhất, vừa muốn người ta bao dung lại cứ hết lần này đến lần khác đẩy người muốn đi về phía mình ra xa.

Hoàng hôn buông xuống mà nước mắt của Hà Lộ vẫn chưa ngừng rơi.

Cô ra sức bóp mũi, một lần nữa lấy hết dũng khí để xem di động.

Lướt qua mấy bài báo mới nhất về vụ tai nạn máy bay, nhìn thấy vài ID cùng nhau chia sẻ một mẫu trạng thái vừa được đăng cách đó một tiếng:

Bạn gái tôi đi chuyến bay ấy, nhưng ở quầy check-in không có thông tin cô ấy lên máy bay, di động cũng không gọi được. Mong các bạn ai có thể liên lạc được với người thân hay bạn bè của cô ấy hãy liên lạc ngay với tôi, số điện thoại: 185xxxxxxx, ai chia sẻ xin tặng nhà tặng xe! Dưới đây là ảnh bạn gái tôi!

Đính kèm vẫn là bức ảnh cô đeo kính râm, lộ bụng trong quán lẩu hải sản.

Lý Xung nói, tối đó sau khi anh chạy đi đã ra biển, tới một hòn đảo khác, say túy lúy ba ngày. Anh vẫn luôn nhớ nhầm thời gian, về nước ngày mừng 7 thì nhớ thành mừng 8 nên đã không lên chuyến bay ấy, nhưng vẫn nghĩ rằng Hà Lộ có đi.

Khoảng thời gian đó, tin tức về vụ tai nạn máy bay không ngừng văng vẳng bên tai. Hà Lộ mặc quần áo ngủ, cuộn người ngồi trên sofa, xem các bản tin thời sự trên ti vi, lại có quốc gia nào đó chủ động tham gia tìm kiếm tung tích chiếc hộp đen của chiếc máy bay mất tích. Cô còn nhớ nguyên cảnh tượng trùng phùng với Lý Xung ngày hôm đó. Hai người ôm nhau khóc nức nở, giống như một đôi tình nhân quyết định quay lại với nhau, lại giống như những người thân đã bên nhau rất lâu rồi.

Hà Lộ một tay đặt lên tay vịn sofa, tay kia được Lý Xung nắm chặt.

Phải may mắn biết bao, hai con người mới có thể bình an vô sự nắm tay nhau đi tới cuối cuộc đời. Ở một không gian song song nào đó, những người ở trên chuyến bay ấy đều đã trở về nhà, từ đó về sau, ai cũng nhớ rằng, còn được ôm người bên cạnh mình mới là chuyện xa xỉ nhất.

Một trăm con người thì có một trăm thái độ đối với tình yêu. Ai trong chúng ta cũng có lúc tổn thương, và cũng đều trưởng thành trong tình yêu, học được cách không dựa vào những lời hứa hẹn thiên trường địa cửu, không ôm thái độ tự phụ “duy ngã độc tôn”. Trước một trăm lần bồng bột, hãy nhìn xem trong chuyện tình cảm ấy bản thân mình thu hoạch được gì, đừng dễ dàng cảm thấy yêu là có thể từ bỏ, bị bệnh là có thể chữa khỏi, sống một mình là ổn. Tốt nhất hãy nhớ rằng, tình yêu người khác dành cho bạn đều vô tội.

#Tiền tay chia sẻ nguồn năng lượng tích cực#

3. Chương 2: Nhớ Mãi Không Quên

*Tựa đề câu chuyện là một kiểu chơi chữ, còn có thể hiểu là “Niệm Niệm không quên”.

Hứa Niệm Niệm vừa tắm xong, tóc còn chưa khô hết. Cô cầm chiếc khăn lông vò lên đầu, kéo rèm cửa trong phòng ngủ ra. Ngoài cửa sổ là một khoảng trời tươi sáng.

Đây đã là năm thứ tư cô tới Bắc Kinh. Sau khi tốt nghiệp, cô vào làm hành chính trong một công ty nước ngoài. Nhờ có sở trường đặc biệt là giỏi giục hợp đồng, giục nợ dư nên được ông chủ coi như gan ruột, trên bàn tiệc vung tay một cái, nói: “Trong số mấy căn nhà ở Tam Hoàn, Bắc Kinh, cứ tùy ý chọn một căn, tôi sẽ chi cho cô tiền trả đợt đầu”.

Đương nhiên, căn nhà mà hiện tại Hứa Niệm Niệm đang ở do chính cô thuê. Thời buổi này, bạn có thể hy vọng một người ăn mày chia cho bạn một miếng bánh bao chay nhưng đừng mong ông chủ rộng rãi.

Lời đàn ông nói đều chẳng đáng tin.

Hứa Niệm Niệm nhìn lại mình trong gương. Hai mươi sáu tuổi, da dẻ vẫn còn khá căng, mặt mũi vẫn còn chút tinh thần, nếp nhăn nhẹ nhàng nơi cánh mũi khi chụp ảnh tự sướng chỉ cần dùng kỹ thuật Blur trên Photoshop là hoàn toàn biến mất. Có người nói, qua tuổi hai lăm rồi, mỗi một cơ quan đều sẽ xuống cấp trông thấy, nhưng dấu hiệu duy nhất trên người Hứa Niệm Niệm có lẽ chỉ là bệnh thèm ngủ mỗi ngày một nghiêm trọng mà thôi.

Cô pha xong cà phê, khoác chiếc áo dạ đen lên người. Đây là phiên bản giới hạn số lượng mà hai năm trước cô phải chen vỡ đầu mới mua được, kết quả mặc lên lại bị nói là giống nhân vật Vô Diện trong bộ phim Vùng đất linh hồn. Thế là từ đó cô gói kỹ nó lại, nhét xuống tận đáy tủ, chỉ mặc đúng một lần mỗi năm vào lúc này.

Lúc chỉnh trang lại áo dạ, Hứa Niệm Niệm sờ thấy một chiếc chìa khóa nhỏ được cất sâu trong túi áo. Cô khẽ nhú mào, cả người như bị một sợi dây giật đi, cứ thế đi tới trước tủ, lấy chiếc hộp hình trái tim ở góc sâu nhất trong ngăn tủ ra. Mặt chiếc hộp xanh xanh đỏ đỏ, giống kiểu hộp bánh Trung thu xa xỉ vài năm về trước. Cô lấy chìa khóa mở hộp ra, tí trong cùng đựng cả một chồng thư, thẻ game và băng catsette, bên trên có một tấm thiệp và một chiếc thẻ vàng chứng nhận đã qua vòng của một chương trình tuyển chọn nào đó.

“Lại đang nhớ về quá khứ à?” Một người đàn ông bỗng xuất hiện sau lưng.

Hứa Niệm Niệm cảm thấy thái dương giật giật liên hồi, xoay người lại thì thấy Dương Diệc đang cầm một quả chuối đứng trước cửa phòng ngủ.

Anh mặc chiếc áo chui đầu rộng rãi, tay trái kéo sợi dây trên mũ của chiếc áo, quấn hết vòng này tới vòng kia, dáng người cao lớn mảnh khảnh. Cái vẻ vô lại ương bướng thể hiện trên khuôn mặt không hề thay đổi từ lúc biết anh hồi cấp hai đến giờ.

“Cà phê em pha ngoài kia sắp nguội hết cả rồi.” Dương Diệc nhẹ nhàng nói.

Hứa Niệm Niệm cuống quýt thu dọn, trước khi đóng chiếc hộp lại, có một sợi dây đeo tay treo hai viên ngọc khắc hai chữ “Thiên”, “Trường” rơi ra ngoài.

Về sợi dây này, phải kể từ năm 2003.

Năm lớp bảy, Hứa Niệm Niệm cùng mẹ chuyển tới trường trung học cơ sở A, trùng hợp lại bị phân vào lớp kém nhất khóa. Truyền thuyết này khiến các giáo viên thực tập ai nấy đều tức giận bức bối. Đây là lớp học ma quỷ có chỉ số hỗn hào nổi tiếng khắp xa gần, do hai con người lãnh đạo. Một người tên Dương Diệc, gọi nôm na là “Dương Tứ Hỏa”*, chuyên gia “nướng chín” các bạn học dễ bắt nạt, tự nhận là có “nhan sắc” bùng nổ, kể cả đi đường cũng ngang ngược, chiếm hết chỗ người khác. Người kia tên Lộ Vọng, người cũng như tên, không thể nắm bắt được, một cậu con trai đến năm 2003 rồi vẫn dám để mái thì hoặc là “gay” hoàn toàn, hoặc là đẹp trai chính hiệu. Lộ Vọng chính là kiểu thứ hai, đẹp trai đến không tỳ vết, bọc bên ngoài cái vỏ học sinh gương mẫu, kỳ thực lại cùng Dương Diệc làm không ít chuyện xấu xa, tồi tệ.

*Chữ Diệc trong tên của Dương Diệc là sự kết hợp của bốn bộ Hỏa trong tiếng Trung: .

Một Hứa Niệm Niệm chỉ muốn tới đây học hành nghiêm chỉnh dĩ nhiên chẳng ăn nhập gì với lớp học quỷ sứ này. Đến lần thứ ba vì không hiểu một đề Toán đã giơ tay yêu cầu thầy giáo giảng lại, dẫn đến hậu quả lớp phải tan muộn mà cô đã trở thành kẻ thù chung của cả tập thể. Ban đầu cô chỉ bị ghét đơn thuần, lúc đi qua chỉ bị ném lại những ánh mắt lườm nguýt, chê bai như nhìn thấy bệnh dịch. Về sau các trò trả thù đã trở thành ghế ngồi bị bôi đầy keo 502, vở bài tập phát xuống bị ai đó xé thành hai nửa. Nhưng một người để mái đầu em gái*, cả người toát lên “khí chất” của cô bé Lộ Lem như Hứa Niệm Niệm lúc đó chỉ đành nín nhịn, lặng thinh, âm thầm chịu đựng, hèn hạ như ngôi sao Diêm Vương bị gạch tên khỏi Hệ Mặt trời.

*Mái đầu em gái: Kiểu tóc ngắn hoặc dài, sau đó để mái bằng rồi uốn cụp.

Lễ Halloween lần đó vào thứ sáu, Dương Diệc vốn dĩ đã hẹn các bạn học trong lớp buổi tối tới nhà cậu ta, kết quả chủ nhiệm lớp lại đột xuất quy định không cho phép tụ tập chơi bời, tất cả tối đó đều phải tự học.

Dương Diệc không phục, bèn cùng Lộ Vọng bỏ một con chuột chết vào văn phòng của chủ nhiệm lớp, rồi tắt điện ngay lúc chủ nhiệm lớp bị dọa đến hết hồn hết vía, khiến chủ nhiệm phải loạng choạng chạy ra ngoài, kết quả cả khuôn mặt bị dính chặt lên cánh cửa đã được dán sẵn băng dính trắng.

Lúc Dương Diệc và Lộ Vọng đang bỏ chạy thì vừa hay đụng phải Hứa Niệm Niệm trên hành lang. Sáng sớm ngày hôm sau, chủ nhiệm lớp với cái mũi vẹo sang một bên túm Dương Diệc và Lộ Vọng ra, bắt họ chạy mười vòng quanh sân thể dục, hơn nữa còn gửi thông báo phê bình toàn trường.

Dương Diệc một mực khẳng định Hứa Niệm Niệm chính là kẻ “chim lợn”, thế nên những hành động loại bỏ tiếp theo đó quả thật không khác gì mười cực hình đời Thanh: Sắm xe đạp bị chọc thủng, trong hộp cơm xuất hiện gián, vào phòng vệ sinh xong không mở được cửa nữa, đồ dùng học tập và sách giáo khoa không ngày nào không chơi trốn tìm với cô.

Phải tới ngày Hứa Niệm Niệm nhìn thấy cảnh cặp sách bị đổ đầy ra đất, miếng ngọc bích bố tặng cô trước lúc lâm chung vỡ thành hai mảnh, khuôn mặt cô mới có chút biểu cảm.

Dương Diệc dựa ra sau lưng ghế, nhìn cô bằng một nụ cười đều, Hứa Niệm Niệm cúi đầu vuốt lại tóc mái rồi lặng lẽ đi lên bục giảng, đứng im vài giây, sau đó bỗng nhiên quay người cầm viên phấn lên, ném thẳng về phía Dương Diệc. Dương Diệc vỗ bàn đứng dậy, kết quả bị hai cú đấm Hứa Niệm Niệm giáng xuống bàn giáo viên dọa đến nỗi lại phải ngồi xuống.

“Cậu xem Vườn sao băng nhiều quá nên tự ảo tưởng mình là Đạo Minh Tự đấy à, chỉ biết tìm kiếm giá trị của bản thân qua việc ức hiếp người khác, tâm lý và trí tuệ sao có thể thiếu sót đến mức ấy? Lúc nhỏ chắc là cậu bị không ít người lừa gạt phải không, chị đây không giẫm đạp cậu là vì cảm thấy quá lãng phí tế bào khi phải chơi cùng cậu, thế mà lại để cậu đắc ý hết lần này đến lần khác. Cả cậu kia nữa, tên là cái gì Vọng ấy nhỉ, cậu tưởng hai cậu là nhóm Twins hả, định làm Thiên hậu trạm kế tiếp* à, trông bề ngoài thì ra vẻ nho nhã, kết quả đầu óc phì độn đến nỗi muỗi chích vào cũng phải trọ chân. Hai đứa các cậu làm xằng làm bậy, nghịch trò gì cũng nghịch chung với nhau, sao kiếp trước không cùng cậu ta chui vào bụng mẹ rồi chen nhau chui ra luôn đi. Hôm nay chị chỉ nói đến đây thôi, kẻ nào còn dám giở trò với chị lần nữa, chị sẽ

cho kẻ đó xuống tuổi vàng với bố chị cùng miếng phỉ thúy này!” Hứa Niệm Niệm gào xong câu ấy, các bạn trong lớp đồng loạt ngậy người.

*Thiên hậu trạm kế tiếp: Tên một bài hát của nhóm Twins, một nhóm nhạc nữ của Hồng Kông.

Kể từ đó, Hứa Niệm Niệm thăng chức lên làm bang chủ phái “độc miệng”, thậm chí còn cắt bỏ mái đầu em gái, buộc tóc lên gọn gàng kiểu đuôi ngựa, để lộ ra một đôi mắt to sáng lấp lánh trong nắng.

Quá nửa số học sinh nằm trong lớp đều phải nghiêng mình kính nể trước vạt váy của cô, ngang hàng với phái “hành động” do Dương Diệc cầm đầu. Ngay cả hoa khôi được cả lớp công nhận khi đó – Hường Ngữ An cũng trở thành bạn của Hứa Niệm Niệm. Cô ấy nói cô ấy thích cá tính của Hứa Niệm Niệm, thật ra là cảm kích vì cuối cùng cũng có người đưa cô ấy thoát khỏi chế độ độc tài.

Hứa Niệm Niệm và Dương Diệc trở thành hai thái cực đối lập hoàn toàn. Chuyện gì Dương Diệc cũng so đo với cô bằng được, đi tới đâu là nổi lên một trận mưa máu gió tanh tới đó. Khi ấy, cậu ta là một thanh niên nhiệt huyết, thích nghe nhạc Rock nước ngoài, hoàn toàn khinh thường ca sỹ Châu Kiệt Luân mà Hứa Niệm Niệm thần tượng, kết quả vì sự xuất hiện của Hứa Niệm Niệm mà cứ mỗi buổi chiều trước khi vào lớp, tất cả lại hát tập thể các ca khúc của Châu Kiệt Luân. Cậu ta tức lắm, bèn mua chuộc cậu bạn làm ở đài phát thanh của trường, cứ khi nào hát Châu Kiệt Luân là lại bật Linkin Park lên, thậm chí còn đứng lên bục giảng, ôm cán chổi quét nhà, coi như cây đàn ghi-ta mà hét nhép si mê, quên hết mọi thứ.

Hồi đó, cả lớp đều đang theo dõi mấy bộ phim hoạt hình. Thân là một fan hâm mộ cuồng nhiệt của Vua pháp thuật hay Inuyasha, Hứa Niệm Niệm dĩ nhiên không cho phép bất kỳ ai vô duyên vô cớ chỉ trích các bộ phim đó. Nhưng Dương Diệc khi ấy lại cực kỳ thích Miyazaki Hayao, hơn nữa còn yêu say đắm bộ phim Vùng đất linh hồn, nhân vật Vô Diện chọc đúng điểm đáng yêu của cậu ta. Thế là giữa hai bang phái trong lớp lại nảy ra một cuộc biện luận xem rốt cuộc mấy bộ phim hoạt hình thiếu niên đáng được yêu thích hơn hay tác phẩm bậc thầy của Miyazaki Hayao đang được ủng hộ hơn.

Còn về chuyện đọc tiểu thuyết thì Dương Diệc rất thích thể loại tu tiên võ hiệp còn Hứa Niệm Niệm lại mê một Quách Kính Minh. Lúc đó Hứa Niệm Niệm trong giờ làm Văn luôn có thể “Tiểu ngạo giang hồ”, chỉ trong hai mươi phút đã viết xong một bài văn với đủ các phép tu từ và những lời lẽ hoa mỹ nhất. Dương Diệc không cam tâm, quyết thức đêm đọc sách của Quách Kính Minh, vừa học thuộc vừa ngồi chửi, rồi ngậm nước mắt coi mình trở thành một góc nghiêng bi thương.

Dương Diệc và Lộ Vọng thích đánh bóng rổ, nhưng vì kỹ thuật chưa đạt nên vẫn chưa vào được đội bóng rổ được hâm mộ nhất trường. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Hứa Niệm Niệm và Hường Ngữ An đi ngang qua sân bóng rổ, bạn học “Tứ Hỏa” lại bày ra một tư thế như thể Hanamichi Sakuragi* đang nhập vào người vậy, lớn tiếng cùng Lộ Vọng thảo luận về “đội bóng rổ của chúng ta”. Về sau, có một lần Hứa Niệm Niệm tan học, đi ngang qua sân bóng rổ, nhìn thấy một quả bóng bay về phía mình. Cô vốn dĩ định né đi, nhưng khi nghiêng mặt giờ lòng bàn tay ra lại vừa hay chặn được quả bóng, thế là tiện thể ném ngược quả bóng trở lại, kết quả vào rổ.

*Hanamichi Sakuragi: Nhân vật trong bộ truyện tranh về đề tài bóng rổ Slam Dunk nổi tiếng hàng đầu tại Nhật Bản và các nước trong khu vực châu Á.

Từ ấy, Hứa Niệm Niệm được trở thành cố vấn đặc biệt của đội bóng rổ, vì cô ném mười lần trúng cả tám. Dương Diệc và Lộ Vọng như muốn ngắt, hỏi cô vì sao lần nào ném bóng cũng gần như trúng cả, Hứa Niệm Niệm nói vì chơi bắn bóng và bắn trúng nhiều thành quen.

Tiếp sau đó, ắt lại là một màn đọ game. Dương Diệc và Lộ Vọng chơi siêu nhất là trò Mộng ảo Tây Du, thế là Hứa Niệm Niệm bèn lập ra thư khiếu chiến: Nếu như trong thời gian quy định, level họ luyện không cao được bằng cô thì từ nay về sau họ phải nhất mực nghe lời, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng tới việc học hành của cô.

Về sau, không chỉ trò Mộng ảo Tây Du mà họ còn chơi liên tiếp các trò Legend, Diablo, Tiên kiếm, Câu chuyện năm lùn..., Hứa Niệm Niệm đều chỉ mất rất ít thời gian trong buổi học để chơi nhưng vẫn lợi hại hơn Dương Diệc và Lộ Vọng. Hai người họ rất không phục, nói cô gian dối. Hứa Niệm Niệm chỉ cười, đáp lại: “Chơi game cốt không phải ở thời gian mà ở cái đầu”.

Thời gian trở về năm 2014.

Hứa Niệm Niệm lái xe, Dương Diệc ngồi ở ghế lái phụ, không ngừng nghịch ngợm món đồ trang trí bằng lông treo trên gương chiếu hậu.

“Lúc đó Lộ Vọng tỏ tình với em, vì sao em lại từ chối?” Nhìn nghiêng, lông mi của Dương Diệc cực kỳ dài.

Hứa Niệm Niệm trầm mặc, tập trung lái xe.

“Muốn một thằng nhóc ngày thường nói một câu hoàn chỉnh cũng khó khăn như nó mở lời nói yêu không dễ dàng đâu, em cũng tàn nhẫn thật.”

“Vì sao lại hỏi chuyện này?” Cuối cùng Hứa Niệm Niệm cũng lên tiếng.

“Thì đang nói chuyện phiếm mà.”

“Nếu có thể...” Hứa Niệm Niệm dừng lại mấy giây, “Khi đó em thà chấp nhận cậu ấy còn hơn”.

Hai người chìm vào sự yên ắng dài bất tận.

Lái xe chưa được một lúc, chiếc xe đã bị kẹt lại trong một con đường nhỏ tắc nghẽn.

Học kỳ hai năm lớp tám, vì được biết Lộ Vọng đã tỏ tình với Hứa Niệm Niệm mà Dương Diệc rơi vào một cơn khủng hoảng không tên. Trận chiến khói lửa vốn đã tắt lại bùng lên. Cậu không biết mình bị làm sao, chỉ một mực muốn Hứa Niệm Niệm chú ý tới mình 24/24.

Lúc đó, những trò có thể thi thố với cô đều đã thi chán rồi. Tới tận khi chủ nhiệm lớp trình trọng tuyên bố sau khi lên cấp ba họ sẽ lại phân lớp một lần nữa thì cậu đã âm thầm hạ quyết tâm, phải đấu với Hứa Niệm Niệm lần cuối cùng: Đấu thành tích.

“Chiến thuật sơ cấp” của Dương Diệc rất thấp, Hứa Niệm Niệm thì có thành tích tốt, Dương Diệc đã ăn trộm bài tập của cô qua , kết quả dẫn tới hiệu ứng “bám váy”, cả lớp hòa theo, liên lụy Hứa Niệm Niệm bị giáo viên mắng.

Về sau cậu lại lợi dụng thời cơ, bỏ nhiều tiền mua cả một đồng sách tham khảo, bên trong có đáp án của rất nhiều đề luyện tập Toán, Văn, rồi cuộc đã đối phó được với những bài trắc nghiệm hoặc điền vào chỗ trống. Tới đề lớn, đáp án toàn bộ đều là “tính lực”. Cậu nghĩ rất nhiều cách nhưng đều vô ích, gian lận trong kỳ thi không chép sai đề thì cũng bị tóm, có sửa bằng thành tích tháng rồi in lại, nộp cho bố mẹ thì dù giấu ở đâu cũng bị mẹ lục ra được bản gốc. Lúc phát bài, giáo viên cũng nể mặt, những người dưới 50 điểm là không đọc tên, nhưng thế nào cũng bị Hứa Niệm Niệm nhìn thấy khi lên bục giảng lấy bài thi.

Hoàn toàn là sự thất bại thảm hại của một thằng đàn ông.

Bước ngoặt khiến Dương Diệc thăng cấp lên chiến thuật cấp cao chính là vì Harry Potter. Hồi ấy, cơn lốc phép thuật cuốn qua Trung Quốc, bạn học A bình thường ủng hộ Dương Diệc nhất trong lớp vì say mê Hogwarts, đã đến nhà ga đâm đầu vào sân ga như bị trúng độc. Chuyện này về sau xa gần đều biết, ngay cả giảng viên da đen người nước ngoài trong lúc giảng bài cũng mang ra làm đề tài nói chuyện. Bên vực cho tâm trạng sốt sắng của bạn mình, Dương Diệc đã đứng lên ngay, nói với giảng viên người nước ngoài một tiếng “Fuck”. Vị giảng viên ấy nghe xong bực tức bèn ném một đoạn phấn về phía cậu, thế là Dương Diệc bèn lên ngay bục giảng, thẳng thừng vung nắm đấm về phía giảng viên.

Vì tính nghiêm trọng của sự việc, nhà trường đã thông báo sẽ không nhận cậu lên cấp ba, khiến Dương Diệc lúc ấy đã hèn nhất ngã vào lòng Lộ Vọng nước mắt nước mũi tèm lem. Chủ nhiệm lớp tìm cậu và nói: “Chỉ cần thời gian sau của học kỳ này cậu có thể lọt vào top 10 của lớp thì trường sẽ cho cậu lên cấp ba thuận lợi”. Vì chuyện này, chủ nhiệm lớp còn đặc biệt chuyển cậu tới ngồi bên cạnh Hứa Niệm Niệm, nói rằng phải “tẩy não” từ bản chất, khiến cậu hoàn toàn khuất phục trước uy quyền của một học sinh ngoan. “Thầy không sợ em làm ảnh hưởng tới Hứa Niệm Niệm ă?” Dương Diệc ngây ngô hỏi, thầy chủ nhiệm cười khẩy mấy tiếng, “Vây còn phải xem cậu có làm ảnh hưởng được không”.

Quả thực, khi đứng trước kẻ độc miệng nhất thế kỷ 21 này thì cậu yếu đuối hệt như một con sâu. Về tự tin “người đẹp trai đến mức đứng trong bóng tối cũng có thể tỏa sáng như tôi” hoàn toàn trở thành tự ti. Hứa Niệm Niệm gánh trọng trách nặng nề, phải thiết kế cho Dương Diệc rất nhiều kế hoạch học tập. Dương Diệc ngoan ngoãn đón nhận tất cả, thậm chí nghĩ đúng là “lần mò khắp nơi tìm chẳng thấy, tình cờ vô ý phát

hiện ra”, không những có thể đường hoàng chiếm dụng thời gian của Hứa Niệm Niệm mà còn có thể tự tạo cho mình một ý niệm: Cố gắng học tập, anh phải vượt qua Hứa Niệm Niệm, thuận lợi lên cấp ba.

“Em hỏi anh, hồi lớp mười, lần nào thi anh cũng nộp bài trước, vì sao vậy?” Hứa Niệm Niệm nằm bò ra vô lăng, nhìn đèn đuôi xe đỏ rực một hàng phía trước mà cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Giả vờ ngẫu thôi.” Dương Diệc điều chỉnh tư thế, dựa ra sau, co chân lên ghế, nằm thoải mái.

“Nói tiếng người đi.”

“Tự ép chính mình, mỗi lần làm bài thi đều phải nhanh hơn lần trước một chút, nhất là khi trả lời những bài Vật lý, Hóa học khó chết người kia. Như vậy lần sau anh sẽ siêng năng hơn một chút. Nếu không em tưởng khi đó được cùng em phân vào ban Khoa học tự nhiên là anh dứt lốt cho thầy giáo hay sao, anh là người nhìn thấy số là ngất xỉu đấy.” Dương Diệc nhắm mắt lại, nói.

Hứa Niệm Niệm không tiếp tục chủ đề này, cảm thấy tầm nhìn mông lung mờ ảo. Cô lặng lẽ quay đầu nhìn anh bên liếc thấy một cửa hàng hoa bên đường. Thấy cả hàng dài xe vẫn không có động tĩnh gì, cô bèn phanh xe lại, tắt máy, rồi nói với Dương Diệc: “Cùng em đi mua ít hoa đi”.

Học kỳ hai năm lớp mười, phân ban Khoa học tự nhiên và Khoa học xã hội, Hướng Ngữ An và Lộ Vọng cùng tới ban Khoa học xã hội, Dương Diệc đuổi theo Hứa Niệm Niệm, vào ban Khoa học tự nhiên.

Cũng chính trong năm lớp mười này, lần đầu tiên Dương Diệc được xem phim cấp ba. Nguyên nhân là vì Lộ Vọng đi thuê đĩa phim của Vương Gia Vệ, kết quả ông chủ lại đưa nhầm. Cánh cửa bước vào thế giới thần kỳ của hai cậu nhóc vất mũi chưa sạch được mở ra. Dương Diệc bắt đầu lo sợ, vì mỗi lần nghĩ tới Hứa Niệm Niệm, cơ thể của cậu lại đổi khác.

Cậu tự nhủ với chính mình, nhất định là vì thi đấu với Hứa Niệm Niệm nhiều quá nên đã để lại di chứng. Kết quả, tới khi đến lượt tổ của họ dọn dẹp vệ sinh, cậu sẽ lại vô thức lùa chổi vài lần quanh chỗ ngồi của Hứa Niệm Niệm. Lúc viết văn, cứ tới phần miêu tả nhân vật, bắt luận đề bài bắt tả chị gái hay mẹ, cậu sẽ lại vô tri vô giác quy về hình tượng của Hứa Niệm Niệm.

Hồi ấy chỗ ngồi trong lớp mỗi tuần đổi một lần, cuốn chiếu bốn dãy trên và cuốn chiếu bốn dãy dưới. Dương Diệc cao ráo nên ngồi ở bốn dãy dưới, cứ mỗi tháng lại có một tuần được ngồi phía sau Hứa Niệm Niệm, mỗi khi dịp ấy tới, cậu lại cảm thấy cả thế giới như bừng sáng. Nhưng chỉ cần thứ hai vừa đến, cậu sẽ lại hận không thể chết ngay trên khoảng nền nhà đá hoa mình từng yêu sâu đậm này.

Khoa trương hơn nữa là có mấy lần cậu nhìn thấy Hứa Niệm Niệm đứng dưới ti vi hoặc ngồi dưới quạt điện là lại bất chợt liên tưởng tới cảnh chúng rơi hết xuống, nghĩ tới là cảm thấy sợ hãi và đau lòng.

Cậu nghĩ mình bị bệnh rồi.

Cho đến một ngày, Hướng Ngữ An cầm tờ tạp chí với bài trắc nghiệm tâm lý tới, đưa cho ba người họ làm. Dương Diệc là đáp án C, kiểu người phòng thủ. Đáp án C nói rằng: Bạn là một người không giỏi biểu đạt cảm xúc, thích giấu kín tình cảm trong lòng. Mặc dù ngoài mặt bạn tỏ ra rất mạnh mẽ nhưng bên trong thật ra lại rất không tự tin về mình, không dám chắc chắn đối phương có thích mình hay không, nên đắp nặn cho bản thân một hình tượng vững vàng, không gì có thể hạ gục, không ai yêu cũng không ai hận. Nhưng cũng chính vì tính cách này mà bạn dễ lỡ mất duyên phận tốt đẹp. Không sai, nếu thích thì hãy mạnh dạn bày tỏ với đối phương đi.

Thế là Dương Diệc khẳng định rằng mình đã bệnh không hề nhẹ rồi. Đã có mấy lần cậu muốn tỏ tình với Hứa Niệm Niệm. Một lần khi trường cúp điện, cậu cùng Hứa Niệm Niệm sánh vai lẩn mò trong bóng tối để chạy ra ngoài, cuối cùng khi nắm được tay của đối phương, cậu nói một câu: “Trong này tối quá, thật lo lắng gương mặt của tớ sẽ không ai nhìn rõ”. Cậu vốn muốn biểu đạt rằng mặt mình rất đỏ, kết quả lại bị Hứa Niệm Niệm ném cho một ánh mắt khinh thường, cô buông tay và nói: “Nếu tất cả những kẻ tự luyện trên thế giới này là sắt thì cậu chính là viên nam châm hút sắt, cậu quả thực tự luyện đến ‘level max’ rồi”.

Lại một lần nữa khi đang trong giờ nghe viết, giáo viên tiếng Anh yêu cầu vài học sinh lên bảng viết từ, vừa gọi tới Dương Diệc thì cậu đã lập tức nắm chặt hai mắt lại, thậm chí nghĩ rằng nào cũng gây chuyện, cứ làm lớn lên. Cậu định thẳng thừng viết câu “I love you, Miss Niệm Niệm” lên bảng đen, vì quá căng thẳng

thành ra lại quên mất chữ “love”, bút rút mãi không biết chữ “v” đứng trước hay chữ “o” đứng trước, cuối cùng vì bài nghe viết không đạt trung bình đã bị giáo viên phạt chép một trăm lần từ mới.

Còn có một lần trong dịp Giáng sinh, Dương Diệc tặng cho Hứa Niệm Niệm một tấm thiệp phát nhạc. Kết quả bài nhạc ấy lại là bài Happy birthday, hơn nữa kể cả lúc đóng vào nó vẫn không dừng kêu. Vì tiếng nhạc chúc mừng sinh nhật ấy, sau khi nói câu “Giáng sinh vui vẻ”, lời bày tỏ “Tớ thích cậu” còn chưa kịp nói thành lời, Hứa Niệm Niệm đã liếc xéo, rồi xoa đầu cậu và nói: “Nhóc à, bệnh nặng quá”.

Dương Diệc cảm thấy ông trời đang trêu chọc mình. Hướng Ngữ An – người sớm nhìn thấu mọi việc đã tìm riêng cậu nói chuyện. Cô ấy nói: “Thật ra từ lúc ông trời cho hai con người gặp mặt là đã sắp xếp đầy đủ những đoạn khai, thừa, chuyển, hợp. Nếu hai người thuộc về nhau thì nhất định sẽ yêu nhau. Còn nếu không thể thì dù có làm nhiều hơn nữa cũng chẳng thể nắm bắt được trong tầm tay”. Khi ấy, Dương Diệc cảm thấy câu nói này rất có chiều sâu, còn hỏi cô ấy, một hoa khôi người gặp người yêu như cô ấy, từ khi nào lại giác ngộ như vậy, lại hiểu thấu tình yêu như vậy? Cô ấy đáp: “Vì mình thích Lộ Vọng, nhưng cậu ấy không thích mình”.

Chớp mắt họ đã lên lớp mười một, áp lực bài vở ngày một nặng nề. Dương Diệc không còn đánh bóng rổ nữa, cai luôn cả game, chuyên tâm tu chí học ghi-ta. Lúc đó cuộc thi Giọng ca nam vui vẻ đang hot, Hứa Niệm Niệm rất hâm mộ Trần Sở Sinh, bạn học B đánh ghi-ta giỏi nhất trong lớp hồi ấy còn từng theo đuổi cô. Vì chuyện này, “thùng giấm khổng lồ” Dương Diệc đã tiết kiệm tiền ăn sáng, ăn tối để mua ghi-ta, mỗi tối lại trốn một tiết tự học để tìm người giỏi ghi-ta theo học. Để không ảnh hưởng tới việc học hành, khi trở về nhà cậu còn làm thêm vài đề thi thử, thức tới tận tờ mờ sáng.

Kiểu tự hành hạ phi nhân tính này cuối cùng cũng khiến Dương Diệc ngất xỉu ngay trong nghi thức kéo cờ. Bác sỹ nói chỉ số đường huyết của cậu thấp cộng thêm việc lao lực quá độ, phải nằm viện nửa tháng. Nhưng cũng chính vì chuyện này, cậu lại “nhờ họa được phúc”, Hứa Niệm Niệm ngày nào sau giờ học cũng tới thăm cậu, còn nhân tiện dạy bù cho cậu.

Thật ra nơi có thể thúc đẩy tình yêu thời học sinh không phải sân thể dục hay dưới cửa ký túc xá mà chính là bệnh viện. Nam nữ ở trong cùng một căn phòng, mặn nồng dầm dẫm, bạn cùng giường bệnh lại còn thêm dầu vào lửa nên tình cảm đã phát triển với tốc độ chóng mặt.

Cuối cùng, ngày Dương Diệc tỏ tình với Hứa Niệm Niệm là lúc cô gọt táo cho cậu, kết quả bị đứt tay. Dương Diệc học mấy cảnh trên phim, nắm chặt lấy ngón tay cô, đưa lên miệng, nhưng lại ho sù sụ vì sắc mùi tanh của máu. Cậu ngượng ngập dùng khăn giấy bao kín chỗ bị thương của cô lại, tình cảm dạt dào cất lời: “Mình thật sự không có bản lĩnh gì, muốn nghịch dại một chút cũng bị thầy cô bắt được, tới kỳ thi toàn sửa đáp án đúng thành sai, ngay cả cô gái mình thích nhất mà cũng không theo đuổi được”. Hứa Niệm Niệm ban đầu còn cứng miệng, giả ngây giả ngô hỏi cậu cô gái nào mà xui xẻo như vậy, kết quả, anh chàng Dương Diệc ngổ ngáo bèn nghẹn ngào hét to lên: “Cậu chứ ai, tổ tông của tôi ơi!”.

Tối đó là Dương Diệc xuất viện, cậu cầm một chiếc băng urgo chạy tới trước chung cư nhà Hứa Niệm Niệm, sau đó gọi điện bảo cô đi ra ban công. Vì băng urgo quá nhẹ, không thể nào ném lên được tới tầng ba, nên cậu đã rút đại vài bài thi trong cặp ra, bọc đá vào ném chung. Kết quả lại không ném được lên tầng ba nhà cô mà ném vỡ cửa sổ nhà hàng xóm tầng hai, hại Hứa Niệm Niệm phải cùng bỏ tiền cơm cả tuần sau ra để đền. Hai tên nghèo kiệt xác đành cậy nhờ vào Lộ Vọng và Hướng Ngữ An, ngày nào cũng tới gặm bánh bao rất ngon lành.

Vào những tháng ngày căng thẳng nhất của năm lớp mười một, vào khoảng thời gian người ta đang chết ngộp trong mùi mực, Hứa Niệm Niệm và Dương Diệc đã yêu nhau như thế.

Trong cửa hàng hoa.

“Em thích anh từ lúc nào vậy, không phải là từ giây phút anh tỏ tình với em ở bệnh viện đấy chứ?” Dương Diệc đứng sau lưng Hứa Niệm Niệm, hỏi cô.

“Anh thích hoa bách hợp hay hoa cúc?” Hứa Niệm Niệm đang chọn hoa, không có thời gian đáp lại anh.

“Em mà không nói, anh sẽ mặc định em yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, ngay từ hồi chuyển trường năm cấp hai, nhóc đã bị hạ gục trước ‘sắc đẹp’ của anh đấy rồi.” Dương Diệc tự lẩm bẩm.

“Hoa cúc đi, hợp với khí chất của anh.”

“Khí chất của em mới hợp với hoa cúc thì có!”

Hứa Niệm Niệm mua hoa xong, trước khi đi còn nghiêng đầu nói với Dương Diệc: “Em từng đọc một cuốn sách, trong đó viết, bất kỳ chuyện gì một khi tìm hiểu tới tận gốc rễ, tìm hiểu tới khi hợp lý mới thôi thì sẽ đánh mất sự thú vị của bản thân nó”.

Dương Diệc rõ ràng không hiểu gì. Hứa Niệm Niệm của năm mười bảy tuổi khi xưa cũng không hiểu, cô chỉ biết ở bên Dương Diệc vào thời cơ tệ nhất là một chuyện mạo hiểm, nhưng nếu không mạo hiểm lần này, từ bỏ một con người đáng yêu như vậy thì sẽ chẳng biết ăn nói sao với những năm tháng tuổi xuân trẻ trung của mình. Cô muốn vào một năm tháng nào đó sau này có thể thẳng thắn tuyên bố với cả thế giới: Chì yêu từ lâu lắm rồi!

Lên lớp mười hai, Dương Diệc trở thành một học sinh ưu tú, việc yêu sớm không hề gây trở ngại việc học tập của cậu, ngược lại còn trở thành cây cầu thúc đẩy cậu mỗi ngày một tiến bộ hơn. Vì vũ trụ nhỏ trong lòng nói với cậu rằng kỳ thi cấp ba không thể so với kỳ thi đại học, cậu muốn được cùng Hứa Niệm Niệm học chung một trường, sống chung một thành phố. Nhưng nhà trường thì không hiểu cho những suy nghĩ ấy, mỗi người đều là những linh kiện đã bước vào xưởng lắp ráp, không thể phân tâm, bắt buộc phải tuân tự tiến theo quy tắc, để có thể ra lò trong cùng một lượt.

Lúc đó, các ban mỗi ngày đều phát một tờ đề thi, kín đặc đến nỗi cả thời gian cho mắt nghỉ ngơi hay tập thể dục bảo vệ sức khỏe họ vẫn phải vùi đầu vào làm đề. Sau khi biết mối quan hệ của Dương Diệc và Hứa Niệm Niệm, chủ nhiệm lớp đã từng năm lần bảy lượt có ý kiến. Nhưng sau khi có thành tích kỳ thi thử thứ hai, Hứa Niệm Niệm và Dương Diệc kiêu hãnh chiếm giữ vị trí thứ năm và thứ mười ba của khóa, nên chủ nhiệm cũng không thể giữ vững lập trường được nữa.

Năm lớp mười hai này, thành tích chính là “kim bài miễn chết” mỗi khi học sinh gây chuyện, Dương Diệc chuyển chiếc bàn của cậu và Hứa Niệm Niệm xuống tận cuối lớp học, rồi bên cạnh xếp cả một chồng giấy ngăn cách, cứ như tạo dựng kết giới của riêng họ vậy.

Cậu còn cùng chủ nhiệm lớp ký “hiệp ước ba không”, chỉ cần thành tích khi xếp toàn trường duy trì trong top 20 thì giáo viên các bộ môn đều không được phát nhiều đề thi thử cho họ như vậy, không được can dự vào chuyện họ yêu đương, không được quấy rầy giờ ngủ của họ trên lớp. Những điều kiện bất bình đẳng như vậy bày ra trước mặt ai thì chắc họ cũng đã tức xì khói, nhưng chủ nhiệm lớp của họ lại mặc nhận. Không còn cách nào khác, những mầm mống có thể thi lên Học viện 211 của lớp không còn nhiều, đành nhắm mắt, mở một mắt vậy.

Khi chỉ còn hơn một trăm ngày nữa là tới kỳ thi đại học, Hứa Niệm Niệm lại đều đặn nhận được chocolate nhân rượu hằng ngày, còn được gói trong một chiếc hộp màu hồng. Sau khi biết chuyện, Dương Diệc ghen lồng ghen lộn, hỏi: “Sao người đó lại biết cậu thích ăn chocolate nhân rượu?”. Hứa Niệm Niệm trêu cậu: “Cậu nhìn người ta đi, vừa có lòng lại còn hiện đại”. Dương Diệc không phục, bỏ tiền ăn vặt cả một tuần trời ra để mua cho cô một hộp Häagen-Dazs: “Nhìn đi, đây đều là tình yêu mình dành cho cậu”. Kết quả là chỉ ngay tuần kế tiếp, cậu đã biến thành “tiểu bạch”, phải ăn đồ thừa của Hứa Niệm Niệm. Ngồi trong quán mỳ, cậu gào khản giọng nói: “Ông chủ, cho cháu thêm một hộp, rau hẹ năm phần sống”.

Nghèo cũng phải nghèo có đẳng cấp, nhất định phải đấu với Hứa Niệm Niệm cả đời.

Về sau, nghe bạn của Lộ Vọng kể, Lộ Vọng đã ở nhà ăn chocolate nhân rượu tới say mềm. Lộ Vọng từng tới tìm Hứa Niệm Niệm, nói: “Mình đã tặng cho cậu nhiều chocolate như vậy, cậu đều trả lại. Chẳng khác nào một bài toán khó, mình đã vất vả tính mấy trang giấy nháp, cuối cùng ngay cả các đáp án A, B, C, D mình đều không được biết. Mình thích cậu lâu như vậy rồi, biết rõ rằng đây là đường cụt nhưng vẫn bám bưng mà đi. Sắp tốt nghiệp rồi, mình cảm thấy nếu còn không giành giật một lần thì sẽ vĩnh viễn đánh mất cậu”.

Hứa Niệm Niệm cực kỳ cảm động, đối lại là ai nhìn thấy một mỹ nam như Hàn Quốc để lại cho mình những lời bày tỏ cứng rắn như vậy thì đều không chịu nổi. Nhưng cô đáp: “Chocolate mình không trả lại cậu mà ăn hết rồi. Nhưng mình chỉ coi nó là chocolate đơn thuần, từ cấp hai tới giờ, mình nghĩ mình sẽ luôn trân trọng chocolate nhân rượu, sẽ không cai đâu”.

Thời gian lại vùn vụt trôi, kỳ thi đại học kết thúc, trường học tan hoang thảm hại. Giữa một khung cảnh chỉ toàn sách và vở, Dương Diệc đã vụng trộm hôn Hứa Niệm Niệm, hứa rằng sẽ mãi mãi ở bên cô.

Trong bữa cơm chia tay tối đó, cả bốn người đều say túy lúy. Lộ Vọng sau khi say cũng thiếu kiểm soát, nằm bò ra bàn ngủ như một đứa trẻ vừa chào đời. Hứa Niệm Niệm thì mạnh mẽ gọi cả phái độc miệng của mình tới. Dương Diệc ngồi nghiêng trên ghế lẩm bà lẩm bẩm. Duy chỉ có Hường Ngữ An – người trước nay vẫn luôn yên tĩnh, chừng mực thì lại ngồi một bên gào khóc. Cô ấy vác chai rượu, lảo đảo đi tới trước mặt Dương Diệc và nói: “Bốn chúng ta sẽ bên nhau cả đời nhé, đừng ai quên ai cả”.

Cô ấy còn nói: “Chỗ chocolate nhân rượu của Lộ Vọng là do mình tặng đấy. Trên bản ghi chép của học sinh hồi năm cấp hai, Lộ Vọng ghi món ăn vật thích nhất là món chocolate nhân rượu. Thật ra, mình rất ngưỡng mộ cậu và Hứa Niệm Niệm, yêu hận đều rất thẳng thắn, có lẽ mình vĩnh viễn chỉ có thể lấy danh nghĩa bạn bè để yêu cậu ấy thôi. Tứ Hỏa, cậu giúp mình giữ kín bí mật này được không?”.

Dương Diệc đang mơ màng khi đó cảm thấy Hường Ngữ An cực kỳ đáng thương, nên đã liều mạng gạt đầu. Hường Ngữ An ngửa đầu uống cạn nửa bình rượu còn lại rồi nói: “Kể thêm cho cậu một bí mật nữa, thật ra năm lớp tám, khi cậu đánh nhau với giảng viên người nước ngoài, việc giáo viên chuyển cậu tới bên cạnh Hứa Niệm Niệm ngồi là do cô ấy đề nghị đấy, cô ấy thật sự rất thích cậu”.

Dòng xe tắc nghẽn chẳng hề có ý dịch chuyển thêm chút nào. Hứa Niệm Niệm sốt ruột mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài rồi lại nhìn đồng hồ, nét mặt bức bối.

“Vội lắm à?” Dương Diệc ngược lại rất nhàn nhã, tự gối đầu lên cánh tay, miệng còn ngâm nga một khúc nhạc.

Hứa Niệm Niệm vẫn nhìn thẳng về phía trước, không để ý tới anh, rồi len lén liếc anh qua khóe mắt.

“Hay là chúng ta ngồi tàu điện ngầm đi, trước mặt có cửa vào kìa!” Dương Diệc bỗng nhiên ngồi bật dậy, chỉ tay vào tấm biển “Subway” phía trước.

“Đó là cửa hàng ăn nhanh!” Hứa Niệm Niệm đỏ khốc đỏ cười, “Anh giỏi thật đấy, anh có xứng làm học trò trường Thanh Hoa không thể?”.

“Thanh Hoa đâu có dạy anh biết tất cả các cửa hàng ăn nhanh, em tưởng ở đó hiện đại như Đại học Hạ Môn của em sao?”

Dương Diệc còn chưa dứt lời, sắc mặt Hứa Niệm Niệm đã sầm xuống, sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau, chủ đề này bỗng trở nên ngưng ngáp.

Lại một khoảng lặng dài giữa hai người, một lúc lâu sau, Hứa Niệm Niệm lên tiếng: “Thật ra không phải vì bị sốt nên em thi không tốt mà em cố tình bỏ trống hai câu để được cùng anh học Hạ Môn. Ai ngờ vũ trụ nhỏ của anh lại bùng nổ, thi đổ vào Thanh Hoa. Có lẽ đây chính là ‘tạo hóa trên người’, số phận đã định sẵn chúng ta phải trải qua một khoảng thời gian yêu xa dài đằng đẳng”.

Sau khi nhận được giấy báo nhập học, Lộ Vọng tới Thượng Hải, Hứa Niệm Niệm và Dương Diệc người trời Nam, kẻ đất Bắc. So với việc hai kẻ đang yêu bị chia tách thì điều đáng ngạc nhiên hơn là Hường Ngữ An thật ra không tham gia kỳ thi đại học lần ấy, thế mà vẫn được vào thẳng trường đại học Quảng Châu lừng danh. Có một dạo, Hứa Niệm Niệm và Dương Diệc còn nghĩ cô ấy đã làm chuyện gì khuất tất, về sau mới biết hóa ra bố cô ấy làm hiệu trưởng ở đó.

Từ đó, bốn con người khăng khít mỗi người một phương, cuối cùng vẫn phải đối mặt với cảnh biệt ly.

Ngày tới Hạ Môn, Hứa Niệm Niệm ngồi trên chiếc xe buýt đi ra sân bay. Người tài xế lần nữa mãi không cho xe chạy, Dương Diệc cứ đứng ngoài cửa sổ chờ đợi, chốc chốc lại lên dặn dò: “Ngày nào cũng phải gọi điện thoại”, “Không được phép trò chuyện với nam sinh khác” hay “Phải biết tự chăm sóc bản thân”. Khi đó thời tiết rất oi ả, anh nheo mắt lại, đứng giữa nắng, không hề rời đi. Tới tận khi chiếc xe lăn bánh, anh mới nhét cho Hứa Niệm Niệm một sợi dây đeo tay, sau đó chạy theo xe, chạy cho đến khi chiếc xe khuất hẳn.

Hứa Niệm Niệm hai mắt đỏ rực quay người lại, nhìn thấy hai viên ngọc khắc hai chữ “Thiên”, “Trường” trên sợi dây. Về sau Dương Diệc nói, sợi dây ấy anh theo học người ta nửa học kỳ mới bện được, trong thời

gian đó còn lén lén lút lút ra cổng trường mua một đồng một sợi dây, nhân lúc mọi người không chú ý để âm thầm bên dưới ngăn bàn. Nhưng việc bên dây đeo tay này chung quy vẫn quá “nữ tính”, khiến anh mấy đêm liền gặp ác mộng.

Lên đại học, Dương Diệc trở thành người nổi tiếng toàn trường, sau khi trưởng thành, anh càng ngày càng đẹp trai, cộng thêm bao nhiêu năm đánh bóng rổ, cơ thể trở nên thẳng tắp, rắn chắc, chỉ riêng những đường nét cơ bắp lộ ra khi anh giơ hai tay đưa lên cao cũng đủ khiến đám nữ sinh chảy máu mũi rùng rùng.

Món đàn ghi-ta cầm cùi học hồi lớp mười một cũng đã có thể phát huy tác dụng. Anh thành lập một câu lạc bộ ghi-ta, chiêu mộ cả đám “đệ tử” ủng hộ anh y như hồi cấp hai. Vào lúc các anh em trong phòng ký túc còn đang phiền não xem chỗ nào cho tải phim tình cảm về, rồi khi nào chơi được tới level có trang bị vũ khí trong game, ăn mặc kiểu nào để khiến con gái chú ý hơn, thì anh đã không còn thèm đếm xỉa tới mấy chuyện thế sự hỗn loạn ấy nữa, chỉ vừa ôm đàn vừa gọi điện thoại cho Hứa Niệm Niệm, đằng sau lưng như có vô số bình luận nhảy ra, đều là những lời độc thoại nội tâm của anh: Ông đây không cần xem phim, có vợ ông để ngắm rồi. Lúc ông đây cày game thành thần thì mấy đứa vẫn còn đang chơi Super Mario. Ông đây không cần quan tâm việc ăn mặc, sáng nào cũng bừng tỉnh vì vẻ đẹp trai của mình rồi.

Lên năm thứ hai, Dương Diệc tham gia các hoạt động văn nghệ ngày một nhiều, một ngày chẳng gửi được cho Hứa Niệm Niệm mấy tin nhắn, những cuộc gọi buổi tối chỉ còn qua loa có lẽ mấy câu “Chúc ngủ ngon” hay “Ngủ sớm đi” vì anh quay về ký túc rất muộn.

Điều đáng sợ nhất của yêu xa chính là hai con người đã không thể ôm chặt lấy nhau lại còn bị tước đoạt quyền được trò chuyện để khẳng định sự tồn tại của mình. Những cô gái mạnh mẽ một khi yếu mềm thì chẳng khác nào đại dương nước mắt, hướng hồ là một cô gái “sống liêu” như Hứa Niệm Niệm. Không nắm được tay, không sờ được mặt, bao nhiêu cảnh tượng vu vơ cứ thế có dịp xuất hiện trong đầu, mang tới cho hai người họ vô số những cuộc cãi vã không hồi kết.

Nghiêm trọng nhất là lần Dương Diệc hát chung với các bạn cùng khoa, kết quả uống quá chén đã nằm ngủ trong vòng tay của một nữ sinh khác. Có bạn học chơi đẩu, chụp lại rồi đăng lên không gian QQ của anh. Bạn học đó vốn chẳng liên hệ gì với Hứa Niệm Niệm, nhưng một người khi ấy lục tung cả không gian rồi Weibo của Dương Diệc lên không khác gì thám tử tư như Hứa Niệm Niệm vẫn vô tình nhìn thấy tấm ảnh đó.

Dương Diệc có một giáo viên hướng dẫn ngoài ba mươi nhưng tính cách thì chẳng khác nào một em gái 2D, rất biết sử dụng cơ thể để giảng bài. Khi giảng tới tượng Nhân sư lớn ở Giza, cô ấy lại lập tức nằm bò ra bàn giáo viên, giải thích bằng giọng Ấn Độ phổ thông; giảng tới Bạch Nương Tử ở Hàng Châu, cô ấy cũng giơ hai ngón tay lên, đảo qua đảo lại giả vờ thi triển pháp thuật. Các bạn trong lớp đều cười ầm lên, chỉ có mình Dương Diệc là mặt không cảm xúc, trên mặt như viết dòng chữ “Cảnh báo nguy hiểm cao độ phía trước, hướng 12 giờ đúng có một kẻ ngốc”.

Thật ra anh đã nhận được hai mươi tin nhắn của Hứa Niệm Niệm, tất cả đều nhắm vào bức ảnh đó, nội dung quá ác độc, không tiện chia sẻ tại đây. Sau khi tan học, hai người lại bốp chát tranh luận một hồi, từ khu giảng đường tới nhà ăn rồi về ký túc xá, từ năm giờ chiều cãi tới tận mười một giờ đêm. Chất lượng những câu cãi của Dương Diệc không thể nào so được với Hứa Niệm Niệm, nhưng khí thế thì luôn hơn một bậc. Khi anh bốp lon nước, rồi rống lên một câu “Ông đây chính là người thích ôm đứa con gái khác đấy” thì ngọn lửa cãi vã lập tức rơi xuống điểm băng. Hứa Niệm Niệm ở đầu kia yên lặng vài giây, sau đó nói bằng một chất giọng nghe rất muốn đâm: “Được thôi, vậy chúc anh suôn sẻ trên con đường sau này, chị đang lái xe”.

Hứa Niệm Niệm dứt khoát ngắt máy, rồi khóc lóc sụt sùi.

Tối mười một rưỡi, ký túc xá ngắt hệ thống điện, Dương Diệc tức giận ngồi trên ghế, vừa học chữ thề tiếng Bắc Kinh vừa trượt lên trượt xuống chiếc di động. Ánh sáng màn hình lúc sáng lúc tối, hắt lên gương mặt nhẵn tít lại như vỏ cây của anh. Cho tới khi di động sập nguồn, màn hình tối hẳn, anh mới đột ngột dừng tay, dường như ý thức được chuyện gì đó, chữ một tiếng rồi vội vàng lao ra khỏi ký túc.

Khi đó, điện ở mỗi dãy ký túc do một hệ thống tổng cung cấp, nhưng mỗi tầng lại có một hộp điện riêng, chỉ cần khởi động lại hệ thống ở hộp điện là có thể phục hồi nguồn điện ở tầng ấy. Nhưng các hộp điện đều bị khóa, hơn nữa chìa khóa còn nằm ở chỗ cô quản lý ký túc. Thế nên lúc đó có một nam sinh đã liều

lĩnh nhân lúc cô không có ở đó để lên vào phòng, ăn trộm chìa khóa. Nhưng Dương Diệc thì cực kỳ chính trực. Anh nói: “Có thấy người nào đẹp trai lại đi làm mấy việc khuất tất như vậy không?”. Thật ra là vì anh nhất chết, tối nào cũng nhìn cảnh dãy nhà bên cạnh tiếp tục được nhảy múa hát ca cả đêm mà vô vàn ngưỡng mộ.

Dương Diệc mang tâm trạng kích động đi xuống, phát hiện cô quản lý đã ngủ rồi. Anh nhìn giờ, trong tình thế cấp bách bèn dùng luôn bình chữa cháy để đập vỡ hộp điện rồi bật cầu dao lên, quay người lao về ký túc để sạc điện thoại.

Đúng mười hai giờ đêm, anh gọi được vào số của Hứa Niệm Niệm. Chuông kêu rất lâu đối phương mới nghe máy. Mặc kệ câu nói “Việc gì?” của cô giống mấy bà chủ nhà cỡ nào, khó nghe cỡ nào, Dương Diệc cũng vẫn chân thành nói một câu “Bà xã, sinh nhật vui vẻ”.

Thế là hai con người ấy lại làm hòa. Con gái là vậy, cứ tưởng rời xa người đối xử tốt với mình thì người đau buồn sẽ là người ấy, kết quả lại toàn là mình. Con trai thì khác, trừ phi bản thân thật sự không còn tình cảm nữa, nếu không dù có cãi vã, chia cách kiểu gì cũng luôn cảm thấy chuyện tình cảm chưa thật sự kết thúc.

Chuyện Dương Diệc đập vỡ hộp điện ngay hôm sau đã bị người của ban Kiểm tra văn mình điều tra, nói rằng sẽ truy cứu trách nhiệm, trừ điểm. Lúc đó Dương Diệc suýt nữa đã bị bạn học đâm dao sau lưng khai ra, cuối cùng vẫn phải nhờ giáo viên hướng dẫn dập chuyện này xuống. Cô ấy nói: “Học sinh Dương Tứ Hỏa bình thường luôn đi theo phong cách thần tượng, mấy việc đơn giản, thô bạo kiểu này em ấy nhất định không làm đâu, mọi người tin ư? Tóm lại là tôi không tin”. Ngữ khí không khác gì Lộ Dữ*.

*Nữ MC hàng đầu Trung Quốc.

Lúc đó, Dương Diệc cảm thấy giáo viên hướng dẫn không chỉ có tâm lý giống một cô em non nớt mà cả trí tuệ cũng vậy. Sau cùng, cô ấy còn tìm riêng Dương Diệc để nói chuyện: “Chuyện em và bạn gái cãi nhau, tôi đã nghe thấy hết ở nhà ăn rồi. Lần sau đừng lấy bình cứu hỏa đập hộp điện, chí ít thì cũng nên dùng tuốc-nơ-vít gì đó để không ai hay biết chứ. Tứ Hỏa này, phải giải quyết triệt để tận gốc, buổi tối muốn dùng điện xa xỉ thì ban ngày cứ gọi điện cho bạn gái nhiều vào”.

Dương Diệc chỉ muốn quỳ ngay tại chỗ. Từ năm cấp hai đến giờ, anh chưa từng gặp một giáo viên nào tốt như thế.

Khoảng thời gian tốt nghiệp năm tư, Hứa Niệm Niệm và mẹ bàn bạc chuyện tới Bắc Kinh tìm việc, định vào làm cho một doanh nghiệp nước ngoài ổn định. Những tưởng có thể cùng Dương Diệc tay nắm tay, yên ổn chung sống bên nhau, kết quả căn bệnh tự luyện của anh lại phát tác, vô duyên vô cớ nảy sinh ý định làm ngôi sao. Vào lúc các bạn học đang bôn ba, chạy ngược chạy xuôi cho sự nghiệp thì anh một mình chạy tới Thượng Hải, báo danh trong một cuộc thi tuyển chọn nào đó, kết quả là bị loại ngay vòng ngoài khi còn chưa được gặp giám khảo chính thức. Họ nói tài năng của anh quá một màu. Đúng vào lúc anh chuẩn bị bỏ về thì nhìn thấy Lộ Vọng ở nơi báo danh.

Về sau, họ hợp lại thành hình thức nhóm, thành công vượt qua vòng thử giọng. Dương Diệc đàn ghi-ta, Lộ Vọng hát, một người đẹp trai ngồi sáng, một người nho nhã trầm buồn, nhóm nhạc hoàng kim này khiến trái tim của rất nhiều thiếu nữ rung rinh.

Họ đứng trước mặt bốn giám khảo, cùng trình bày một ca khúc tự sáng tác, cuối cùng nhận được cơ hội vào vòng tiếp theo. Lộ Vọng nói: “Bài hát này mình dành tặng bạn gái của mình đấy”. Dương Diệc lúc đó rất kinh ngạc, hỏi ngay: “Mấy năm nay cậu có liên lạc với Hướng Ngữ An không?”. Lộ Vọng nói: “Thì thoáng”. “Cô ấy có gì với cậu không?” Lộ Vọng lắc đầu.

Dương Diệc chợt thấy buồn vô cùng. Năm xưa bốn người rõ ràng rất thân thiết, bây giờ tình cảm lại vì khoảng cách địa lý mà trở nên xa lạ. Còn bí mật của Hướng Ngữ An, hãy cứ để nó mãi mãi là bí mật đi. Không phải thời thanh xuân nào cũng kết thúc viên mãn, người bạn thích và người thích bạn tay nắm tay đi dưới bóng hoàng hôn mới gọi là yêu. Cuộc đời là phải có tiếc nuối, không thể như những bộ phim hoàng kim mà các ông các bà thường xem được.

Về sau, họ vẫn không thể vào vòng chung kết. Tấm vé vàng từng bị Dương Diệc vò nát vì quá căng thẳng đã trở thành món quà cuối cùng anh tặng cho Hứa Niệm Niệm.

Hứa Niệm Niệm mơ màng mở mắt ra, khuôn mặt bá đạo của Dương Diệc hiện ra ngay trước mặt. Cô giật mình, vô tình bám vào chiếc còi trên vô lăng, quay đầu lại nhìn thì thấy cả một hàng dài xe vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Có mơ thấy anh không đấy?” Dương Diệc mỉm cười hỏi.

“Mơ thấy anh cùng Lộ Vọng lên sân khấu hát. Anh biết không, anh hát bè lệch tông hết cả.”

“Xi, chẳng biết ai đứng trước ti vi khóc sụt sùi.”

Hứa Niệm Niệm rướn môi cười, rõ ràng đang rơi vào những chuyện vui ngày xưa ấy, nhưng chớp mắt, nét mặt cô đã lại lạnh đi. Cô cảm thán: “Mới đó mà đã tốt nghiệp bốn năm rồi, mọi việc đều xảy ra quá đường đột, cũng quá tự nhiên.”

“Thế mà giờ nhớ về ngày tốt nghiệp đại học lại chẳng thương cảm chút nào, đây là nơi khiến anh buồn nhất. Có lẽ từ trong sâu tiềm thức, anh đang tự nhủ, cuối cùng cũng đợi được tới ngày em đến Bắc Kinh tìm anh chẳng.” Dương Diệc tiếp lời cô.

Nhưng Hứa Niệm Niệm bỗng nghẹn lời, sắc mặt trở nên nặng nề. Cũng đúng lúc này, chiếc xe phía trước đột nhiên chuyển động.

“Ra khỏi con đường phía trước là tới chân núi rồi.” Dương Diệc nói.

Sống mũi bỗng nhiên cay xè đến khó chịu, đôi mắt Hứa Niệm Niệm đỏ au từ lúc nào.

Phải làm sao mới có thể xóa bỏ đoạn hồi ức ấy đây? Giống như nhân vật chính trên phim bỗng nhiên mắc chứng đãng trí, dần dần quên rất nhiều những con người và những sự việc quan trọng, vài giây cuối cùng nhắm mắt trước khi chết cũng giống như vài giây mở mắt khi vừa chào đời vậy, hoàn thành một kiếp luân hồi, không mang theo gì cả, không để lại gì cả, hình như cũng tốt mà.

Con đường nhỏ càng lúc càng thông thoáng. Hứa Niệm Niệm đạp chân ga, tốc độ xe cũng nhanh hơn. Dương Diệc xắn cổ tay áo lên, để lộ sợi dây đeo tay bên trên đựng đưa hai viên ngọc, viết hai chữ “Địa”, “Cửu”. Hứa Niệm Niệm không tìm được nữa, nước mắt ào ào tuôn.

“Lại khóc rồi, chẳng phải đã hứa sẽ không khóc nữa sao?” Dương Diệc nói.

Hứa Niệm Niệm chỉ càng khóc dữ hơn, tay bám lấy vô lăng, cả người co giật.

“Anh ở bên em mà!”

“Anh thích em mà!”

“Đồng chí Hứa Niệm Niệm yêu quý, đừng bao giờ quên anh nhé!”

Hứa Niệm Niệm khóc tới nỗi không còn nghe thấy tiếng của Dương Diệc nữa. Đầu xe lệch vào con đường một chiều, tới khi nhìn thấy xe đối diện lái tới, cô mới bừng tỉnh khỏi hư không, đánh mạnh tay lái.

Khi ngẩng đầu lên thì núi Phượng Hoàng đã ở trước mặt. Cô đỗ xe lại, đi vài bước mới nhớ ra để quên bó hoa cúc đã mua ở trong xe, thế là lại phải quay lại, khi ấy ghế phụ đã hoàn toàn trống trải.

Cô nuốt nước bọt, nuốt trọn cả những nghẹn ngào, lồng ngực không khỏi nhấp nhô lên xuống.

Hứa Niệm Niệm mặc chiếc áo dạ màu đen giống Vô Diện mà Dương Diệc thích nhất, tay cầm bó hoa cúc trắng, đi lại giữa những hàng mộ xám xịt. Tối bậc thêm cao nhất, cô nhìn thấy Lộ Vọng và Hường Ngữ An đang đứng đó đợi mình.

Hứa Niệm Niệm đặt bó hoa cúc xuống trước mộ, ngắm nhìn Dương Diệc tươi cười trên bức ảnh. Hồi ức như một cảnh được dựng trong phim, nhanh chóng ném cô trở lại những năm tháng tuổi xuân khó quên ấy.

Ném trở lại bốn năm về trước, lần đầu tiên Hứa Niệm Niệm tới Bắc Kinh, không giấu nổi sự hưng phấn của mình. Cô rướn cổ nhìn núi nhìn non, nhìn các tòa nhà cao tầng mà không để ý tới chiếc xe đang lái tới gần mình.

Nhưng Dương Diệc đã đẩy cô ra.

Về sau, trong lúc dọn dẹp giá sách, Hứa Niệm Niệm chợt nghe thấy tiếng nhạc giữa đồng hồ đặc lộn xộn. Phải mất rất nhiều công sức cô mới tìm được thứ đó, phát hiện ra chính là tấm thiệp Noel Dương Diệc tặng cô năm ấy. Bao năm trôi qua rồi mà bài hát Chúc mừng sinh nhật vẫn còn réo rắt.

Cứ nhớ lại dáng vẻ khôi hài của Dương Diệc khi vắt óc suy nghĩ làm sao để tỏ tình với cô là cô lại cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Vì thời gian trôi qua đã lâu, phần dính giữa hai mảnh thiệp đã bị bong ra. Cô phát hiện còn có một khe khác, lôi được từ trong đó ra một lá thư của Dương Diệc:

Đồng chí Hứa Niệm Niệm yêu quý!

Với tư cách là một chiến hữu từng không đội trời chung trên đủ các chiến trường, cậu mà tìm ra được bức thư này, mình sẽ cung kính nghiêng mình sùng bái trí tuệ của cậu. Có lúc mình hay nghĩ, rõ ràng chúng ta cứ gặp nhau là chửi bới, không thể chịu nổi khi thấy đối phương giỏi hơn mình. Nhưng vì sao bây giờ lại có một chút chờ mong nhỉ? Mình hồi hộp không biết mình mắng cậu xong cậu sẽ đáp lại câu gì, mong chờ dáng vẻ dương dương tự đắc của cậu khi mình thua cậu chuyện gì đó, hồi hộp không biết hôm nay cậu đi con đường nào, tới trường mặc bộ quần áo nào. Dần dần, mình lại sốt ruột tìm kiếm cậu giữa đám đông. Nhưng sau này mình phát hiện ra, không cần tìm, chỉ nháy mắt thôi là mình có thể nhìn thấy cậu. Mình không biết cậu có nhìn thấy mình không. Không thể đâu, mình sẽ coi như cậu bị cận thị. Mình cảm thấy có những lời bây giờ không nói, có lẽ tương lai không còn cơ hội nữa. Dương Diệc mình tuy có tới “bốn ngọn lửa” nhưng trước nay chưa bao giờ bùng cháy. Thế mà kể từ khi gặp cậu, cậu đã cho mình rất nhiều động lực, giúp mình hôm nay có được dũng khí nói với cậu những lời này. Mình muốn ở bên cậu mãi mãi, xích mích đến già, cãi cọ đến già. Mình muốn được cùng cậu dùng chung một cuốn sổ hộ khẩu, cùng cậu sinh rất nhiều con cái. Đương nhiên, cậu đọc xong bức thư này cũng có thể vĩnh viễn phớt lờ mình. Mình chuẩn bị tâm lý rồi, sẽ không trách cậu đâu. Mình chỉ hy vọng về sau có một chàng trai giống mình, giúp mình chăm sóc một cô gái như cậu. Phải quen với cái miệng ngoa ngoắt của cô ấy, phải thường xuyên tìm cớ để cô ấy mắng chửi. Cô ấy thích ăn chocolate nhân rượu. Cô ấy sợ bóng tối. Cô ấy có một vũ trụ nhỏ của riêng mình. Cô ấy có một người mẹ thân thiết như chị em và một người bố cực giàu, mặc dù họ đều đã bay vào vũ trụ mở đường cho cô ấy trước rồi. Cô ấy nắng mưa thất thường, hay nhăn mặt nhăn mày. Lúc cãi lộn, cô ấy hay dùng rất nhiều phép so sánh. Cô ấy giỏi Tự nhiên. Cô ấy rất mạnh mẽ. Nhưng không thể sống một mình được, đừng để cô ấy cô đơn.

Đồng chí Hứa Niệm Niệm yêu quý, mình thích cậu, cách mạng còn chưa thành công, Tứ Hỏa vẫn cần tiếp tục nỗ lực.

24/12/2006.

Tuổi xuân của mỗi chúng ta thật ra đều là một cuốn sách đặc sắc, có tàn khốc, có bi thương, có may mắn, có hạnh phúc. Nếu muốn kể hết mọi nuối tiếc trong đó thì sao chỉ có thể viết vài dòng? Có điều, chúng ta của lúc đó cứ ngỡ chỉ cần một bữa ăn, một ly rượu, cùng chia nhau một bát mì ba đồng là có thể bên nhau mãi mãi. Về sau mới nhận ra, thời gian là kẻ thù truyền kiếp, chẳng liên quan gì tới dũng khí, càng không liên quan gì tới việc ta có thể nắm tay người ấy bao lâu. Nó có thể mang tới cho con người một sinh mệnh vô biên, thì cũng có thể tạo ra một khoảng cách bất tận giữa hai cá thể, có thể khiến bạn quên đi mọi niềm vui nhưng lại cứ nhớ quay nhớ quắt nắn đau khổ cốt ghi tâm ấy.

Sau này, chúng ta vòng vèo rất lâu mà vẫn không thể gặp lại người từng cùng ta uống rượu, ăn mì, người từng hôn ta đến đỏ bừng mặt ấy.

Trong những bộ phim chúng ta từng theo đuổi, Giang Trục Thụ đã thật lòng yêu Viên Tương Cầm, Lý Đại Nhân thật lòng yêu Trình Hữu Thanh, Chí Minh thật lòng yêu Xuân Kiều*.

*Lần lượt là nhân vật chính trong các bộ phim nổi tiếng về thời thanh xuân của Trung Quốc: Thơ ngây, Có lẽ anh không thể yêu em, Khó thuốc tình yêu.

Nhưng mong bạn đừng quên, tôi của ngày ấy... cũng đã từng thật lòng yêu bạn.

4. Chương 3: Không Say Không Vui

Có một câu nói từng “hot” trên mạng một thời: Suốt cuộc đời ta sẽ gặp được khoảng 2920 vạn người, xác suất để hai người yêu nhau vào khoảng 0.000049, thế nên dù bạn không yêu tôi, tôi cũng không trách bạn. Mặc dù không biết xác suất này được tính ra bằng cách nào nhưng từ câu nói này, ta có thể lọc ra hai điểm trung tâm: Yêu rất khó và yêu cũng rất hèn.

Cho dù vậy thì các nam nữ thanh niên vẫn dốc sức đứng kê gọi tình yêu giữa trung tâm thế giới, chỉ mong sao gặp được một nửa của mình. Nhưng cái gọi là một nửa thật ra rất duy tâm. Gặp rồi, nói người ấy là một nửa thì người ấy chính là một nửa.

Thì đó, Thượng đế ẩn đồng hồ một cái thì chỉ còn năm tiếng nữa là Đồng Phi sẽ gặp được Mr. Right của cô. Đồng Phi là người như thế nào? Người giang hồ hay gọi cô là “Phi ca”. Chẳng phải vì cô quá nam tính, dù sao cô cũng có một mái tóc dài mềm mại, thướt tha, một khuôn mặt nhỏ nhắn và giọng nói non nớt như em bé, thoát nhìn còn giống Mịch Mịch*, mà vì cô mang theo một khí chất bẩm sinh, nguyên do vì từ nhỏ cô đã là chủ lực của đội Điền kinh nữ, mỗi lần cất bước chạy đều tôn lên được vóc dáng chuẩn chỉnh, chỉ cần khoác lên người chiếc váy H&M tám mươi đồng cũng đủ để khiến chủ biên của mấy tạp chí thời thượng viết bài ca ngợi, không có cái gọi là vương miện vô hình, không độc miệng cũng không kiêu sa, chỉ đơn thuần là giỏi giang, thi thoảng có chút hài hước, là mẫu con gái vừa mắt mà cả nam lẫn nữ đều thích.

*Tên gọi thân mật của diễn viên Dương Mịch.

Đồng Phi cần một miếng bánh mì nướng, mở ba lô ra, lần lượt cho những thứ sau vào: máy chụp ảnh, DV (Máy quay phim), bút, sổ tay, thước cuộn, nhiệt kế, đồng hồ bấm giờ, máy kiểm tra tạp âm. Yên tâm, chưa đến lượt cô làm công nhân trang trí, nghề nghiệp của cô rất đặc biệt, gọi là nhân viên ngủ thử khách sạn. Nhiệm vụ chính là ngủ khắp các khách sạn trên toàn thế giới, không ngừng thay đổi thân phận như một gián điệp để kiểm tra mọi số liệu của các khách sạn: Hương nước hoa trong phòng khách, vị trí của thang máy có thuận tiện hay không, số lượng khăn lông trong phòng vệ sinh, tốc độ xả nước nóng của vòi hoa sen, mức độ sạch sẽ của ga trải giường trong phòng ngủ, vị trí và số lượng các ổ điện, có thể lên được mạng hay có Wifi không..., tất cả đều được ghi lại trong chiếc máy quay phim của cô. Với tư cách là một nhân viên ngủ thử chuyên nghiệp, mỗi tháng Đồng Phi sống đủ mười mấy khách sạn là chuyện bình thường, vạch ra đề án rồi up clip siêu dài lên website du lịch của những người cùng ngành, sau đó bình luận chi tiết bằng mấy ngàn chữ. Yêu cầu không thấp, nhưng đãi ngộ rất hậu hĩnh, công việc được người ta ngưỡng mộ, ngược lại cũng không quá nhọc nhằn.

Lần này cô tới Đài Bắc là để trải nghiệm một khách sạn thú vị nổi tiếng nhất từ dưới lên tại đây. Vì chuyến đi này, cô đã đặc biệt học hỏi kinh nghiệm của cậu bạn thân Phạm Phạm để cải trang bản thân thành một kẻ lang thang dễ tính, lẳng lơ đích thực, khoác một chiếc ví vuông hiệu Chanel, hất hất tóc trước gương, chuẩn bị hoàn toàn đắm mình vào thành phố uốn éo có tiếng này.

Lúc này, còn bốn tiếng nữa là tới thời điểm Đồng Phi gặp Mr. Right của mình.

Thật ra Đồng Phi còn có một biệt danh nữa: Bạc thầy chia tay*. Không phải kiểu như diễn viên Đặng Siêu mà là kiểu bạc thầy “bị đá”. Kể ra cũng kỳ, với tư cách là một cây rau cải có mùi vị và màu sắc đẹp nhất chợ, số đàn ông lưu luyến cô ào ào không dứt, nhưng cũng giống như những nhân vật mang số cô độc trong tiểu thuyết võ hiệp ngày xưa, mọi chuyện tình của cô đều đoản mệnh.

*Bạc thầy chia tay: Tên một bộ phim điện ảnh nổi tiếng năm 2014 với cặp đôi diễn viên chính là Đặng Siêu và Dương Mịch.

Lịch sử tình trường của cô bắt đầu vào năm lớp mười, đối phương là lớp trưởng, một người hiem hơi có thành tích học tập và diện mạo tương đương cô. Hai người tốt đẹp được hai tháng thì chia tay vì cô quên tưới nước cho cái cây nhỏ xíu trong không gian tình yêu trên QQ. Lớp trưởng nói cô quá ích kỷ, không biết giữ gìn tình cảm.

Người yêu thứ hai xuất hiện năm thứ ba đại học, quen nhau trong cùng một câu lạc bộ. Đó là một anh chàng mắc bệnh gia trưởng cực nặng, không cho phép cô nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào khác, không cho phép cô trang điểm, ăn diện, nhuộm tóc, làm xoăn, gần như bị cầm tù. Nhưng Đồng Phi thật

lòng yêu người ấy nên kết quả của việc cố ngâm bồ hòn làm ngọt là người đàn ông ấy tự cho rằng mình là đúng, mọi lỗi lầm đều do Đồng Phi, nên đã hẹn hò với một cô bạn ở khoa kế bên.

Mối tình thứ ba của cô là một tháng sau khi chia tay với chàng trai thứ hai, quen nhau khi chơi trò lấy miệng xé giấy trong quán bar. Đó là một cậu chủ giàu có, cực kỳ tỉ mỉ về trang phục, thường xuyên mua đủ loại nữ trang cho cô. Đồng Phi còn từng cảm thấy ấm lòng vì cuối cùng đã tìm được một người không mắc bệnh gia trưởng. Thế mà về sau lại phát hiện ra một nửa số nữ trang ấy đều để cho anh ta tự đeo.

Mối tình thứ tư là một năm sau khi đi làm. Anh ta nói: “Cung Hoàng đạo của chúng ta không hợp nhau, chia tay đi”. Đồng Phi cảm thấy ấm ức vô cùng. Một kẻ cung Xử Nữ như anh ta có tư cách quái gì để nói câu “Cung Hoàng đạo không hợp chứ”.

Mối tình thứ năm là một tình yêu xa. Thời còn nòng nân, hai người thắm thiết, anh anh em em. Về sau, công việc của người đàn ông đi vào quỹ đạo, anh ta càng ngày càng bận, những cuộc nói chuyện duy trì tình cảm hầu như rất ít ỏi. Tình cảm cứ thế xuất hiện vết rạn nứt. Đồng Phi cảm thấy bản thân mình còn yêu anh ta nhiều hơn. Khi một người bắt đầu tính toán xem đối phương đã làm gì cho mình thì ngày kết thúc của chuyện tình này cũng không còn xa nữa. Kết quả dĩ nhiên là phía nam đề nghị chia tay. Có điều, lần này là lần Đồng Phi buồn nhất, dấu sao đây cũng là chuyện tình dài nhất trong lịch sử của cô. Mà người giúp cô chữa vết thương lòng chính là người bạn trai thứ sáu của cô, cũng là một nhân viên ngũ thủ khách sạn: Cát Thành Vũ.

Nói tới tên Cát Thành Vũ này thì bắt buộc phải trình bày bằng cả đoạn văn dông dài. Ban đầu khi mới quen nhau, họ là một đôi oan gia vui vẻ. Người đàn ông này nhỏ hơn Đồng Phi ba tuổi, nhưng khi ngồi nói đạo lý thì còn già đời hơn cả ông nội cô. Anh không khác gì một chiếc điều hòa di động. Nếu là mấy cô em gái thích uống “súp gà” thì tuyệt đối sẽ cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Nhưng với một người dinh dưỡng quá thừa như Đồng Phi thì hoàn toàn miễn dịch. Cứ phải nghe anh lải nhải bên tai quả thật không khác gì bị điều hòa phả lạnh ngay giữa mùa đông, khiến cô nổi cơn đau tim.

Mặc dù làm nhân viên ngũ thủ chưa được bao lâu, vẫn còn kiêm nhiệm nhiều việc nhưng thành tích của Cát Thành Vũ đã khiến người ta phải tặc lưỡi. Cùng là đánh giá, lời nhận xét của anh luôn có thể khiến người ta cười đau bụng, khiến đối phương cảm thấy toàn là những lời vàng ngọc, “ngàn like”. Tức nhất là không chỉ làm việc tốt, diện mạo của Cát Thành Vũ cũng như “thay trời hành đạo” vậy. Dáng người cao ráo, nói năng lại dịu dàng. Các nhân viên nữ trong công ty đều yêu quý anh, số nhân viên nam ít ỏi còn lại vì muốn theo đuổi người thương nên cũng “yêu ai yêu cả đường đi”. Vì thế, “FC Phi ca” của Đồng Phi tại công ty đối mặt với tình trạng sụp đổ. Một người từ nhỏ tới lớn, thi chạy cũng giành được vô số cúp, ngoại trừ chuyện tình yêu không mấy thuận lợi thì chưa thua kém ai chuyện gì như Đồng Phi, vì lý do này mà không ưa anh, thường xuyên lấy thành tích xưa cũ của mình ra chèn ép.

Vào lúc Đồng Phi cất DV xong, chuẩn bị những đánh giá tốt cho một khách sạn nào đó thì Cát Thành Vũ nói: “Khách sạn này tôi đa tôi chỉ có thể cho 4 điểm (bình thường điểm cao nhất là 5)”. Cô vội vàng lôi một đồng công cụ trong ba lô ra giảng giải: “Nhiệt độ phòng là 25oC, độ ẩm khoảng 40%, bình nước nóng chỉ trong khoảng 15 giây là lên được tới 46oC, tạp âm nhỏ hơn 35 decibel, khách sạn này hoàn toàn đủ tiêu chuẩn”. Cát Thành Vũ thì tự động lọc toàn bộ những lời cô nói, từ tốn đi chân đất vào trong phòng. Anh phản bác: “Bỏ qua chuyện đồ dùng đi, muốn biết sàn nhà có sạch sẽ hay không, độ ẩm trong phòng đã vừa vặn hay chưa, nền nhà tắm có trơn quá hay không thì gót chân là chiếc máy trắc nghiệm chuẩn xác nhất. Chân của tôi nói cho tôi biết nó không thoải mái”.

Anh giơ chân lên, gan bàn chân có dính mấy sợi tóc. Trong nội bộ website du lịch của họ luôn có một số hiệu theo quy luật, ví dụ như của cô là 325, của Cát Thành Vũ là 1214. Với tư cách là “chị em” chứng kiến toàn bộ con đường “bị đá” của Đồng Phi, Phạm Phạm dĩ nhiên rất khó chịu tính kiêu căng của Cát Thành Vũ. Cậu ấy âm ỉ nói: “1214, động vào Phạm gia này là anh chết chắc! Chẳng qua là có một khuôn mặt ngẫu như Bành Vu Yến* thôi mà, anh đây không ăn thịt!”, rồi còn làm rất nhiều trò vặt sau lưng anh, ví dụ như thuê người cổ tình khích bác, chằm chằm cho đánh giá của Cát Thành Vũ, thuê hacker sửa đổi thành tích nhân viên ngũ thủ, hay vì muốn nắm bắt những câu chuyện phía sau chiếc điều hòa này mà cuối cùng đã hy sinh “sắc đẹp” đánh thẳng vào nội bộ quân địch. Kết quả là sau một tháng, cậu ấy phải tạ tội, nói: “Mình sai rồi, còn đối đầu với anh ta nữa, chắc cả mình cũng yêu anh ta mất. Cậu biết anh ta đáng sợ cỡ nào không. Anh ta không hút thuốc, không cưa gái, lúc nào nghỉ ngơi thì sở thích của anh ta là nấu nướng!

Mình đã hoàn toàn tử mạng dưới món cá mè dim chiên xù của anh ta rồi. Không chỉ có vậy, quá nửa số tiền lương anh ta kiếm được còn được quỳn cho tổ chức từ thiện. Đây đâu có giống thói quen sống của một người bình thường chứ. Quan trọng là, có một lần mình ở bể bơi nhìn thấy anh ta mặc quần tam giác đi ra ngoài, khoe toàn bộ cơ ngực và cơ tay, chói cả mắt. Không phải anh ta ngẫu như Bành Vu Yến đâu mà chính là Bành Vu Yến đấy”.

*Bành Vu Yến: Diễn viên, người mẫu nổi tiếng của Trung Quốc.

Phạm Phạm hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân, cứ thế đắm chìm vào những tưởng tượng tươi đẹp của mình. Đồng Phi phải đơn độc chiến đấu một mình, không chọc vào được thì đành trốn. Thế mà dưới sự tác động của định luật Murphy* đáng chết, họ lại thường xuyên bị trôi chung vào một chỗ, lớn thì bị phân tới cùng một khách sạn, nhỏ thì vô tình gặp mặt khi đi nhờ nhà vệ sinh của McDonald's.

*Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ được phát biểu: “Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế” (Anything that can go wrong, will go wrong).

Khó xử nhất là lần bọn họ cùng bị phân tới một nhà khách ở Lệ Giang. Hai người đóng giả làm bạn cùng đường, vào ở một cách bình thường. Cơ sở, thiết bị của nhà khách này khá cũ kỹ, phòng ở bé hẹp, nhưng cũng khá sạch sẽ. Tối đó trong nhà khách toàn là người châu Âu. Phòng của hai người bị ngăn cách bởi một người ngoại quốc. Người đó cực kỳ hài hước, không phân biệt được rõ người châu Á trông như thế nào, vừa gặp đã hẹn Đồng Phi tới quán bar nhưng bị cô từ chối. Một lát sau, khi Đồng Phi đang lén lút cầm máy quay phim ghi hình trên hành lang thì lại bắt gặp người ngoại quốc đó. Khi ấy, cô đã buộc mái tóc dài lên, thay một chiếc áo phông nên người kia không nhận ra cô. Lần thứ hai bắt chuyện lại bị từ chối. Lần thứ ba là khi Đồng Phi từ bên ngoài trở về, nhìn thấy người ngoại quốc buồn bã ngồi trước cửa nhà khách uống rượu, cô bèn ngượng ngập chào hỏi. Người kia cũng hỏi dò một câu: “Hẹn hò không?”. Đồng Phi tỏ thái độ gượng gạo. Cuối cùng, người kia nói: “Đừng nói nữa, tôi biết đáp án rồi, cộng cả cô, hôm nay tôi đã liên tiếp bị ba cô gái châu Á từ chối”.

Đồng Phi dở khóc dở cười, cảm thấy anh ta đáng thương nhất. Vốn dĩ cô còn mang chút đồng cảm, kết quả, buổi tối trong lúc đang tắm, người ngoại quốc kia say đến không biết gì, dùng sức đẩy cửa, xông vào thẳng phòng cô. Khi anh ta xoay nắm đấm cửa phòng tắm thì Đồng Phi đang nhắm chặt mắt thoa sữa rửa mặt. Tối tận khi anh ta dán sát cả người lên lớp kính phòng tắm, cô mới kêu la thất thanh. Cát Thành Vũ lao vào, đánh nhau với anh ta một trận không thèm nghe giải thích, còn bị anh chàng ngoại quốc đâm sưng cả mắt phải.

Quá cảm kích, Đồng Phi đã mời anh ăn đêm, còn thành công chuốc được một người không bao giờ uống dù chỉ một giọt rượu như Cát Thành Vũ hai chai bia. Có lẽ vì gặp được một người đàn ông có thể bảo vệ mình, hormone nữ tính bị giấu kín trong con người Đồng Phi nhanh chóng được tiết ra. Mượn men rượu, cô bắt đầu kể lại vô số những chuyện tình thất bại của mình bằng ánh mắt long lanh nước. Nghe xong câu chuyện của cô, Cát Thành Vũ bắt đầu tuôn “văn súp gà”. Giữa trảng giang đại hải những câu nói ấy, Đồng Phi chỉ loáng thoáng nhớ được mấy câu. Anh nói: “Khi yêu một người là khi hormone dopamine* tiết ra mãnh liệt nhất, chúng ta đều sẽ vô thức hoàn mỹ hóa đối phương. Nhưng sau cùng, khi thật sự chung sống bên nhau, ta mới phát hiện ra trăm ngàn thiếu sót của đối phương, mệt mỏi quá đến nỗi khiến tình yêu tan biến. Lựa chọn chỉ cần một ‘tiếng sét’, nhưng yêu thương, buộc phải dựa vào sự tin tưởng”.

*Dopamine là chất dẫn truyền thần kinh của khoảng 0,3% số neurone trong não nhưng lại cần thiết trong nhiều chức năng. Dopamine được tiết ra từ một trong các vùng nguyên sơ nhất của não, ở đỉnh thân não. Chất hóa học dopamine trong não ở những người đang yêu cao hơn ở những người bình thường. Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau. Việc tăng cao hoạt chất này có thể dẫn đến các cảm giác tưởng tượng, khiến “khổ chủ” khó mà từ bỏ tình yêu.

Cũng chính vào buổi tối hôm đó, Đồng Phi đã “trúng sét” với người đàn ông bên cạnh mình.

Taxi đi ngang qua tòa nhà 101 tầng tại Đài Bắc. Lúc này, chuông di động của Đồng Phi reo lên, nhắc cô đã nhận được một tin nhắn Weixin. Mở ra và phát hiện là tin nhắn của người yêu cũ gửi tới, cô thẳng thừng xóa ngay mà không suy nghĩ gì, ấn nút khóa màn hình rồi ngồi ngây ra giấy lát, sau đó lại bật máy lên, tắt hẳn Wifi.

Những tòa nhà san sát nhau trên con phố Đài Bắc vun vút lùi về sau. Trên radio phát bài hát Vượt qua đại

đương tới gặp em của Lý Tông Thịnh rất hợp lúc, bao nhiêu hình ảnh quá khứ bỗng chốc lả tả rơi xuống trước mặt. Trải qua nhiều lần chia tay là sẽ để lại di chứng này, lúc bận rộn thì chẳng có thời gian để nghĩ quá nhiều, nhưng chỉ cần để bản thân có thời gian rảnh rang là sẽ vô thức hồi tưởng quá khứ, quay đầu nhìn lại ngọn đồi chia tay nơi mình đã cắm cờ đỏ, cảm thấy bản thân không thể thê thảm hơn được nữa.

Đồng Phi thầm mắng mình vài câu trong lòng rồi lập tức yêu cầu tài xế chuyển tần số, đổi thành bài Che chở của Vương Thế Hoa.

Ừm, như vậy mới đúng chứ. Đồng Phi bắt đầu dùng đưa người theo điệu nhạc.

Lúc này, còn ba tiếng nữa là tới thời điểm Đồng Phi gặp Mr. Right của mình.

Từ Lệ Giang trở về chưa bao lâu, Đồng Phi và Cát Thành Vũ đã bắt đầu hẹn hò. Nhưng vì quy định của công ty không cho phép người có quan hệ yêu đương làm nhân viên ngủ thử, nên họ lựa chọn yêu âm thầm, lén lút. Ngay cả Phạm Phạm thân thiết với cô nhất cũng không hay biết gì, Đồng Phi sợ vì mình đã cướp mất nam thần của cậu ấy mà sau này cậu ấy sẽ trở mặt. Cô cứ luôn có cảm giác ước nguyện trong ngày sinh nhật năm nay của cậu ấy – chúc bản thân sớm trở thành một kẻ trơ trên xảo quyệt là thật lòng. Mấy chuyện “chị em” tranh giành đánh cãi nhau, mấy bộ phim cung đấu đã diễn chán rồi. Hướng hồ đối phương còn là đàn ông, sức chiến đấu cũng không vừa.

Đừng tưởng Cát Thành Vũ thường ngày mạnh mẽ là thế, nhưng sau khi yêu lại hoàn toàn biến thành mẫu bạn trai “trung khuyến”, đối xử với Đồng Phi cực kỳ tốt. Đồng Phi nói một, anh tuyệt đối không nói hai. Đồng Phi thích ăn thịt nướng, anh liền chịu trách nhiệm ăn lá rau. Ăn cơm ở nhà, anh liền biến thành một đầu bếp cừ khôi, làm hài lòng cái dạ dày của Đồng Phi, phục vụ tận răng từ mua thức ăn tới rửa bát. Họ yêu nhau được một tháng thì bắt đầu sống chung, khi đi làm vẫn giả vờ xa lạ, lúc tan ca liền hẹn gặp ở một địa điểm nhất định để nắm tay nhau về nhà. Hai người họ thường xuyên bị giục bài, thế là lại cùng cổ vũ cho nhau, cùng lên kế hoạch tác chiến làm sao thuyết phục ông chủ để họ làm việc trong một thành phố.

Có lẽ vì trước đó oan gia quá lâu, Đồng Phi không tránh khỏi thích trêu chọc anh. Cát Thành Vũ có thói quen giúp cô đắp lại chăn lúc nửa đêm, thế là cô thường xuyên giả vờ ngủ rồi đạp chăn ra, đợi anh tới đắp. Cô còn nói ăn lựu mà ăn cả hạt là ngon nhất, Cát Thành Vũ học cô, kết quả bị gãy răng thảm hại đến mức phải tới nha khoa chữa trị. Ăn chán món ăn của Cát Thành Vũ rồi, Đồng Phi lập tức chê bai tài nghệ nấu nướng của anh không có tiến bộ, khiến anh tức đến phùng mang trợn má, giật lấy cái đĩa, nói anh sẽ ăn hết. Anh rất thích đang yên đang lành cưỡng hôn Đồng Phi, thế là cô bèn bôi mù tạc lên môi mình...

Tóm lại là thể hiện tình cảm mặn nồng ở bất kỳ đâu.

Đã bảo rồi, con gái đang yêu IQ đều bằng không, đàn ông chắc là còn xuống âm nữa. Hoặc nói một câu dễ nghe hơn thì, một người đàn ông đáng yêu thật sự sẽ dám “lộ nguyên hình” trước mặt phụ nữ, chứ không chỉ khoe vóc dáng.

Một năm sau khi họ yêu nhau, Cát Thành Vũ cuối cùng cũng phá bỏ thành công lời nguyên chia tay của Đồng Phi. Đồng Phi nhận định anh chính là Mr. Right ấy và Cát Thành Vũ cũng không có gì để phản bác. Trong một dịp công tác ở Bắc Kinh, trùng đúng vào ngày sinh nhật Đồng Phi, ngoài những món quà sinh nhật thông thường, Cát Thành Vũ còn chuẩn bị một chiếc nhẫn cầu hôn.

Đó là một khách sạn giá trị kiểu Tứ hợp viện, được thiết kế vô cùng đặc biệt, đồ dùng và đồ trang trí ở mỗi phòng đều khác nhau. Nghe nói căn phòng mà họ tới ở có một chiếc giường cổ lớn bằng gỗ trắc, niên đại lên tới hơn hai trăm năm, giá trị hàng chục triệu. Cát Thành Vũ đương đương tự đắc, cảm thấy lần cầu hôn duy nhất cuộc đời mình có giá trị thật to lớn.

Tối đó, Cát Thành Vũ móc ngọc trước với những người khách sống trong Tứ hợp viện. Vào lúc Đồng Phi còn chưa biết gì, mọi người sẽ cùng cầm bình rượu, hát bài Chúc mừng sinh nhật rồi vây quanh cô. Cát Thành Vũ đẩy bánh gato ra, chiếc nhẫn sẽ nằm ở bên trong. Thế mà rượu đã uống cạn, bánh gato cũng ăn hết sạch mà không thấy chiếc nhẫn đâu.

Cát Thành Vũ say xỉn, than thở suốt một buổi tối, cả lúc đánh răng cũng tiu ngưu lắc đầu không ngừng, trông ngốc nghếch không sao tả nổi.

Những tưởng chỉ mất tiền, không ngờ còn rước họa vào người, gặp ngay phải một bữa “Hồng Môn yến”. Sau

tối đó, tất cả mọi người trong công ty đều biết quan hệ của họ, thậm chí chuyện họ tranh thủ những lần đi công tác để sống chung cũng bị khui ra. Thì ra người phụ nữ trung niên tóc ngắn trong khách sạn Tứ hợp viện tối đó là cấp trên mới tới công ty họ. Từ điều phối công việc lần này tới việc đích thân đi làm gián điệp lấy bằng chứng đều nằm trong kế hoạch của chị ta.

Người sếp trung niên ấy tên Lâm Kiều. Nói một câu không phải đạo lắm, những người trong tên có chữ “Kiều” hoặc là thật sự ngây thơ, chưa hiểu sự đời, hoặc là loại vai nữ phản diện xấu xa số một. Lâm Kiều chính là mẫu người phía sau. Sếp mới hay thích thể hiện uy quyền, Đồng Phi và Cát Thành Vũ chắc hẳn sẽ tai bay vạ gió thực sự. Không ngờ, Lâm Kiều lại không nung chín họ lên như nướng mực, mà ngược lại còn thăng chức cho họ. Đồng Phi trở thành lãnh đạo của một hạng mục nào đó còn Cát Thành Vũ được lên làm nhân viên ngũ thủ chuyên trách, dưới quyền quản lý của Lâm Kiều.

Biết ngay là nữ ma đầu này chẳng có ý gì tốt đẹp. Hạng mục mà Đồng Phi phụ trách cực kỳ trì trệ, các số liệu kiểm tra của khách sạn đều không đạt tiêu chuẩn, khách hàng chắc chắn không trả được số lẻ. Khoảng thời gian đó, Cát Thành Vũ bị Lâm Kiều theo dõi sát sao, hoàn toàn không thể phân thân được. Để lấy lại thể diện cũng là để né tránh, Đồng Phi và Cát Thành Vũ thống nhất sẽ giữ khoảng cách một thời gian. Các nhân viên ngũ thủ dưới sự quản lý của mình đều chẳng đáng tin cậy, Đồng Phi chỉ còn cách tự mình thực hiện, ngũ thủ ở hai mươi khách sạn trong vòng một tháng liên tục, thời gian ở nhà còn chưa tới ba ngày, ngày nào cũng viết báo cáo tới tờ mờ sáng. Nhưng dù cô có dốc sức hơn nữa cũng khó mà kịp với tiến độ. Vào lúc cô gần như sụp đổ thì nhận được vài đánh giá khách sạn còn chưa hoàn thành qua hòm thư. Kiểu văn phong sắc sảo đó, vừa đọc đã biết là do Phạm Phạm viết. Dù sau khi biết chuyện của hai người họ, Phạm Phạm có giận dỗi một thời gian, nhưng vào những thời điểm quan trọng, cậu ấy vẫn rất ủng hộ chị em.

Sau khi hoàn thành công việc, nộp cho Lâm Kiều, Đồng Phi những tưởng từ đây trời quang mây tạnh, kết quả lại có một đồng nghiệp khác tiếp quản giữa đường, mọi thành quả đều thuộc về người ta. Về sau cô mới biết, nhân vật đó là người thân của Lâm Kiều.

Một việc kinh hoàng hơn là vào cái ngày Đồng Phi cuối cùng cũng có thể yên tâm trở về nhà gặp mặt Cát Thành Vũ thì lại nhìn thấy xe của Lâm Kiều đỗ dưới sân. Sau khi Cát Thành Vũ xuống, hai người họ cử chỉ thân mật, nói nói cười cười rồi lên xe. Sau chuyện ấy, Cát Thành Vũ thừa nhận Lâm Kiều từng ngó ý với anh, nhưng bản thân anh tuyệt đối thể hiện rõ quan điểm, chỉ coi chị ta là lãnh đạo đơn thuần, không có một chút tư tình nào. Tuy nhiên, Đồng Phi không tin, sự nhạy cảm của bao năm làm nhân viên ngũ thủ cùng áp lực một tháng nay dồn xuống khiến cô hoàn toàn suy sụp. Lần đầu tiên cô và Cát Thành Vũ cãi lộn, cô dọn khỏi ngôi nhà của họ.

Cuối cùng vẫn là Phạm Phạm thu nhận cô. Dù sao cũng là đàn ông, nhìn thấy con gái gặp nạn, mọi sự khó xử cậu ấy đều phải bỏ qua. Di động im ắng cả một đêm, Đồng Phi chưa hết tức giận, nằm trên giường kéo Phạm Phạm qua, lập hội đồng мэng Cát Thành Vũ. Trong lúc ấy, cô vô tình nhắc tới những đánh giá Phạm Phạm khẩn cấp gửi tới, cậu ấy cảm thấy kì quặc, nói: “Lúc đó giận còn chẳng kịp, sao còn kịp đưa sào cho kẻ đâm?”. Đồng Phi bấy giờ mới lĩnh giáo được sự vô lý của mình, nhạy cảm lên là tự thêm thoải cho bản thân mà quên sạch mọi điểm tốt của đối phương. Thế là cô vội vã trở về nhà của Cát Thành Vũ ngay trong đêm, kết quả gõ cửa mãi mà không có ai đáp lời. Cô dùng chìa khóa mở cửa mới phát hiện bên trong hoàn toàn vắng vẻ.

Cát Thành Vũ nói tối đó anh cùng Lâm Kiều đi gặp khách hàng, uống hơi nhiều nên Lâm Kiều đã đặt cho anh một phòng khách sạn. Nhưng từ chỗ một đồng nghiệp khác, cô lại nghe nói tối đó họ ngủ cùng nhau. Chất giọng non nớt mọi ngày của Đồng Phi cuối cùng cũng biến điệu. Cô chất vấn anh: “Bạn gái dọn đi là tối đó lập tức ngủ cùng người phụ nữ khác. Trước đây không uống rượu, bây giờ lại thích say mềm như thế. Anh là một nhân viên ngũ thủ, giờ trở thành nhân viên ngũ chung rồi, anh còn sĩ diện không?”. Cát Thành Vũ không biết nói sao, chỉ đáp: “Đồng Phi trong mắt anh không phải là một người vô lý vô cơ như vậy”. Thế nhưng, nói đại mà trúng. Trải qua bao lần chia tay, cô thật sự đã thu nạp quá nhiều sự vô lý, giải thích cuối cùng hóa thành tranh cãi, công kích nhiều hơn thỏa hiệp, lần đầu tiên Đồng Phi là người đề nghị chia tay.

...

Taxi chạy tới dưới một khách sạn.

Đây là một motel*. Theo tài liệu, motel này bảo mật được thông tin riêng tư rất tốt, mỗi phòng đều có một gara riêng, có thể đi thẳng từ cửa lớn của khách sạn lên phòng, từ lúc làm thủ tục nhận phòng tới khi vào ở đều hoàn toàn không cần lộ mặt. Đồng Phi đơn độc một mình, không cần phải lén la lút lút như thế, nên cô xuống xe giữa chừng. Kết quả lại lập tức đỏ bừng mặt mũi ngay tại chỗ. Cả một đại sảnh đều được trải thảm màu tím đậm, ánh đèn hơi tối, trên chiếc cột hạ thẳng đứng từ trên trần nhà xuống có treo những đồ vật tình yêu. Ngay khu vực công cộng phía sau quầy lễ tân, có một vòng xoay ngựa gỗ, vài đôi nam nữ đang uống rượu trò chuyện, người nào người nấy đều rất thân mật, vui vẻ.

*Motel thường là những khách sạn nhỏ với khoảng 10-20 phòng, có chung một khu vực để ô tô, hoặc các loại xe mô tô, xe máy... ngay trước cửa.

Mặc dù đã có không ít trải nghiệm trên đời nhưng một phong cách hộp đêm đập thẳng vào mặt thế này vẫn khiến Đồng Phi lập tức trở nên thiếu tự nhiên. Lúc làm thủ tục nhận phòng, cậu thanh niên lễ tân còn năm lần bảy lượt xác nhận lại xem có đúng cô đi một mình không. Cô ưỡn thẳng ngực, cố tình ra vẻ phong lưu: “Không, bạn tôi tới nay mới tới”.

Một chất giọng Đài Loan không thể tiêu chuẩn hơn, cô cũng phải tự “like” cho mình.

Lễ tân nói, căn phòng với chủ đề “Hoa viên bí mật” mà cô đặt vẫn chưa quét dọn xong, tạm thời không thể vào ở được. Bệnh nghề nghiệp nổi lên, Đồng Phi gạch ngay một dấu X to đùng trong bụng. Hết cách thôi, cô đành ngồi xuống chiếc sofa màu tím giữa đại sảnh nghỉ ngơi, chỉ cần ngồi nhàn rãi ở nơi “kinh hoàng” này một lát là tâm trạng Mary Sue* lại lập tức trào dâng. Một lát sau, mấy thanh niên nam nữ Đài Bắc đó qua mời cô uống rượu, cô mới biết, thì ra họ là ba cặp đôi đang đi hưởng tuần trăng mật. Chẳng hiểu sợi dây thần kinh nào có vấn đề, Đồng Phi đã thật sự đi theo họ, ngồi lên vòng xoay ngựa gỗ, cầm ly rượu vang, ngửa cổ uống cạn dưới ánh đèn màu tím lung linh. Vốn dĩ họ đang bật kiểu nhạc không lời êm ái du dương, sau khi có cô gia nhập, âm nhạc được đổi thành kiểu nhạc dance Âu Mỹ, hơn nữa tiếng càng lúc càng to. Cô nghĩ bụng: Thật sự coi đây là quán bar hay sao, khi nào về mình nhất định phải nhận xét kém cho khách sạn này.

*Mary Sue: Từ chỉ một kiểu phong cách, một kiểu cảm xúc, mang thái độ coi bản thân là nhất và không chịu được bất kỳ ầm ỨC, thiệt thòi nào.

Thế rồi cô lại tự mạnh mẽ chuốc thêm cho mình một ngụm rượu.

Lúc này đây, chỉ còn một tiếng nữa là cô gặp được Mr. Right của mình.

...

Sau khi chia tay, Đồng Phi trở lại với khoảng trời u ám thân thuộc của mình. Rõ ràng là tự mình đề nghị, thế mà lòng cô còn đau đớn hơn các lần trước gấp bội. Chẳng phải người ta hay nói khi hai người cùng kéo căng một sợi dây thun, người buông tay sau mới là người đau hơn hay sao? Khoảng thời gian đó, Phạm Phạm luôn ở bên cô. Cô muốn uống rượu, cậu ấy cùng cô say. Cô muốn tới quán karaoke gào khóc inh ỏi, cậu ấy cùng cô hét tới lạc cả giọng, khản cả cổ. Cậu ấy còn lên mạng học một phương thuốc dân gian, cho cô một túi giấy để mát xa. Đồng Phi chưa chửi bới được vài câu đã òa khóc. Cô cảm thấy mình thật thảm hại, ngồi đây diễn vai hề lương, thảm khóc, có khi Cát Thành Vũ đã ôm người đẹp, đắm say vào một cuộc tình mới rồi cũng nên.

Thật ra Cát Thành Vũ từng tới tìm Đồng Phi, nhưng đều bị cô chặn ngoài cửa. Chú “chó trung thành” đánh mất chủ nhân, khiến anh trầm cảm một khoảng thời gian. Nhưng Lâm Kiều luôn ở bên cạnh anh. Sự thông minh của người phụ nữ này ở chỗ, sau khi tổ thành ý, chị ta không sốt ruột mong mọi chuyện thành công, không hề có chút thái độ xâm lược nào, mà luôn lấy an ủi, động viên ra tấy nảo đối phương khi người ta yếu đuối nhất rồi đánh úp, tấn công bất ngờ.

Vào lúc chiếc cân trong lòng chú chó ấy sắp nghiêng thì xảy ra sự kiện Đồng Phi bị người ta cầm tù trong một khách sạn Nhật Bản. Nguyên nhân là, cô vì muốn khảo sát thái độ của nhân viên phục vụ mà đã cố tình đóng kịch, một ngày ăn mặc như một ngôi sao, ngày hôm sau lại giống một tuyến thủ đầu vệt vừa từ chợ về, xem thái độ phục vụ nhận được có khác biệt rõ ràng hay không. Kết quả, người nhân viên phục vụ còn chưa cảm nhận được thì cô đã bị nhân viên lễ tân nhận ra. Quá trùng hợp, khách sạn này lại là một nhánh của đám xã hội đen tại đó. Có vài kẻ vây lấy cô, lục tung hành lý của cô ra, vừa nhìn thấy có nhiều

“công cụ gây án” như vậy, chẳng hiểu sao chúng đã lập tức giật lấy di động rồi nhốt cô vào một căn phòng trong khách sạn.

Đồng Phi uất ức vô cùng. Cô chẳng qua chỉ là một nhân viên ngủ thử, định cho người đàn ông với bộ râu như quần đóc ấy xem một trang mạng toàn đánh giá năm sao nhưng đối phương huyền thuyên một hồi vẫn không chịu.

Cuối cùng, vẫn là Cát Thành Vũ phá cửa xông vào, cứu Đồng Phi thoát khỏi tình huống nước sôi lửa bỏng. Nghe nói đám xã hội đen đó hiểu nhầm Đồng Phi là người phụ nữ đã từng phản bội đại ca của chúng. Sau chuyện này, Cát Thành Vũ còn nói đùa: “Thật nhìn không ra, trông em còn giống chị dâu của bọn xã hội đen đấy, chẳng trách bây giờ tính khí nóng nảy như vậy”. Cũng vì quá sợ hãi, còn chưa kịp hoàn hồn cô đã tu liên tục vài chai rượu, một lời cũng không mở, chẳng mấy chốc mà say khướt, nhưng vẫn âm ỉ nói không say, còn nói biết đọc thuộc dãy số Pi nữa. Cát Thành Vũ nói với cô: “Anh thật sự không thích Lâm Kiều”, còn cô thì bắt đầu đọc thuộc: “3.141592653...”. “Từ nay về sau hãy để anh được chăm sóc em nhé”, Cát Thành Vũ nói xong, Đồng Phi cũng nức nở òa lên.

Phải rồi, quên không kể tại sao Cát Thành Vũ tìm được Đồng Phi. Chính vì Đồng Phi phát hiện ra chiếc Smart Tivi trong phòng có thể đăng Weibo. Đúng là phải cảm ơn xã hội truyền thông vĩ đại này, cũng phải cảm ơn đất nước Nhật Bản luôn đi trước thời đại.

Sau khi quay trở lại, hai người lại sống chung, tiếp tục hoang phí thứ hormone đáng quý nhất trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt. Tuy vậy, không nói ra nhưng cả hai người họ đều ngầm hiểu, rất nhiều thói quen cho dù vẫn như trước, rất nhiều món ăn dù chẳng hề đổi vị thì dường như cũng đều đã có điểm gì đó thay đổi. Hai người họ ở bên nhau giống như chơi game online. “Thích” sẽ chỉ tiêu hao máu đỏ, máu đỏ hết, cùng lắm thì chia tay. Nhưng “yêu” thì cần một lượng lớn máu xanh, nếu một lần đã dùng hết máu xanh thì sẽ không thể nào phát huy pháp lực được nữa. Những người yêu nhau chia tay rồi quay lại dường như đều đánh mất pháp lực của mình.

Nhất là khi Lâm Kiều chính thức ra “chiến thư” với Đồng Phi: Chẳng có mối tình nào không thể tan vỡ, chỉ có kẻ thứ ba chưa cố gắng hết sức mà thôi. Nhưng chị ta cũng hứa với Đồng Phi sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, vì chị ta muốn Cát Thành Vũ thực sự yêu mình.

Đồng Phi càng ngày càng nhạy cảm một lần nữa rơi vào khủng hoảng, trong các cơn ác mộng toàn hiện lên khuôn mặt sắc sảo của Lâm Kiều. Nửa đêm tỉnh giấc, nhìn thấy Cát Thành Vũ quay lưng về phía mình, một cảm giác ảm ức từ đáy lòng xâm chiếm cổ họng, khiến cô hoàn toàn đánh mất cảm giác an toàn. Cô dùng hết sức dán sát vào lưng anh, vô tình chạm phải chiếc di động anh để dưới gối. Bút rứt một lúc, cuối cùng cô vẫn mở Weixin của anh ra, phát hiện anh đã xóa tất cả lịch sử chat với Lâm Kiều. Cô vào tường nhà chị ta, thấy không lâu trước đó, chị ta có đăng ảnh một chiếc nhẫn, nền phía sau chính là khách sạn Tứ hợp viện mà lần trước cô tổ chức sinh nhật. Hệ thống bên dưới hiển thị, chị ta từng đặc biệt tag* Cát Thành Vũ vào đọc.

*Tag: Là một thủ thuật được sử dụng trên các mạng xã hội khi muốn nhắc tên một ai đó để thông báo đến đối phương, chắc chắn đối phương nhận được thông tin mà mình muốn chia sẻ.

Nhưng sau khi lướt một lượt các bài viết của bạn bè trong danh sách, cô lại hoàn toàn không nhìn thấy dòng trạng thái này của Lâm Kiều.

Rõ ràng là chị ta đăng riêng theo nhóm.

Tâm trạng Đồng Phi cuộn trào, cô khóa di động lại, nằm cách Cát Thành Vũ một khoảng rồi quay lưng, cắn một góc chăn, rầm rứt khóc. Là thế này, lòng tự trọng mạnh mẽ cùng sự nhạy cảm vô cơ của phụ nữ sẽ khiến tuổi mãn kinh đến sớm, khắp người đầy các căn bệnh đàn bà. Làm một nhân viên ngủ thử khách sạn thì từ việc to đến việc nhỏ đều phải hoàn hảo, kể cả trong tình yêu cũng không để lọt bất kỳ thiếu sót nào.

Có điều, Đồng Phi không hề hay biết, chiếc nhẫn đó là của Cát Thành Vũ tặng cho cô. Về sau, Cát Thành Vũ từng trở lại khách sạn Tứ hợp viện đó hỏi rất nhiều lần nhưng đều không có ai từng nhìn thấy nó. Anh những tưởng đây sẽ mãi mãi là một vụ án không manh mối, ai dè lại bị Lâm Kiều tìm thấy.

Chị ta nói: “Tôi thấy cậu tới khách sạn này vài lần, chắc không phải để làm việc, là để tới tìm nó phải không. Nếu tôi nói rằng tôi đã nhặt được nó ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, liệu cậu có cảm thấy

nó nên thuộc về duyên phận của chúng ta hay không?”.

Đó là lần đầu tiên họ chân thành chia sẻ với tư cách những người bạn. Lâm Kiều nói, chị ta thuộc khóa nhân viên ngủ thử đầu tiên ở Trung Quốc. Điều kiện ngày xưa không tốt như bây giờ, buồn quá còn có thể buôn chuyện qua YangYang* hay xem phim Mỹ. Hồi đó chị ta thường xuyên đi một mình, ngồi máy bay một mình, dạo quanh thành phố một mình, làm thủ tục nhận phòng một mình, ngủ một mình, ngắm cảnh một mình... Những thói quen này cũng chưa có gì nghiêm trọng, vấn đề khiến chị ta đau đầu nhất là phải ăn cơm một mình, gọi ít hay gọi nhiều cũng đều không ổn, nhìn người ta có đôi có cặp, còn mình thì lẻ loi đối diện với một bàn đồ ăn, lúc đó chị ta cảm thấy hoặc là phải có một người ngồi đối diện mình, hoặc là bản thân mình không nên ngồi tại vị trí này.

*Một phần mềm giao lưu trò chuyện được ưa thích của Trung Quốc. Bạn có thể nói chuyện với người lạ, chia sẻ về cuộc sống của mình, xem những livestream thú vị, tham gia các hội nhóm và các hoạt động xung quanh mình.

“Khi làm nhân viên ngủ thử, tôi mới ngoài hai mươi, tình cảm mặn nồng được năm năm với mối tình đầu của mình. Hồi đó còn quá trẻ để tôi hiểu mình cần gì, cũng không biết trân trọng, chỉ cắm cúi làm việc, về sau người bạn trai ấy đã phải lòng một chị em rất thân của tôi. Tôi không trách họ, vì tôi bỗng phát hiện mình đã trưởng thành, đã biết bản thân cần gì, cũng biết chuyện gì vượt ngoài khả năng của mình, ví dụ như cứ tiếp tục nhung nhớ anh ấy. Tôi phải suy nghĩ nhiều hơn, phải hạnh phúc hơn tất cả mọi người, thế nên tôi buộc phải trở nên mạnh mẽ, vì tôi xứng đáng với tất cả những điều này.”

Cát Thành Vũ ngồi nhìn Lâm Kiều trong quảng sáng, sau khi cởi bỏ những hào quang đẹp đẽ ấy xuống, thứ còn lại chỉ là máu thịt bình thường, lúc lạnh cũng cần người khoác thêm cho chị ta bộ quần áo, lúc nóng cũng cần người nắm tay chị ta lao vào trung tâm thương mại mát lạnh gió điều hòa. Chị ta sống một mình lâu như vậy, thật ra hoàn toàn không ổn.

Cát Thành Vũ nói với chị ta: “Tôi sẽ không để chị phải sống một mình nữa”. Lâm Kiều nhìn về phía anh, anh nói tiếp: “Tôi sẽ giúp chị, chị không thể cứ mãi vênh mặt hất hàm, chỉ tay năm ngón, cũng phải gần gũi hơn, thân thiện hơn, hạnh phúc do chính bản thân mình giành lấy cơ mà. Tôi sẽ đưa chị đi làm quen thêm nhiều bạn bè. Anh bạn thân của Đồng Phi – Phạm Phạm ấy, quen rất nhiều đàn ông tốt. Mấy sở trường khác của tôi có thể chị không coi trọng nhưng nói đạo lý tấy náo người ta thì tôi rất rành, chỉ vài phút thôi là có thể ‘chào bán’ chị đi rồi”.

Lâm Kiều ử dột quay đi, trầm mặc rất lâu, vài giây sau bỗng lắc đầu rồi bật lên những tiếng cười nuối tiếc.

...

Còn mười phút nữa là Đồng Phi sẽ gặp Mr. Right của mình.

Anh chàng ở quầy lễ tân nói với cô phòng ốc đã xong xuôi cả, cô lưu luyến nhảy xuống khỏi vòng xoay ngựa gỗ, trước khi đi còn định nhét một ít tiền cho đám thanh niên kia trả tiền rượu nhưng họ kiên quyết không nhận, cô đành lấy lời chúc thay thế. Cô lắc lư cái đầu, cầm túi xách đi lên thang máy. Phòng của cô ở ngay tầng bốn, thế mà cảm giác thang đi thật lâu.

...

Ngày sinh nhật của Cát Thành Vũ, Đồng Phi giấu anh làm cả một bàn đầy thức ăn, đều là mấy món ngày thường anh nấu cho cô, mặc dù mùi vị hương sắc còn kém xa nhưng chí ít giữa tiếng hét thất thanh của Đồng Phi khi bị bắn đầy dầu mỡ cũng tràn đầy tình ý. Kết quả, Cát Thành Vũ lại vì dẫn Lâm Kiều tới gặp một người đàn ông Thanh Hoa do Phạm Phạm giới thiệu mà không thể đi ngay, về đến nhà thì cơm canh đã nguội lạnh hết cả. Nhưng Đồng Phi khác hẳn mọi khi, không tỏ thái độ gì. Cô ấn anh xuống ghế, nhìn vào mắt anh, hát đi hát lại bài Chúc mừng sinh nhật, vừa hát vừa vỗ tay, tiết tấu mỗi lúc một nhanh, biểu cảm khô hài không thể chuẩn xác hơn. Cát Thành Vũ có chút lúng túng. Anh không sao cười nổi, cứ lăm lăm bấm mãi câu “Được rồi, được rồi”. Một lúc sau, có một tin nhắn Weixin gửi tới, anh mở di động ra, là tin nhắn của Lâm Kiều. Chị ta nói: Tôi nghe lời cậu, sẽ thử giành giật. Cát Thành Vũ nở một nụ cười mãn nguyện.

Ngày sau đó, Đồng Phi hất tung cả bàn ăn.

...

Cửa thang máy bật mở, khoảnh giữa có một hồ tắm mát xa, bên cạnh có cây xanh che phủ, cái gọi là “Hoa viên bí mật” chính là cảm giác riêng tư, kín đáo nơi con suối nhỏ này chạy qua. Đồng Phi sốt sắng muốn về phòng quan sát, bỗng sau lưng có người gọi cô.

Lúc này, chỉ còn 7 phút 12 giây nữa là cô gặp được Mr. Right của mình.

...

Các câu chuyện tình yêu trên phim ảnh đều thích vẽ một cái kết hạnh phúc cho nhân vật chính, vì muốn nói với mọi người rằng, hình như cứ có tình yêu là sẽ dài lâu mãi mãi vậy. Nhưng đó đâu phải cuộc sống của chúng ta? Từ thích đến chấp nhận cùng nhau đối mặt với cuộc sống là một khoảng cách rất dài. Trong cuộc sống này, ta phải khom lưng vì cơm áo gạo tiền, phải đối mặt với tai họa liên tiếp, phải gánh chịu được thử thách của thời gian, lại không được phép để “nước chảy bèo trôi”, lúc nào cũng phải sẵn sàng giẫm chết sâu bọ, rồi tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ... Rõ ràng là rất cơ cực, thế mà cuối cùng bạn vẫn phải buông một câu: Tình yêu phải thoát khỏi ảo mộng, phải hướng về cuộc sống bình thường nhất. Quả thực, sau hàng trăm trận chiến đấu, khi đối mặt với những vấn đề này, bạn sẽ cảm thấy nó thật nhỏ nhặt, những cuộc “chinh chiến” liên miên đã không khác gì dầu, gạo, mắm muối hằng ngày của bạn rồi.

Lại là vài lần ly ly hợp hợp, cuối cùng Đồng Phi cũng rã rời, trở thành một “trạch nữ” 2D. Phạm Phạm nhìn thấy dáng vẻ sống dở chết dở của cô quả thực rất đau lòng. Cậu ấy chuyển tới một thùng rượu, ngồi bên cạnh cô, cất lên chất giọng sắc nhọn để mắng cô: “Mình quen cậu lâu như vậy mà chưa từng thấy cậu gan lý thế này bao giờ. Rõ ràng yêu đến chết đi sống lại, thế mà vẫn cảm thấy nói câu ‘Em yêu anh’ thật quá khó khăn, cứ vòng vòng vèo vèo suy đoán tâm tư của đối phương, rồi bắt đối phương suy đoán tâm tư của mình. Cát Thành Vũ là người có chấp cỡ nào, đâu phải cậu không hiểu”. Phạm Phạm tự chuốc say mình rồi rút chiếc nhẫn của Cát Thành Vũ ra, ném cho cô: “Đây là chiếc nhẫn anh ta dặn mình phải đưa cho cậu vì anh ta không tìm được cậu, nhất định là vì ngày xưa chia tay quá nhiều lần, đến nỗi cậu mắc bệnh nan y luôn rồi, hết thuốc chữa rồi!”.

Đồng Phi cầm chiếc nhẫn đến ngậy người, bao suy nghĩ ào ào đổ về như thác lũ.

...

Còn 5 phút 5 giây nữa, cô sẽ gặp Mr. Right của mình.

Đồng Phi quay đầu lại, thì ra vẫn là mấy cặp nam nữ mới cưới ban nãy. Một anh chàng trong số đó cầm máy kiểm tra tạp âm, hỏi cô: “Của cô đánh rơi phải không?”. Đồng Phi sửng sốt, đầu óc hơi tỉnh táo lại một chút. Cô đón lấy chiếc máy rồi ngượng ngập cảm ơn.

...

Về sau, Cát Thành Vũ xin nghỉ việc, không thông báo cho bất kỳ ai, bắt đầu đi du lịch khắp thế giới.

Trong bộ phim Nhật Kế hoạch cầu hôn mà Đồng Phi thích xem nhất, nữ chính có một đoạn thoại như thế này: Bên cạnh tôi luôn có Iwase Ken, trong ký ức của tôi luôn có bóng hình Iwase Ken. Sự dịu dàng của Ken dường như luôn vô tình vòng vèo ở một cung đường nào đó, phải chậm một chút mới đến được với tôi. Đến tận bây giờ tôi mới có thể từ từ cảm nhận được cái ngọt ngào và dịu dàng ấy. Bản thân mình khi trước không thể nào thẳng thắn như thế. Chính tôi, người sợ bị tổn thương để rồi không thể kiên trì tới cuối cùng; Chính tôi, người không thể tin tưởng sự dịu dàng của Ken rồi từ bỏ giữa đường; Chính tôi, người quyết định một mình nhắm mắt lại, quyết không quay đầu; Chính tôi, người không thể đỡ những quả bóng mà Ken luôn nghiêm túc ném tới.

Cô vừa xem vừa khóc. Lúc đó cô đã nghĩ, nếu cô gặp được một người đàn ông như Ken, cô nhất định phải cố gắng trân trọng. Thế mà sau này gặp rồi, cô lại tự buông tay. Chiếc “điều hòa tổng” này đã bị cô phá hoại gần như tan nát, cô không dám động vào nữa, chỉ muốn trả lại cho anh con người tốt nhất của anh.

Cô trở nên buồn bã hơn, còn từng vài người bạn theo đạo đi cầu nguyện, thậm chí có một đạo còn đi qua đi lại trước cửa phòng trị liệu tâm lý, do dự không biết có nên vào hay không. Giây cuối cùng, người kéo cô đi không phải ai khác mà chính là Lâm Kiều.

Lâm Kiều khoác tay người bạn trai mới của mình, chọn một quán cà phê. Chị ta nói trong những cuộc đối thoại với Cát Thành Vũ, cứ mười câu thì phải tám, chín câu anh nhắc tới Đồng Phi, thế là chị ta biết ngay từ đầu mình đã thua rồi. Cát Thành Vũ là một đôi giày dễ chịu mà rất nhiều cô gái muốn xỏ vào, nhưng giày có hợp hay không, chỉ đôi chân mới biết. Sau khi tạm biệt, Đồng Phi bước lên taxi, trên đường về nhà nhận được một vé máy bay tới Đà Bắc. Ngay sau đó, Lâm Kiều gửi tin nhắn Wechat tới, nói rằng: Đôi giày ấy đang đón năm mới ở Đà Bắc, cô có muốn xỏ vào nó hay không, hãy tự quyết định đi. Có điều, cô phải hiểu, hiện thực không thể đảo ngược, cô không có nhiều cơ hội để làm lại lần nữa đâu.

...

Chỉ còn 3 phút 3 giây nữa là tới cuộc gặp mặt giữa Đồng Phi và Mr. Right.

Sắc trời dần tối, Đồng Phi người đầy mùi rượu bước vào phòng, nhìn quanh bốn phía. Ngoại trừ chiếc giường to đến mức bốn người có thể nằm thẳng cẳng ra thì bên cạnh còn có rất nhiều đồ phục vụ cho các cặp yêu nhau. Cô nhận ra chiếc ghế ấy, nó gọi là Lovechair. Cô say khướt ngồi thử lên đó, dựa vào lưng ghế rồi cười hèn hèn.

...

Năm 2015, máy bay hạ cánh xuống Đà Bắc. Ở đây đang là mùa mưa, đã ba ngày liên trời mưa tầm tã. Đồng Phi khoác một chiếc áo mỏng, ngồi trên taxi. Tòa nhà 101 tầng quen thuộc đã bị nước mưa xóa nhòa. Trên tay cô đeo một chiếc nhẫn, nhưng lại không phải chiếc nhẫn của Cát Thành Vũ. Đây đã là năm thứ ba kể từ khi cô chia tay với anh. Cô sắp làm đám cưới, chứ rõ ràng không phải Cát Thành Vũ, trước khi cưới, cô cảm thấy mình nên đi riêng đến đây một chuyến.

Chiếc vé máy bay Lâm Kiều cho cô khi ấy đã hết hạn. Cô chưa từng đến Đà Loan tìm anh, chỉ vào ngày Đông Chí ấy, gọi cho anh một cuộc điện thoại rất dài. Họ cùng nhau nhớ lại những ngày tháng gặp gỡ và quen biết, cùng nói về những khách sạn họ từng ở, những bộ phim họ từng xem, những món ăn họ từng thưởng thức. Cô còn bật cho anh nghe bản ghi âm trực tiếp liveshow của Lý Tông Thịnh, nói rằng cô đã tới đó, khóc cả một chương trình. Thế mà cô đã nghe hiểu tất cả lời bài hát, thì ra họ đã già đến mức ấy rồi. Cuối cùng, cô hỏi anh sống có tốt không, giọng Cát Thành Vũ rất bình thản. Đồng Phi trầm mặc giây lát, cô nói: “Em mong anh sống thật tốt, nhưng đừng để em biết”.

Lần này, cô không ao ước họ có thể quay trở lại, vì từ giây phút cô gọi cho anh, cô đã biết, mình sắp phải đối mặt với một cuộc chia ly thực sự, đây là lần cuối cùng họ chia tay.

Tới đoạn kết, chẳng ai trở nên xấu xa, muốn than trách, hãy trách thời gian. Nó khiến họ không khác gì các đôi tình nhân khác, cũng yêu được nửa chừng rồi cảm ơn, chào tạm biệt.

...

Còn 0 phút 0 giây nữa là tới giờ Đồng Phi gặp được Mr. Right.

Đồng Phi choàng tỉnh giấc vì tiếng quẹt thẻ mở cửa phòng. Té ra cô ngủ quên ngay trên chiếc Lovechair ấy. Nhìn thấy một người đàn ông xuất hiện trên hành lang bụi bặm, tối om, tim cô nhảy dựng lên, cô bật dậy, chất vấn người đó là ai. Người đàn ông nói: “Thế còn cô là ai, sao lại ngủ trong phòng tôi?”. Đồng Phi thảm hại vớ lấy túi xách che kín ngực mình rồi gào lên: “Có nhầm không vậy, đây là phòng tôi đặt cơ mà!”.

Người đàn ông bật đèn lên, xuất hiện một gương mặt tuấn tú cùng một dáng người thẳng tắp, vừa nhìn đã biết là một anh chàng đẹp trai. Ngọn lửa trong lòng Đồng Phi yếu hèn đi, diện mạo chính là tờ giấy thông hành trên thế giới này mà. Có điều cô không ngờ tay vừa mềm xuống thì thước cuộn và nhiệt kế trong túi đã rơi hết ra ngoài. “Thì ra là người cùng ngành?”, anh chàng đó nói: “Có lẽ là khách sạn xếp nhầm. Chỉ riêng khoản này thôi đã có thể xếp hạng kém rồi”. Anh ta tự động cởi giày ra, bước chân trần lên thảm. Khi ngang qua Đồng Phi, anh ta day day mũi rồi nói: “Tôi sợ nhất là ngửi thấy mùi rượu, làm nghề này mà mang theo men rượu vào phòng sẽ ảnh hưởng tới khả năng phán đoán đấy”. Anh ta còn không quên chỉ vào dải đai vấy bằng lụa rớt trên cánh tay Đồng Phi: “Ừm, phục trang rất hoàn chỉnh”.

“Anh là ai hả, nói năng khó nghe như vậy?!” Đồng Phi trừng mắt hỏi anh ta. Anh ta không đáp mà tự động đánh giá cả căn phòng cùng Đồng Phi trong vòng hai phút. Cô không chịu nổi mức độ ồn ào này, rất muốn kiểm tra chiếc máy thử tập âm của mình.

Cuối cùng, anh ta cúi người xuống, nhặt tấm danh thiếp của website du lịch bị rơi dưới đất lên, bên trên viết: Đồng Phi, số hiệu 325. Ngay sau đó, anh ta mỉm cười nói: “Hân hạnh, tôi là 1214, Cát Thành Vũ”.

Hình ảnh dừng lại, cuốn lịch điện tử trên tường viết: Ngày 6 tháng 5 năm 2011.

...

Đồng Phi đi tới ngã tư đường, motel ở ngay đối diện. Mưa càng lúc càng nặng hạt, ống quần cô đã ướt quá nửa, bài hát trong headphone cũng đã bị tiếng mưa nhấn chìm.

Khoảng thời gian chờ đèn giao thông rất ngắn. Cô cúi đầu vượt qua ngã tư, nhưng lại va phải một người đàn ông đi theo hướng ngược lại. Cô bước sang phải, anh ta cũng bước sang phải, cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần. Khung cảnh dừng lại tại đây. Cô từng xem phim, nam nữ chính hay gặp lại nhau tại những thành phố xa lạ, thế nên trong khoảnh khắc ấy, cô bỗng cảm thấy bóng hình trước mặt thật quen thuộc.

Cô ngược lên, là một người qua đường xa lạ. Bỗng nhiên tiếng mưa biến mất, chỉ còn tiếng nhạc bên tai: Vượt qua cả ngọn núi mới phát hiện ra không ai đợi mình. Dù có thao thao bất tuyệt, cũng chẳng gọi lại được những dịu dàng xưa cũ...*

*Lời bài hát “Đồi núi” của ca sỹ Lý Tông Thịnh.

Đừng dễ dàng đánh mất người thích hợp nhất với bạn. Giờ hối hận rồi ư? Đừng sợ, dù sao thì tình yêu mà, kiểu gì cũng có tiếc nuối. Hãy cạn ly này, không say không vui.

5. Chương 4: Ctrl + Alt + Del

Thông qua sự thương lượng hòa bình giữa hai bên, dựa trên nguyên tắc không tổn thương và gây thiệt hại lẫn nhau, hai bên tự nguyện ký kết giao ước thuê chung dưới đây:

Bên A (Cổ Đào) và bên B (Đường Đường) tuân thủ đúng quy định trực vệ sinh hằng ngày: Bên A – thứ hai, thứ tư, thứ sáu; bên B – thứ ba, thứ năm, thứ bảy. Riêng Chủ Nhật sẽ căn cứ vào sở trường của hai bên để bàn bạc cụ thể. Phải chú ý về hành vi cá nhân, rác phải được vứt đúng chỗ, tất phải được để đúng nơi, duy trì cân bằng sinh thái. Phòng khách được coi là khu vực công cộng, không cho phép để những thứ như mô hình hoạt hình hay đồ phong thủy. Chưa có sự đồng ý thì không được phép tùy tiện bước vào phòng ngủ của đối phương. Không được quên xả nước sau khi đi vệ sinh, không được phép nuôi thú cưng. Nếu có bạn bè muốn ở nhờ, yêu cầu thông báo trước cho đối phương, đồng thời bảo đảm sau mười hai giờ sẽ không tiếp tục gây tiếng ồn ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của đối phương. Nếu thất tình, không được phép đập phá đồ đạc trong nhà, không được ngang nhiên bắt những bài sầu đau khổ nào. Gặp phải bất kỳ vấn đề gì cũng phải kiên trì nguyên tắc “Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia”, khi đối phương cần sự giúp đỡ thì phải giúp đỡ. Nếu vi phạm một trong những điều trên, sẽ xem xét tính chất nặng nhẹ để phạt chăm sóc việc ăn, uống, ngủ, nghỉ của đối phương trong vòng một tuần, một tháng hay một năm... Giao kết này được lập thành hai bản, mỗi bên giữ một bản, có hiệu lực kể từ ngày hai bên ký vào giao kết, hết hiệu lực sau khi bên B thanh toán xong toàn bộ tiền nhà. Trên đây là nội dung giao kết, sau này bất kỳ khi nào muốn bổ sung thêm sẽ bàn bạc để tiếp tục sửa đổi.

Đường Đường vung bút ký tên mình to đùng lên giấy, cười ngốc nghếch nhìn Cổ Đào chăm chăm, cười đến mức khiến lòng anh rộn rợn, vội vàng giao chìa khóa nhà cho cô. Từ lúc đó, giao kết sống chung đã chính thức có hiệu lực.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Đường mặc một chiếc váy đỏ trắng đáng yêu như cô nhóc Maruko, mở cửa nhà Cổ Đào. Kể từ lúc cô bước vào, nhân viên chuyển nhà đã đi qua đi lại chuyển được hơn hai mươi hộp giấy rồi, chất đầy cả phòng khách.

Cổ Đào miệng ngậm bàn chải, chặn trước mặt nhân viên chuyển nhà: “Đợi đã, mấy người làm gì đây?”.

“Đặt hàng.” Đường Đường chớp chớp mắt nói.

Trong giao kết không cấm đặt thùng giấy trong nhà. Huống hồ, chỗ quần áo trong những thùng giấy này đều là sinh mạng của Đường Đường. Cổ Đào hỏi cô làm nghề gì, cô mở di động, chỉ tay vào cửa hàng Taobao xếp hạng hai kim cương của mình: CEO của cửa hàng quần áo, tự khởi nghiệp. Cổ Đào vô thức nuốt bọt kem đánh răng xuống, thiếu chút nữa là chết sặc. Suốt cả cuộc đời gần bốn mươi năm, lần đầu tiên anh cảm nhận được lực sát thương trí mạng của Smart Phone.

Mười ngày trước, Cổ Đào đăng quảng cáo căn nhà của mình lên trang mỗi giới trung gian. Ngôi nhà tọa lạc tại đường vòng số 5 này do mẹ anh mua khi còn sống, vừa giao lại giấy tờ cho anh được mấy hôm thì qua đời. Cổ Đào vốn dĩ cho rằng căn nhà này có thể cùng mình đi nốt nửa đời còn lại, nhưng vì cần tiền gấp, anh đành phải phụ lòng mẹ. Nói ra cũng hổ thẹn, đã từng tuổi này mà anh vẫn không để dành được chút vốn liếng nào, túi tiền còn sạch hơn mặt mũi. Khó trách sao anh phải độc thân, một mình bước trên đường đời dài dang dặc.

Ngày bán nhà đầu tiên, trung gian gọi điện thoại tới, nói có một đôi tình nhân ưng ý căn nhà của anh. Anh gặp họ lần đầu tiên tại cửa hàng bánh bao Khánh Phong dưới tầng. Cô gái trông khoảng hơn hai mươi, có cái tên rất đặc biệt – Đường Đường, ăn mặc thì giống hệt một cây thông Noel, đứng dính sát vào bạn trai. Anh bạn trai thì suốt cả buổi chỉ làm mặt lạnh, chắc là đám thanh niên bây giờ đều thích đi theo phong cách lạnh lùng, nam tính. Mới ăn được vài cái bánh bao, Cổ Đào đã không chịu nổi mấy lời nỉ nèo của Đường Đường, bèn giảm cho cô mười ngàn trong số tiền trả đợt đầu, khiến cô vui đến nỗi cả người rung lên rồi rút chỗ tiền lẻ trong chiếc ví màu hồng ra để trả. Cổ Đào quan sát cậu bạn trai thờ ơ bên cạnh, lúc đó đã nghĩ, anh chàng này chắc không yêu cô gái kia.

Quả không sai, vào ngày thanh toán, Đường Đường xách va li tới trước mặt Cổ Đào, khóc đến lem nhem hết phần son. Cô nói mình và bạn trai yêu xa đã bốn năm, lần này quyết định rời khỏi Quảng Châu, lên phía Bắc chuẩn bị mua nhà kết hôn. Số tiền sáu mươi vạn trả đợt đầu, hai người đã bàn bạc xong xuôi, anh ta trả một nửa, cô trả một nửa. Nhưng người bạn trai đột ngột cho cô leo cây, gửi một tin nhắn Weixin nói lời chia tay rồi từ đó mất tăm mất tích.

Cổ Đào là người đàn ông tốt điển hình, mắc một căn bệnh gọi là “Mềm lòng khi cô gái đứng trước mặt bật khóc”, vốn định chấp nhận số phận, coi như hợp đồng vô hiệu, tìm một người mua khác. Kết quả, Đường Đường lại kiên quyết mua. Cô nói, mua nhà là giấc mơ của cô và bạn trai, anh ta đã tỉnh giấc giữa đường, nhưng cô vẫn phải kiên trì mơ tiếp, để anh ta thấy rằng, không có anh ta, mình vẫn có thể ngủ ngon.

Nói thì dễ nghe nhưng số tiền cô dồn lại từ tài khoản tiết kiệm trong mấy ngân hàng cũng chỉ được hơn ba mươi vạn. Cổ Đào hết cách, đành để cô trả một nửa trước, vào nhà sống tạm, số còn lại sẽ thanh toán hết trong vòng hai năm, sau đó anh sẽ giao giấy tờ. Nhưng để làm điều kiện, Cổ Đào mím môi nói: “Phải để tôi tiếp tục ở lại trong căn nhà này”.

Vì vậy bản giao ước kia đã xuất hiện như thế.

Về sau Cổ Đào hỏi cũng chẳng kịp, ban đầu không nên vì tiết kiệm tiền thuê nhà mà đề nghị sống chung, nếu không dù phải ngủ đầu đường xó chợ cũng tốt hơn sống giữa cả một đồng bóng vài rách như bây giờ. Ừm, anh đã hình dung mười thùng quần áo của Đường Đường như vậy. Với tư cách là một nam Xử Nữ tiêu chuẩn, Cổ Đào không chịu nổi việc cô thích nhân vật nhóc Maruko, thích tất cả những thứ có màu sắc hoạt hình; không chịu nổi cô ngày ngày đứng giờ cất chất giọng the thé lên kể về anh bạn trai đã bỏ rơi mình; không chịu nổi cái bệnh tăng động 24/24 giờ như động cơ vĩnh cửu của cô; không chịu nổi dáng vẻ ngốc nghếch, kỳ lạ của cô khi mà xem phim bi cũng có thể phá lên cười; không chịu nổi những tiếng thông báo “tít, tít” của Taobao; không chịu nổi việc nửa đêm cô đắp mặt nạ, ngồi đực trước màn hình máy tính, có mấy lần anh đi vệ sinh bắt gặp đã sợ đến tè ra quần tại chỗ.

Dĩ nhiên, tác dụng của lực luôn là tương hỗ, Đường Đường đã liên tục viết ba dòng bình luận dài miên man bên dưới chủ đề đang “hot” trên Weibo “Hãy kể về cung Xử Nữ phản nhân loại bên cạnh bạn”: Chứng ám ảnh cưỡng chế và ưa sạch sẽ của bạn cùng nhà với tôi đã đến mức khiến người ta cảm phần. Nói thế này đi, tất cả mọi thứ trên đời bắt buộc phải đi tới Thiên An Môn theo kiểu duyệt binh một vòng sau đó quay về rửa sạch sẽ mới được xuất hiện trước mặt anh ta. Có một lần tổng vệ sinh, vì tôi để lệch miếng lót cốc trên bàn uống nước, chỉ lệch có bốn mươi lăm độ thôi mà anh ta cũng có thể cầu nhàu với tôi cả ngày. Ngày nào cũng thế, từ đầu xuống chân đều mặc đồ đen trắng, tôi chỉ sợ có một ngày anh ta bị bắt đi vì tưởng nhầm là động vật có nguy cơ tuyệt chủng cần được bảo vệ. Anh ta cực kỳ so đo tính toán, tiền điện, tiền Internet

thì thôi bỏ qua, ngay cả tiền giấy vệ sinh mà cũng tính từng đồng. Tính tình thì nắng mưa thất thường, một giây trước còn đang nói chuyện với bạn theo kiểu nam chính phim Quỳnh Dao, một giây sau đã có thể cãi nhau với người khác qua điện thoại hàng tiếng mà không nói bậy một chữ. Thân là một thằng đàn ông mà cực kỳ kém tinh tế, tôi hay hát lúc đi tắm, anh ta lại gõ cửa hỏi tôi: “Sao cô khóc?”. Trời ơi là trời, tôi đâu gì cũng lọt top 10 ca sỹ hát hay nhất của khoa hồi đại học đấy. Về vấn đề sở thích đam mê, tôi lại có điều cần nói. Anh ta bốn mươi tuổi, nếu xem mấy phim trinh thám, gián điệp thì tôi nhin, chí ít trước kia tôi cũng có thể ngồi cùng bố xem hết. Thế mà anh ta lại thích xem cái gì “Tu viện Downton”, ở nhà có đúng một cái ti vi. Tôi cũng từng thử xem với anh một lần, kết quả còn chưa được năm phút đã lăn quay ra ngủ. Đáng ghét nhất, anh ta là một con ma cuồng Powerpoint, lúc nào cũng thấy làm, mỗi giây mỗi phút. Hơn nữa rất hay có đủ loại người tới tìm anh ta, trốn tịt trong phòng ngủ chẳng biết đang giở trò gì. Cầu xin mọi người đừng like bình luận của tôi, để anh ta nhìn thấy là tôi chết chắc.

Xui xẻo thay, Cổ Đào lại nhìn thấy thật. Vì chuyện này, anh đã khó chịu với Đường Đường một thời gian dài. Vì anh chưa bao giờ nghĩ bản thân mình lại tệ đến mức đó, cũng may hai người họ có thể dựa vào một tờ giao kèo để làm dịu mâu thuẫn, có cãi cọ nhau thì cũng đã sống được vài tháng.

Cho tới một ngày, chuông cửa vang lên, khi Đường Đường đang đắp chiếc mặt nạ bọt biển lấm tấm như trứng cá hồi trên mặt ra mở cửa thì một cánh cửa mới của cuộc đời cô cũng đồng thời được mở ra.

Hồi đại học, Đường Đường từng bị trúng độc một bộ phim, nguyên nhân chủ yếu là vì nam diễn viên tên Tony đó rất điển trai, vừa nam tính lại vừa dễ thương. Về sau khi tìm hiểu những clip về anh ấy, nhìn thấy cảnh anh ấy đỡ những fan hâm mộ đón mình ở sân bay, cô đã đổ hoàn toàn, máu mũi chảy ròng ròng. Ngay cả người bạn trai yêu xa về sau mà cô thích cũng vì có góc nghiêng khá giống Tony mà được cộng không ít điểm.

Tình cảm kiểu thần tượng này người thường sẽ chẳng bao giờ hiểu được, không phải là kiểu tình yêu chiếm hữu, mà chỉ cần âm thầm quan tâm tới người ấy, yêu thương người ấy, bởi vì anh ấy thể hiện được cuộc đời lý tưởng của bạn, từ một nơi xa xôi mang tới cho bạn nguồn sức mạnh tinh thần to lớn.

Thế nên khi Tony thực sự đứng trước mặt Đường Đường, cô đã phát điên, không thể kiềm chế được sự phấn khích của mình lại, lập tức kéo anh ấy ngồi xuống sofa chuyện trò thân mật. Người thật còn đẹp trai hơn cả trên phim, từ xương mày, sống mũi cho tới khuôn cằm đều như được làm đẹp tự động, ngũ quan sắc nét vô cùng, quan trọng là vừa lịch thiệp vừa nhả nại, nói chuyện với một cô gái xa lạ như vậy mà anh ấy vẫn luôn giữ được nụ cười. Cô lập tức quyết định, nguyện cả đời này làm một fan cuồng.

Tới tận khi Cổ Đào quay trở về kéo Đường Đường đang chảy rớt dài ra khỏi người Tony, Đường Đường rất cuộc mới hiểu vì sao ngày ngày Cổ Đào đều làm Powerpoint, ngày ngày đều phải họp hành, ngày ngày đều phải thận trọng dè dặt, vì anh chính là quản lý của Tony.

Với tư cách là một bà chủ nhỏ trên Taobao, showbiz với cô tựa như núi cao, đại dương, vốn không cùng một thế giới, không với tới được, không nhìn thấu được. Sau khi đôi chân được kẻ gần tới cái vòng lẩn quẩn ấy, thái độ của Đường Đường với Cổ Đào hoàn toàn thay đổi. Ngoài việc tích cực nỗ lực bán quần áo rồi nộp tiền nhà đúng hạn, cô còn trở thành bạn cùng nhà “ba tốt”, không chỉ ngày ngày quét dọn phòng ốc sạch sẽ không một hạt bụi, còn giúp Cổ Đào là lượt quần áo, chuẩn bị bữa sáng, thậm chí tự giải quyết đủ loại việc như: Nâng cấp hệ điều hành di động, lắp bóng đèn trong nhà vệ sinh, sửa đường ống nước, hoàn toàn có thể tham gia hạng mục thể thao ba môn phối hợp. Khi cô bê một chậu nước rửa chân đặt trước mặt Cổ Đào, anh gần như muốn quỳ trước mặt cô tới nơi. Đường Đường nháy nháy mắt, nói: “Tôi chỉ có một nguyện vọng, chỉ cần chú thường xuyên để Tony tới nhà chúng ta, tôi sẽ làm nô tỳ rửa chân cho chú cả đời”.

“Đừng ‘chú’ nữa, tôi sẽ tổn thọ mất.” Cổ Đào liều mạng bảo vệ chân mình, từ chối có một cách tàn nhẫn.

Người quản lý này quả thực đã nói là làm, Tony không còn xuất hiện ở nhà họ nữa. Mãi về sau mới có một lần họ làm việc tới khuya, Tony tới nhà bàn chuyện, Cổ Đào ra mở cửa, rồi hết hồn hết vía vì Đường Đường một phen. Cô mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, mái tóc dài xoa xuống vai, lả lướt ngồi trên sofa. Hỏi cô sao còn chưa ngủ, cô nói đang xem phim. Cổ Đào nhìn qua, thôi xong, Tu viện Downton, thế là anh chưa xót nói với cô: “Bình thường nhạc đầu phim còn chưa phát xong cô đã ngủ rồi, có văn hóa như vậy từ lúc nào thế”. Cô lườm anh, giả vờ bình thần tắt ti vi đi.

Cố Đào đứng nhìn chằm chằm cô một lúc rất lâu rồi mạnh mẽ nói ra mấy chữ: “Cô đã trang điểm”. Mặt Đường Đường lập tức đỏ bừng. Cô nhảy tưng tưng vòng qua Cố Đào rồi nhiệt tình tới đón Tony.

Đứng trước mặt thần tượng, fan hâm mộ vĩnh viễn có một tuyệt chiêu khác hẳn người thường: Biết mọi hành tung của họ, chắc cũng là dựa vào cảm ứng ra-da.

Vào một sự kiện của một tạp chí thời trang nào đó, khi giao thông đường vành đai 2 bị tê liệt, Cố Đào còn đang nhăn tít mặt lại như quả mướp đắng thì một người có cảm ứng ra-da siêu chuẩn như Đường Đường đã cưỡi một chiếc xe điện ba bánh xuất hiện trước ô tô, giải quyết được khó khăn gấp rút của họ. Nhưng cũng kể từ đó, trong giới báo chí Bắc Kinh đã đồn thổi một giai thoại, nam thần tượng nổi tiếng Tony đi xe điện ba bánh tới tham gia hoạt động thời trang. Hôm đó, Đường Đường đã dùng khả năng lái xe điện ba bánh thuần thục của mình để di chuyển giữa dòng xe và dòng người tắc nghẽn. Sau khi tới nơi, bộ mái được xử lý tỉ mỉ của Tony đã xù ra. Cô gạt stylist ra, lấy keo vuốt tóc xịt bừa, cuối cùng Tony mang theo một kiểu tóc bất kham lên sân khấu, được bình chọn là ông hoàng thời trang được yêu thích nhất của năm.

Sau chuyện ấy, Cố Đào hỏi Đường Đường, làm sao cô biết lái xe điện ba bánh rồi lại còn biết tạo mẫu tóc nữa, làm bà chủ Taobao rồi chưa đủ à. Đường Đường tiếp tục nháy mắt, nói với vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình: “Mấy thứ này chẳng cần biết, chỉ cần dựa vào một thứ thôi, gan lì”.

Cố Đào hoàn toàn bị cô gái này đánh bại. Dựa vào cái tính thẳng thắn bộc trực của mình, Đường Đường còn giúp Cố Đào lấy quần áo của mình để Tony chụp ảnh chân dung, lúc họp từng xử lý vài tay nhà báo. Sau vài lần liên tục giáp mặt, ấn tượng của Tony về Đường Đường rất tốt, lúc tới Hoàn Điểm quay phim mới còn thẳng thừng bảo Cố Đào đặt vé máy bay cho Đường Đường, để cô đi theo làm trợ lý.

Nhiệm vụ trợ lý này chỉ là bọc một lớp vỏ cao cấp hơn cho cái chân bảo mẫu cả hành trình mà thôi, phải biết “ba đầu sáu tay” sắp xếp nơi ăn chốn ở cho nghệ sỹ, cũng phải có đủ sức tranh cãi với những người quản lý để gây ấn tượng nổi bật, không phải việc người thường có thể làm. Nhưng Đường Đường lại rất vui vẻ, hướng hồ là nghệ sỹ hạng A như Tony, cả đoàn phim đều tâng anh ấy lên như thần, có phòng nghỉ riêng, có xe riêng để thay đồ, ngay cả những nhà sản xuất bình thường hung thần ác sát, gặp Đường Đường cũng chào một tiếng “chị Đường”.

Tony ngày thường cũng giống như trên màn ảnh, sạch sẽ đơn thuần, không hề kiêu căng chút nào, ngay cả nhân viên ánh sáng cũng có thể nói chuyện vài câu. Ngày nào cũng có fan tới thăm đoàn phim, quà cáp vô số kể, bất luận là thú bông hay chỉ là một viên kẹo ngậm ho, Tony cũng dặn dò Đường Đường bảo quản cẩn thận rồi mang về Bắc Kinh. Có mấy lần, cô đều nhớ lại bạn trai cũ, cảm thán chân tình của đàn ông trên đời này vàng thau lẫn lộn. Cô tin tưởng chắc chắn vào đạo lý này, thậm chí cảm thấy bản thân mình sống hơn hai mươi năm hóa phí, rõ ràng việc gì cũng biết làm lại cứ phải dựa vào tài hoa mà sinh tồn. Cô đáng nhẽ nên sớm tỉnh ngộ, tới bên cạnh nghệ sỹ làm một cô gái “tiểu bạch hổ” mới phải.

Ở trường quay, Đường Đường như điều gặp gió, chỉ khổ Cố Đào. Để trao đổi, anh phải ngồi giữa đồng bóng vãi của Đường Đường bọc hàng, gửi hàng. Sau lần thứ hai điền sai địa chỉ của khách, anh bức bối lấy băng dính thô lỗ dán vòng quanh thùng giấy, kết quả ở giữa xuất hiện một nếp nhăn, bệnh ám ảnh cưỡng chế nổi lên, anh lại xé ra dán lại. Phía sau lưng anh vẫn còn khoảng hai mươi bộ quần áo chưa gửi. Anh nhất thời còn thương hại Đường Đường, thấy cô gái này quá vất vả, sau này làm việc có thể không cần cầu kỳ như vậy.

Ở lại đoàn phim tới tháng thứ hai, vẫn vào một ngày bình thường như mọi khi, Tony quay phim xong, Đường Đường giúp anh ấy cởi mũ, bàn giao lại kịch bản ngày hôm sau rồi đưa anh ấy về khách sạn nghỉ ngơi. Hôm nay nghỉ sớm, Đường Đường bỗng nhiên muốn đi dạo phố như bị ma xui quỷ khiến, muốn cảm nhận chợ đêm và tiệm mát xa Lão Thẩm mà các ngôi sao thích tới. Cô bắt gặp nữ minh tinh L trước cửa một quán ăn vỉa hè, nghĩ bụng tới Hoàn Điểm đúng là đi ba bước lại gặp một ngôi sao. Từ cửa hàng Lão Thẩm đi ra, cô lại nhìn thấy cô L đó đang cầm chiếc iPhone Plus còn to hơn mặt mình. Thấy Đường Đường cứ nhìn mình mãi, cô ta bèn lén lút đi về phía trước. Đường Đường vốn không định đi theo cô ta, nhưng cô cứ cảm thấy chất giọng vừa rồi vọng qua điện thoại rất giống giọng Tony.

Cho tới khi nhìn thấy Tony trong bộ quần áo thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, miệng đeo khẩu trang, cô mới xác nhận được ban này không phải tại mình nghĩ nhiều. L nhìn thấy Tony là lập tức khởi động chế độ làm nũng, khoát chặt tay anh ấy mà hoàn toàn không né tránh. Chuyện gì thế này?! Đường Đường trốn đằng

sau một chiếc xe màu đen đang định bước lên thì bỗng nhiên cửa xe mở hé một khe, người ngồi trên ghế lái bịt chặt miệng cô lại. Người đó cầm máy ảnh, hoảng hốt hỏi cô: “Cùng ngành?”. Đường Đường trừng mắt, con người đảo qua đảo lại rồi gật đầu lia lia như giã tỏi. Đợi người ấy buông tay rồi, cô mới dần khí xuống đan điền, hét lên thật to: “Tony, có paparazzi!”, sau đó quay người cho tên phóng viên kia một cú đấm thật đau.

Chẳng mấy chốc đã về đêm, Weibo bắt đầu nổ tung. Đám nhà báo giật tít: Tony và L bí mật hẹn hò tới Hoàn Kiếm bị chụp được, quản lý bạo hành phóng viên. Bình luận bên dưới thăm không sao tả xiết, ai nấy đều tỏ thái độ chuyển sang anti, kể cả những người trước kia chỉ là qua đường, tình hình chớp mắt trở nên hết sức hỗn loạn. Tony ngắt cuộc gọi với Cố Đào, ném di động xuống đất, khiến Đường Đường rơi nước mắt. Anh ta dựa vào vách tường, chất vấn: “Cô có biết cô hét lên như vậy đã giết chết tất cả các cơ hội có thể phản bác của chúng tôi hay không. Hay rồi, đám người đó không khiến tôi sống dở chết dở thì cú đấm của cô thật lãng phí quá đấy!”. Đường Đường quệt nước mắt, ầm ục nói: “Sao anh có thể giấu Cố Đào để yêu đương chứ. Nếu không nhờ em, đám phóng viên kia còn chụp được nhiều hơn nữa”.

Dù có tủi thân, cô cũng không cho phép mình để thua về khí thế. Kết quả lại đụng phải họng súng. Tony hét lên ba chữ “Cút ra ngoài”, cuộc đối thoại đột ngột chấm dứt.

Đường Đường òa lên, lao ra khỏi phòng của Tony, ngay hôm sau đã ngồi chuyến bay sớm nhất quay về Bắc Kinh. Về nhà nhìn thấy Cố Đào vẫn đang giúp mình bọc hàng để chuyển phát nhanh, cô không kìm được, ôm lấy vai anh, nước mắt nước mũi tuôn trào, miệng còn lẩm bẩm lời xin lỗi. Cố Đào ngượng ngập nhũn mảy, ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu cô.

Đường Đường cứ khóc như vậy nửa tiếng đồng hồ, khóc đến khi đói lả, bụng bắt đầu kêu réo, Cố Đào bỗng nhiên bật cười, hỏi cô: “Về sớm thế này, ăn gì chưa?”.

Cô lắc đầu, đôi mắt sưng vù như hạch đào.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi mời.” Cố Đào nói.

Đường Đường ngược mắt lên nhìn anh, con gà trống sắt này bỗng dưng như sáng rực hào quang, hình tượng bỗng chốc cao lớn hơn vài centimet. Cố Đào nói tiếp: “Nhưng trước đó, tôi phải viết cái này. Cô phải kể lại cho tôi nghe đầu đuôi câu chuyện”.

Tiếp theo đó, Cố Đào dành mười phút để nghe cô kể, rồi lại mất mười phút để soạn một bài thanh minh dài tám trăm chữ. Anh đăng nhập vào Weibo của Tony, khẩn trương gõ dòng trạng thái, đăng ảnh rồi up lên, sắp xếp người mình vào bình luận tích cực. Cả quá trình hoàn toàn im ắng, nhanh nhẹn và dứt khoát. Đường Đường bây giờ có đọc lại bài viết đó cũng không thể không khen hay. Cố Đào bắt chước giọng văn của Tony, khẳng khái thừa nhận tình cảm, rằng tình yêu dành cho L là định mệnh, không thể ngăn lại, không sao kiểm soát. Trợ lý của mình là người mới, hoàn toàn vì muốn bảo vệ anh ta mà phạm sai lầm, chấp nhận gánh chịu mọi hậu quả, anh ta sẽ không để người mình yêu và người yêu mình chịu bất kỳ tội lỗi nào.

Bài viết ấy vừa được đăng lên, một lượng lớn fan hâm mộ nhấn like, rầm rứt khóc tỏ ý cảm thông. Cư dân mạng đã chuyển dần từ mắng chửi sang bắt đầu đồng tình, thậm chí ủng hộ. Một người đàn ông dám làm dám chịu, dù có phạm bao nhiêu sai lầm thì đều sẽ được tha thứ, nhưng phụ nữ thì không. Đây là một đạo lý khó hiểu mà từ cổ chí kim đều không ai lý giải được.

Đường Đường bắt đầu hơi hiểu vì sao Tony lại dựa dẫm vào Cố Đào như vậy, cũng hiểu cả những mặt khiến người chấp nhận được trong tính cách của Cố Đào. Có lẽ chính vì sự cần thiết khi tồn tại trong showbiz đã buộc người ta tạo ra một vẻ lạnh lùng, xa cách và những giáo điều cứng rắn, khô khan.

Họ ngồi trong một quán ăn Đông Nam Á, Đường Đường hiềm khi moi được của Cố Đào một khoản tiền, bèn gọi cả một bàn thức ăn, thêm hai chai rượu. Sau khi đã ngà ngà say, cô bắt đầu nói về cô gái tên L đó. Cô cảm thấy số cô ta thật sướng, đã xinh đẹp, làm diễn viên chỉ cần cười chút xíu là kiếm được tiền, lại còn được ở bên cạnh Tony. Không giống cô, chẳng khác gì cổ đại, gió thổi chiều nào thì phải nghiêng chiều ấy, đáng thương nhất là bây giờ cô còn chưa biết cơn gió tiếp theo khi nào sẽ đến. Cố Đào an ủi cô, nói rằng ngày xưa Tony và L rất thân thiết, anh đã từng nghi ngờ, nhưng chính miệng Tony nói với anh rằng anh ta không thích mẫu “bình hoa” như L, nên anh không quá để tâm nữa. Đường Đường nhắm rượu, ăn cả một

đồng cánh gà, rồi cất giọng lơ mơ không rõ: “Bình hoa... cũng tốt hơn loại ống nhỏ như tôi... chẳng ma nào thêm”. Nói tới đây, nhớ lại dáng vẻ của Tony khi mắng cô ở Hoàn Kiếm, sống mũi cô cay xè, nước mắt cứ thể ào ra. Cố Đào trông thấy cô miệng ngậm thịt gà, mặt mũi ngơ ngẩn bèn giơ tay khước khước trước mặt cô. Đường Đường hoàn hồn, đột nhiên nháy mắt, tập trung ăn uống. Sau một lúc im lặng, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Kể cho anh nghe một bí mật nhé”.

Thật ra vào ngày trả tiền nhà, trong lúc bạn trai tắm rửa, cô đã xem trộm di động của anh ta. Ở Bắc Kinh, anh ta có một cô bạn gái. Hoang đường hơn cả là cô bạn gái đó nghe nói hai người họ chuẩn bị kết hôn rồi mua nhà đã tới thẳng nhà họ đập phá, chửi mắng rất nhiều câu khó nghe. Đường Đường cho cô ta một cái bạt tai, sau đó người bạn trai cũ cũng buông ba chữ “Cút ra ngoài”, không phải nói kẻ thứ ba kia, mà nói chính Đường Đường.

Đường Đường xách hành lý của mình đi trên đường. Bạn trai cũ gửi tin nhắn tới: Đường, xin lỗi, nhưng anh thật sự thích cô ấy. Sao anh không đi chết đi, lừa gạt tình cảm, bỉ ổi vô sỉ. Cô cho anh ta vào danh sách chặn, khóc lóc thảm thiết, cho tới khi nhìn thấy avatar của Cố Đào trên Weixin.

Cố Đào nghe xong mới tỉnh ngộ, bao niềm chua xót dâng lên trong lòng không thể nói ra. Anh xoa xoa cái đầu húi cua của mình, ấp úng nói: “Thật ra từ hôm chúng ta ăn bánh bao, tôi đã nhận ra anh ta không thích cô”.

“Tôi biết chứ.” Đường Đường lấy tay gạt hết những giọt nước mắt trên mặt, nói tiếp: “Bình thường không gặp nhau thì anh ta mãi không chịu hồi âm cho tôi, gặp được anh ta rồi anh ta lại mãi mê nghịch điện thoại. Ai cũng nói người đang yêu IQ bằng không, nhưng anh ta thì tỉnh táo lắm, biết hứa hẹn chỉ trót lưỡi đầu môi, không cần thực hiện. Anh ta cũng biết lúc nào nên nhiệt tình, lúc nào nên nguội lạnh. Tôi đâu có ngốc, đàn ông chỉ có hai thứ có thể cho bạn, nếu tiền anh ta không có thì phải có thời gian. Nếu cả thời gian anh ta cũng không thể san sẻ thì tức là không có tình yêu, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi. Con gái cũng thông minh lắm, người ta có để ý đến mình hay không, bản thân mình tự rõ nhất, không cần tự lừa mình lừa người”.

Cố Đào lại xoa đầu cô, chủ động nâng cốc lên và nói: “Được rồi, cảm ơn những người đã không để chúng ta đi vào lòng họ, đó là tổn thất của họ”. Đường Đường nghe xong bèn nín khóc, mỉm cười hỏi anh: “Chúng ta? Đúng rồi, anh từng này tuổi rồi, sao vẫn còn độc thân?”.

Cố Đào ném cho cô một khuôn mặt thanh tịnh, “Công việc chính là bà xã của tôi”.

Cô nghe xong lại càng hưng phấn: “Lẽ nào anh thích Tony?”. Cố Đào lắc đầu cười lớn, cụng mạnh cốc của mình vào ly rượu của Đường Đường.

Sau khi mọi việc dịu đi, Tony lại càng dựa dẫm vào Cố Đào. Quay xong phim mới, ngoài lúc làm việc ra, Tony thường xuyên tới nhà họ ở, giống như một đứa trẻ mắc lỗi, ngoan ngoãn đọc sách xem phim. Sau ngày công khai tình cảm, anh ta và L cũng chẳng kiêng dè gì nữa, cứ vài ba hôm lại bảo L tới nhà cùng ăn cơm. L là một kẻ đáng gờm, mặc dù Đường Đường đã vớt hết những chuyện ở Hoàn Kiếm ra sau lưng, nhưng cô ta thì vẫn canh cánh trong lòng. Cô ta rất không thích bà chủ cửa hàng Taobao luôn tỏ ra nhẹ nhàng thoải mái này, quyết không để Đường Đường được sung sướng.

Đường Đường còn chưa thêm sỉ nhục cô ta lúc trước và sau khi trang điểm hoàn toàn như hai người khác biệt, cô ta đã ăn nói sắc nhọn như giấu dao trong miệng. Việc không thể nhẫn nhịn nhất là Đường Đường đang ngồi yên lành trước máy tính làm việc, L bước lên nói một câu: “Dịch người ra, cô chần tín hiệu Wifi của tôi rồi”.

Lúc đó cô đã nghĩ, cứ đắc ý đi, rồi sẽ có một ngày cô thất bại.

Nói đâu trúng đó, một lần L nói chuyện Weixin xong, đi vào nhà vệ sinh mà không khóa di động, không may bị Đường Đường nhìn thấy nội dung tin nhắn, cô ta xưng “vợ, chồng” với một người mẫu nam đang nổi. Đầu óc cô tê rần, trong lúc cấp bách cô dùng di động của mình chụp lại, rồi tỏ vẻ bình thản đi ra cửa, lao thẳng tới chỗ Tony đang làm việc. Cô kéo Tony đang nghỉ ngơi sang một bên, tiêm cho anh ta vô số mũi dự phòng trước, rằng chỉ muốn tốt cho anh ta nhưng bắt buộc phải làm vậy, sau đó cho anh ta xem những bức ảnh cô đã chụp được.

Cô những tưởng anh ta sẽ nổi trận lôi đình, nhưng nét mặt của anh ta lại không khác gì chính mình ngoại tình, cảnh giác nhìn quanh ngó quắt, rồi thì thầm nói với cô đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài. Đường Đường

dĩ nhiên cảm thấy không hiểu, sau một lúc lằng nhằng, Tony cuối cùng cũng khai ra, chuyện tình cảm giữa anh ta và L chỉ là một giao kèo để gây scandal quảng bá, thậm chí anh ta còn ám thị nếu cô để người khác biết chuyện này, cô sống ở Bắc Kinh sẽ không được yên ổn. Đường Đường không thể chấp nhận. Cô túm lấy áo vest của Tony, ra sức trừng mắt với anh ta, cất giọng nghen ngào: “Anh phải biết, tôi coi anh là thần tượng, là nơi gửi gắm tinh thần của mình, mong anh được sống vui vẻ, hạnh phúc cả đời. Nhưng sao anh có thể vì scandal mà lừa gạt những lời chúc phúc kia chứ? Anh có xứng đáng với những fan ngày ngày cãi nhau với antifan vì hạnh phúc của anh, còn yêu anh hơn cả chính bản thân mình không?”. Cô còn chưa nói xong, Tony đã cúi đầu lưu lại một nụ hôn trên môi Đường Đường. Vào lúc cô đang ngây người, anh ta giật lấy di động, thẳng thừng xóa bức ảnh đó.

“Nụ hôn này chính là một phần công việc của tôi hằng ngày”, trước khi đi anh ta nói: “Làm việc theo cảm tính là một kiểu khiếm khuyết tâm lý. Cái gọi là fan, chẳng là mong lấy hạnh phúc của người khác để ảo tưởng một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn của mình mà thôi. Nếu thật sự như vậy thì ngay từ đầu đã sai rồi, vì làm ngành này, làm gì có thứ gọi là hạnh phúc”.

Từ đó trở đi, Tony đã hoàn toàn hiện nguyên hình trước mặt Đường Đường. Anh ta vốn không phải một người đàn ông ấm áp, mà đích thực là một kẻ tồi tệ từ đầu tới chân, cả người chỉ toàn những năng lượng tiêu cực, trước mặt nói một kiểu, sau lưng nghĩ một kiểu, miệng thì bảo không quan tâm những bình luận ác ý trên mạng nhưng sau lưng lại âm thầm vừa lướt Weibo vừa chửi cả nhà họ. Mấy ngôi sao nam có quan hệ thân thiết với anh ta trước giờ bị đám “thủy quân*” âm ỉ quấy rối thật cũng đều do anh ta gây trò. Anh ta và L thể hiện tình cảm trên Weibo, khiến người qua đường cũng coi họ như một cặp tình nhân mẫu để làm gương. Mấy ID sến sẩm đến chết chia sẻ toàn những tuyên ngôn tình yêu Tony vốn chưa từng nói ghép với vô số những ánh mắt và những lần nắm tay hai người họ cố tình thể hiện. Anh ta cố gắng thể hiện mình là người nhã nhặn, hiểu chuyện, giấu kín những u ám, lạch lạch trong tâm lý của mình dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

*Từ lóng để chỉ những người được thuê để spam bình luận trên mạng theo hướng người thuê yêu cầu.

Cuối cùng, Đường Đường cũng sụp đổ. Cô chọn một ngày âm u, nhiệt độ Bắc Kinh hạ thấp để lật bài ngửa với Cố Đào về những chuyện tồi tệ của Tony. Cố Đào vẫn tỏ ra bình thản, điềm đạm, sau một hồi thao thao bất tuyệt của Đường Đường, anh hỏi cô: “Vậy cô còn thích cậu ta không?”.

“Ghét chết đi được!”

Rồi anh thản nhiên nói: “Thế nên là, nhiều chuyện thà không biết sự thật còn hơn”.

Hôm đó, Đường Đường hai hàng nước mắt, mắng chửi với Đào Đào, rồi ném quần áo cùng hòm giày của mình vào người anh. “Bỉ ối”, “vô sỉ”, “lừa đảo”, có từ ngữ nào khó nghe cô đều dùng cả, cô cảm thấy cả đời này chưa bao giờ giận dữ đến thế.

Cố Đào nói, anh vẫn luôn hiểu Tony là người thế nào. Suy nghĩ của anh ta, mỗi bước đi của anh ta, anh đều nhìn thấu. Cuộc đời của Tony đã được Cố Đào lên kế hoạch sẵn, bao gồm cả tay phóng viên ở Hoành Điểm, khoa trương cú đấm của Đường Đường thành “bạo hành” cũng do anh viết, màn thanh minh đầy khí phách kia cũng do anh tự biên tự diễn.

Từ ngày Tony tham gia cuộc thi tuyển chọn rồi debut, Cố Đào vẫn luôn dìu dắt anh ta. Tám năm nay, anh chứng kiến anh ta từ một người mới không tên tuổi trở thành một phong cảnh trong mắt người khác. Hai người từng cùng chịu ức hiếp, bài xích, từng chịu những khổ cực người thường chưa bao giờ phải chịu, từng ngủ trong những căn phòng nhỏ hẹp, sơ sài, lúc khổ nhất từng ôm đầu gào khóc, cũng từng vì một bộ phim nổi tiếng mà say khướt một trận. Thế nên anh ta tự phụ, anh hiểu; anh ta tâm cơ đầy mình, anh hiểu; anh ta hiểu thắng, anh cũng hiểu; anh ta sợ thất bại, anh càng hiểu. Lúc Tony nổi tiếng nhất đã từng nói sẽ không bạc đãi anh, nhưng mỗi năm chỉ tặng cho anh chiếc iPhone mới nhất. Cố Đào chưa từng kiếm được khoản tiền lớn nào từ Tony, cũng chưa từng yêu cầu gì từ anh ta. Anh chỉ nhận tiền lương công ty quản lý đưa, vào lúc tất cả mọi người đều nghĩ “một người làm quan, cả họ được nhờ” thì anh lại chỉ dựa vào căn nhà mẹ để lại để duy trì cuộc sống bình thường nhất. Đối với Tony, Cố Đào giống như anh trai, cũng giống như bố. Cho dù không được coi trọng thì có sao, anh biết bản thân chung quy cũng sẽ không rời xa anh ta, vì dù yêu hay hận, nói cho cùng cũng vẫn là yêu.

Đường Đường tức giận lao ra cửa tiểu khu, đang sầu nào xem sẽ đi đâu, kết quả Cố Đào cũng hoang mang

chạy ra, vòng qua trước mặt cô, nhanh hơn một bước chặn được chiếc taxi. “Người tức giận nên là tôi đứng không”, Đường Đường bấu môi chen lên xe, không cho anh có cơ hội biện bạch, vừa đi vừa chửi rửa không ngừng, tới tận khi chiếc taxi dừng lại trước bệnh viện Triều Dương.

Cố Đào lao vào phòng bệnh, trong phòng có một đôi nam nữ trung niên ăn mặc gọn gàng và một cậu bé đang nằm trên giường, ngủ rất yên tĩnh. Cố Đào liếc nhìn cậu bé rồi quay người mắng như tát nước vào mặt hai người kia: “Cường Cường bị dị ứng với phấn hoa, thế mà hai người còn đưa nó tới nhà hàng có vườn hoa. Một lần hai lần quên không mang thuốc xịt cắt cơn hen, thế là vào thẳng bệnh viện rồi, đã vui chưa? Các người rồi sẽ gặp báo ứng đấy!”.

Người đàn ông trung niên bước lên chen ngang: “Cố Đào, anh thôi đi! Nếu không phải anh tới muộn, Cường Cường đã chẳng ở lại nhà hàng đó lâu như thế”.

“Anh im đi.” Cố Đào phản kích ngay, thẳng thừng xách cổ áo của người kia lên.

“Bố!” Cậu bé tỉnh giấc rất đúng lúc, mỉm cười với Cố Đào.

Chưa bao giờ trông thấy Cố Đào phẫn nộ đến mức ấy, Đường Đường đứng phía sau họ, đến thở cũng không dám thở to, đầu óc nhất thời liên tưởng tới quá nhiều chuyện, cần phải sắp xếp lại những tình cảm trước mắt một lượt. Cô len lén nhìn Cố Đào xin lỗi Cường Cường. Cường Cường rất ngoan ngoãn, thơm liên tục lên má anh. Hai bố con đã làm dịu đi bầu không khí căng thẳng ban nãy không ít.

Cuối cùng, cô cùng Cố Đào đưa Cường Cường trở về biệt thự lớn của bố mẹ nó. Trước khi đi, người phụ nữ kia còn đánh giá cô một lượt. Ánh mắt đó khiến cô gượng gạo rùng mình.

Cố Đào quay lại, bước ngang qua bên cạnh Đường Đường, khẽ hỏi: “Uống với tôi một ly nhé?”.

Tối đó, họ lạc lối trong một quán bar, hai người liên tục nốc năm cốc bia tươi, dĩ nhiên, đa phần đều là Cố Đào uống. Cố Đào và vợ yêu nhau từ hồi đại học, tốt nghiệp chưa đầy hai năm đã kết hôn. Sau khi có Cường Cường, chẳng biết sau khi sinh, vợ anh có bị biến đổi gen hay không mà bỗng nhiên biến thành một người hoàn toàn khác, ham muốn quá độ, một người giản dị như Cố Đào dĩ nhiên không thể khiến cô ta hài lòng được. Cuộc sống của hai người họ bắt đầu xuất hiện rạn nứt. Về sau cô ta quen người chồng hiện tại của mình tại một cuộc vui, nghe nói anh ta sở hữu xưởng sản xuất thuốc lớn nhất Los Angeles.

Vẫn như những tình tiết trong các bộ phim điện ảnh, Cố Đào biết rõ mình không có tư cách làm một người bố tuyệt vời. Sau khi ly hôn, Cường Cường dĩ nhiên sẽ sống với mẹ, mỗi tháng được gặp Cố Đào mấy lần. Theo lời hứa, từ khi Cường Cường vào lớp một, Cố Đào sẽ chu cấp cho thằng bé phí cấp dưỡng tám trăm ngàn, đây cũng là chút tâm ý cuối cùng có thể làm được của người bố đã cực nhọc nửa đời người dành cho con trai của mình.

Thế nên anh mới bán nhà.

Cố Đào kể xong chuyện của mình bèn cúi gằm đầu xuống. Khung cảnh ồn ào xung quanh giống như một tập tin GIF rườm rà, chỉ có mình anh là bức ảnh tĩnh. Đường Đường day day mũi, ngồi bên cạnh anh, tự phạt một ly rồi xin lỗi: “Đều tại tôi cãi cò với anh, anh mới không đến tìm Cường Cường được đúng giờ, bị muộn mất”.

Cố Đào xua tay, lẩm bẩm: “Tôi đã muộn quá lâu rồi...”. Còn chưa nói hết câu, anh bỗng bật khóc, giữ nguyên tư thế cúi đầu, bả vai run lên bần bật. Đường Đường bối rối không biết làm sao, chỉ thấy anh càng lúc càng run dữ dội, đành ôm chặt lấy đầu anh xoa xoa rồi nhẹ nhàng vỗ về: “Không sao, không sao đâu”.

Cô bỗng thật thương người đàn ông này. Anh đã quá mệt mỏi rồi, đã quen cho đi mà không quen nhận lại. Bây giờ rơi vào tình cảnh này, an ủi hay động viên đều chẳng còn ích gì, hãy cứ để anh được thoải mái khóc một trận, biết đâu lại là cách giải quyết tốt nhất.

Sau tối ấy, họ dường như đều đã biết bí mật quan trọng nhất của nhau, trong hành động và lời nói đều rất ăn ý, những chuyện thị phi đúng sai khi trước cũng trở nên không còn quan trọng nữa. Đúng vào lúc bầu không khí đang trở nên êm dịu hơn, Tony lại xuất hiện trước cửa nhà họ với vẻ hoảng loạn.

Có người gửi cho anh ta một email, trên ảnh là cảnh anh ta hôn Đường Đường, rồi yêu cầu phí bịt miệng ba triệu, nếu không sẽ tung ra ngoài tất cả. Sau vài lần trao đổi bằng ánh mắt với Cố Đào, biết chuyện lần

này chắc chắn không phải do anh sắp đặt, Đường Đường cũng rơi vào hoảng sợ. Nhưng cũng chẳng còn thời gian cho Tony sẫu não, không còn cách giải quyết nào khác, chỉ còn cách chấp nhận, trả giá cho sự ấu trĩ của anh ta.

Tony đã gửi tiền qua nhưng cuối cùng chỗ ảnh đó vẫn bị tung ra ngoài.

Weibo một lần nữa trở thành chỗ giải trí cho toàn dân. Điện thoại của Cố Đào chưa phút nào ngừng, hoàn toàn không cho họ cơ hội giải thích. Đám nhân viên, báo chí và một số nghệ sỹ nhỏ bình thường bị Tony đắc tội giờ đều đồng loạt nổi dậy công kích, đăng bài hùa theo. Vô duyên vô cớ trở thành kẻ thứ ba trong chuyện tình của một thần tượng đang nổi, Đường Đường hận Tony đến nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng họ bây giờ như kiến bò trên cùng sợi dây, ngoài việc cùng nghĩ đối sách thì chẳng còn cách nào khác. Cố Đào tự nhốt mình trong phòng, nghiên cứu nguy cơ của các mối quan hệ. Tới nửa đêm, anh gọi Đường Đường và Tony đang ngủ như chết trên sofa dậy, nói chắc nịch: “Hai giờ chiều mai, chúng ta mở buổi họp báo, công khai quan hệ của hai người, mặc kệ thật giả, hãy cứ để người ta tin là thật, chúng ta biết là giả là được”.

Anh bê một bát bánh quy gấu, bắt Tony học thuộc lời thoại theo ý của mình: Xin lỗi L, xin lỗi Đường Đường, xin lỗi fan hâm mộ, xin lỗi quốc gia, tóm lại bản thân đã tệ đến không còn thuốc chữa, không liên quan gì đến hai cô gái kia, chính tôi vô liêm sỉ lại ích kỷ nên trong lúc ám muội mới tự cho rằng đó là tri kỷ, nào ngờ tình yêu thật sự còn ở phía sau. Tổng kết lại, tôi không phải ngôi sao, tôi chỉ là một người đàn ông bình thường.

Có điều tình cảm chưa tới, đọc sai lời thoại. Cố Đào bèn lấy bánh quy ném anh ta, nói đến khi nào không có sơ hở, cảm động rơi nước mắt thì thôi.

Nhìn họ sục sôi luyện tập, Đường Đường chửi thầm trong bụng, cơn giận tỏa ra từ đầu tới chân, nhất là khi nghĩ đến việc Cố Đào bắt cô “công khai” quan hệ với người khác cô lại càng giận dữ. Cuối cùng cô trút hết cơn giận ấy lên đầu Tony, chỉ cần anh ta nói sai, cô không chỉ ném bánh quy mà còn ném cả quần áo của cửa hàng, ném đồng thời hai bao lớn mà vẫn không ném chết được anh ta.

Buổi họp báo ngày hôm sau được tổ chức gấp tại một khách sạn năm sao. Từ tiểu khu nhà họ tới cửa khách sạn, đám phóng viên đứng đầy, họ như những con chuột trốn ánh đèn flash khắp mọi ngã đường. Sau khi lên sân khấu, Tony cúi chào trước những máy móc đang phát sóng trực tiếp đó, ngồi xuống rồi đưa mắt nhìn Cố Đào đứng cuối cùng. Anh ta vô cùng chân thành, vô cùng thành khẩn, cũng vô cùng khiêm tốn và ảm ức kể một câu chuyện khác.

Anh ta giải thích những tấm ảnh đó là âm mưu của một fan hâm mộ điên cuồng, giống như trong bộ phim Sự đau đớn, fan hâm mộ yêu tác giả viết sách đến đánh mất lý trí vậy, thậm chí còn uy hiếp anh ta, nếu không thuận theo ý của cô ta, cô ta sẽ cùng axit hủy hoại L – người anh ta yêu nhất.

Giữa đám đông ký giả ồn ào, Cố Đào cuộn chặt tay lại, quảng mắt đỏ sọng nhưng không thể ngăn cản Tony.

Đường Đường bỗng chốc trở thành mục tiêu công kích của đám đông. Cô xé rách bản giao kèo sống chung với Cố Đào, trước khi dọn đi còn tặng anh một cái tát. Dù có giải thích bao nhiêu cũng đã thành thừa, Cố Đào chỉ còn cách âm thầm bảo vệ cô, nhìn cô ngày ngày không thể ra khỏi nhà, chỉ biết trốn trong căn hộ thuê theo ngày, một tuần thì thoảng ra ngoài một lần, còn phải khổ sở cải trang thành một người khác, lén lút tới siêu thị mua một ít đồ dùng hằng ngày. Có mấy lần anh chỉ có thể hỏi thăm tin tức của cô qua mấy anh chuyển phát nhanh. Nghe nói cô sống rất không ổn là anh lại cảm thấy chính mình đã hại cô.

Trong nhà vắng bóng cô gái ngày ngày bận rộn và nhiệt huyết ấy bỗng trở nên trống trải vô cùng. Cố Đào trầm nghĩ, cô gái ấy thật thần kỳ làm sao. Bị bạn trai tổn thương đến như vậy mà cô vẫn sống cứng rắn như một chiếc đinh, cắm chắc vào cuộc sống này không buông. Chắc thi thoảng cô cũng buồn lắm chứ nhưng chỉ ít ở trước mặt anh, rất hiếm khi cô để lộ dáng vẻ bi thương tưởng chết ấy. Với tư cách là “CEO của cửa hàng quần áo”, ngày nào cô cũng có vẻ rất dốc sức. Khi tắm cô hát, khi dọn vệ sinh cô ai oán khó chịu, ánh mắt của cô khi cô chấp nhận nọt, còn cả quy luật “Hai không” khi cô muốn học cách làm quản lý. Anh đùa rằng với hiểu biết của cô thì có thể dạy nhưng với chỉ số IQ thì không thể, cô đã tức đến nổi cố tình giầy xéo tấm ga giường của anh.

Đây chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của một cung Xữ Nữ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, hình như anh đã quen với sự tồn tại của cô rồi. Hôm ấy, Cố Đào vẫn lén tới dưới nhà cô quan sát như mọi khi, nhưng không đợi

được mấy anh chuyển phát nhanh mà chỉ thấy một đám thanh niên vây quanh khu nhà cô chỉ chỉ trỏ trỏ. Anh dự cảm sẽ có chuyện. Quả nhiên, khi Đường Đường vừa đội mũ đi ra khỏi tòa nhà, đám thanh niên kia liền vây lấy cô. Còn chưa kịp nhắc nhở, Cố Đào đã vội vã lao vào vòng vây, bảo vệ Đường Đường sau lưng mình, quát mắng đám người đó. Nhưng bọn chúng đã bị dư luận tẩy não, ai nấy đều như đang giờ cao ngón đuốc, chỉ đợi phóng hỏa.

Cố Đào bị mấy gã đàn ông thẳng thừng quát ngã xuống đất, sau đó chân dẫm tay đá. Anh giữ chặt được hai kẻ khỏe nhất rồi hét về phía Đường Đường: “Chạy đi! Mau chạy đi!”.

Mấy kẻ còn lại tiếp tục đuổi theo, Đường Đường chạy không lại bằng chúng. Cố Đào gắng gượng bò dậy, dùng người mình chặn lại. Cho tới khi cô chạy tới đường đối diện, bỗng nghe thấy một tiếng phanh xe, màn kịch náo động kết thúc ở đây.

...

Cố Đào đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong giấc mơ ấy, Đường Đường vẫn luyện tập Yoga trong nhà họ. Cô quay lưng về phía anh, không ngừng đùa nghịch mái tóc dài của mình, dưới ánh sáng hắt ngược, vì có mồ hôi mà như bốc lên một tầng sương. Anh cảm thấy khung cảnh ấy thật đẹp, muốn dừng lại mãi ở đó.

Anh đứng phía sau Đường Đường, do dự rất lâu, cuối cùng nhân lúc uống nước, bèn cất giọng nói mơ hồ: “Chi bằng, ở cùng với tôi đi. Em đi theo người khác, tôi lo em bị tổn thương”.

Thế mà Đường Đường lại nghe thấy, quay người lại.

Hình ảnh mờ lung dần dần rõ nét thành một phòng bệnh, Cố Đào đeo máy thở quay đầu nhìn sang bên cạnh, là Cường Cường và vợ cũ. Sau khi xảy ra tai nạn, anh đã hôn mê suốt nửa năm, bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Thành tích cuối năm học lớp một của Cường Cường rất tốt, thầy cô và các bạn đều rất yêu quý nó. Nó mang theo lời phê của thầy cô tới phòng bệnh, đòi Cố Đào ký tên bằng được. Chuyện của Tony và Đường Đường nhanh chóng bị dập xuống, vì ngôi sao L không chịu được áp lực dư luận, đã dũng cảm bước ra, thừa nhận chuyện mình và Tony yêu giả, tất cả chỉ là màn kịch tạo scandal hão huyền trong giới giải trí, Đường Đường chỉ là người bị hại. Tony tuyên bố rút khỏi showbiz vô thời hạn, chuyển gần hết số tiền cho Cường Cường dưới danh nghĩa của Cố Đào, sau đó để lại một căn nhà gần Trung tâm mẫu dịch quốc tế, coi như “phí chia tay”, từ nay chấm dứt hợp đồng với Cố Đào.

Còn Đường Đường, sau khi chăm sóc Cố Đào tới tháng thứ ba thì để lại cho anh một bức thư và biến mất. Toàn bộ các mặt hàng trên cửa hàng Taobao của cô đã được gỡ xuống, mọi hoạt động trên Weibo đều dừng lại vào một ngày của ba tháng trước.

Trong thư, Đường Đường viết:

Nếu cuối cùng ta được gặp một bầu trời sao giữa đêm khuya tĩnh mịch thì khi xưa những hòn đá ngáng chân hay những trận bão tuyết nguy hiểm lúc bọn ba trên con đường này đều sẽ trở thành mây khói hư vô. Gió đêm chậm chậm thổi, nhìn về phía bầu trời sao đó, trong lòng bỗng có một người để nhớ thương.

Nghe một người chị em theo đạo Phật nói, Ấn Độ là một quốc gia có linh khí. Hãy cho em một thời gian vô hạn để cầu nguyện, để lắng lại cõi lòng. Hy vọng trước khi em trở về, cả hai chúng ta đều có thể bắt đầu lại từ đầu.

Cuối thư còn viết một phần P.s: Đây là cảm nhận của em sau khi xem xong “Tu viện Downton”, em cũng có thể rất có văn hóa đấy. Thêm nữa, đừng mất trí nhớ.

Mùa thu Bắc Kinh rất ngắn ngủi. Sau mấy trận gió to, nhiệt độ đã giảm hẳn xuống 0. Vì xảy ra mâu thuẫn với công ty nhiệt điện, tiểu khu của Cố Đào đã bị dừng cấp hệ thống sưởi ấm. Cuối tháng 11, trời lạnh như trong tủ đá. Tỉnh lại sau vụ tai nạn, anh dường như cực kỳ sợ lạnh, cho dù cuộn mình trong chăn, tay chân vẫn lạnh ngắt như băng. Nửa đêm không ngủ được, anh lại xem di động trong mơ màng, bất giác kéo xuống những người đã liên lạc từ rất lâu trước đó, rồi gửi cho Đường Đường một biểu cảm hình nhóc Maruko: Maruko thơm ông nội mình. Gửi xong, cảm thấy hơi kỳ quặc, anh lại khẩn trương gửi thêm hình Maruko và Hanawa, bây giờ mới hài lòng thiếp đi.

Công việc mới của Cố Đào là viết sách tự do, hoàn toàn thoát khỏi giới giải trí quen thuộc, viết chuyên đề cho một số tạp chí văn hóa, không kể thị phi, chỉ nói về việc bảo vệ môi trường và những lời văn súp gà sưởi ấm tâm hồn.

Trước lễ Giáng sinh, anh mua một cây thông Noel cực lớn, còn đặc biệt đón Cường Cường tới chuẩn bị cùng nhau trang trí nhà cửa. Khi mở cửa ra, một hơi ấm nóng rực ập tới, anh ngạc nhiên ngó vào bên trong, nghĩ bụng nhà đầu tư khu này tốt bụng như vậy từ lúc nào thế. Sau khi đặt cây thông Noel vào phòng khách, anh chú ý tới một bộ cốc rất đặc biệt trên bàn uống nước, giống như những phím trắng đen trên bàn phím máy tính, bên trên viết “Ctrl”, “Alt”, “Del”.

Anh tưởng tượng ra vị trí của ba phím này trên bàn phím. Ctrl + Alt + Del = Khởi động lại.

Anh ngẫm hiểu, mỉm cười, lúc này, từ trong phòng tắm vọng ra một tiếng hát thân thuộc...

6. Chương 5: Không Có Ở Bên Nhau Có Sao Đâu

Nguồn gốc của cái tên A Kiều* này bắt nguồn từ giây phút cô vung vẩy bím tóc mỗi lần đạt kỷ lục “vinh quang”: Chạy tiếp sức 100 mét trong thể vận hội, viêm dạ dày suýt chết; Kiểm tra sức khỏe ngắt trên bàn lấy máu, say máu cũng suýt chết; Trong kỳ thi cuối kỳ, tờ phao trong tay cô là tờ có nhiều đáp án nhất, mặc cho đám bạn sau lưng hóng đợi bao lâu, cô cũng không dám ném ra, suýt chết.

*Chữ Kiều () trong tên của A Kiều có nghĩa đen là vĩnh tóc, hất tóc, nghĩa bóng là suýt chết, chết hụt.

Lần suýt chết nghiêm trọng nhất là sau khi cô gặp bạn học Trương vào năm lớp bảy. Bạn học Trương, học sinh ban khoa học tự nhiên, cao 1 mét 83, là nhân vật nổi tiếng toàn trường. Mùa hè, khi mọi người chỉ muốn mặc đủ màu sắc cầu vồng lên người, anh lại mặc độc một chiếc áo phông màu đen trắng cơ bản; Mùa đông, khi mọi người bọc người lại như gấu trúc trưởng thành, anh lại chỉ phong phanh một chiếc áo khoác mỏng, cổ áo dựng đứng lên; Cái thời mà các anh chàng đẹp trai đều có một đé mái dài, tóc đập xù, duy chỉ có mình anh ngày nào cũng vác kiềng đầu vuốt keo bóng loáng tới. Ngoài việc luôn ăn mặc theo một phong cách khác biệt, anh còn là chủ lực trong đội bóng rổ của trường. Khi tất cả các bạn nữ cảm thán trước vóc dáng thon gầy của các tuyển thủ bóng rổ, bạn học Trương với những múi cơ bắp cuộn cuộn lại là người nổi bật nhất trên sân. Đúng vậy, anh thật đặc biệt.

Ở trường của A Kiều, học sinh cấp hai được học cùng với các anh chị cấp ba. Trùng hợp là bãi để xe của lớp 11 lại ở ngay trước cửa lớp A Kiều. Lần đầu tiên nhìn thấy bạn học Trương, ra-da của cô đã hoạt động. Cái gọi là tình yêu sét đánh, chẳng qua chính là khát khao nguyên thủy nhất của động vật cấp thấp mà thôi, trong đầu cô tự tưởng tượng ra cảnh mình bám lấy vòm ngực rắn chắc của đối phương rồi xoay tròn tại chỗ sau đó bị đối phương ấn vào góc tường, cô cứ thể dựa vào anh, vừa từ chối lại vừa đón nhận. Đáng tiếc, khi đó A Kiều vẫn còn là một nữ sinh không nổi bật, dễ xấu hổ. Trước khi cả trường đều quen biết bạn học Trương, ngoài việc dám dùng ánh mắt “vô lễ” với người ta, cô chưa bao giờ dám làm bất kỳ hành động nào.

Sau khi bắt đầu bước vào thời kỳ yêu đơn phương, cuộc sống của A Kiều liền xoay quanh bạn học Trương, cực kỳ thích áo phông trắng đen, thích những hoạt động thể dục thể thao, thích nghỉ học. Biết anh ngày nào cũng đi đánh bóng, cô bèn giả vờ giả vệt ôm sách giáo khoa ra chiếc ghế phía sau sân bóng để ôn bài; Biết anh thích chơi game, cô cũng âm thầm đăng ký một ID, vừa tệ hại, vừa lãng phí thời gian; Biết muốn về nhà anh phải chuyển mấy tuyến xe, thế là chỉ cần có thời gian cô lại ngốc nghếch cùng anh bon chen trên xe buýt; Biết anh thích để đầu vuốt keo, cô đã đặc biệt lên mạng tìm đủ loại keo vuốt tóc, một khi đó là mấy thương hiệu chăm sóc tóc của Hàn Quốc, thế nên cô cũng mua loại tốt nhất cho anh. Nhưng cũng may tình yêu thầm kín này không phải hoàn toàn vô vọng, cuối cùng bạn học Trương cũng biết đến cô. Sau một lễ chào cờ vào sáng thứ Hai nào đó, A Kiều đại diện cho lớp họ lên sân khấu phát biểu. Nói được một nửa, bạn học Trương nổi bật nhất giữa đám người bỗng nhiên ngừng đầu lên quan sát cô, nhìn kỹ đến nỗi A Kiều hoảng loạn luôn, quên bẵng mất mình đã đọc tới hàng thứ mấy, máu dồn lên não đến nỗi câu chữ mờ tịt cả. Cô cứ ngây ngốc đứng trên sân khấu như thế, cuối cùng bị người ta quyết lòi xuống.

Nếu đã quen biết rồi thì cứ tiếp tục tạo ra nhiều lần gặp gỡ nữa đi, nếu không hơi lãng phí mối duyên này, đây gọi là “chi phí chìm”.

Trong trường có một thông lệ được mọi người thực hiện, mỗi lớp trong mỗi khóa đều lần lượt quản lý trường học một tuần, A Kiều được phân công trông xe ở bãi của lớp 11. Bạn học Trương đi học như một học sinh VIP, ngày nào chuông cũng phải reo được hai mươi phút rồi anh mới lững thững dắt xe vào trường. Vừa nhìn thấy mấy ngày này là A Kiều trông, anh lại càng đứng đĩnh đến phát điên, đợi hẵn tới hết tiết một mới xuất hiện, làm đỏ cả anh đào, làm xanh cả chuối, Tiểu Trương được sung sướng nhưng lại khiến A Kiều khốn khổ. Cô không thể không sử dụng phiếu ăn “Mời xxx ăn cơm” để mua chuộc bạn học ngồi ở văn phòng quản lý ghi chép những học sinh đi muộn.

Thế nên, như một lẽ tất nhiên, ngay lần gặp mặt đầu tiên, bạn học Trương chỉ cần dùng ba câu đã “hạ” được A Kiều: “Em là người lần trước phát biểu trong lễ chào cờ à?”, “Tối lượt lớp em làm quản sinh rồi hả?” và “Vậy thì đừng ghi anh đến muộn nhé!”. Trong giáo trình tiếng Anh, sau câu hỏi “How are you?” vẫn phải trả lời một câu “I’m fine, thank you!” cơ mà, hoàn toàn không cho cô cơ hội trả lời. Quan trọng là A Kiều không chống đỡ nổi chất giọng Đài Loan của anh, nhưng bạn học Trương là người Hà Bắc cơ mà! Về sau A Kiều từng hỏi anh vấn đề này. Anh nói, năm xưa xem Vườn sao băng mười mấy lần, thế là để lại di chứng.

Đối diện tường bao bãi để xe là một quán mỳ râu nhỏ bé, cứ tan học là họ xếp hàng. Niềm an ủi duy nhất của mấy ngày này là có thể thường xuyên được ăn bát mỳ thơm phức, chỉ cần đứng ở bên tường bao, hét to, cô phục vụ đối diện sẽ lúc lắc cái mông chạy qua. An ủi hơn nữa là, bạn học Trương thường xuyên trốn học chạy qua cùng ăn mỳ. A Kiều chỉ bê đúng ghế và bàn của mình, rồi ngồi xuống ghế. Còn bạn học Trương thì ngồi lên bàn ăn, vì chuyện này mà khiến không ít bạn học xì xào. Nhưng A Kiều vẫn thấy rất vui trong lòng, được có tin đồn với người nổi tiếng trong trường hãnh diện biết bao, cho dù không thể trở thành người yêu nhưng chí ít còi lòng cũng mãn nguyện.

Bạn học Trương hết sức quái đản, cứ rảnh ra là bắt lấy A Kiều để cùng bàn về Vườn sao băng. Biết cô cũng chơi cùng game với mình nên quyết tâm đối cùng cô đối chiếu và nghiên cứu bí kíp. Ngày nào anh cũng ăn ba bát mỳ râu, cộng thêm ba bữa chính trong ngày là thành sáu bữa, lần nào cũng húp sột soạt rất nhanh, giống như ăn mỳ tôm vậy. A Kiều cũng không ghét bỏ, chấp nhận hết như một fan “nào tàn”.

Có một lần A Kiều hỏi bạn học Trương vì sao anh cứ hay đến muộn. Anh nói vì thành tích của mình tốt, còn nói anh ngồi ở vị trí sau cùng trong góc tường, vì đi học anh thích nói chuyện, ngồi cạnh ai cũng vậy, còn khiến người ngồi cùng nhiễm bệnh theo. Một cô gái bình thường im ắng như người câm cuối cùng cũng biến thành một kẻ nhiều chuyện. “Vậy vì sao anh không ngoan ngoãn nghe giảng?” A Kiều hỏi. Anh nói không phải anh không chịu nghe giảng mà lý do là vì thầy cô giảng chán quá, con người là phải tự tìm lý do cho mình. A Kiều cảm thấy đoạn đối thoại này nên để chế độ im lặng.

Buổi tối cuối cùng làm quản sinh, A Kiều nói rất nhiều câu băng quơ kiếu: “Mấy ngày nay thật vui”, “Anh phải cố lên nhé”... Ý nghĩa về cơ bản là cô đã coi mấy ngày qua như một lần hẹn hò giữa hai người, có chút không nữ. Ngược lại, bạn học Trương thì xoa đầu cô, nói: “Em tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc nghếch”. Hành động thân mật ấy khiến adrenaline trong người A Kiều giải phóng mãnh liệt, cô lập tức đỏ bừng mặt, cười hờ hờ: “Anh nghĩ nhiều rồi, để kỷ niệm tình bạn cách mạng mấy ngày này, em mời anh ăn mỳ râu, ba bát, ăn đã đời thì thôi!”.

Buổi tối, bầu không khí trong trường học thấm đẫm mùi đất sét ẩm ướt, cùng với tiếng nôn ọe và gào khóc của A Kiều, mùi đất càng trở nên nồng.

Ba bát mỳ râu dành cho hai người, tâm trạng A Kiều vẫn còn chưa bình ổn trở lại. Cô ăn quá nhanh, cứ và từng miếng to dùng rồi cười ngốc nghếch với bạn học Trương. Tối tận khi ăn phải thứ gì chua chua, cô mới cúi đầu xuống xem, trên đĩa vẫn còn nửa con gián bị cô cắn đứt, râu vẫn bên trên.

A Kiều khóc đến độ mẹ cũng không nhận ra, tiếp tục suýt chết vào thời khắc quan trọng. Chú gián anh dùng kia cuối cùng trở thành cây cầu giúp tình cảm giữa A Kiều và bạn học Trương nảy mầm. Họ cứ rảnh ra là lại đi chung. Lúc ăn xiên nướng, A Kiều nhìn thấy gỏi mũi của bạn học Trương cũng cảm thấy đáng yêu, chơi game đánh boss rơi rất nhiều trang bị, cô cố tình nói là mạng lag để bạn học Trương được nhặt. Họ còn gửi tin nhắn xuyên ngày xuyên đêm, buồn đưa lên không kể việc to việc nhỏ, từ việc hôm nay mặc

gì tới việc giáo viên lại giảng bài gì nhạt nhẽo. Để có được tiền gửi một hào một tin nhắn, A Kiều đã tiết kiệm không ít đồ ăn và đồ dùng cá nhân. Cô cảm thấy mấy cặp yêu nhau mặn nồng có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi. Đây chắc là thứ mà người ta hay dùng những câu từ mỹ miều để miêu tả: Yêu thương lẫn nhau, sống đến bạc đầu.

Vào ngày Cá tháng tư năm lớp tám, sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, có bạn gọi A Kiều nói có người tìm cô. Từ xa cô đã nhìn thấy bạn học Trương mặc chiếc áo phông trắng, tay rút túi quần bước tới, phía sau còn có hai đàn em khác. A Kiều hớn hờ vừa bước ra khỏi cửa lớp thì bị một đám bột mỳ từ đâu đột ngột tấp thẳng vào mặt, cùng với đó là tiếng cười như xé vải của cô gái bên cạnh, càng lúc càng nhiều bột mỳ tấn công cô.

A Kiều cố hé mắt tìm kiếm chủ nhân của tiếng cười kia giữa tầm nhìn trắng xóa. Đó là cô bạn tóc ngắn, đeo niềng răng với chiếc mũi đầy tàn nhang. Người này là ai? Cô chưa kịp phản ứng thì lại có một đám bột mỳ khác đập thẳng vào mặt.

“Đừng ném nữa, vào mắt đấy!” Bạn học Trương kéo cô gái kia sang một bên. A Kiều dụi mắt, đang định nổi trận lôi đình, thì bỗng thấy anh khoác tay lên vai cô gái đó, rồi ôm vào lòng mình. Bột mỳ đã rơi hết xuống đất, tầm mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Giới thiệu với em, đây là Tiểu Ba, em biết đó, người ấy của anh.”

“Người nào?” A Kiều tiếp tục dụi mắt, trầm nghĩ: Anh nuôi thú cưng từ khi nào làm sao em biết chứ!

“Vợ anh đó!”

“À.” A Kiều dụi mắt.

“Không tỏ thái độ chút à.”

A Kiều tiếp tục đứng im dụi mắt.

“Đừng tưởng bây giờ em là đứa bé tuyết* thì nghĩ là mình không biết nói chuyện nữa đấy, ha ha ha.”

*Nhân vật trong bộ phim hoạt hình Đứa bé tuyết, được sản xuất vào những năm 1980 tại Trung Quốc.

“Anh có thể đừng nói tiếng Đài nữa được không?” A Kiều lấy tay che mắt, đứng đực ra buông hai chữ với bạn học Trương: “Đồ ngốc!”

A Kiều không khóc, mắt đỏ là vì bị dính bột mỳ.

Cô tự an ủi mình như vậy.

Cô không cảm thấy đây là thất tình, có thể là hai con người cùng đồng hành nhưng cách tiến bước lại có sự sai lệch. Một người cứ thế thẳng tiến vào một rừng mưa nhiệt đới, người kia quay trở về Kỷ Băng Hà. Cô sẽ không ở lại quá lâu cái nơi lạnh lẽo ấy và bạn học Trương cũng chẳng mãi mãi nhiệt tình chung thủy. Họ nhất định sẽ quay trở về vị trí của nhau rồi gặp lại.

Bạn học Trương nghĩ rằng A Kiều giận vì màn đùa cợt ấy hơi quá. Cả một tuần liền anh liên tục nhắn tin xin lỗi, còn A Kiều thì giả vờ lạnh lùng không hồi âm, nhưng cô vẫn âm thầm hoặc là sắp xếp tai mắt, hoặc là đích thân theo dõi, tìm hiểu rõ ràng về cô gái tên Tiểu Ba kia. Cô ta lớn hơn mình hai tuổi, cao 1 mét 65, học bên cạnh lớp của bạn học Trương, vì chất giọng đặc biệt nên có đam mê bắt chước tiếng của đủ các loại động vật, thích vẽ vời, thích Châu Kiệt Luân, từng vẽ một bức tranh sơn dầu 2mx2m tận tay tặng cho anh ấy, thích ăn tôm hùm cay, mái tóc được cắt bởi người thợ tại tiệm cắt tóc Số 3 nổi tiếng Đài Loan, thích những bộ quần áo hoa hoét, tuyệt đối không thêm để mắt mấy nam sinh bình thường. Và bạn học Trương tối nào cũng đưa cô ta về nhà, vì anh vốn không phải nam sinh bình thường.

Vì nhắn tin với bạn học Trương ít đi, nên thời gian rảnh cũng nhiều hơn, A Kiều học cũng chẳng vào, cứ kê đầu vào gối là tinh thần lại lập tức phấn chấn. Hồi đó đang thịnh hành kiểu viết nhật ký rồi trao đổi cho nhau. A Kiều cứ nửa đêm lại viết nhật ký cho bạn học Trương, còn báo cáo hôm nào mặc gì, giáo viên giảng những gì, và cô nhớ anh đường nào.

Dĩ nhiên, cuốn nhật ký đó chưa bao giờ được chuyển tới tay bạn học Trương.

Thành tích thi lên cấp ba được công bố, điểm của cô còn chưa qua được lớp thấp nhất trường nên không lên được lớp. A Kiều tự nhốt mình vào tủ quần áo, khóc thầm thiết giả bộ đáng thương. Cô biết, bố nhất định có thể dựa vào quan hệ để giúp cô, hơn nữa cô còn nói rõ muốn được vào lớp số 7, vì lớp số 7 ở cùng một tầng với lớp 12.

Về sau đã xuất hiện một cảnh tượng “đẹp đẽ” như thế này. Một nam sinh mặc áo khoác, đứng đứng cổ ngồng nghênh nắm tay một cô gái ăn mặc như cây thông Noel đi dạo, đi tới đâu phía sau cũng nhất định phải có một cô gái khác leo đèo bám theo như sấu. Quán mỳ râu bị A Kiều cho vào danh sách đen, thế nên lần nào cô cũng ở bên cạnh mua một lồng bánh bao, nhìn bạn học Trương và Tiểu Ba ăn mỳ. Ba người họ còn từng cùng nhau đi leo núi Nga My, cùng đi đánh bóng bàn, cùng trốn học đi xem liveshow của Châu Kiệt Luân. May mắn là Tiểu Ba chưa bao giờ nghi ngờ hay khó chịu gì về việc A Kiều xen vào giữa họ.

Nửa năm cứ thế lẳng lặng trôi qua, Tiểu Ba quyết định thi ngành thẩm mỹ viện, thế nên phần lớn thời gian cô ta đều không ở trường. Mỗi lần quay về lại như biến thành một người khác vậy, tóc thì dài hơn, người cũng gầy đi, càng ngày càng xinh đẹp. Xuất phát từ thái độ bài xích người cùng phải theo bản năng, hướng hồ còn là tình địch, A Kiều cũng không chịu kém cạnh. Cô mua hết tất cả tạp chí làm đẹp để học trang điểm, vốn dĩ định bắt chước Tiểu Ba nhưng lần nào cũng bôi vẽ bản thân thành một con ma chính hiệu.

Sang học kỳ cuối lớp mười hai, bạn học Trương thường xuyên cãi vã với Tiểu Ba, số lần gặp mặt vốn đã không nhiều nhưng cứ gặp nhau là họ lại lấy cớ quần áo, ăn mặc ra bắt đầu giở nợ cũ tính sổ. Lần cãi nhau cuối cùng là sau khi Tiểu Ba xóa bỏ vết tàn nhang bằng phẫu thuật chiếu tia sáng. Bạn học Trương phần nộ, ném điện thoại xuống tầng ngay trước mặt Tiểu Ba, nói cả đời này cũng đừng liên lạc với anh nữa. Tâm trạng của A Kiều rất phức tạp, cô cảm thấy bản thân mình làm gián điệp bao lâu, cuối cùng đã có thể thành công rút lui rồi. Bạn học Trương có thể trở về bên cạnh cô, nhưng vừa nhìn thấy bạn học Trương suy sụp, cô lại mềm lòng. Suy sụp tới mức nào? Thành tích số một sau kỳ thi thử đột ngột rơi xuống thứ mười tám, không đi học, cũng không mặc áo khoác nữa mà khoác bộ đồng phục bản thủ, ngày ngày chui trong quán Internet.

Có một loại cảm giác phải hình dung thế nào nhỉ. Là khi bạn thích một thứ gì nhưng lại không có được nó, thế là ngày nào bạn cũng nâng niu, ngắm nghía là được. Có người khác yêu thích, chứng tỏ thứ này tốt thật sự, dù sao thì mình nâng niu nó cũng coi như sở hữu nó rồi. Nhưng nếu có một ngày thứ ấy tự vỡ, tự hỏng, bạn không biết làm sao, không giữ được nó, đành phải cầu xin người có khả năng sửa chữa giúp nó trở về dáng vẻ ban đầu.

A Kiều cuối cùng vẫn đi tìm Tiểu Ba. A Kiều hỏi cô ta, vì sao phải biến bản thân thành bộ dạng hiện tại. Tiểu Ba đáp trả: “Vậy cậu cảm thấy tôi của bây giờ có xinh đẹp không?”. A Kiều ngừng lại một lát, trả lời: “Đẹp”. “Vậy là được rồi.” Tiểu Ba bật cười. “Nhưng anh ấy không thích cậu như vậy.” A Kiều cướp lời. “Anh ấy không thích như vậy ư? Vậy sao cậu còn bắt chước tôi trang điểm ăn diện?” Tiếng cười the thé của Tiểu Ba càng lúc càng cao vút lên.

Tiểu Ba đã sớm phát hiện ra A Kiều thích bạn học Trương, có điều chưa bao giờ coi trọng cô, không coi một người còn không bằng mình là kẻ địch. Cô ta cười khẩy xong thì ném cho A Kiều một câu sau đó bỏ đi.

Cô ta nói: “Cậu thức tỉnh đi, con vịt xấu xí biến được thành thiên nga, chẳng phải vì nó cố gắng đến mức nào mà vì bản thân nó vốn đã là thiên nga rồi”.

Ngày hôm sau, A Kiều đi tìm bạn học Trương giữa giờ học nhưng vô duyên vô cớ bị đối phương coi là bịa đặt, mắng thậm tệ một trận trước mặt tất cả bạn bè và các anh chị lớp 12.

“Em đã tới tìm Tiểu Ba? Em tới tìm cô ấy làm gì?” A Kiều bị đối phương giữ chặt vai, hậm hực nói ra vài chữ: “Giúp... Giúp hai người làm lành mà”.

“Em rảnh quá đấy!” Bạn học Trương nghiêng người, mở miệng thở hồng hộc, sau đó quay đầu chỉ vào mũi A Kiều mà mắng: “Cô ấy đã có người khác rồi, một thằng cha người Hồng Kông, tiền thẩm mỹ, tiền mua giày dép, quần áo đều là của hắn cả đấy. Em ngớ ngẩn à, không nhận ra sao?!”

Mắt A Kiều hơi đỏ lên. Thật muốn kiếm một nắm bột mỳ nhét vào mắt, cô nói: “Em thật sự không biết”.

“Chính vì anh không muốn cô ấy cảm thấy anh quan tâm tới cô ấy nên không hề tới tìm cô ấy, thì em lại đi! Em là ai hả, em muốn thấy anh thành thằng hề mua vui chứ gì!”

Bạn học Trương không ngừng lại được, bao nhiêu từ ngữ khó nghe trong đầu đều ủa ra. Tâm trạng khoảng thời gian gần đây cũng giống như mái đầu “tàu bay” của anh vậy, vì bị hãng hàng không kiểm soát quá lâu, cuối cùng cũng cất cánh rồi.

Thế mà lúc này anh lại hoàn toàn nói bằng khẩu ngữ Hà Bắc. Đầu óc A Kiều đột nhiên trống rỗng vài giây, sau đó cánh cửa chặn mọi cảm xúc trong cô đột ngột bật mở. Cô cắn môi. Những lời trong nhật ký trao đổi, viết vào cái đêm mất ngủ ấy, bao điều chưa từng nói ra giờ đều lần lượt xếp hàng bật khỏi cổ họng: “Em là ai, em là người thích anh chứ là ai, thích anh hơn một năm rồi. Chơi game cũng vì anh, tiết kiệm tiền ăn mỗi bữa cơm cũng vì anh, mỗi một môn thể dục đều vì anh mà tập, biết anh thích đi học muộn nên dịp quản lý trường được chọn đi trông xe là xin lớp trưởng vì anh, mỗi lần tô vẽ khuôn mặt trông như quỷ cũng đều vì anh, tất cả các tuyến xe buýt từ đường 468 tới đường 628 rồi tới đường 11 đều được ghi chép lại vì anh. Cả thế giới đều biết rồi, vì sao chỉ mình anh không biết. Em là con cóc, vậy anh có thể chữa khỏi cho em không? Nếu không chữa khỏi được còn tốt với em như vậy, anh là thằng khờ sao?!”.

Nói xong, A Kiều bật khóc. Bạn học Trương im bật, cả các bạn xung quanh cũng á khẩu trong phút chốc.

Về sau A Kiều cảm thấy, chỉ bằng hãy cứ nhét toàn bộ bột mỳ trên đời này vào mắt cô luôn đi, hoặc để cô chết từ giây phút ấy quách cho rồi, chỉ cần đừng để bạn học Trương nhìn thấy cảnh cô khóc vì anh là được.

Bao lâu nay cô không để bản thân rơi nước mắt. Vì cô từng đọc trong một cuốn sách, họ nói nếu từng một lần thật sự đau lòng đến xé gan xé phổi vì ai đó thì người ấy sẽ từ người quan trọng số một trở thành chẳng là gì cả, vì cơ hội để một người tổn thương bạn đến mức đó chỉ có một mà thôi. Sau lần ấy, cho dù bản thân vẫn còn yêu anh, nhưng chung quy có những thứ đã thật sự thay đổi.

A Kiều vẫn luôn muốn trân trọng anh, muốn mãi mãi ở bên anh, không để anh có bất kỳ cơ hội nào gây tổn thương cho mình nữa.

Nửa học kỳ sau đó, họ gần như không còn nói chuyện. Có mấy lần từ xa cảm giác sắp chạm mặt, A Kiều cũng cố tình né tránh, bản thân cô cũng không biết mình đang trốn tránh điều gì.

Thời gian vùn vụt trôi, cùng với sự thay thế của những chiếc lá khô trụi thành những búp non xanh tươi trên cây liễu trước cổng trường, năm lớp mười cũng kết thúc. A Kiều được phân vào ban Khoa học xã hội. Ngày lớp mười hai niêm yết danh sách người trúng tuyển, cô không thấy tên của bạn học Trương trên bảng vàng.

Về sau nữa, bạn học Trương biến mất, chẳng biết anh đã đi đâu. Tốt nghiệp như một bữa tiệc từ biệt, sau vài chén rượu ai liền về nhà nấy, chỉ để lại trên bàn những lời hứa sẽ phải làm bạn cả đời và mang theo một ngày mai mà chúng ta rồi sẽ lãng quên nhau để đi gặp những người khác.

Năm lớp mười một, A Kiều được một anh bạn Song Ngư ở lớp Tự nhiên bên cạnh theo đuổi. Vì cậu ấy là học sinh nội trú, buổi tối sẽ có thêm một tiết tự học nên thường lên lút mò vào lớp của A Kiều, dùng bút chì vẽ vẽ viết viết lên bàn học của cô. Cộng thêm việc các bạn trong lớp cũng âm ỉ hòa theo, A Kiều cũng không từ chối, chỉ coi như có thêm một người ăn cơm chung và trò chuyện. Có điều có mấy lần, trong vô thức, cô chợt coi cậu ấy là bạn học Trương, cho tới khi đối phương nắm lấy tay mình, cô mới ý thức được bản thân đã nghĩ nhiều rồi.

Lúc đó, mọi người đều cực kỳ hứng thú với việc các cô gái đã yêu trong lớp có còn nguyên vẹn hay không. A Kiều dĩ nhiên bị tính vào số đó. Vì muốn xem trò vui, có mấy lần họ còn cố ý đẩy cô vào lớp của anh chàng Song Ngư, bắt họ thể hiện tình cảm.

Ấu trĩ.

Thật ra ngay cả việc nắm tay cậu ấy, cô cũng cảm thấy cự nự.

Tới khi A Kiều lên lớp 12, lãnh đạo nhà trường thuê một tòa nhà văn phòng ba tầng đối diện, đặc biệt dùng làm giảng đường cho lớp 12 và các học sinh thi lại, tiện cho việc yên tĩnh ôn luyện.

Lớp của anh chàng Song Ngư ở tận đầu hành lang, cách xa hẳn với lớp của A Kiều. Hai người họ cứ bình lặng ở bên nhau hơn nửa năm, kết quả, vừa vào cấp ba thì bị bạn học Trương trở lại tấn công bất ngờ.

Anh xuất hiện ở lớp ôn thi lại. Bạn học Trương nói ngày thi Đại học năm đó anh bị đau bụng, chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để quan hệ tốt đẹp với cơn đau bụng ấy chứ chẳng có tâm trạng đâu làm bài. Năm thứ hai thi lại ở một trường tỉnh khác, khi nhận được thông báo, điểm của anh kém chục điểm cho với điểm chuẩn của trường A mà anh vượt tới. Anh nhận được nguyện vọng hai, ngôi trường đó trông cũng cao ráo, đàng hoàng, kết quả lại là một “nhà tắm” công cộng. Bạn học Trương không thích thứ quý báu của mình bị người ta nhìn sạch nên đã chạy về đây ôn thi lại.

Nói theo lời của anh chính là: Thực hiện!

Hai người họ gặp lại, dường như mọi chuyện đều đã bay theo gió, chẳng ai nhắc lại nữa, ăn ý như một đôi bạn thân lâu ngày không gặp mặt, vừa gặp nhau trên hành lang là cả hai đã chân thành mỉm cười.

“Sống vẫn tốt chứ hả?” Bạn học Trương cười, “Nghe nói em có bạn trai rồi”.

“Ừm.”

“Tốt thật, hôm nào cùng đi ăn mỳ đi, anh mời.”

“Tiệm mỳ râu nghỉ rồi, anh không biết hả.” A Kiều cố tình bắt chước anh nói tiếng Đài.

“... Thế ư? Không biết, không biết.” Bạn học Trương dăm chiêu, “Tập trung học quá ấy mà”.

Họ duy trì sự khách sáo mỗi lần gặp mặt, chào hỏi, không giao lưu quá nhiều. Có lúc A Kiều cùng anh chàng Song Ngư kia ăn cơm cũng bắt gặp bạn học Trương. Anh cũng không gây chuyện, chỉ lịch sự ngồi ở bàn bên cạnh. Họ như hai con rối gỗ đã đánh mất tự do, bị người ta dắt dây mãi cho tới lúc ăn xong, thanh toán và rời đi.

Đúng là tập trung học hành thật. Hồi mới vào cấp ba, A Kiều còn đứng thứ mười mấy trong lớp từ dưới lên. Sau lần thi thử đầu tiên, đêm nào cô cũng ngồi học tới ba giờ sáng. Lần đầu ngáp ngủ thì dùng cà phê hòa tan làm dịu cơn mệt mỏi. Sau này thì bất chấp, uống thẳng cà phê lon. Tối khi tắt cả các loại cà phê đã hình thành kháng thể, cô lại bắt đầu uống Redbull. Cuối cùng thì chỉ còn nước đứng học. Cô gần như học thuộc lòng những trang tổng kết của từng chương, tổng hợp mười cuốn chữa lỗi sai tiếng Anh, ngay cả môn Toán học khó nhằn nhất cô cũng làm đi làm lại mười bộ đề thi thử.

Lần thi đánh giá kết quả thứ hai, A Kiều lao lên vị trí thứ tư của lớp, trong chốc lát được xếp vào diện sinh viên trọng điểm của ban. A Kiều cảm thấy thế giới đã tươi sáng hơn nhiều, không chỉ thầy cô và các bạn mà ngay cả ánh mắt bố mẹ khi nhìn cô cũng sáng lấp lánh, thật sự không uống phí công sức cô tăng thêm vài cân và quầng thâm đen xỉ đã sắp rút xuống cằm.

Thời gian lại vùn vụt lao qua, đã gần giữa tháng năm. Hôm ấy, sau khi A Kiều tới phòng học thì bắt đầu cùng bạn cùng bàn ra đề ghép âm. Còn đang suy nghĩ xem chữ “đẳng” trong từ “đẳng cấp” rồi cuộc đọc thành thanh bốn hay thanh ba, người cô bỗng nghiêng ngả.

Cô tưởng rằng có người đang lắc ghế của mình, nhưng bỗng phát hiện ra tất cả mọi người xung quanh đều rung lắc. Cô loáng thoáng nhớ rằng có bạn học nào đó đã hét lên một tiếng “Động đất!”, cùng với đó, toàn bộ ký ức giống như những gì mọi người nhìn thấy. Trong lúc mọi người xô đẩy nhau chạy ra khỏi phòng học, dường như cô nhìn thấy anh chàng Song Ngư và bạn học Trương đều giơ tay về phía mình, nhưng cuối cùng cô lại chỉ nắm tay một người, chạy từ phía cửa sau của hành lang ra khỏi tòa nhà.

Tới đoạn đường vẫn còn hơi rung rinh, ký ức mới rõ nét thêm một chút. Tiếng còi báo động của các xe ô tô riêng cùng tiếng người gào khóc hòa lẫn vào nhau. Cô nghiêng đầu, nhìn thấy mình đang nắm tay anh chàng Song Ngư.

Về sau, A Kiều nói, chuyện cô hối hận nhất năm xưa chính là không nắm tay bạn học Trương.

Cô nói, nếu cái ngày gặp nhau, họ cố chấp một chút thì tốt rồi, nếu cô sớm nói cho anh chàng Song Ngư biết thật ra anh ta chỉ là người cô cùng để bù đắp sự nuối tiếc dành cho bạn học Trương thì tốt rồi. Nhưng cuộc đời làm gì có lắm nếu như đến thế, việc hèn hạ khi thích một người chẳng qua chính là kiểu giả vờ thoải mái không ai thấu hiểu khi đứng trước mặt đối phương.

Sau khi tốt nghiệp, A Kiều thi đỗ vào trường đại học ở đây. Anh chàng Song Ngư vì gia đình đã có sắp xếp nên ra thẳng nước ngoài. Tình cảm giữa A Kiều và anh ta vốn đã không bền chắc, cộng thêm tình cảm xa

xôi, còn chưa học hết năm nhất, hai người đã chia tay trong hòa bình.

Bạn học Trương đổ vào Đại học A như tâm nguyện, tới tận giờ phút này mới là thời đại thực sự thuộc về bạn học Trương. Kiểu đầu máy bay và thể hình rắn chắc của anh bỗng chốc thịnh hành, hơn nữa người có thể mặc quần áo cơ bản và áo khoác cùng nhau mà không hề tạo cảm giác lệch lạc cũng chỉ có anh mà thôi. Cộng thêm tính tình kỳ cục, anh nhanh chóng trở thành thành phần cốt cán của Câu lạc bộ văn thể, thứ hai, thứ tư, thứ sáu thì đánh ghita, ca hát, chạy Parkour*; thứ ba, thứ năm, thứ bảy thì giao lưu bóng rổ với trường ngoài. Quảng cáo anh quay giúp các chị khóa trên thậm chí còn được chia sẻ rầm rộ trên mạng. Diễn đàn trường toàn là fan của anh. Có mấy lần trường trở thành đề tài nóng hổi của báo chí đều nhờ công của anh.

*Môn thể thao mạo hiểm với những cú nhảy ngoạn mục, những vòng lộn nhào, bay trên không,...

Đương nhiên, A Kiều biết tất cả mọi chuyện ấy. Sau khi anh trở thành người nổi tiếng trong trường, mỗi lần đăng trạng thái đều có cả tập đoàn tới bình luận, đăng ảnh lại càng khủng khiếp hơn. A Kiều lập một nick ảo, chăm chỉ bình luận dưới từng bức ảnh và từng dòng nhật ký hằng ngày của anh. Không biết nói gì thì cô bình luận một chữ “Chào” hoặc “Ồ” sau đó đánh rất nhiều ký hiệu “

~”.

Bốn năm học đại học A Kiều không hề có bạn trai. Cô không thể chấp nhận một người đàn ông có tóc mái, không thể nào nhìn một người đàn ông gầy gò xương mà vẫn mặc áo phông hoa hoét, càng không thể bắt gặp bất cứ người nào mặc áo Polo hay áo khoác mà dựng đứng cổ lên. Cô thích phim thần tượng Đài Loan, vì cảm thấy tiếng Đài thật thân thiết, cô hâm mộ Trương Hiếu Toàn, Dương Hựu Ninh,... tất cả những ngôi sao nam có phong thái giống bạn học Trương. A Kiều hy vọng biết bao anh không ở bên cạnh mình, nhưng mỗi một người bên cạnh đều giống anh, nói trắng ra là cô không thể buông bỏ được bạn học Trương. Cô tin rằng thời gian cuối cùng nhất định có thể mài bằng mọi vết thương, nhưng quá trình ấy có lẽ rất lâu.

Nực cười thật, cô biết chứ, chẳng có cô gái nào tự làm tự chịu hơn cô nữa, quan trọng chính là chữ “làm” kia.

Kết thúc của câu chuyện là vào hai năm sau. A Kiều làm biên tập nội dung tại một tòa soạn ở Bắc Kinh, lần đầu độc lập tham gia lựa chọn đề tài chụp ảnh cho số bốn người mới vừa ra album, trong đó có một người tên Trần Thanh Tô trông cực kỳ quen, nhưng vì đối phương quá ngạo nghễ nên A Kiều cũng không dám quan sát nhiều, cô chỉ đối chiếu trang phục với phụ trách phục trang sau đó lặng lẽ qua một bên viết bài. Sau khi công việc chụp ảnh kết thúc, Trần Thanh Tô ở lại studio, bảo trợ lý đi mua Starbucks, sau đó đưa cho A Kiều một cốc và nói: “Đã lâu không gặp”.

A Kiều ngây người, mặc dù cô gái xinh đẹp cao ráo trước mặt khi mỉm cười để lộ ra một hàm răng đều tăm tắp nhưng chỉ trong giây lát, cô đã hình dung ra chiếc niềng răng ngày nào. Cô ấy là Tiểu Ba.

Hôm đó, hai người nói chuyện rất lâu. Cô ấy nói từng liên lạc với bạn học Trương, còn nói mấy năm nay anh vẫn độc thân, hơn nữa dường như gần đây anh cũng đã tới Bắc Kinh phát triển.

“Cậu không biết sao?” Tiểu Ba hỏi.

Bạn học Trương ký hợp đồng với một công ty điện ảnh lừa đảo, sau khi xách hành lý tới Bắc Kinh rồi mới phát hiện mình bị lừa, còn bị gạt ba ngàn tệ. Anh chàng này làm xằng làm bậy nhiều năm như vậy, quen biết nhiều người như thế, cuối cùng khi đứng trước giấc mộng ngôi sao lại đánh mất mọi sự tinh ranh của mình.

Nhận được điện thoại của bạn học Trương, A Kiều có chút bối rối. Hai người hẹn gặp mặt tại một quán lẩu nướng Hàn Quốc ở Vọng Kinh. Bốn năm rồi mới gặp, không khỏi có chút gượng gạo, kết quả, bạn học Trương lại chỉ im lặng mãi mê ăn món cua hấp xì dầu miễn phí. A Kiều thì lựa món kim chi trong đĩa để ăn, thì thoảng ngược mắt lên nhìn đối phương.

“Bữa này anh mời nhé.” Bạn học Trương bỗng nhiên lên tiếng.

“Được.”

“Nhưng để có qua có lại, tối nay anh ở lại nhà em đó.” Bạn học Trương thần nhiên gọi phục vụ xin thêm một đĩa cua hấp xì dầu nữa.

“Vì sao chứ?”

“Chưa tìm được nhà, lại không ai thu nhận anh, đành tìm em thôi.”

Một lời đáp hoàn toàn hợp lý, chẳng khác gì hồi cấp hai anh nhắc cô đừng ghi anh đi muộn, hoàn toàn không cho A Kiều cơ hội hỏi anh bây giờ nổi tiếng như thế vì sao không tới khách sạn ở, vì sao không đi tìm Tiểu Ba, hoặc thẳng thắn hơn một chút thì vì sao bao nhiêu năm nay không hề liên lạc, chỉ còn biết âm thầm phụng họa theo.

“Vì sao em lại tới Bắc Kinh?” Bạn học Trương hỏi.

“À... Muốn thử xem sống một mình có được không...” A Kiều nói, “Cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới”.

“Vậy đã bắt đầu chưa?” Bạn học Trương bắt đầu ăn món mỳ lạnh bên cạnh.

“Ừm.”

“Mỳ này không ngon đâu.” Bạn học Trương tóp tép cái miệng, “Không ngon bằng mỳ râu”.

“Đừng nhắc tới loại mỳ đó nữa.”

“Ha ha, đúng nhỉ, chú rán kia chắc rất nhớ em.” Ngừng một lát, anh nói thêm, “Nhớ lắm đấy”.

Cua hấp xì dầu được mang ra, giúp A Kiều đỡ phải trả lời. Cô ngượng ngập cúi đầu nhẩn tin. Khi món nướng được bê lên, hai người mới dần cởi mở hơn giữa làn khói nghi ngút. Từng người bắt đầu kể về những năm gần đây của mình, những bộ phim đã xem, những nơi đã đến, rồi những chuyện xảy ra xung quanh, ngay cả việc đã làm gì vào ngày tận thế. Có điều họ vẫn vòng vèo bỏ qua rất nhiều chuyện quan trọng, những chuyện đã xảy ra bị giả vờ quên lãng.

Ăn uống xong, họ tới quán bar ở Sanlitun ngồi một lát, ngang ngược chiếm giữ một bàn trò chơi. Ban đầu họ chỉ uống Mojito, sau đó chơi vui thì ra quy định ai thua sẽ phải uống loại rượu mạnh nhất trong quán, được nhà hàng này đặt cho một cái rất dễ thương: Bảo bối ngủ ba ngày. Hai người họ uống qua uống lại khoảng sáu cốc rượu lớn. A Kiều cảm thấy tức bụng bèn lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. Vừa ra ngoài đã bị bạn học Trương dồn vào góc tường. Bao năm rồi mà mái đầu máy bay của anh vẫn không thay đổi, vừa lại gần đã có cảm giác ngửi thấy mùi kéo vuốt tóc nồng nặc.

Bạn học Trương chống một tay lên tường, neho mắt lại. Khoảng cách giữa hai người rất gần, tới mức hơi thở như hòa vào nhau, nhưng cũng chỉ đến mức ấy mà thôi. Họ im lặng rất lâu, không ai biết trong vài phút ấy họ đang nghĩ gì.

Trên thế giới này, ngày nào cũng có rất nhiều câu chuyện tình yêu xảy ra, có thể là nuôi tiếc, là bi thương, là hạnh phúc, hoặc là giả tạo. Mỗi một chàng trai cô gái đều ném tín hiệu “Tôi muốn yêu” lên bầu trời, có thể sẽ va phải vài người, lại có thể sẽ né tránh vài người, có thể sẽ lên tới điểm cao nhất của quỹ đạo rơi, cũng có thể sẽ lại rơi xuống điểm ban đầu. Khi câu chuyện sắp kết thúc, ta mới nhận ra những chuyện tình gặp cảnh chia tay, cuối cùng đều sẽ hóa nhạt nhòa, dù có tiếp tục nồng nhiệt bày tỏ “Anh yêu em”, “Em yêu anh” cỡ nào.

Khi họ xuất phát trở về nhà A Kiều thì đã gần mười hai giờ đêm. Hai người đã uống tới mức cần phải dìu nhau mới có thể đi được. Lên taxi, A Kiều cố gắng nghĩ rất lâu mới nhớ ra cái tên của khu nhà nơi mình ở. Hai người họ loạng choạng bước vào thang máy. Tới tầng mười bảy thì cửa thang máy bật mở, A Kiều đi trước, thể mà chưa đứng vững đã ngã ngửa ra sau. Cô được bạn học Trương tự nhiên nắm chặt tay, khiến cô nhớ lại đôi tay đã bỏ lỡ lần động đất năm nào.

A Kiều muốn giãy ra nhưng đối phương nắm rất chắc, thế là cô đành để mặc cho anh dựa hẳn vào mình. Cô lục tìm chìa khóa mở cửa nhưng ánh sáng trên hành lang rất tối, không sao giúp cô tìm được, một ngọn lửa bực tức không tên bùng đầu bùng lên.

Bạn học Trương đột ngột kéo A Kiều sang bên mình, sau đó lớn tiếng nói: “A Kiều, anh...”.

Cánh cửa mở ra đúng lúc này, không phải do A Kiều, mà được kéo ra từ bên trong. Anh chàng Song Ngư mặc đồ ngủ đứng trước cửa, A Kiều lúc đó rất tỉnh táo nhưng vẫn cố tình giả vờ say để giới thiệu: Đây là bạn trai cô.

...

Trong bài nhật ký trao đổi cuối cùng, A Kiều đã viết thế này:

Thích anh mười một năm, viết nhật ký trao đổi mười một năm, có nhiều lần em thật sự những tưởng chúng ta đã có thể ở bên nhau rồi, nhưng cuối cùng vẫn để lỡ. Em luôn cảm thấy nếu đời này không được ở bên anh thì cũng coi như đã uống phí tình yêu.

Dù em có làm bao nhiêu chuyện, cuối cùng ngoại trừ khiến bản thân em cảm động ra, em cũng chỉ đổi lại được một tiếng “Cảm ơn” của anh, cảnh này em có thể nghĩ tới.

Xưng anh em với anh là để nhắc nhở bản thân, đừng bộc lộ tâm tình, sẽ rất thiệt thòi, cảnh này em có thể nghĩ tới.

Thích anh nhưng đã thất tình, cảnh này em có thể nghĩ tới.

Em có thể nghĩ ra mọi tình huống, nhưng cho tới giờ phút này, có một loại tình huống duy nhất em không thể dự liệu được, hoặc em vốn không đủ kiên định, hoặc em được thời gian chữa thương quá lành lặn, cũng có thể em vốn nên ở lại cái Kỷ Băng Hà lạnh lẽo của em, còn anh cứ yên bình sống trong rừng mưa nhiệt đới của anh.

Đó là có một ngày em bỗng không còn thích anh nữa. Cuối cùng đã không cần cho anh cơ hội thích em nữa rồi.

...

Bạn học Trương ngượng ngập đứng đực trước cửa, cho tới khi anh chàng Song Ngư chuẩn bị kéo anh vào nhà, anh mới tỉnh táo chiếm thế thượng phong, vẫy tay với A Kiều đã ở trong nhà, tỏ ý không vào.

“Không tiện lắm đâu.” Anh làm nũng. Cuối cùng anh cố kìm nén cơn đau đầu vì men rượu, sai những bước lớn đi vào thang máy. Anh biết, kể cả đến lúc cửa thang máy khép lại, A Kiều cũng sẽ không xông vào giữ anh.

...

Nếu A Kiều trao đổi nhật ký cho bạn học Trương, anh sẽ viết gì nhỉ?

Biết đâu anh sẽ viết rất nhiều:

Lúc trước khi Tiểu Ba nói cho anh biết em thích anh, anh hoàn toàn dờ dẩn, không biết phải làm sao, thế nên mới mất kiểm soát mắng em là khờ khạo.

Đau bụng đúng kỳ thi Đại học, lười học vì phòng tắm công cộng, tất cả đều chỉ là cái cớ, muốn quay về tốt nghiệp cùng em mới là sự thật.

Viết nhiều dòng trạng thái, đăng nhiều bức ảnh, nhận được nhiều “like” như thế nhưng lại thiếu đúng em, không thỏa mãn.

Thật ra anh rất nhút nhát, không có dũng khí chủ động liên lạc với em, đành lên Baidu tra nick QQ của em rồi tìm mọi thông tin về em. Nhìn thấy em để lại nick QQ bên dưới diễn đàn kết bạn, thế là anh đã lập rất nhiều ID để nhấn chìm bài viết của em.

Anh cảm thấy không phải anh thích em, mà là đã quen có em bên cạnh. Anh cảm thấy không phải anh đánh mất em, mà là làm rơi cả tuổi thanh xuân.

Không ở bên nhau cũng rất tốt mà. Nếu từ đầu chúng ta đã về với nhau, biết đâu chúng ta cũng không còn là chúng ta nữa.

...

“Tháng này em nhấn tin tốn bao nhiêu tiền?”

“Trăm hai, nghèo đến nỗi đã phải lấy tiền mua đề thi thử tuần sau bù vào rồi.”

“Anh nuôi em.”

“Vậy đúng lúc thể game của em cũng hết rồi, cảm ơn anh nhé.”

“Thật ngưỡng mộ em trẻ vậy mà đã quen biết anh rồi.”

“Ai cho anh sự tự tin đó vậy?”

“Haha, hai giờ rồi, em còn chưa ngủ à.”

“Mất ngủ rồi.”

“Mất ngủ thì gọi điện cho anh, anh không bao giờ tắt máy...”

*Lời người dịch: Nếu là bạn, bạn nghĩ A Kiều có đuổi theo bạn học Trương không? Thế giới này rộng lớn lắm. 5 năm, 10 năm, 15 năm nữa, họ sẽ lại gặp nhau, họ sẽ vẫn cô đơn, hay vẫn chưa thể chấp nhận một ai đó khác ở bên cạnh mình. Và họ sẽ trao nhau đoạn đối thoại in nghiêng cuối cùng kia. Tôi tin rằng sẽ có ngày nó không còn phải in nghiêng nữa...

7. Chương 6: Thật May Cuối Cùng Vẫn Là Người

Sau khi làm xong động tác đứng lên ngồi xuống thứ năm mười, Tô Văn ngã vật ra tắm đệm tập Yoga, cảm thấy toàn bộ cơ bắp khắp người đều đang bài binh bố trận, kháng nghị tập thể. Đây đã là ngày thứ mười lăm cô dùng những bài thể dục để làm tê liệt bản thân. Cùng tới đây với cô còn có Emma, người bắt đầu từ thời đại học đã hay lẫn lộn cùng cô, là chủ biên của một tạp chí thời trang đang nổi. Nguyên nhân cậu ấy luyện tập sức khỏe chẳng qua chỉ là để duy trì vóc dáng cơ bắp tự nhiên từ nhỏ, đồng thời để sau khi chạy đến cón cào ruột gan, buổi tối không cần phải ăn cơm nữa mà thôi.

Hai tuần trước, Tô Văn nhận được thông báo của nhà xuất bản rằng sẽ không ký hợp đồng cuốn tiếp theo với cô nữa. Từ sau khi tốt nghiệp đại học, cô đã xuất bản ba cuốn sách với danh nghĩa một tác giả chuyên nghiệp, đa số đều là những cuốn sách với mục đích cổ vũ ý chí thanh niên, nhưng số lượng tiêu thụ của cuốn sau lại tệ hơn cuốn trước. Tổng biên tập nói loại văn súp gà bây giờ tràn lan vô số, cô cần phải chạm đến được thể loại văn học thanh xuân, cụ thể là tiểu thuyết tình cảm. Nhưng thật không may, Tô Văn chỉ từng lén lút ra quán canh cay đối diện trường ăn mấy lần với một bạn cùng bàn năm lớp mười một, tới giờ ngay cả nắm tay con trai cũng chưa từng, kinh nghiệm yêu đương bằng không, một cô gái ngây thơ chính hiệu vàng 24K. Nhưng “chưa từng ăn thịt lợn cũng từng thấy lợn chạy” chứ, một dạo cô xem hết những bộ phim điện ảnh được điểm cao trên Douban, tự tin đầy mình, những tưởng sẽ viết ra được một câu chuyện tình yêu bi thảm mà hoàn mỹ như Romeo và Juliet. Kết quả, thứ cô viết ra lại bị Emma chọc quê đúng ba ngày ba đêm, được xếp hạng là còn kém động hơn Cừu vui vẻ và sói xám, lấy nước mắt hơn cả Lạc lối ở Thái Lan và khiến cô ấy tin vào tình yêu hơn cả Bình sĩ đột vi. Tô Văn nhắm mắt lại, một tầng mồ hôi lấm tấm trên trán. Nhớ lại lúc trước khi xuất bản cuốn sách đầu tiên, bạn bè thân thích đều đối đãi với cô như một ngôi sao đích thực, những ngày tháng ấy hết như được dát vàng vậy. Bây giờ thời thế đã khác, số phận có thể nói là đã ngồi lên một chiếc xe đi qua con đường núi gấp ghe nhất thế giới.

Bên ngoài phòng tập gym, con đường chính vào giờ tan tầm đã đầy ắp xe cộ. Tiếng còi xe như một bản hòa tấu quái dị, ồn ào nhưng đầy vui vẻ. Các tài xế ai nấy đều mặt mũi đen xì, kháng nghị trong im lặng. Duy chỉ có Lục Xán ngồi ở ghế sau, tai đeo headphone là mang nét mặt thoải mái. Kế bên anh là đồng nghiệp, A Hoan, đang yểu điệu chỉ trỏ, đăng mấy câu phàn nàn lên mạng xã hội. Tới khi chiếc xe của họ đã chậm rãi di chuyển tới giữa đường, Lục Xán nhìn giờ, cười quái dị, sau đó bảo tài xế thanh toán. Chưa đợi A Hoan có phản ứng, anh đã túm cậu ấy ra khỏi xe, rồi nắm tay cậu ấy chạy về phía trước. Hai người họ một trước một sau xuyên qua dòng xe tắc nghẽn, được hoàng hôn hắt lên một lớp ánh sáng ngược dòng lưng. Nếu có thêm âm nhạc và chế độ quay chậm, cảnh này có thể sẽ giành được giải thưởng của Oscar dành cho mảng

phim... hành động. A Hoan va hông vào gương chiếu hậu, đầu đến nỗi gương mặt hứng gió đầm đìa nước mắt.

Họ chạy tới một con đường khác mới dừng lại. A Hoan vừa cất thứ tiếng Đài Loan nặng nề mắng anh vừa không ngừng sửa lại phần mái đã xiên xẹo. Lục Xán hỏi cậu ấy có cảm giác gì, A Hoan lườm anh: “Cậu bị thần kinh hả, tưởng mình là Lưu Trường* hả?”, “Nói linh tinh ít thôi. Ý mình muốn hỏi, cậu có thấy đã không? Đám con gái các cậu được dắt tay chạy kiểu này, có phải đầy xúc động không?”. Lục Xán giữ chặt lấy vai cậu ấy, chỉ muốn biết ngay đáp án. A Hoan ngậy người, cổ nhin cơn đau, nhớ lại toàn bộ những trải nghiệm ban nãy rồi gật đầu, xem chừng vẫn còn luyến tiếc lắm.

Lục Xán hài lòng lấy sổ tay ra, vừa đi vừa ghi chép. Trái tim thiếu nữ đang nhảy nhót của A Hoan bỗng hồi tưởng giây lát sau đó bình tĩnh, đuổi theo ra ngoài, dùng hết sức bình sinh hét thật to bằng chất giọng non nớt: “Lục Xán, cậu đáng ghét quá, thế nào gọi là ‘đám con gái các cậu’!”.

Lục Xán và A Hoan, những người trải nghiệm hạnh phúc. Đối với đàn ông hiện đại, nhóm người có khối lượng công việc nặng và thu nhập cao thường hay lo lắng và hoang mang hơn. Trừ phi họ gặp được người tâm đầu ý hợp với mình, còn nếu không tuyệt đối không dễ dàng yêu đương. Nếu gặp phải mẫu con gái trưởng thành, EQ cao thì sẽ cưới ngay tấp lự. Sợ nhất là gặp phải loại ngược to não phẳng, mặt đẹp nhưng ồn ào kiểu Drama Queen*, nếu không cẩn thận rơi vào trận địa “hoa đào” của họ thì chắc chắn sẽ không bao giờ dư dả thời gian để sắp xếp những buổi hẹn hò lãng mạn hài hước khiến họ vui. Mà công việc trải nghiệm hạnh phúc này sẽ giúp họ được cảm nhận đủ kiểu lãng mạn, sau đó chia sẻ với khách hàng phương thức lãng mạn nhất, cung cấp phương án bất ngờ vừa rẻ vừa hiệu quả.

*Chỉ những cô gái thị phi, hay dựng truyện và giỏi diễn.

Lục Xán dựa vào kho tàng phim ảnh đồ sộ đã từng xem từ nhỏ đến lớn, lấy vô số linh cảm giữa hàng loạt bộ phim Hàn Quốc “cẩu huyết”, phim Mỹ hồi hộp và phim dành cho phụ nữ Trung Quốc, cộng thêm thường ngày còn có người bạn tốt A Hoan giúp anh trải nghiệm. Nửa năm qua, thành tích công việc của anh phát triển vượt bậc, trở thành cao thủ yêu đương được mọi đồng nghiệp công nhận. Nhưng nói theo cách của anh thì, có được thành tích như ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ vào cô bạn gái “tài đức song toàn” sau lưng mình, mọi ý tưởng đều được tìm kiếm từ cô ấy.

Đối với việc này, mọi người hoàn toàn không hề nghi ngờ, đến chính bản thân Lục Xán một dạo còn cảm thấy mình thật sự có một “cô bạn gái”.

“Tôi không giận, không có nghĩa là tôi dễ tính, tôi chỉ đang chờ đợi thời cơ thích hợp để một đao chém chết cậu.” Nhạc chuông bằng giọng nói được Lục Xán cài đặt riêng vang lên, sống lưng anh lạnh toát, là điện thoại của bà chủ đang đến tuổi mãn kinh đó.

Khi nhận được điện thoại của Tiểu Du, Tô Văn vừa gọi đầu xong, còn chưa kịp sấy khô, cô đã vợ vội chùm chìa khóa trên tủ giày rồi lao ra cửa. Cùng lúc ấy, Emma ở cách đó ba cây số cũng bắt đầu lái xe ra khỏi tiểu khu cao cấp của mình, tới thẳng khu nhà của Tiểu Du. Vài phút trước, Tiểu Du đã khóc lóc nói với họ qua điện thoại: “Mình chịu đủ rồi, mình muốn chết, đừng ai cản mình, bây giờ mình sẽ đi mở bếp ga”. Kết quả, khi họ gặp nhau trước cửa nhà Tiểu Du, gần như chỉ một giây nữa thôi là sẽ báo cảnh sát thì Tiểu Du đắp mặt nạ, đang ăn hộp mỳ úp, chậm chậm mở cửa ra.

Bầu không khí lập tức đóng băng lại vào giây phút ấy.

Dưới cơn phát tác căn bệnh xù lông nhím của Emma, Tiểu Du biết điều òa lên khóc, nước mắt lăn lăn rơi, mặt nạ rách một nửa. Tiểu Du nói lúc cô ấy mở bếp ga lên, bỗng nhiên cảm thấy rất đói, thế là không muốn chết nữa, bèn đi úp một bát mỳ. Nhưng, sau khi gặp được hai người bạn thân, những giọt nước mắt này là thật. Cô ấy bảo rằng cô ấy tuyệt vọng rồi, muốn triệt để nói lời từ biệt nam thần của mình.

Nam thần mà Tiểu Du nhắc đến là một nam ca sỹ thần tượng nào đó. Từ hồi cấp hai, Tiểu Du đã điên cuồng hâm mộ anh ta, còn thề sau này nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của anh ta. Lên đại học, cậu ấy học biên đạo vì anh ta. Sau khi tốt nghiệp thì nghĩ đủ mọi cách để làm quen với anh ta. Về sau có một cơ duyên bất ngờ, cậu ấy được trở thành trợ lý đời sống cho anh ta. Chỉ cần đối phương có thông báo là sẽ đưa Tiểu Du theo. Trông có vẻ như giấc mơ kia đã thành hiện thực được quá nửa, cuộc đời thế là viên mãn, kết quả lại phải trả một cái giá thảm khốc. Vì nam thần nói Tiểu Du quá gây, trợ lý phải mập một chút,

khi ra ngoài mới có khí thế. Thế là Tiểu Du mất nửa năm trời để tăng lên hơn hai mươi cân, mập rất nhiệt tình. Cộng thêm thường xuyên bên ba bên ngoài, dãi nắng dầm mưa, cô gái Thành Đô trắng trẻo ngày nào hoàn toàn bị hành hạ thành một cục than đen. Mỗi lần cùng Tô Văn và Emma đi chơi đêm, cậu ấy thường xuyên bị họ chê: “Ấy, sao lại có bộ quần áo phất phơ trong gió thế kia”.

Tiểu Du kể, tối qua cậu ấy cùng nam thần của mình đi tụ tập bạn bè, trong đó có một cô người mẫu tự do thường xuyên tán tỉnh anh ta. Kết thúc bữa tiệc, ai về nhà nấy. Đi được nửa đường, Tiểu Du phát hiện chìa khóa của nam thần vẫn còn ở trong túi của mình, thế là cô bèn quay ngược trở lại đưa cho anh ta. Trong thâm tâm của Tiểu Du, nam thần đẹp trai, sạch sẽ, hoàn hảo như một cốc nước chanh vậy, tuyệt đối không dễ dàng sa đoạ, càng không cúi đầu trước cám dỗ. Không ngờ khi tới trước tòa nhà, cô lại nhìn thấy cảnh anh ta ôm cô người mẫu đi vào khu chung cư cao cấp của mình.

Kể xong, Tiểu Du càng khóc dữ hơn. Emma bước vòng qua một đồng quà vật và hộp thức ăn ship về đã bu đầy ruồi nhặng, cầm gối ôm ném vào mặt Tiểu Du, sau đó mở cửa sổ cho thông thoáng. Emma cảm thấy vì khuẩn trong căn phòng này đã có thể dễ dàng giết chết mình, thậm chí cậu ấy còn muốn lấy nước khử trùng tưới lên người Tiểu Du, nhân tiện chữa luôn vấn đề suy nghĩ của cô bạn thân.

“Mấy cậu có hiểu được không? Cảm giác thất tình ấy!” Tiểu Du ôm gối, rầm rứt khóc.

“Người ta vốn có từng đoái hoài đến cậu đâu, bày đặt thất tình. Cùng lắm cậu chỉ được coi như một con vi khuẩn cấp thấp không còn nơi ký sinh, cứ thế đợi chết mà thôi.” Cái miệng của Emma một giây cũng không thể ngừng lại.

Tiểu Du bĩu môi, nghiêng đầu về phía Tô Văn, cầu mong sự vỗ về. Tô Văn vội vàng lắc đầu, nói: “Đừng hy vọng mình hiểu cho cậu, chính vì mình không tình để thất nên giờ thành ra thất nghiệp đây”.

“Vì sao chứ? Mấy bát ‘súp gà’ của cậu chẳng phải được rất nhiều người thích sao!” Tiểu Du thành công chuyển đề tài.

“Đúng thế. Bây giờ ai mà chẳng nói được đạo lý. Thành nhóc ở bên cạnh nhà mình đó, ba tuổi mà đã có thể nói đến mức khiến mẹ nó khóc được. Ngay cả cái đầu hồng như cậu đó Tiểu Du, cũng bật ra được đôi ba câu vàng ngọc cơ mà! Đạo lý nhiều lại thành thương tổn, ai muốn cả ngày cứ so đo với bản thân mình chứ!” Emma day mũi, cặp chiếc tất lên móc quần áo rồi nói.

Lần này tới lượt Tô Văn ủ dột.

“Cậu ấy à, thật sự nên yêu một lần. Trải qua cái cảm giác sét đánh, kích thích rồi thất tình đó, cuộc đời sáng tác của cậu mới hoàn chỉnh được. Nếu không thì cậu tưởng mấy con mèo mẹ ngoài kia cứ động một tý là gào lên vì bị đau bụng kinh à?”

“Mèo mẹ mà cũng có ngày ấy hàng tháng ư?” Tiểu Du hỏi.

Emma đang định tập hợp một loạt từ ngữ để chửi lại nhưng bỗng cảm thấy lãng phí nước bọt, bèn dứt khóa đáp trả bằng một cái lườm vô cùng đầy đặn.

“Ngày mai mình còn phải tới tìm tổng biên tập.” Tô Văn dựa vào sô pha, đăm chiêu nói.

Ở đó có một quán bar tên là SOHO. Cứ thứ năm và thứ bảy hàng tuần lại có biểu diễn của những cô gái nóng bỏng người nước ngoài. Khang Khang là người dắt mối đầu tiên cho mấy chuyện tình yêu tình báo ướt át này, dĩ nhiên không thể không mời vài anh em tới tụ tập. Lục Xán và Khang Khang hồi nhỏ sống chung trong một Tứ hợp viện, lần đầu tiên tò mò xem phim người lớn cũng là do Khang Khang dạy, lần đầu tiên hôn con gái cũng là do Khang Khang ép, lần đầu tiên biết yêu cũng là do Khang Khang giật dây. Vốn tưởng hai người có thể uống rượu, hát ca, cưa gái cả đời này, ai ngờ tay công tử phóng túng này nửa đường bỗng trở thành cậu chủ giàu có, chưa tốt nghiệp cấp ba đã được bố mẹ đưa ra nước ngoài, khi trở về thì đã trở thành cổ đông góp vốn trong công ty của Lục Xán và A Hoan. Và thế là họ hợp lại thành chiếc kiềng ba chân, từ đây giang hồ bắt đầu nổi cơn sóng gió.

Người trong quán bar càng lúc càng đông, Lục Xán uống vài ngụm rượu rồi bắt đầu ngồi bên cạnh lướt web.

“Làm cái gì thế hả. Có gái thì không ngắm, lại ôm điện thoại tự kỷ à.” Khang Khang khoác vai Lục Xán, ấn nút khóa màn hình điện thoại của anh lại.

“Ngày mai ông chủ bắt mình nộp báo cáo, mình làm gì có thời gian viết, lại không muốn xù buổi hẹn của cậu, đành liều mạng, cầm điện thoại mà gõ thôi.” Lục Xán lại bật màn hình lên.

“Mình nói này, không cần chăm chỉ quá thế. Kể cả không nộp báo cáo thì việc cậu được lên làm Giám đốc cũng tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Ai mà biết được.” Lục Xán vừa dứt lời thì chợt giật mình vì tiếng hét hoảng hốt thất thanh của A Hoan. Cô gái trên sân khấu bắt đầu lắc mông, giả vờ làm những động tác gợi cảm. A Hoan bứt rứt, nửa muốn xem, nửa còn ngại, bèn dứt khoát giơ tay che chặt mắt, chỉ để hở một khe nhỏ xíu.

“Cậu kém cỏi quá thế!” Khang Khang gõ đầu A Hoan. A Hoan gào ầm lên: “Người ta xấu hổ mà!”

“Cậu nói thêm một câu ‘người ta’ nữa đi, có tin mình lột sạch quần áo của cậu rồi ném lên sân khấu không!” Khang Khang phẫn nộ véo má A Hoan.

Lục Xán mỉm cười lắc đầu, tiếp tục ngồi ôm di động viết báo cáo.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Tô Văn đã tới nhà xuất bản, niềm nở mang cho tổng biên tập loại cà phê Mỹ mà chị ta thích nhất.

“Để tôi cho thêm sữa ít béo cho chị.” Tô Văn đặt cà phê lên bàn tổng biên tập, mang theo một gương mặt tươi cười rất hình thức.

“Nói đi, cô muốn gì?” Tổng biên tập đẩy cà phê sang một bên, quyết không mắc bẫy cô.

“Tôi đến là muốn bàn bạc với chị chuyện cuốn sách tiếp theo.”

“Chẳng phải tôi đã nói là không ký tiếp nữa sao?”

“Tổng biên tập, chị xem, tôi đã viết được quá nửa rồi. Khi trước có rất nhiều nhà xuất bản có ý nhưng tôi đều từ chối. Bây giờ chị không ra sách cho tôi, thì tôi quả thực rất mất mặt. Chị bảo một cô gái nhiều tuổi không có công ăn việc làm như tôi, nếu không viết sách, quả thực chỉ còn nước uống hít gió Tây Bắc mà sống thôi.”

“Cô có muốn hít gió bão cũng chẳng liên quan đến tôi, đâu phải tôi không cho cô cơ hội. Cô nhìn lại mình xem. Cuốn đầu tiên có thể viết những lời cổ vũ đám sinh viên đại học đi tìm việc làm. Cuốn thứ hai vẫn là những lời cổ vũ những người đi tìm việc làm. Thôi được rồi, tôi nhịn. Giờ tới cuốn thứ ba rồi, cô lại viết văn súp gà về đề tài lập nghiệp. Kết quả, tôi in mười ngàn bản vẫn còn đang xếp đống trong kho kia kìa. Bây giờ đã là cuốn thứ tư rồi, cô lại nói với tôi, cô vẫn viết văn cổ vũ ý chí, người ta uống súp gà của cô đến muốn nôn rồi đó. Cuộc đời của cô ngoài giảng giải đạo lý ra có thể có chút thú vị nào khác được không? Sao cô còn nhặt nhèo hơn cả tôi vậy?”

“Tổng biên tập, cuộc đời của tôi... chính là như vậy.”

Tổng biên tập càng nghe càng giận dữ. Chị ta rút một tập tài liệu từ trong ngăn kéo ra, đập mạnh lên bàn: “Đây là đề tài hôm qua phía bộ phận Thanh niên đã thảo luận và đưa ra. Nếu cô muốn có đường thoát thì hãy chuyển hướng sang viết tiểu thuyết tình cảm đi, nếu không thì ra cửa rẽ trái, trước mặt có trạm thu nhận người vô gia cư, sống trong đó cũng thoải mái lắm”.

Tô Văn nhìn đề tài được lựa chọn: Cảm giác của tình yêu. Cô cảm thấy đầu óc bắt đầu thiếu khí.

“Không viết thì để lại lên bàn, tôi còn rất nhiều tác giả 9x đang đợi ra sách!”

“Viết ă!” Tô Văn gào lên.

“Rất tốt. Tôi cho cô thời gian một tháng, quá hạn tôi không đợi.”

Sếp của Lục Xán là một phụ nữ cứng rắn đã ngoài ba mươi, từ nhỏ lớn lên trong một gia đình đơn thân, sống cực kỳ độc lập, đối với mình đã tàn nhẫn, đối với người càng tuyệt tình, học đại học nhận được cơ hội trao đổi du học sinh với nước Anh, ở đó đã gặp được ông xã hiện tại của mình, sau khi sinh con, không chịu nổi cảm giác cô đơn khi phải làm một bà nội trợ toàn thời gian liền quay về nước lập nghiệp, tự mở một hướng đi riêng, lập công ty trải nghiệm hạnh phúc, trở thành doanh nhân thành đạt mới nổi được các tạp chí trong và ngoài nước tranh giành cơ hội phỏng vấn.

Ở công ty, sếp nổi tiếng là chanh chua tráo trở, không ai có thể tránh khỏi lưỡi dao sắc nhọn ẩn sau nụ cười ôn hòa dịu dàng của chị ta. Chị ta đặc biệt giỏi dùng hai chữ vàng ngọc “haha” – cách nói chuyện khiến đối phương tức chết không cần đèn mạng trên thế giới – để khiến bạn thương tích đầy mình. Khi Lục Xán giao nộp bản báo cáo anh đã thức cả đêm, dùng di động viết vội, sếp lập tức nở nụ cười kinh điển, sau đó đặt báo cáo sang bên cạnh, bắt đầu buồn chuyện với anh.

“Lục Xán, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“... Hai chín ạ.” Lục Xán nói.

“Đã kết hôn với bạn gái chưa?”

“Chưa... Chưa ạ.”

“Lúc nào gọi cô ấy tới ăn với tôi một bữa. Cậu xem, người ta cùng cậu trải nghiệm cuộc sống lâu như thế rồi mà vẫn chưa được làm vợ cậu, không nên, để tôi nói chuyện với cô ấy.” Chị ta xoay tròn chiếc bút bi trong tay.

“Em đã nói với chị rồi, cô nhóc ấy rất sợ người lạ.” Lục Xán nhú mào, cố gắng gượng cười.

“Ha ha...” Cây bút trong tay chị ta rơi xuống đất. Lục Xán không dám lên tiếng, chỉ âm thầm ấn Pause khung cảnh trước mắt trong lòng. Trong khe hẹp nơi thời gian đang ngưng đọng, anh đã tự động mặc đủ các loại đồ phòng vệ lên người, đội sẵn mũ bảo hiểm, sẵn sàng hy sinh vì nghĩa.

“Chuyện cậu lên làm Giám đốc, cứ tạm thời gác lại đã.”

“... Vì sao ạ?” Như có một quả bom vừa nổ ầm ngay bên cạnh Lục Xán.

“Tháng sau, có một đài truyền hình nổi tiếng muốn làm một chuyên đề đặc biệt về công ty của chúng ta, ghi chép tỉ mỉ cuộc sống của những người trải nghiệm hạnh phúc và bạn gái của họ, đưa đến cho khán giả mười phương án hạnh phúc nhất. Mọi người đề cử cậu và A Bỉnh nhưng A Bỉnh nói nên nhường cơ hội này cho cậu và tự nguyện rút lui. Cô bạn gái giúp cậu lập công lớn trong truyền thuyết nên được lộ mặt rồi. Công ty của chúng ta có thể truyền thông rộng rãi hay không nhờ cả vào hai người đó. Cố gắng mà thể hiện, nếu làm tốt chuyện này, vị trí Giám đốc sẽ là của cậu, nếu không thì... ha ha...”

Lục Xán trầm mặc, chiếc áo chống đạn vốn đã thủng lúc này chột rơi xuống, để lộ một cơ thể lỗ chỗ vết đạn bắn. Sau này, khi Lục Xán vô tình gặp mặt đồng nghiệp A Bỉnh, cậu ta nhìn anh bằng ánh mắt mờ mịt lung lay bất định, rồi thì thầm bên tai anh: “Cậu đang mưu tính chuyện gì, tôi đều biết cả”. Lục Xán lập tức nổi da gà, những lời nói dối mọi ngày cuối cùng đã có báo ứng, trong vòng một tháng, biết đi đâu để tìm một cô bạn gái ba đầu sáu tay, rồi làm mười phương án yêu đương thực tế đây?

Emma và Tiểu Du nói bao năm nay chuyện tình cảm của Tô Văn vẫn trống trải, nguyên nhân chủ yếu là vì cô tự chà đạp bản thân mình quá mức. Khi tất cả các cô gái đều đang nở rộ, kiều diễm như hoa, thì cô lại cam tâm tình nguyện làm một vật cổ đại. Mới ngoài hai mươi đã chỉ thích mặc kiểu quần áo của các mẹ, sản phẩm dưỡng da cũng là loại hàng sản xuất tại Quảng Châu, cả ngày chườm mặt mộc ra đường, ngay cả một hành động “thả thính” cơ bản cũng không biết, quả thật rất có lỗi với “núi đôi” kiều hãnh khiến người ta ngưỡng mộ trước ngực. Thế là, sau khi Tô Văn nhận được đề tài mới, Emma đã đặc biệt mời cho cô một stylist và thiết kế thời trang của nhà mình, thế phải cải tạo được con vịt xấu xí này, tìm cảm hứng sáng tác cho cô từ gốc rễ, ném thẳng cho cô một người đàn ông, để cô cảm nhận được mọi cung bậc của tình yêu, hưởng thụ những món quà của cuộc sống.

Cuối cùng, khi Tô Văn treo đầy những món hàng hiệu trên bảy mươi nghìn tệ lên người rồi xuất hiện ở SOHO, những người qua đường đều ngỡ có ngôi sao nào tới. Mấy cô gái mặc đồ rẻ tiền không còn hống hách nữa, chỉ biết giương mắt nhìn đại gia bao nuôi mình lần lượt rút di động ra, lén lút chụp Tô Văn. Tiểu Du đứng bên cạnh cũng chẳng nhàn nhả, cô ấy mặc một chiếc váy dài màu đỏ đậm, tay xách túi LV, chốc chốc lại che chắn cho Tô Văn đang lảng lơ làm dáng. Cuối cùng, cô ấy bị một câu nói của Emma đánh cho hiện nguyên hình, phải ử dột đi lùi lại sau lưng họ: “Một món đồ có đắt cỡ nào khi mặc lên người cậu cũng sẽ khiến người ta cảm thấy cậu nghèo đến rất mừng thôi”.

Khang Khang và A Hoan đã ở trong SOHO tia quét cả một buổi tối rồi, mục tiêu chính là tìm cho ra một thiếu nữ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển có khả năng phải lòng Lục Xán, giúp anh giải quyết nỗi lo về

sau. Nhưng Lục Xán thì hoàn toàn bình thản, anh có linh cảm rằng những cô gái ra vào nơi này, cho dù có đặt tất cả những thứ lãng mạn nhất thế giới trước mặt, cô ta cũng sẽ chỉ hỏi “Bao nhiêu tiền”.

Cho tới khi anh nhìn thấy Tô Văn.

“Cô kia không tồi.” Khang Khang hást cầm ra hiệu với Lục Xán. Lục Xán nhìn Tô Văn, rồi đăm chiêu gặt đầu.

“Người anh em à, cậu cứ tiến lên, cuối cùng nếu thành thì đôi bên đều vui vẻ, nếu không tán đổ được thì sau khi đài truyền hình ghi hình xong, anh sẽ dùng tiền đuổi cô ta đi...” Khang Khang nhìn thấy Emma bèn cất cao giọng, dựng cổ áo lên rồi nói tiếp như nhìn thấy con mồi: “Còn người bên cạnh kia thì giao cho mình”.

“VẬY còn mình?” A Hoan lí nhí lẩm bẩm.

“Tặng cậu cô kia.” Khang Khang chỉ tay vào Tiểu Du.

“Đã nhìn thấy ba người đàn ông ở hướng chín giờ trước mặt chưa. Cái người tay sờ cổ áo kia, vừa nhìn đã biết là một tay xấu xa đích thực, kiên quyết không thu nhận. Người để tóc mái ngồi bên cạnh có thể là một ‘cô em gái’. Theo mình thấy, chỉ có người ở giữa là bình thường.” Emma thì thầm phân tích cho Tô Văn nghe. Tô Văn liếc mắt nhìn Lục Xán. Tóc ngắn, mặt dài, chiếc áo phong đơn giản tôn lên những đường cơ bắp, trông rất đẹp, giống như những người mẫu nam đang nổi trên tạp chí, giống như cái mặc áo tiêu chuẩn.

“Bọn họ qua rồi kia.” Tiểu Du trốn phía sau Tô Văn và Emma.

“Đừng sợ, chỗ này tối, không ai có thể nhìn thấy cậu đâu.” Emma “an ủi” cô ấy.

Tối đó, sau màn trò chuyện đơn giản, Khang Khang hào phóng gọi hai chai Whisky, bắt đầu chơi trò “Nói thật hay mạo hiểm”. Người ta đồn rằng chỉ cần đôi nào hôn nhau trong trò chơi này thì chắc chắn sẽ nhận ra bản thân mình muốn hôn ai, mà sau này rất có thể sẽ trở thành một đoạn giai thoại. Khang Khang vận dụng đủ loại chiêu thức để gán ghép Tô Văn và Lục Xán, nhưng hai người họ chẳng bao giờ thua chung. Emma từ đầu tới cuối đều giữ nguyên vẻ lạnh lùng xa cách của mình, không một trò chơi nào có thể gây khó dễ cho cô ấy, thế mà cuối cùng báo ứng lại toàn đổ lên người mình. Nên cô ấy và Tiểu Du là những người hôn vui vẻ nhất. À, còn có A Hoan nữa.

Sau nụ hôn thứ tám cùng Khang Khang, Tiểu Du đã không còn nhớ nam thần của mình trông như thế nào nữa rồi. Bao hormone trong cơ thể cô bắt đầu tiết ra dữ dội, những phân đoạn ngọt ngào xảy ra cùng nam thần trong các bộ phim Hàn Quốc hay trong giấc mơ đều tự động hình thành. Tiểu Du chỉ muốn cả quãng đời còn lại được sinh cho Khang Khang vô số “khỉ con”.

Tối quá nửa đêm, Emma giật mình tỉnh dậy khỏi ghế, mới chợt nhận ra mình đã ngủ quên. Quay đầu lại nhìn thì A Hoan đang say khướt, ngồi một bên hát kinh kịch, Tiểu Du ôm dúi Khang Khang nằm ngủ, hai người họ ngủ rất ấm áp, còn Tô Văn và Lục Xán chẳng biết đã đi hướng nào rồi.

Đối diện SOHO còn có quán ăn đêm vẫn đang mở cửa. Tô Văn hài lòng ăn hết một bát móng giò, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Xán nhăn nhó, khổ sở cắn chân giò, kết quả còn chưa cắn được thịt nó đã rơi xuống bát, nước canh văng ra khắp người anh.

“Ăn móng giò là phải mút.” Tô Văn mỉm cười, chu môi dạy anh, “Này, nhắm vào chỗ này của móng nè”.

Lục Xán ra sức mút, kết quả tự anh bị sặc. Tô Văn cố nhịn cười, đưa khăn giấy cho anh, bỗng thấy Lục Xán ghé mặt qua, cọ cọ lên tờ giấy. Khi ngón tay cô chạm vào da anh, Tô Văn cảm thấy chắc chắn mình đã đỏ mặt rồi.

“Em làm nghề gì vậy?” Lục Xán hỏi.

“À, em hả, nghề nghiệp tự do.”

“Ôi, là cô chủ hả? Cái túi xách này của em anh từng nhìn thấy trên tạp chí, phía sau số tiền có tới bốn số 0 phải không?”

“Ha ha ha, toàn mượn của Emma thôi, em là một người làm việc viết lách.”

“Hiểu rồi, nghề ‘thủy quân’”, Lục Xán cười, “Hoặc là đánh giá mỹ phẩm, mấy cô gái đều thích nghề này mà”.

Tô Văn lấy một nụ cười to để che giấu sự ngượng ngập, “Anh cứ coi như em làm cộng tác viên ngoài cho tạp chí của Emma đi. Vậy còn anh, anh làm nghề gì?”.

“Anh hả, nghề chọc cho con gái vui.” Lục Xán xấu hổ cười.

Tô Văn cũng cười theo.

“Tối nay em có vui không?” Lục Xán hỏi.

Tô Văn gật đầu, gấp miếng móng giò còn lại trong bát lên và hỏi: “Thế nên, phải trả tiền cho anh hả?”.

Hai người lại tiếp tục cười, bầu không khí trước mặt có phần ấm áp, hòa thuận hơn. Bỗng nhiên, Emma gọi điện tới. Tô Văn vội có đi vệ sinh để trốn vào một căn phòng ngách bên cạnh nghe điện. Emma hỏi cô tình hình chiến đấu thế nào rồi, cô nói đang ngồi ở đối diện gặm móng giò, hoàn toàn cảm nhận được ánh mắt đối phương đã trợn lên tận trần nhà rồi, Emma phần nộ nói: “Chủ động đi! Chiều đầu tiên khi vừa mất chính là nghĩ cách cùng anh ta về nhà, thân mật ôm ấp gì đó, tuyệt đối không thể để anh ta ‘ăn điểm trực tiếp’. Đêm đầu tiên là thời kỳ dè dặt hoàng kim của con gái, cũng chính là thước đo xem người đàn ông đó có đáng tin cậy hay không. Tối đêm thứ hai thì cậu có thể đường hoàng để anh ta chiếm lời. Thịt ngon phải nấu chín rồi mới ăn, không thiết thòi gì cho cậu đâu!”. Tô Văn nghe xong cảm thấy hơi choáng váng, giống như bao nhiêu rượu ban nãy uống bây giờ ngấm vậy. Thế là cô nói với Emma mình thấy hơi say, Emma vội vàng bổ sung: “Rất tốt, chính là phải say, giả vờ say đến không biết gì, nói chưa chơi đủ, nói muốn đi cùng anh ta!”. Tô Văn càng váng vất đầu óc hơn.

Khi Tô Văn đang chống tay lên tường, lần mò đi ra ngoài thì nhìn thấy Lục Xán nằm rạp ra bàn. Sau khi gọi anh dậy, anh bỗng kêu đau đầu, rồi bắt đầu nói mơ. Tô Văn lập tức ngăn ra. Lục Xán âm ỉ nói chưa chơi đủ. Tô Văn nheo mắt lại, cũng giả vờ mê man, phối hợp hỏi anh: “Vậy chúng ta đi đâu đây?”. Người Lục Xán bắt đầu lảo đảo, anh nói: “Tới nhà anh đi, nhà anh nhiều rượu, tiếp tục uống!”. Tô Văn ngỡ ngàng nhìn anh chăm chú, rồi nuốt nước bọt đáp: “Được thôi!”.

Nhà của Lục Xán không lớn, chỉ là một căn hộ đơn giản, vách tường được sơn màu xanh nước biển, nội thất lại sử dụng màu trắng thuần khiết, giống như bước chân tới Hy Lạp vậy. Về tới nhà, Lục Xán lấy lý do đi vệ sinh để gọi điện cho Khang Khang. Ban nãy sử dụng cách Khang Khang bày ra để đưa Tô Văn về nhà, tiếp sau đây anh không biết nên làm thế nào, nghĩ bụng trong phim là lúc này hai người đã ôm riết lấy nhau rồi. Khang Khang nói: “Đã đến nước này, nếu đối phương trúng tiếng sét ái tình với cậu, không thể kiểm soát thì cậu cứ làm tới, chuẩn bị đầy đủ các biện pháp an toàn, tránh có em bé là được”. Lục Xán đang định hỏi vì sao giọng cậu ấy nghe run rẩy vậy thì bỗng nghe thấy tiếng thở mềm mại mà gọi cảm của Tiểu Du. Lục Xán bĩu môi: “Khang Khang, không phải chứ?”. Khang Khang hắng giọng nói: “Mình không vào địa ngục thì ai vào. Làm đàn ông ấy mà, phải rộng rãi rắc tình yêu xuống nhân gian, hahahaha...”, sau đó ngắt máy.

“Cảm giác lần đầu tiên cùng đàn ông về nhà giống như sắp đánh một trận chiến mà mình biết rõ nhất định sẽ thua.” Tô Văn ghi lại tâm trạng của mình vào di động.

“Em đang làm gì vậy?” Lục Xán cầm hai cây nến mùi huân hương ra, hỏi cô: “Em có thích mùi cỏ huân y không?”.

Tô Văn giấu di động sau lưng, gật đầu.

Họ nhìn ngọn nến được châm lên rồi ngồi ở đầu giường khoảng mười phút, cho tới khi chiếc đồng hồ báo thức trong bụng mỗi người đều vang lên, họ mới bắt đầu nồng nhiệt hôn đối phương. Lục Xán lấy tay đỡ cơ thể cô, Tô Văn run rẩy dựa sát vào anh, nín lấy cổ anh. Hơn hai mươi phút sau, Lục Xán bỗng lùi ra sau, hỏi cô: “Cảm thấy có lãng mạn không, có kích thích không?”.

Tô Văn sững người, rất nhiều từ ngữ cao cấp vụt qua trong đầu, nhưng cuối cùng cô lại buột miệng: “Cực kỳ lãng mạn! Cực kỳ kích thích!”.

Sau đó, hai người liền kết thúc, dựa lưng vào nhau, ngoan ngoãn nằm lên giường. Tô Văn rút di động ra ghi chép: “Cảm giác khi hôn kiểu Pháp giống như ăn một miếng bánh phô mai vừa mới ra lò vậy, bề mặt

lô nhô lồi lõm, hương vị lại ngọt ngào như bơ. Nhưng có người quy định bạn chỉ được ăn một miếng, thế là bạn tốp tếp vài miếng rồi nhả ra, lát sau lại ăn thêm lần nữa, cho tới khi tiêu hóa hết”.

Lục Xán ở bên kia cũng viết: “Đưa con gái về nhà, chăm nắn, chủ động hôn cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy lãng mạn”.

Họ hoàn toàn như đã bước vào một cuộc gặp gỡ có hàm lượng nghiên cứu khoa học cao nhất lịch sử.

Sét đánh tóe lửa, trúng ngay vào hai người họ, Tô Văn và Lục Xán cứ tự nhiên đến với nhau như thế. Toàn bộ những chiêu thức học được trong phim truyền hình, Lục Xán đều áp dụng vào Tô Văn, tỉ mỉ làm cho Tô Văn một bản đồ “Ẩm thực Xán gia”, ghi chép lại toàn bộ những nhà hàng năm sao được đánh giá tốt mà anh từng ăn trong thành phố này. Kết quả, Tô Văn lại không thích mấy món sơn hào hải vị đó, chỉ thích ăn cơm cánh gà nướng, hai anh biến thành một shipper chuyên nghiệp, vượt mọi ngã đường chạy tới cửa hàng nổi tiếng nhất đường vành đai 2 để mua một phần. Trong cuộc sống, Tô Văn là một trạch nữ rất nhát nhẽo, buổi tối viết văn, ban ngày hầu hết thời gian đều dành để ngủ bù. Lục Xán muốn bắt chước mấy năm chính trong các bộ phim suốt mướt, đứng dưới nhà đợi cô, tay cầm một bó hoa hồng xanh lãng mạn để khiến cô ngạc nhiên. Ai ngờ, đợi cả một ngày, hoa đã héo rồi mà Tô Văn vẫn còn ngủ. Khó khăn lắm mới ra ngoài hẹn hò được, đứng trước công ty bách hóa đông nghịt những người, anh mở cốp xe phía sau, một đám bóng bay màu hồng nhạt bay ra. Kết quả, một quả trong số đó nổ vào mặt Tô Văn, còn khiến bảo vệ lao tới. Anh giới thiệu cho cô những phần mềm tình yêu được đánh giá cao để trò chuyện riêng tư, thậm chí nghĩ con gái ai chẳng thích những người đàn ông xấu một tý, nên có lúc anh nghiêm túc như một học sinh giỏi, có lúc lại háo sắc đến dữ dội, tiếc là Tô Văn hoàn toàn không tề nhị trong chuyện tình cảm. Đến cả màn nắm tay nhau chạy giữa dòng xe tắc nghẽn mà A Hoan đã khẳng định vô cùng chắc chắn, chạy xong cả con phố, Tô Văn bèn nhìn anh vẻ khinh thường, vì đoạn đường sau còn tắc nữa, làm gì có chiếc taxi nào chịu đón khách.

Bao nhiêu chiêu trò lãng mạn mà Lục Xán từng tự hào đều hoàn toàn thất bại đối với Tô Văn. Nhưng Tô Văn lại cảm thấy Lục Xán từ trên xuống dưới toàn ưu điểm dễ thương. Thấy anh ngày ngày bận rộn vì mình, cô cảm giác giống như giây phút tháo mặt nạ xuống phát hiện nếp nhăn đã mờ đi, giống như khi ăn bao nhiêu cũng không béo nữa, lại giống như cơ quan cảm nhận màu sắc trong mắt đã đánh mất công dụng, bao người trên đường đều trở thành cái cây gỗ cao lớn, xám xịt, chỉ riêng mình anh là rực rỡ.

Thì ra tình yêu dễ dàng đạt được như vậy, lại còn tươi đẹp đến thế. Tô Văn cảm thấy hơn hai mươi năm nay mình đơn độc để được gặp Lục Xán là hoàn toàn xứng đáng.

Ngày Thất tịch, Tô Văn và Lục Xán cũng hẹn hò đi chơi và xem phim như những cặp đôi yêu nhau khác. Xem được một nửa bộ phim, Lục Xán bỗng thu lại bàn tay đang nắm. Tô Văn quay đầu, phát hiện anh đang gạt nước mắt. Trong bộ phim ấy, Bạch Bách Hà bị bệnh ung thư, Bành Vu Yến ôm cô ấy và khóc. Tô Văn thầm nghĩ, đúng là một người đàn ông dễ xúc động. Cuối cùng, để giúp anh bình ổn lại tâm trạng, Tô Văn đề nghị đi chơi trò Thoát khỏi mật thất. Thật hiếm có dịp cô không nói muốn về nhà ngủ, Lục Xán vui vẻ đồng ý. Về sau anh mới biết, chủ đề mật thất mà Tô Văn chọn là một kiểu nhà ma Nhật Bản, có tên “Đêm trộm hồn”.

Tô Văn – người đã chắc nịch rằng sẽ che cho anh, sau khi bước vào căn phòng đầu tiên liền bị quả bóng da rơi từ trên trần nhà xuống đập trúng đầu, bắt đầu mở chế độ gào thét, co rụt lại sau lưng Lục Xán, quan sát anh bình tĩnh giải đáp bí mật.

Sau đó, hai người bị nhốt trong cửa ải thứ ba. Giữa căn phòng âm u chỉ có một ngọn đèn còn sáng. Lục Xán không sao tìm được manh mối, bắt đầu gõ vào vách tường.

Tô Văn áp sát anh, đổi đề tài để làm dịu bớt tâm trạng: “Sao bạn nãy anh lại khóc?”.

“Bạch Bách Hà khóc xấu quá, anh hời.”

“Phì, thật muốn tố cáo anh cho đám fan nào tàn của cô ấy.”

“Suyt...” Lục Xán đặt ngón tay lên miệng. Tô Văn thấy vậy lập tức nhào vào lòng anh, không dám nói nữa. Quả thật trên tường có một khoảng trống. Lục Xán dùng sức đẩy một cái, cả bức tường cùng với cùng với hai bên vách đều di chuyển về phía trước, phía sau hở ra căn phòng cuối cùng.

“Vì anh cảm thấy rất đáng tiếc, hai con người vốn dĩ có thể ở bên nhau, cuối cùng lại chia ly, đây là chuyện tiếc nuối nhất trên đời.” Trước khi bước vào, Lục Xán đã nói với Tô Văn như vậy.

Căn phòng cuối cùng có đặt mấy ma-nơ-canh không đầu mặc kimono. Sau khi họ mở khóa chiếc hộp ở dưới đất, đám ma-nơ-canh đó bỗng chuyển động, trần nhà chậm chậm dè xuống đầu họ. Tô Văn sợ hãi đến nỗi nhảy tót lên người Lục Xán. Cô nhìn thấy trên bức tranh trong chiếc hộp có vẽ hình một bé gái quỳ trước một người mẫu mặc kimono, tay phải người đó giơ lên, tay trái xoa đầu bé gái. Thế là Lục Xán lập tức giơ cánh tay ma-nơ-canh lên, bản thân mình thì quỳ xuống đất, vừa đủ tầm chạm đầu vào cánh tay trái của ma-nơ-canh, để nó xoa đầu mình từng cái, từng cái.

Kết quả, dĩ nhiên không có phản ứng gì. Trần nhà càng lúc càng thấp xuống. Trong tình thế cấp bách, Lục Xán phát hiện thứ tự mặt trước và mặt sau nếp áo của ma-nơ-canh so với người mẫu trên tranh bị ngược, nên anh từ tốn chỉnh lại, thế là cánh cửa mặt thất bật mở.

Tô Văn đầu tóc bù xù được Lục Xán dắt ra ngoài, cô nói cô không bao giờ chơi trò này nữa. Lúc đi ăn đêm, Lục Xán hỏi cô: “Đi nhà ma có lãng mạn không?”. Tô Văn suýt nữa sặc nước, đang định nói chẳng lãng mạn chút nào, nhưng nghĩ lại cảm giác được nép mình sau lưng Lục Xán, cô lại đổi giọng: “Một sự lãng mạn rất khác biệt”. Lục Xán hài lòng mỉm cười, ghi vào di động: “Một cô gái thích bạn, thật ra chẳng phải vì hai bạn đã đi đâu, làm gì mà khi ở bên nhau, bạn có cho cô ấy cảm nhận bạn quan tâm đến cô ấy hay không”.

“Anh đang viết gì vậy?” Tô Văn hỏi.

“À, viết một chút cảm xúc.”

“Cảm xúc gì?”

“Ghi chép lại ngày Tô tiểu thư quỳ xuống trước ma-nơ-canh, để nhân viên phụ trách mặt thất ngồi phòng bên cạnh cười sằng sặc.”

Tô Văn phá lên cười, cảm thấy người đàn ông trước mặt mình quả thật quá đáng yêu.

Tối đó, Tô Văn ngồi trước máy tính, cầm bút viết truyện. Nữ chính là một nhân viên văn phòng tính tình vô tư, vô tình quen biết nam chính trong một trò chơi Nói thật hay mạo hiểm tại một quán bar. Cô viết, sau khi cùng nam chính yêu đương, cô gái giống như chú chó nhỏ tìm thấy chủ, cười ngốc nghếch.

Đúng vậy, tình yêu làm gì còn cảm giác nào khác. Bao nhiêu tưởng tượng còn chưa thành hình của cô cuối cùng chỉ đọng lại thành một chuyện.

Nhìn Lục Xán và cười ngốc nghếch.

Vào sinh nhật lần thứ ba mươi của Khang Khang, cậu ta mời các anh em tốt đi Hồng Kông du lịch, còn có thịnh tình mời Emma và Tô Văn. Mục đích chủ yếu của cậu ta dĩ nhiên là cứu Emma. Nhưng sau khi tới sân bay, Tiểu Du tay trái ôm một con khỉ Cici, tay trái kéo theo một chiếc va ly màu vàng đất nhảy tới bên cạnh cậu ta, ríu rít nói không nỡ tiêu tiền của Khang Khang, nên đã tự bỏ tiền để đi. Mặc dù Khang Khang chỉ muốn đưa phiên bản nữ của Bao Thanh Thiên này xử quyết ngay tại chỗ, ngay lập tức nhưng vì phải giữ hình tượng “Người đàn ông tốt Trung Quốc” trước mặt Emma nên cậu ta vẫn cố gắng nở một nụ cười tám cái răng đầy chuyên nghiệp ra trước mặt Tiểu Du.

Lục Xán từ lâu đã làm xong cảm nang dài bốn trang, chuẩn bị đưa Tô Văn đi đón một kỳ nghỉ khó quên, lần này ai cũng có đôi có cặp, chỉ còn lại A Hoan và Emma. A Hoan ngoại trừ việc muốn được đi du lịch chùa thì mục đích quan trọng nhất chính là muốn đi xem liveshow của Trương Trí Lâm tại Hồng Quán. Cậu ấy nói với Emma, trước đây cậu ấy chỉ thích thôi, nhưng sau khi thần tượng đóng bộ phim Bao la vùng trời thì từ thích đã chuyển thành yêu, kiểu tình yêu vừa ngưỡng mộ lại ghen tỵ. Emma nói: “Thôi đi, kiểu tình yêu muốn sở hữu thì có”.

Buổi tối diễn ra liveshow của Trương Trí Lâm, A Hoan tới nơi từ sớm. Sau khi liveshow bắt đầu, thấy vị trí bên cạnh chưa có ai ngồi, cậu ấy dứt khoát ngồi phịch xuống giữa, ngồi xem với tư thế dạng chân chữ “Đại”. Kết thúc bài hát đầu tiên, có người vỗ vai cậu ấy, nói dịch mõng ra một chút. Cậu ấy quay đầu, Emma bày ra một gương mặt như bị chồng bắt gian tại giường vậy.

“Rảnh quá nên tôi mới đi xem thôi!” Emma đỏ mặt giải thích. Kết quả tối đó, bài hát nào cô ấy cũng vừa hát vừa khóc theo Trương Trí Lâm, khi tới bài Năm tháng như bài ca thì thẳng thừng hiện nguyên hình, nói: “Anh biết không, tôi có nhiều người bạn là nghệ sỹ như thế, nhưng ở trước mặt anh ấy, tôi vĩnh viễn mang theo một trái tim thiếu nữ đầy màu hồng”.

Thế là hai người họ vẫy lightstick, cùng thần tượng cất cao giọng hát.

Về sau, Emma khát nước, A Hoan ngồi bên ngoài tự nguyện xung phong đi mua. Kết quả, tên mù đường này sau khi đi ra ngoài thì không tìm được đường về nữa, một mình ngồi xồm trước cửa nghe hết cả liveshow. Sau khi liveshow kết thúc, phát hiện di động sập nguồn, cậu ấy nhìn đảo đảo không tìm thấy Emma đâu, bèn cầm theo cốc nước đã mua cho cô đi ra ngoài.

A Hoan định bắt xe ở ngã tư bên ngoài Hồng Quán, bỗng nghe thấy Emma gọi với phía sau: “Anh là tên ngốc hử, tôi gọi cho anh mười mấy cuộc, đi một mình cũng không nói với tôi một tiếng. Chẳng đáng tin cậy chút nào, thật không dám tin tôi và anh cùng một giống loài!”. A Hoan bị cô mắng rất ầm ỹ, bèn đáp: “Tôi tưởng cô đi rồi, tôi nghĩ cô cũng không muốn đi cùng tôi về”. Emma nhún mày, “Anh có phải virus đâu, vì sao tôi không muốn đi cùng anh?”. A Hoan nói: “Tôi thích con gái, ban nãy cô kích động nắm tay tôi, tôi sẽ xấu hổ đó”. Emma bỗng trở nên gượng gạo, cô ấy nói: “Anh lấy ví dụ khác được không?”. Sau đó cô chặn một chiếc taxi lại, ngồi lên ghế sau, thấy A Hoan đứng đực ra bên ngoài, lại hét: “Vào đi chứ! Đồ ngốc!”. A Hoan lập tức rón ra rón rén ngồi bên cạnh cô. Cả quãng đường, hai người không nói chuyện gì, cho tới khi A Hoan đưa nước khoáng cho cô, Emma nhìn thấy vỏ chai nước đã bị bóp méo mới ngước mắt lên nói với cậu ấy: “Cảm ơn nhé”.

Cũng chính vào buổi tối hôm ấy, Khang Khang ném con khỉ Cici mà Tiểu Du tặng mình ra khỏi cửa sổ khách sạn rồi gào lên với cô ấy: “Em bé to xác à, tình một đêm thôi mà, đôi bên tình nguyện, ngày hôm sau đường ai nấy đi. Cô không cần tới chỗ tôi tìm sữa đâu, cô thật sự tưởng rằng tôi sẽ yêu cô chắc?”.

Tiểu Du òa khóc lao ra khỏi phòng của Khang Khang. Lúc này nam thần gọi tới, hỏi cô ấy dạo gần đây sao không đi làm, cô ấy gạt nước mắt, quay đầu nhìn hành lang tăm tối, sau đó nói với nam thần: “Xin lỗi, tôi muốn nghỉ việc”.

Tắm rửa xong bước ra, Khang Khang nghe thấy có tiếng chuông cửa. Cậu ta nhìn qua mắt mèo, không có ai, tưởng là trò đùa ác ý, quay vào lại bỗng cảm thấy không ổn. Khi mở cửa, cậu ta nhìn thấy con khỉ Cici bị mình ném đi giờ được đặt dưới đất.

Ngày hôm sau, Tô Văn và Lục Xán thoát khỏi tập đoàn mua sắm, đi riêng tận hưởng thế giới hai người ở công viên Disneyland. Vừa vào, tuổi tâm lý của họ đã bắt ngờ giảm xuống hai mươi, lúc thì chụp ảnh với mô hình, lúc lại hưng phấn gào thét khi tham gia các trò chơi mạo hiểm. Sau khi ngồi Space Mountain tới lần thứ ba, Tô Văn khản giọng nói mình thật hạnh phúc.

Vì thích nhân vật Sullivan của Lò đào tạo quái vật nên nửa sau chuyến đi, Tô Văn hầu như đều dành để mua các lưu niệm trong các cửa hàng. Tô Văn chọn lựa rất vui vẻ. Khi không biết phải lựa chọn dây chìa khóa nào, cô quay đầu lại tìm kiếm sự giúp đỡ của Lục Xán nhưng anh đã biến mất.

Năm phút trước, Lục Xán nhìn thấy một cô gái tóc dài mặc váy đen đứng trước cửa hàng lưu niệm, bèn bỏ lại Tô Văn để tìm người đó. Kết quả lại bị mất dấu vì đám đông đang diễu hành bằng xe hoa lúc năm giờ chiều. Khi đám đông giải tán hết thì cô gái tóc dài cũng biến mất, thứ tình cảm đã bị anh phong kín trong lòng bao lâu như muốn rục rịch chui ra. Anh căng thẳng nhìn ngó xung quanh, cuối cùng một lần nữa bắt gặp hình ảnh ấy gần một người bán bóng bay trên quảng trường.

Cô ta đang bế một đứa bé khoảng hai tuổi, đứng cạnh một người đàn ông trung niên nho nhã. Lục Xán chạy qua, vỗ vai người phụ nữ đó, gọi một tiếng “Hàn Tâm”. Cô gái quay đầu, Lục Xán mới phát hiện mình nhận nhầm người. Nhưng từ ánh mắt, dáng người tới thần thái của người này quả thực đều rất giống người mà anh từng quen khi trước, anh bất chợt cứ nhìn cô ta chăm chăm như thế mãi. Người đàn ông đứng bên cạnh có vẻ như là chồng thấy vậy bèn giữ vợ, cảnh giác gạt Lục Xán sang một bên, ánh mắt như lúc nào cũng có thể khai chiến vậy. Lúc này Tô Văn đứng ở đường đối diện cũng đã chứng kiến tất cả.

Khang Khang từng hỏi Lục Xán: Cậu đã từ bỏ chưa? Từ lúc Hàn Tâm bị ung thư qua đời, cậu đã bước ra khỏi được bóng ma tâm lý của mình chưa?

Năm năm trước, vào cái đêm Lục Xán định cầu hôn, cô gái tên Hàn Tâm – thanh mai trúc mã của anh – đã bất ngờ ngã vật xuống, ngủ một giấc là ngủ cả đời, một mình ra đi vào lúc Lục Xán cần người ở bên nhất. Sau khi trải qua quãng thời gian trầm cảm, Lục Xán bỗng nhiên hiểu ra. Anh nói: “Con người ta tới cuối cùng chung quy vẫn chỉ có một mình, không có ai có nghĩa vụ ở bên bạn, chịu trách nhiệm với bạn”. Thế nên bất luận từng có bao nhiêu người đi qua đi lại bên cạnh anh, anh cũng chưa từng dừng lại hay lưu luyến, mới đó mà đã năm năm.

Khang Khang hỏi: “Người anh em, cậu có nghiêm túc với Tô Văn không?”.

Anh nói: “Mình cũng không biết”.

“Mình chỉ cảm thấy cô ấy thật sự thích cậu. Chuyện của Hàn Tâm đã trôi qua lâu như vậy rồi, buông xuống được thì buông đi, cứ ôm nó mãi, mình nhìn cũng xót.”

Sau khi trở về từ Hồng Kông, Tô Văn đã biến mất, ngoại trừ việc cô vẫn không ngừng nhận tin từ chối những lời mời ăn cơm của Lục Xán ra thì không có một tin tức gì. Lục Xán trở về với cuộc sống công sở, sáng chín giờ đến, tối năm giờ về, nhìn cuốn sổ đã được ghi đầy những chữ, tự hỏi bản thân vô số lần: Mày có thích Tô Văn không? Ngay từ ban đầu đã coi đối phương như một quân cờ, để cô ấy thích mình, giúp mình có thể ăn nói với công ty, cuối cùng chia tay vui vẻ. Nếu là anh của trước đây, chắc chắn không thể làm được, nhưng bây giờ đã âm thầm cùng Khang Khang ngồi lên thuyền giặc, anh cũng trở nên vô trách nhiệm thế này rồi.

Nếu chỉ đơn thuần là thu thập mười cảm nhận lãng mạn thì sao có thể kéo dài tới bây giờ? Có một cảm giác buồn bã như vừa mất đi thứ gì, chẳng phải vì sắp đối mặt với tình cảnh khốn cùng khi không có bạn gái tham gia chương trình, mà là vì đã vì đối phương làm bao nhiêu chuyện trước kia chưa từng làm như vậy, bỗng nhiên ngừng lại, chợt thấy hoang mang.

“Tôi không giận, không có nghĩa là tôi dễ tính, tôi chỉ đang chờ đợi thời cơ thích hợp để một đao chém chết cậu.” Cuộc điện thoại đòi mạng của sếp vang lên, tư duy của Lục Xán lao vọt về từ ngàn dặm xa xôi. Anh nhìn đồng hồ, chẳng biết đã tới giờ tan làm từ lúc nào.

Trong phòng làm việc, sếp ném phản hồi của khách hàng lên bàn, nói thản nhiên nhẹ nhàng: “Nếu trong tháng này không giải quyết xong được chương trình truyền hình thì nhường lại vị trí Giám đốc cho A Bình đi. Thành tích của cậu ta tuy kém hơn cậu nhưng được khách hàng đánh giá rất cao. Cô có biết vì sao khách hàng đánh giá cho cậu càng ngày càng tệ không? Vì họ nói những lãng mạn cậu tạo ra càng lúc càng khó thực hiện. Cuộc sống hằng ngày giữa cậu và cô bạn gái nhỏ đó luôn khủng khiếp đáng sợ như vậy sao? Cậu rất nỗ lực, nhưng nỗ lực tới chín phần thì sao chứ? Người khác sẽ chỉ luôn nhìn vào điểm cậu không làm được. Có lúc, lựa chọn quan trọng hơn cả nỗ lực đấy”.

Lục Xán ủ rũ bước ra, ngay trước máy tính một lúc. Khi các đồng nghiệp đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc ra về thì có một điện hoa được gửi đến công ty, người nhận là Lục Xán.

Một bó cúc họa mi rất to, không đề tên. Các đồng nghiệp mồm năm miệng mười trêu anh rằng cô bạn gái cũng có sở thích đặc biệt thật. Nhưng bó hoa cúc này chỉ là một phần nhỏ. Ngày thứ hai nhận hoa cúc, Lục Xán bắt đầu nhận đủ loại cơm hộp, từ cơm Tứ Xuyên, cơm thịt hun khói cho đến sushi, bánh mì nướng. Mặc dù những món này có sự cách biệt lớn với những phần cơm được làm trong nhà hàng, nhưng mỗi món ăn đều mang theo một cảm giác thân thuộc đến diệu kỳ. Lần khoa trương nhất là vào một buổi tối tặng ca nào đó, anh nhận được một gói hàng to đùng, bên trên viết “Hộp cấp cứu ban đêm của Michelle”, bên dưới dòng chữ còn vẽ hình một chữ Thập to oành, đỏ chói. Anh mở hộp ra, chỉ muốn quỳ rạp ngay tại chỗ. Thì ra đó là một đồ vật, bên trong đặt đủ các loại bánh kẹo mà anh thích ăn.

Ăn tới ô mai, anh liền bật khóc.

Anh nhớ lại: Cúc họa mi là khi anh và Hàn Tâm đi công viên đạp vịt đã nhìn thấy loài hoa này trôi trên mặt nước. Lục Xán vớt hết lên và nói: Anh thích loài hoa này nhất; Chỗ cơm hộp đó là những món ăn nổi tiếng của những cửa hàng anh và Hàn Tâm thích tới nhất; Trong số bánh kẹo kia, Ferraro là thương hiệu khi xưa Hàn Tâm chê đắt, mỗi lần chỉ ăn một nửa, để dành nửa còn lại cho anh; Ô mai là thứ cứ khi phiên muộn, Lục Xán lại lười ra nhắm nháp.

Anh những tưởng Hàn Tâm đã quay về, thế là ngày hôm sau bèn cố tìm kiếm người gửi đồ qua chỗ chuyển phát nhanh như phát rồ. Cuối cùng khi tới trước tòa chung cư của Tô Văn, anh nhìn thấy cô xách mấy túi rau đi về nhà, cái dáng gầy gò như một cái bóng bị mặt trời hắt xuống, tới chỗ khuất là tan ra.

Về sau anh mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Khi anh và Tô Văn đứng trước cửa hàng hoa mua rất nhiều loại cây mọng nước, chính anh đã đứng ngắm người rất lâu trước khóm cúc họa mi; Những suất cơm hộp đó được mua từ chính tấm bản đồ “Ẩm thực Xán gia” mà anh tặng cho Tô Văn; Ferraro là loại chocolate anh tự cầm lên xem rồi lại đặt xuống khi hai người đi siêu thị. Mọi khoảnh khắc thì anh thất thần thì ra Tô Văn đều quan sát thấy, những tưởng đó là những thứ anh thích.

Làm một người trải nghiệm hạnh phúc, kết quả lại được đối phương tạo ra những lãng mạn cho mình. Từ xưa khi bắt đầu theo nghề này, anh như một kẻ lão luyện tình trường, giúp khách hàng tạo những tình huống lãng mạn, thật ra cũng chỉ là để bù đắp nỗi áy náy dành cho Hàn Tâm. Sau khi ở bên Tô Văn, anh đã tự hiện nguyên hình. Thật ra, anh vốn không hiểu làm cách nào để khiến người mình yêu thật sự hạnh phúc. Anh mới chính là kẻ ngả lòng trong tình cảm, vốn không còn cách nào khác.

Hôm đó, Lục Xán tới thẳng nhà Tô Văn, thấy cô cầm dao mặt ngạc nhiên, trong nhà thì hỗn loạn như vừa bị ăn trộm, đầy mùi dầu mỡ. Lục Xán ôm cô vào lòng, hỏi: “Em biến mất cả tuần trời là trốn trong nhà nấu nướng à?”. Cô nói: “Nếu không thì sao, bắt một người chỉ biết ăn xuống bếp là khó lắm đấy. Dù sao thì từ lúc ở Hồng Kông về, em đã nghĩ, dù quá khứ của anh có thế nào, chí ít thì giờ phút này đây, anh là Lục Xán của em. Trước kia khi ở bên anh, em toàn nhận về, bây giờ, em chỉ muốn hết lòng cho đi”. Lục Xán ôm lấy cô, trong lòng đọng đầy tự trách. Có lẽ giây phút ấy chỉ có cái ôm này mới có thể hóa giải mọi gượng gạo và lưu luyến những điều đã qua.

Tối đó Lục Xán không đi, họ nằm trên giường, bật một bản nhạc dịu êm. Mùi cỏ huân y nồng nàn, giống như họ sắp tiến hành một nghi thức nào đó vậy. Tô Văn cảm thấy cả người phát sốt, chưa từng căng thẳng như vậy. Nghe Emma nói lần đầu bao giờ cũng rất đau đớn, một người cả tim cũng sợ như cô lỗ trong quá trình ấy làm Lục Xán mất hứng thì phải làm sao. Ngoài bộ ngực còn có thể giúp mình kiêu hãnh đôi chút, cô hoàn toàn không chút tự tin đối với vóc dáng của bản thân. Trong ấn tượng, cô đã từng loáng thoáng được nhìn thấy vóc dáng của Lục Xán, vòm ngực rắn chắc, sáu múi tiêu chuẩn. Nếu bây giờ để anh nhìn thấy đồng mỡ bụng của cô, liệu anh có cảm giác mình đang hạnh phúc bên một cái bánh bao không? Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ, mình đã sắp chính thức sở hữu người đàn ông này rồi, thế là bỗng dưng lại nảy sinh cảm giác kỳ vọng biến thái. Cô nghe thấy bụng mình kêu òng ọc, thèm thuồng như thể hàng chục năm rồi chưa được ăn thịt, giờ nhìn thấy một con dê nướng đang treo mình trên bếp thì chảy cả nước miếng vậy.

Con tim của Tô Văn như sắp bật ra ngoài. Lúc này, Lục Xán bắt đầu... ngáy. Bao suy nghĩ xấu xa chỉ muốn cắt đứt ngay lập tức.

Trong lúc ấy, tại biệt thự nhà Khang Khang, Tiểu Du vừa bước từ trên máy chạy bộ xuống, người đầm đìa mồ hôi đã dán sát vào Khang Khang. Đây đã là ngày thứ ba cô ấy vào biệt thự này sống rồi. Mặc cho Khang Khang hết lời giải thích rằng cậu ta chỉ động lòng trắc ẩn, thu nhận một con thú cưng bị bỏ rơi mà thôi, à không, phải nói là dã thú lang bạt mới đúng, nhưng Tiểu Du vẫn chìm đắm trong thế giới đầy màu hồng của mình, cam tâm tình nguyện bám riết bên chủ nhân cả đời. Cô ấy dùng sữa tắm tự bôi người mình thành một chiếc bánh gato đen sì sì đang phát sáng, sau đó mặc bộ đồ ngủ màu hoa hồng, nằm lên giường như một pho tượng bị cháy xém. Lúc Khang Khang tắm rửa xong đi ra ngoài, suýt nữa thì chết ngất vì cảnh tượng ấy. Cậu ta ngồi ở đầu giường, nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại: “Tôi không thích cô, chỉ chịu trách nhiệm chăm sóc cô như một người đàn ông đáng tin cậy mà thôi”. Tiểu Du rướn người lên, để lộ ngắn “Michelin” trên cổ, khêu gợi nói: “Vậy thì em sẽ chịu trách nhiệm nằm yên mang thai”.

“Cô biến đi...” Khang Khang còn chưa nói dứt lời, Tiểu Du đã vòng tay qua cổ anh, ấn anh lên giường, sau đó cả căn phòng chỉ còn vọng ra tiếng cười và tiếng kêu lanh lảnh như tiếng chuông bạc của Khang Khang.

Lục Xán không còn ngày ngày nghĩ đủ mọi chiêu thức để tạo ra bầu không khí lãng mạn nữa mà ở bên Tô Văn một cách tự nhiên. Lúc không đi làm thì anh ở nhà xem phim cùng cô, cũng không phí sức nghiên cứu bản đồ ẩm thực gì nữa, mà học lén cách làm món cơm cánh gà nướng, làm cho cô ăn. Tô Văn đọc sách, Lục Xán chơi game, cho dù chẳng ai nói gì cũng không cảm thấy gượng gạo. Đã lâu rồi Lục Xán không còn ghi chép gì vào sổ tay nữa, lần cuối cùng anh chỉ viết một câu thế này: “Sự lãng mạn tuyệt vời nhất chính

là bình yên ở bên nhau. Bạn luôn biết người ấy ở đâu, rất thực tế, mọi thời gian đều có thể sắp xếp, giống như quên hẳn việc chúng ta còn đang yêu vậy”.

Sau khi hoàn toàn thuộc về anh, Tô Văn lại cố ý né tránh anh, ở nhà khẩn trương viết truyện trong vòng một ngày, cuốn tiểu thuyết mới đã sắp tới hồi kết. Cô viết rằng: Nữ chính lần đầu thân mật với nam chính, có cảm giác giống như ăn một miếng dưa hấu to dùng lại không có hạt, giống như giữa ngày hè oi ả bỗng có một đám mây mang mưa rào tới, giống như người sợ độ cao phải đứng trên một chiếc cầu gỗ đung đưa, phần khích đẩy mà lại sợ hãi, rất muốn co cẳng chạy.

Sau bữa tối, hai người họ nằm ườn trên sofa xem phim. Tô Văn nép trong lòng Lục Xán, chẳng biết đã thiếp đi từ lúc nào. Khi tỉnh dậy, cô phát hiện anh đang yên lặng nhìn mình. Tô Văn nhắm mắt, áp mặt lên ngực anh, bỗng dưng xấu hổ.

“Vài ngày nữa thôi là tròn một tháng chúng ta yêu nhau đấy.” Giọng Lục Xán rất dịu dàng, giống như đang thủ thỉ một bí mật vậy.

“Đúng thế, nhanh thật.” Tô Văn đắm chiêu gạt đầu.

“Có thể đồng ý với anh một chuyện không?”

“Dạ?”

“Ngày mai tới gặp sếp của anh một lát.”

“Á? Vì sao vậy?”

“Chị ta cũng giống anh, mong đợi sự xuất hiện của em lâu lắm rồi. Anh buộc phải để cho chị ta thấy, bạn gái của anh xuất sắc nhường nào.” Lục Xán mỉm cười, con ngươi sáng lên lấp lánh giữa phòng khách tối om.

“Xán, em muốn nói với anh một chuyện, về nghề nghiệp của em, thật ra em không phải cộng tác viên biên tập cho Emma, em...” Tô Văn đang định giải bày thì bị cuộc điện thoại của chính Emma cắt đứt.

Trong điện thoại, giọng Emma rất trầm thấp. Cô ấy nói: “Mình bị tai nạn, bây giờ không đi lại được. Cậu không cần hốt hoảng, cũng đừng khóc. Chị gái đây phúc lớn mạng lớn, giờ đã ổn thỏa hết rồi. Chỉ có điều mình thêm một bát canh sườn, tối nay cậu cứ ngủ ngon đi, mai tới bệnh viện với mình nhé”.

Cũng chính cuộc điện thoại ấy đã làm dấy lên trận bão bùng giữa một cuộc sống tưởng chừng yên ả của Tô Văn và Lục Xán.

Sáng ngày hôm sau, khi Lục Xán tỉnh giấc thì Tô Văn đã đi rồi.

Tô Văn xách theo món canh sườn được mua từ cửa hàng Emma thích ăn nhất, gõ cửa phòng bệnh, nhìn thấy chân phải của Emma đang bị treo lơ lửng, cô ấy thì nằm trên giường bấu víu như một thiếu nữ, A Hoan ở bên đút canh cho cô ấy. Thấy Tô Văn bước vào, A Hoan giật mình đánh đổ cả thìa canh lên người Emma. Cô ấy kêu toáng lên: “Ngốc à, bỗng chết tôi rồi, cậu định mưu sát tôi hả!”.

“Hình như bát canh của mình thừa mất rồi.” Tô Văn đặt canh lên bàn, quan sát bọn họ, thăm nghĩ mới sáng sớm đã mang canh tới, hai người này trở thành “chị em tốt” từ khi nào vậy.

“Tiểu Du và Khang Khang đi Hạ Môn chơi rồi, bảo cậu ta tới chăm mình, tình chị em sâu đậm.” Emma bá vai A Hoan, giải thích.

Sau khi gặp Tô Văn, cái bệnh xù lông nhím của Emma lại phát tác. Cô ấy chửi mắng rùng rã cả tiếng đồng hồ, hết lòng hết dạ kể lại mình đã lái xe rồi đâm vào một con mèo hoang, kết quả là đánh tay lái đâm thẳng vào một gốc cây. Lúc mắng tới đoạn cao trào, cô ấy còn quên tay vỗ đùi phải của mình, rồi lại kêu la oai oái. Không ngờ phản ứng của A Hoan rất thần tốc, cậu ấy đứng dậy an ủi Emma, còn rót cho cô ấy một cốc nước trắng, khiến một Emma cảm xúc đang lên tới đỉnh lập tức phần nộ: “Bị bệnh uống nước trắng, đau bụng kinh uống nước trắng, giờ tôi bị gãy chân cậu cũng bắt tôi uống nước trắng. Nước trắng mà giải được bách độc như thế thì người ta uống quách cho rồi, có biết không!”.

“Người ta thấy cô nói lâu như vậy, sợ cậu khát đó.”

“Uốn lưng đi rồi hăng nói.” Emma quắc mắt với cậu ấy.

Tô Văn nghe thấy họ mỗi người một cậu, nào là bị ốm, đau bụng kinh... bao nhiêu từ ngữ quan trọng được đổ vào đầu, cô cần thời gian và không gian để tiêu hóa sự thật khó tin này. Hai người họ càng nói càng hăng, chuyển hẳn thành cãi lộn. Tô Văn nhân cơ hội ấy chuồn đi, Emma quát lên với A Hoàn: “Cậu còn không đi làm đi, tưởng công ty đó cho cậu mở à?”.

A Hoàn giận dữ quát lại: “Cô có tin tôi cũng sẽ giống anh Xán, tìm một cô bạn gái để lên ti vi, rồi được làm sếp trong giây lát, tới lúc đó tôi sẽ trực ở đây cả ngày với cô”.

“Cậu trù ẻo tôi tàn phế cả đời phải không!” Chết giọng Bắc Kinh của Emma đã xuất hiện.

“A Hoàn, cậu vừa nói gì cơ?” Tô Văn hỏi.

Lục Xán tự làm bữa sáng cho mình, còn chưa ăn được miếng nào, cuộc điện thoại đoạt mạng của sếp lại inh ỏi, bắt anh lập tức sửa một bản phương án ngay bây giờ. Anh vui vẻ đồng ý, tiện thể hẹn sếp chiều nay sẽ đưa bạn gái tới.

Lục Xán mở Macbook của Tô Văn ra, vì bình thường không quen dùng hệ điều hành IOS nên khi bật PowerPoint, anh không cẩn thận mở luôn cả những file chưa lưu. Đó là bản thảo của Tô Văn. Anh đang chuẩn bị tắt đi thì vô tình nhìn thấy cô viết bản thảo này được hoàn thành vào ngày 20 tháng 10 năm 2014, thế là anh lại đọc vài đoạn như ma xui quỷ khiến.

Tình tiết thật quen thuộc, tình cảm thật thân thiết. Anh tiện tay mở thêm vài ghi chép, cũng toàn là những tâm trạng khi cô ở cùng với anh. Tên của người khác, câu chuyện của mình, trước khi tới công ty, Lục Xán gọi điện thoại cho Tô Văn, nhưng đối phương tắt máy. Anh cảm thấy lòng trống trải. Không bắt được xe, anh bèn lạng lạng bước vào ga tàu điện ngầm. Trong đó có người kẻ ăn mày đui mù khắp khiêng, Lục Xán rút ví ra, cho người ấy ba trăm đồng, tiện thể cho anh ta cả bức ảnh anh và Tô Văn đã chụp trước Disneyland.

Cả một buổi chiều, Lục Xán đều im lặng trốn trong công việc của mình. Trước khi tan ca, sếp gọi anh tới phòng làm việc, hỏi: “Nghe biên đạo chương trình nói chuyện bạn gái thất bại rồi?”. Anh giấu cuốn sổ tay trong túi áo, chỉ đứng từ xa, im lặng như một đứa trẻ phạm lỗi. Hai người căng thẳng một lúc, sếp không đủ kiên nhẫn nữa, đứng dậy chuẩn bị về thì cửa phòng đột ngột bật mở.

A Hoàn cúi người đi vào trong phòng làm việc, cố ý né tránh ánh mắt của Trần Xán, hậm hực nói với sếp: “Thưa... thưa sếp, bạn gái của Trần Xán đã tới”.

Tô Văn đút hai tay vào túi áo măng tô, xuất hiện trước cửa.

Sau này, Trần Xán chẳng còn nhớ rõ những lời Tô Văn đã nói hôm đó, chỉ nhớ rằng cô bình thản nói chuyện với sếp, còn bảo anh lấy cuốn sổ ra, lật từng trang, từng trang cho sếp xem, bên trên toàn là những cách khiến cô hạnh phúc, vượt xa con số mười theo yêu cầu.

Không một cô gái nào có thể đứng vững trước một người đàn ông am hiểu lãng mạn như thế.

Cũng đồng thời là một kẻ khôn lợi dụng tình yêu.

Cô thậm chí còn tới ghi hình chương trình đó, cả quá trình làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhìn thẳng vào ống kính khen anh liên hồi. Lục Xán có mấy lần định dừng ghi hình, nhưng nhìn thấy sếp đứng sau máy quay là lại lùi bước. Sau khi buổi ghi hình kết thúc, Lục Xán giữ Tô Văn lại muốn cô nghe anh giải thích. Tô Văn không thể chịu nổi việc tình yêu mà mình dùng cảm cho đi hóa ra lại là một bàn cờ lớn. Hôm nay đã tới ghi hình, coi như cô không còn nợ anh nữa. Lục Xán cũng cảm thấy ảm ức, anh cúi đầu đi đi lại lại, trong giây phút kích động đã hét âm lên với Tô Văn: “Anh từng đọc bản thảo của em, cũng từng nhìn thấy kế hoạch chọn đề tài của em. Rõ ràng em là nhà văn, vì sao lại lừa anh? Chỉ để cảm nhận thứ tình yêu chân thật nên mang anh ra làm sản phẩm thí nghiệm ư? Vậy xin hỏi, linh cảm anh tạo ra cho em tốt chứ? Hay là chúng ta cứ yêu mãi liệt thêm chút nữa, để em có nhiều tư liệu hơn!”.

“Thế, anh muốn cho em tư liệu gì?” Tô Văn mặt đầm đìa nước mắt.

Lục Xán vẫy tay vào không khí, sau đó bước đi mà không quay đầu lại.

Con đường giờ tan tằm, khắp thế giới đều là những người qua đường vội vã. Họ ngang qua vô vàn bi thương và gặp gỡ, nhìn thấy cảnh các đôi hôn nhau hay cãi lộn đã sớm không còn cảm xúc, chỉ giống như bước qua một sạp bánh rán lúc sáng sớm, nhìn thấy mẻ bánh mới ra lò còn thơm phức mà thôi. Thành phố này

quá lớn, ngày ngày có biết bao nhiêu câu chuyện tình yêu diễn ra, gặp nhau rồi chia tay, “Anh yêu em” hay “Anh hận em” chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Trong Trùng Khánh Sâm Lâm* có nói: Không biết bắt đầu từ khi nào, thứ gì trên đời này cũng đều có hạn sử dụng, cá thu sẽ hết hạn, pate sẽ hết hạn, ngay cả màng bọc thực phẩm cũng có hạn nhất định. Tôi bắt đầu nghi ngờ, trên thế giới này, liệu có thứ gì không bao giờ hết hạn không?

*Trùng Khánh Sâm Lâm: tên khác là “Khu rừng Trung Khánh”, một bộ phim Hồng Kông của đạo diễn nổi tiếng Vương Gia Vệ được sản xuất năm 1994.

Khi đọc tới đây, Tô Văn từng hỏi Lục Xán: “Nếu hai người yêu nhau đã đủ, thì chắc là tình yêu sẽ không hết hạn đâu nhỉ?”.

Lúc đó, Lục Xán không trả lời, anh chỉ đang trầm nghĩ: Tình yêu, chẳng qua chỉ là áo giáp và điểm yếu, vừa cứng rắn đến mức có thể ngang hàng với vạn vật thế gian, cũng lại yếu đuối đến mức có thể tan tành chỉ trong giây lát.

Có điều, anh không thể ngờ rằng họ lại tuyên bố thất bại bằng cách thức này.

Tô Văn thất thần lê bước trên đường, có đôi tình nhân vội vàng chạy ngang qua cô. Cô gái hét lên với chàng trai: “Đã bảo với anh nên bắt taxi mà! Phim sắp chiếu rồi!”. Chàng trai khó xử: “Là ai ngủ tới giờ mới dậy hả?”.

Cô vô cảm tiến lên trước vài bước, nhìn thấy trước cửa nhà hàng mà Lục Xán thích ăn nhất có rất nhiều người đang xếp hàng dài. Một nam một nữ đang gọi món. Anh chàng trách cô gái gọi quá ít, cô gái bĩu môi nói: “Sao, em giảm cân không được hả?”. Chàng trai mỉm cười, “Em mới hơn bốn mươi cân, giảm gì chứ, bảo mấy cô gái đầu ba phải sống thế nào?”.

Một cơn gió lướt qua, Tô Văn bỗng thấy se se lạnh. Cô rút tay vào túi áo, chuẩn bị rời đi thì thấy dây giày tuột ra, cô lại phải ngồi xuống, thắt từng vòng tròn.

Trở về nhà, Tô Văn không kiểm chế được nữa, nước mắt tuôn ào ào như thác lũ. Cô ý thức được một việc rất nghiêm trọng, chính là sẽ không còn ai suốt ngày hét lên “Là ai ngủ tới giờ này mới dậy” bên tai cô nhưng luôn nhẫn nại đợi cô ngủ nướng, cũng chẳng còn ai nói với cô “Thật ra em không mập chút nào đâu”, một tiếng trước cô đã từ biệt người đàn ông lần nào cũng giúp cô thắt dây giày kia rồi.

Giống như nơi nào trong cuộc sống này cũng ngập tràn kỷ niệm rồi bỗng nhiên trong phút chốc nó chẳng còn liên quan gì đến bạn cả. Những nơi hai người cùng đến, những thói quen cùng nhau nuôi dưỡng, tất cả đều trở thành sẹo, chạm vào là nhức nhối. Trước kia chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, bây giờ sợ nhất lại là tất cả ký ức bỗng dưng ủa về.

Cảm giác cuộc đời của mình bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi.

Tô Văn mở máy tính ra, sửa lại kết cục của cuốn tiểu thuyết đã viết.

Radio bất ngờ phát một bản nhạc tiếng Trung, Tô Văn vừa viết vừa khóc. Vì từ đầu tới cuối đều là dối trá, cuối cùng nữ chính chia tay với nam chính. Từ ấy, mọi bộ phim trên đời đều chỉ có một chủ đề, những món từng ăn, những lời từng nói đều không được nhắc đến nữa. Những bản tình ca khi trước nghe không hiểu, tới giờ đều có ý nghĩa.

Ngày Emma xuất viện, Tô Văn và A Hoan đều tới. Emma nhìn thấy A Hoan liền khập khiễng lấy túi xách đập vào đầu cậu ấy, ầm ĩ nói: “Đám đàn ông xấu xa làm trò phạm pháp này, các cậu đi chết đi”. Trông thì có vẻ như cô ấy đang sống chết đứng về phía Tô Văn, kết quả, quay đầu lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp cao ráo đi về phía A Hoan, niềm nở nắm tay cậu ấy, nhiệt tình khen ngợi, nói là khách hàng trước đây, Emma liền không chịu nổi nữa. Cô ấy như một Dung ma ma gặp phải Tử Vi, phần nộ tay chống hông, chặn giữa hai người họ. Cô ấy vênh mặt lên, hỏi cô gái kia: “Cô là ai?”.

Cô gái xinh đẹp trả lời: “Tôi là Sophia Lauren”.

“Là cái gì?”

Cô gái xinh đẹp ngượng ngập, liếc xéo rồi bỏ đi.

A Hoan và Emma đều bật cười, rồi Emma bỗng sầm mặt, A Hoan vội vàng cúi đầu, khom lưng đỡ lấy cô ấy, chăm sóc như một cô chủ nhỏ.

Họ đi được vài bước, Emma mới chợt nhớ ra Tô Văn vẫn còn ở phía sau, quay đầu lại định nói xin lỗi thì Tô Văn đã mỉm cười vẫy tay với cô ấy.

Thật may, nữ vương cuối cùng cũng có nơi để trở về. Cô gái luôn đập bằng mọi công gai, lạnh lùng yêu vô số những cậu chủ giàu có quyền thế ấy cuối cùng lại chịu nhún nhường trước một tiểu thái giám, đây cũng coi như là một kết cục đẹp.

Thường những chuyện người ta không ngờ tới mới càng khó quên, hai người yêu nhau phải bù đắp cho sau mới có thể là một cặp trời sinh.

Nghĩ lại cũng mấy ngày trước, Tiểu Du từ Palau* gọi điện thoại đường dài về giúp cô chữa vết thương lòng, còn nói đã gặp nam thần của mình ở Palau. Khang Khang đã hôn cô ấy trước mặt nam thần một cách rất đàn ông, nam thần bây giờ chẳng khác gì một đồng bầy nhây. Cô ấy còn kể rằng mình đã giảm đi mười cân, trước khi ngắt máy còn nói: “Tô Văn, Khang Khang đã cầu hôn mình rồi”.

*Palau: Tên đầy đủ là Cộng hòa Palau, một đảo quốc ở Thái Bình Dương, cách Philippines 500 dặm về phía Đông và cách Tokyo 2000 dặm về phía Nam.

Hai tháng sau, Lục Xán gửi đơn xin nghỉ việc lên sếp.

Sếp tỏ ra rất khó hiểu, khuyên anh rằng khó khăn lắm mới ngồi được lên vị trí Giám đốc, nên suy nghĩ cẩn thận. Anh vẫn khéo léo từ chối. Nộp đơn xin nghỉ việc xong, anh lập tức khẩn trương thu dọn công việc. Nhìn chiếc hộp cấp cứu đêm khuya của Michelle trống trơn dưới chân mình, bao nhiêu kỷ niệm lại dâng trào.

Nghĩ lại ngày hôm đó khi nhìn thấy những đồ ăn vặt này, cuối cùng khi đã chấp nhận buông Hàn Tâm xuống, anh đã tự nhủ với mình: Nằm ườn vào mùa đông, rõ ràng đã tỉnh rồi, cũng biết không thể ngủ thêm nữa nhưng vẫn không nở rời khỏi chiếc chăn ấm áp. Lúc đó cảm thấy không sao, cứ ngủ thêm một lúc đi, vì bạn biết kiểu gì bạn cũng dậy thôi. Tới lúc phải dậy rồi, bên ngoài có một người đáng để mình ôm hơn.

Khi trước, Tô Văn ở trong lòng anh, hỏi tình yêu liệu có quá hạn hay không, anh đích thực từng do dự, cũng đích thực từng nghĩ bọn họ sẽ có một ngày vì một vài chuyện mà trở nên xa lạ. Có điều anh không nghĩ là nhanh đến vậy. Tới hạn sử dụng của tình yêu, nó sẽ trở thành những điều tốt đẹp trong ký ức chỉ trong giây lát.

Anh thật ra rất không cam tâm, cảm thấy mình cực kỳ ấu trĩ.

Sau khi Lục Xán nghỉ việc, sếp vô tình nhìn thấy một mảnh giấy dán sau đơn xin nghỉ việc của anh, rõ ràng nó được xé ra từ cuốn sổ tay của anh, bên trên là những ghi chép của Lục Xán.

“Sự lãng mạn tuyệt vời nhất chính là bình yên ở bên nhau. Bạn luôn biết người ấy ở đâu, rất thực tế, mọi thời gian đều có thể sắp xếp, giống như quên hẳn việc chúng ta còn đang yêu vậy”.

“Thế nên, thật ra công việc này của chúng ta đã có thể bỏ từ lâu rồi.”

“Lục Xán, anh chết rồi sao, lâu vậy mới nghe máy!” Trong điện thoại, chất giọng the thé của Emma khiến Lục Xán đang nửa tỉnh nửa mê bị túm thẳng về thực tại. Đầu óc sau trận say dội tới một cơn đau ê ẩm. Anh nghiêng đầu, uể oải nghe Emma nói: “Tô Văn sắp đi rồi, nói là về quê, cô ấy hoàn toàn không nộp cuốn tiểu thuyết của mình. Tôi nói này, họ Lục kia, anh làm bao nhiêu chuyện đồn mật, chia tay với cô ấy thế nào cũng được, nhưng bây giờ anh khiến cô ấy rời khỏi cuộc sống của chúng tôi, thì tôi không vui đâu”.

Lục Xán trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Vừa gọi điện cho tôi, đang trên đường rồi!”

Lục Xán ngồi bật dậy, mặc kệ mái tóc bù xù, khoác vội chiếc áo lông rồi lao ra ngoài. Vừa xuống nhà, đập vào mắt anh đã là một khoảng trắng mênh mông, đây là trận tuyết đầu tiên từ khi mùa đông đến.

Bên đường không có chiếc taxi nào đón khách chạy qua, đáng hận nhất là cả một chiếc xe dù cũng không có. Anh đút tay vào túi áo, rung mình một cái.

Sau khi nói chuyện với Emma, Tô Văn liền tắt máy. Cô ngẩng người nhìn ra khung trời trắng xóa ngoài cửa xe, trong tay là một chồng sách, đều là các tác phẩm của cô trước đây. Hôm qua vào giờ này, cô đã tới nhà xuất bản gặp tổng biên tập. Tổng biên tập hỏi cô vì sao vào buổi tối đến hạn một tháng lại thu lại tập tin đã gửi đi. Cô nói: Có rất nhiều chuyện, bản thân mình hiểu là được.

Tô Văn nói: Cô thật sự không thể viết được những câu chuyện tình yêu suýt soát đó nữa, nếu đã không thể khiến nhiều người vui hơn thì cô chọn cách tự khiến bản thân thoải mái, không thể in sách thì còn có Weibo, blog, rất nhiều nơi có thể viết, viết đại vài dòng súp gà tinh thần, tự làm mặt trời cho riêng mình cũng được.

Câu chuyện tình yêu mà Tô Văn viết mãi mãi bị phong kín trong ổ cứng của cô.

Trong đoạn kết mà cô sửa lại, nữ chính đã nói một đoạn thế này:

Thật mong bây giờ có thể quen biết anh, chứ không phải ngày xưa. Em không biết anh có từng thật lòng yêu em hay không. Nhưng không sao cả, vì em đã yêu anh rồi.

Đứng trước tình yêu, chúng ta đều không phải người tốt, nếu không, sao em lại cho phép anh rời khỏi em như thế mà bản thân em cũng không dám đứng sau lưng hét lớn giữ anh lại: “Xin hãy nhìn em thêm một lần, ôm em thêm một lần”. Dẫu rằng cả đời này chúng ta không còn gặp lại nữa, nhưng em vẫn hy vọng anh sống tốt, chí ít phải tốt hơn em, nếu không em sẽ buồn đấy.

Nếu cuối cùng nhất định phải nói câu gì đó để kết thúc câu chuyện của chúng ta, thì em sẽ nói ba chữ:

Xin lỗi anh.

Taxi bị nghẽn lại trên đường vành đai 2.

Tô Văn lấy tay lau đi sương mù bám đầy cửa kính, một mảng tuyết dính lại trên cửa sổ dần dần tan ra, bỗng chốc như nhìn thấy phía trước có một cửa hàng bán cơm gà nướng, đó là cửa hàng Lục Xán thường mua về cho cô.

Tô Văn nhìn đồng hồ rồi nói với tài xế: “Chú cho cháu xuống ạ”.

Hai mươi phút trôi qua.

Vào lúc Lục Xán bắt lực nhất, một chiếc Land Rover dừng trước mặt anh. Cửa xe hạ xuống, Khang Khang miệng ngậm thuốc, kéo kính xuống một nửa rồi hỏi: “Đàn anh, muốn đi đâu?”.

Trời mưa tuyết, đeo kính râm làm cái gì hử! Lục Xán bật cười, ngồi lên ghế sau, bên cạnh là Tiểu Du ăn mặc như một cây thông Noel: “Hi!”.

Cho dù trận tuyết lớn làm giao thông tắc nghẽn, nhưng Khang Khang vẫn lái xe với tốc độ như trong Fast and Furious, lượn vài con đường nhỏ là đã lên được đường lớn. Lục Xán nhìn chằm chằm vào giao diện chat với Tô Văn trên điện thoại, nhập vào một câu “Đợi anh, đừng đi”, ngón tay lạnh như băng đỡ ra giữa không trung, chần chừ không dám ấn gửi. Cho tới khi chiếc di động cả đêm không sạc cuối cùng cũng cạn pin, màn hình tối đen, anh mới bàng hoàng tỉnh mộng. Còn e dè cái gì nữa chứ, Lục Xán tự trách.

Trước khi vào đường cao tốc sân bay, Khang Khang hỏi anh: “Vành đai 2 bây giờ tắc lắm, chúng ta có nên đi đường vành đai 3 không?”.

“Ừm.” Lục Xán hờ hững đáp.

Thành phố tuyết rơi, vạn vật như chìm vào một màn hình quay chậm. Khang Khang nhả một làn khói, chầm chậm đi lên, cậu ấy đánh tay lái rẽ phải, chuẩn bị đổi đường.

Trong lòng Lục Xán chỉ toàn là Tô Văn, cái miệng tóp tép lúc ngủ, ánh mắt sáng lấp lánh khi được ăn cơm gà nướng, cảm thấy bản thân giống như nuôi một đứa trẻ, chỉ muốn chọc cô, thơm cô, thương cô.

Họ rẽ phải ở con đường vuông góc trên cao, đi vào đường vành đai 3.

Lúc ngồi tàu cao tốc ở công viên Disneyland, Tô Văn cứ bám chặt lấy Lục Xán kêu gào. Cô nói, trước kia không hiểu mấy trò chơi bò lên bò xuống, bay qua bay lại này có gì hấp dẫn, giờ thì hiểu rồi, mỗi lần rớt

thăng xuống, cổ họng mình lại được thoải mái kéo căng ra. Chỉ cần bên cạnh có người để mình luôn nắm lấy, thì sự mạo hiểm của mình hoàn toàn không vô nghĩa.

“Anh luôn nguyện cùng em mạo hiểm.”

Đèn đỏ bật sáng, màn quay chậm kết thúc, chiếc Land Rover đi gần tới ngã tư, chậm chậm đỗ lại.

“Chúng ta cứ đi đường vành đai 2 đi.”

Lục Xán đột ngột ngẩng đầu lên nói.

Chúng ta của khi đó luôn nghĩ rằng yêu là anh yêu em, em yêu anh, nghĩ rằng yêu là những gì anh hy vọng, em cũng cùng mong ước, nghĩ rằng yêu là hai người chia nhau một cái cánh gà, là cái móng tròn quay, là mái tóc dài hay bị vuốt ve, chèn ép, là những bông hoa khiêm nhường nở trên mặt đất. Về sau ta mới hiểu, tình yêu là “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng – Tiệp thắng khước nhân gian vô số*”, là hai người nhìn nhau mãi không biết chán, coi bầu bạn là điểm cuối cùng. Tình yêu là sự im lặng thoải mái, là cùng lãng phí cuộc sống với một người thú vị, là một nửa của tâm hồn, là thì ra người vẫn ở đây.

Thật may, cuối cùng chúng ta đều hiểu thế nào là yêu.

Thật may, cuối cùng vẫn là người.

*Hai câu thơ trong bài Thước kiều tiên của Tần Quán đời Bắc Tống. Có nghĩa là: Hai mối tình đã thật sự lâu dài – Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.

8. Chương 7: Kịp Gặp Người Vào Cơ Duyên Tuyệt Nhất

Tình yêu trên đời này chia thành rất nhiều loại. Có loại là bầu bạn tâm hồn, dựa vào một bát “canh súp gà” để một mực tin rằng, yêu chính là không gặp cũng không tan; Có loại thì tiện như cát bụi, đối phương tát bạn một bát tai, bạn còn quan tâm xem vì sao tay người ta lại lạnh như vậy; Một loại khác là giằng co lẫn nhau, hai người như Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu; Còn có một loại giống như “Vô gian đạo”, “Cung tâm kế”, nghi ngờ lẫn nhau, tựa hồ đang hăm he theo dõi xem ai sẽ là người ngoại tình trước vậy; Loại cuối cùng là kiểu mờ ám, trong lòng đã hiểu nhưng không nói ra, giống như trên phim hay nói: Bạn muốn có mối quan hệ với người ta, người ta cũng muốn có gì đó với bạn, hai người đều biết rồi sẽ có một ngày anh tình em nguyện, nhưng chẳng biết cái ngày ấy cụ thể là khi nào, khi ấy chính là quãng thời gian đẹp nhất.

*Một truyện trong Tam quốc diễn nghĩa: Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm khổ nhục kế. Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt hai anh em họ Sái, để mượn hai gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả vờ oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo đã tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Với những điều trên đây, cô nàng Mickey đọc xong chỉ lờm ngừm. Trong mắt cô, tình yêu chỉ có một kiểu, đó chính là lừa và bị lừa, đơn giản như ra chợ mua thức ăn, không cần dùng tình khiến đối phương cảm động, không cần dùng lý lẽ giải bày.

Sở dĩ nói như vậy bởi cô có một lịch sử tình trường kinh thiên động địa. Mickey, người đẹp nước Nam, mối tình đầu của cô diễn ra vào năm đầu đại học, yêu đến chết đi sống lại. Lúc tốt nghiệp, bạn trai khó lóc nói bố mẹ muốn đưa anh ta sang Anh học nghiên cứu sinh, vì chuyện này, Mickey còn dút ruột tặng cho anh ta một chiếc vòng tay hạng sang, nhìn thấy vòng tay như thấy người. Kết quả, chưa đầy hai tháng cô đã nhìn thấy anh ta cùng người phụ nữ khác ăn món Thành Đô ở hàng bà Vương bên cạnh. Chiếc vòng tay ấy vẫn còn đeo trên cổ tay cô tiểu tam kia. Bị gã đàn ông tồi tệ lừa gạt, cả một năm trời vết thương cũng chưa thể lành. Lúc đó cô vừa xấu xí vừa quê mùa, thế là đã điên cuồng đắm mê làm đẹp, cuối cùng khổ sở hóa thiên nga, đàn ông cứ thế được dâng lên tận cửa như đồ ăn gọi ship, vẫn còn nóng nguyên.

Đàn ông trở thành thứ cô dễ dàng có được nhất. Mickey lập tức hạ quyết tâm, không làm một Đế vương với tam cung lục viện, mà phải trở thành Võ Mị Nương, khiến đàn ông khắp thiên hạ đều tới tranh sủng. Trước mặt những người đàn ông khác nhau, cô trở thành những mẫu phụ nữ khác nhau. Gặp người có tham vọng bảo vệ mãnh liệt thì hai mươi tư tiếng đồng hồ giả vờ yếu đuối, xem Titanic cũng khóc, xem Shrek cũng khóc; Gặp anh chàng là fan cuồng anime thì đi hẹn hò sẽ mặc quần áo người hầu, 1D, 2D thay đổi linh hoạt không trở ngại; Gặp một tổng giám đốc bá đạo thì ngày ngày nũng nịu đến nỗi cả một cơn gió cũng có thể thổi bay; Gặp hạng đàn ông trắng hoa thì trở thành kiểu phụ nữ giả vờ ngây ngô, thuần khiết, kiên nhẫn theo đuổi; Gặp phải gã xấu xa, háo sắc thì tự trói chặt mình lại, dâng sẵn lên giường.

Nói theo lời của Châu Tinh Trì thì: Thật ra, tôi là một diễn viên.

Vài lần như thế, khi mười hai cung hoàng đạo đã tập hợp đầy đủ, cô tự thừa nhận mình nắm rõ đàn ông trong lòng bàn tay, với những lý lịch đặc sắc đã gom góp được còn có thể viết thành Bí kíp bạn trai cũ.

Cô có một người bạn thân thiết tên là Đại Hoa, hồi học đại học sinh hoạt trong cùng một câu lạc bộ. Bạn trai của cô ấy là một nhân viên văn phòng, nhưng tính cách lại rất bảo thủ, chậm chạp, chần chừ mãi không dám cầu hôn. Một người đã tình nguyện đi theo anh ta từ lâu như Đại Hoa trở thành người làm chứng duy nhất cho thành tích chiến đấu huy hoàng trên con đường của Mickey, không ít lần phải hết sức kìm chế không đi báo cảnh sát. Nguyện vọng lớn nhất của cô ấy, ngoại trừ việc bạn trai bỗng một ngày bị sét đánh rồi mạnh dạn cầu hôn ra thì chính là hy vọng Mickey có thể một lần nữa rơi xuống dòng sông tình yêu, trở thành vợ hiền dâu thảo, không có buồn bán thì sẽ không có tổn thương.

Đại Hoa vốn tưởng rằng tâm nguyện này còn phải rao bán thêm ba đến năm năm nữa, kết quả, giữa đường lại bị người ta ra giá cao mua mất.

Câu chuyện bắt đầu như thế này. Mickey bị Đại Hoa kéo tới một quán bar chơi Rock Ballad mới mở để ngắm anh chàng ca sỹ mà theo lời đồn có thể khiến con gái rơi lệ, con trai im lặng. Ban đầu Mickey còn thờ ơ, cuối cùng lại bị rơi thẳng xuống hố, chất giọng của ca sỹ hát chính dịu dàng như có giấy mài cọ vào trái tim, đáng vẻ khi hát lại nghiêm túc tới mức khiến bao nhiêu hormone trên người vô thức đánh nhau. Sợ dây trong não bộ bỗng nhiên căng ra, cô tựa hồ nhảy trở về năm nhất đại học, trở lại làm một cô gái nhìn thấy đàn ông là tò mò.

Anh chàng ca sỹ nói không tốt bằng hát, giữa chừng có đoạn thoại còn lắp bắp, vì quá căng thẳng nên cứ ngốc nghếch vò vò mái đầu vốn đã xoắn tự nhiên của mình. Mickey đã hoàn toàn đắm say bỗng bùng lên một suy nghĩ biến thái: Muốn được gửi mái tóc của anh.

Ừm, vậy là cờ “Bà đây không yêu” đã nhiều năm thì sao chứ, vẫn cứ trúng tiếng sét ái tình, không còn gì để thương lượng.

Thông qua mạng tình báo mạnh mẽ, cô đã lấy được tài liệu chi tiết còn chi tiết hơn cả sát thủ của anh chàng ca sỹ. Chu Bái, hai mươi tám tuổi, bố là quan chức Chính phủ, bản thân là một ca sỹ sáng tác nổi tiếng trên mạng, nói chuyện khi gấp sẽ lắp bắp, mái tóc ngoại trừ xoắn ra thì còn vàng tự nhiên, là fan cuồng của Vua hải tặc, thích nghe Sodagreen, Hebe, Trần Ý Trinh, tới nay vẫn còn có thói quen viết blog, đạo diễn yêu thích nhất là Vương Gia Vệ, “Nhưng nhớ mãi không quên, ắt sẽ có hồi đáp”, ly ly hợp hợp cùng người bạn gái cũ năm lần, độc thân đã một năm.

Về cơ bản, muốn đối phó với loại đàn ông này phải hóa thân thành một cô gái văn nghệ lãng mạn. Cô đánh cược với Đại Hoa, sẽ mất ba tháng để khiến Chu Bái yêu mình.

Mickey đi ép thẳng tóc, tháo mi giả xuống, ném son đi, phủ lên mặt một lớp kem BB nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy hoa, chân đi đôi giày Converse, vai khoác túi vải thô, bày ra đủ mọi hoàn cảnh để vô tình gặp gỡ Chu Bái, tạo cảm giác quen thuộc cao độ.

Hôm nay, Chu Bái hát xong thì bắt gặp Mickey xách túi hành lý đứng trước cửa quán bar. Anh tròn mắt, chỉ tay vào chiếc túi của cô, tỏ vẻ nghi hoặc. Mickey nói bằng giọng bình thản: “À, em từ sân bay vội tới xem buổi biểu diễn của anh”, sau đó còn nở một nụ cười nhẹ nhàng. Cô thầm nghĩ: Được rồi, bây giờ anh ấy nhất định sẽ cảm thấy cô gái hay vô tình gặp mặt này rất dịu dàng yếu đuối, khao khát bảo vệ sẽ dâng tràn. Quả nhiên, Chu Bái ngoan ngoãn giúp cô chuyển hành lý lên xe của mình, nói là đưa cô về nhà. Dọc đường, Mickey vẫn giữ nguyên dáng vẻ xa cách của mình, ngang qua một dải cây chẳng đèn sáng rực, cô

bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: “Đưa em đi được không?”. Giọng cô rất khẽ, nhưng Chu Bái lại gật đầu, sau đó đưa cô về nhà.

Chỉ mất hai ngày, họ đã thân thiết.

Chu Bái có một căn nhà Loft* của riêng mình, một tầng bên trên là phòng ngủ, bày đầy mô hình các nhân vật trong Vua hải tặc, tầng dưới nói chính xác là một phòng làm việc, vì từ cửa nhà anh cho tới phòng thu âm đều chất đầy các loại CD, loa đài, ghita và keyboard.

*Nhà Loft có thể được gọi là một phong cách thiết kế mở, tạo không gian rộng và thoáng, là một ngôi nhà nhỏ nhưng lại tạo cảm giác rộng, thông thoáng do không có sự tách biệt giữa các không gian. Phong cách này ngày càng được sử dụng nhiều trong thiết kế nội thất nhà phố, với những ngôi nhà có diện tích không mấy rộng rãi.

Lúc Chu Bái viết nhạc thì Mickey cũng đàn lung tung ra vẻ trên chiếc keyboard của anh. Khi anh thu âm trong phòng thu, Mickey lại lôi sách của An Ni Bảo Bối ra đọc, đọc chán rồi thì bật nhạc của Sodagreen lên nghe. Đến lúc Chu Bái nghỉ ngơi thì cô cùng anh xem Vua hải tặc, đến đoạn Ace chết liền khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi giàn giụa, nói gì cũng quyết phải viết một bài văn bày tỏ cảm xúc trào dâng giây phút này, thế là cô liền mở trang blog ra.

Mỗi việc cô làm đều khiến Chu Bái mắt tròn mắt dẹt. Anh lấp bắp nói: “Sở thích của chúng ta quả thật là... giống y hệt”. Mickey tỏ ra lãnh đạm như nước, nhìn anh bằng ánh mắt sáng rực, khẽ khàng bật ra hai chữ: “Thế... ư?”.

Thật ra thì trong lòng đang vui như hoa.

Hai thanh niên lãng mạn sống với nhau rất hòa hợp, cuộc sống vô vàn những điều bất ngờ.

Có buổi sáng, Mickey choàng tỉnh khỏi giấc ngủ, bắt gặp ngay đôi mắt của Chu Bái, khiến cô giật mình thon thót. Chu Bái tươi cười, lưu lại một nụ hôn lên má cô, cuối cùng đưa di động cho cô và nói: “Có người nhắn tin cho em này”.

Mickey đón lấy xem, suýt nữa thì ngừng thở. Là tin nhắn của anh bạn trai cũ nào đó: Bà xã, sao anh không nhắn tin Weixin cho em được nữa?

Mickey bỗng bật cười ha ha, ngượng ngập trừng mắt giải thích đây là bạn thân của cô, tên Đại Hoa, hai người quen gọi nhau thân thương là “bà xã”. Cô còn gọi cho Đại Hoa ngay trước mặt Chu Bái, nói lớn: “Bà xã à, em thử gửi lại lần nữa xem, chắc là tín hiệu của em có vấn đề! Khụ... khụ... khụ...”.

Đại Hoa nghe được tiếng ho ám hiệu, cả quá trình đều lờ mờ nguýt. Sau khi ngắt máy, anh bạn trai ngốc nghếch của cậu ấy ở bên cạnh, hỏi với vẻ ngây thơ: “Sao anh lại nghe thấy có người gọi em là bà xã trong điện thoại, hơn nữa còn là con gái...”.

Sau chuyện ấy, Đại Hoa gào lên vào điện thoại: “Michellin, cậu là đồ tồi!”. Mickey dở khóc dở cười, xin lỗi liên tục, nhưng vẫn không quên uy hiếp cậu ấy, nếu còn dám gọi tên “cúng cơm” của cô thì cô sẽ cướp bạn trai của cậu ấy.

Phải, Mickey có một cái tên cúng cơm rất đặc biệt, nhị vị phụ huynh có văn hóa của cô nhất định không ngờ một cái tên mỹ miều đáng yêu, ngọt ngào như thế này, có một ngày lại biến thành thương hiệu lớp xe.

Điều mà cô nàng lớp xe không thể ngờ là tin nhắn đó chỉ là sự khởi đầu của những cơn ác mộng.

Một ngày, họ chuẩn bị đi xem kịch nói. Chu Bái xếp hàng mua vé còn Mickey thì đứng đung đưa chiếc váy hoa của mình đợi anh. Kết quả, gã bạn trai cũ kia xuất hiện. Sau khi bị đá, anh ta trở thành một con người hoàn toàn khác, gương mặt nhỏ thanh tú đã mọc đầy râu, lỗ chân lông to như vừa áp mặt xuống đất hít đầy bụi. Anh ta gọi Mickey một tiếng “bà xã” với vẻ không chắc chắn lắm. Mickey cảnh giác trừng mắt với anh ta: “Anh nhận nhầm người rồi. Mickey là chị gái của tôi, vì mắc phải một căn bệnh nan y nên mới cố tình chia tay với anh. Cách đây không lâu chị ấy đã qua đời rồi, xin hãy nén bi thương!”. Nói rồi, Mickey vừa gạt nước mắt vừa chỉ tay về ngọn núi phía xa và nói: “Chị tôi được chôn cất trên đó, chị ấy hy vọng anh có thể dừng cảm, đừng đau buồn, hãy trở thành con người tốt nhất”. Nghe xong, anh bạn trai kia sụt sịt nhét cho Mickey một nắm tiền rồi chạy về phía ngọn núi đó. Ừm, chính là chạy.

Xem kịch xong, Chu Bái hỏi cô, người đàn ông cô nói chuyện lúc anh đi mua vé là ai. Cô quả quyết vung tay: “Là một học sinh em quen khi làm gia sư hồi đại học, mấy năm không gặp, cậu ta đã cao thế rồi”.

Về sau, lại có rất nhiều những chuyện như vậy xảy ra. Đám bạn trai cũ trở về duyệt binh như hẹn trước vậy, bình luận, spam ngay trên bài đăng Weibo của cô, ngồi ở Starbucks viết blog bỗng dưng có người quỳ xuống xin được quay trở lại, thậm chí khi dùng phần mềm gọi xe cũng gặp phải mấy người chuyển nghề làm tài xế. Nhưng Mickey vẫn còn may, nhờ vào ba tắc lưỡi và khả năng diễn xuất ngang tầm Ảnh hậu Oscar của mình, cô đều bình an vượt qua, cho tới khi Chu Bái rút được một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi áo của cô.

Thời gian như bị một vị giáo sư ngang ngành nào đó đóng băng. Mickey nhìn chằm chằm chiếc nhẫn đó, bao lời nói dối ngao nghễ trước kia đều rách tả tơi. Cô loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng của quá khứ. Có một anh bạn trai cũ nào đó gặp cô ở Dubai, nói yêu cô tới không thể kiểm soát. Trên tầng cao nhất của một khách sạn du thuyền, anh ta đã quỳ xuống, rút chiếc nhẫn lấp lánh này ra. Cô đón lấy, nói rằng: “Tôi sẽ suy nghĩ”, rồi tới ngày thứ hai, cô đã mang theo nó, chạy bán tháo về nước.

Chu Bái ôm gáy đàn ghita trước ngực, đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của mình rồi nở một nụ cười trong sáng, nói: “Nhẫn to quá rồi!”.

“Đây là của Đại Hoa!” Mickey kích động đến vỡ cả giọng, ngồi nghịch tóc mai của mình rồi nhấn mạnh như không: “Đây là nhẫn sếp của Đại Hoa tặng cậu ấy, sợ bị bạn trai nhìn thấy nên tạm thời để ở chỗ em, anh đừng làm lộ”.

Chu Bái tin cô, đưa tay lên miệng làm động tác “Suýt”, rồi gật đầu như già tởm, ngay cả mái tóc xoăn tít kia cũng rung rinh theo. Bỗng nhiên từ giây phút ấy, trong lòng Mickey dâng lên một nỗi áy náy.

Về sau, vì lời nói dối này, cô ép Đại Hoa phải đeo nhẫn lên. Đại Hoa nói ngón áp út của cậu ấy vốn chỉ dành cho anh bạn trai, kiên quyết không chấp nhận, nhưng nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương to đùng ấy, cậu ấy chợt quên bằng mất lời hứa của mình, tạm thời quăng bạn trai qua một bên. Kết quả, cậu ấy đeo lên mà quên tháo xuống, bị bạn trai nhìn thấy, không thể bán đứng Mickey, cậu ấy đành câm nín. Anh bạn trai ngốc bỗng chốc thiếu bình tĩnh, khẳng định chắc nịch rằng cậu ấy đã có người khác ở bên ngoài. Họ bèn cãi nhau long trời lở đất một trận, anh bạn trai khóc lóc bỏ đi.

Đại Hoa ném chiếc nhẫn lên người Mickey, khóc lóc nói: “Cậu tưởng tình yêu là thứ dễ dàng cho cậu chà đạp như vậy sao? Mấy năm qua, mình thật sự chịu đủ rồi. Có ai chưa từng thất tình chứ? Cứ nghĩ làm tổn thương tất cả những người xung quanh là cậu đã chiến thắng. Nhưng cậu có biết không? Những gã đàn ông đó cùng lắm chỉ gạt nước mắt, quay người là lại thản nhiên sống một cuộc đời khác. Cậu thì sao, ngoài việc cuối cùng chỉ có thể dùng mỹ phẩm che đi nếp nhăn trên mặt, cậu được cái gì. Họ luôn là lừa, cậu mới chính là con thiêu thân. Chẳng ai ngốc cả, vốn không có người nào tranh giành để chiều chuộng cậu, họ chỉ đang giương mắt nhìn xem cậu nực cười đến cỡ nào mà thôi. Michellin, nếu sau này cả thế giới đều hận cậu, nhất định phải nhớ trong đó có mình, mình cũng hận cậu”.

Mất đi Đại Hoa, cuộc đời của Mickey từ nay đã âm u quá nửa, vì cô chợt phát hiện ra không còn một người bạn thứ hai như Đại Hoa nữa. Sau trận say khướt, cô bôi kem che khuất mọi quảng thâm trên mặt, ra sức dùng kẹp ép thẳng mái tóc xuống. Cô nhìn vào gương, tự nhủ với bản thân: Mickey, mày chẳng vui chút nào cả.

Cô một mình tiêu hóa nỗi buồn, tiếp tục diễn vai một thanh niên lãng mạn, tốt bụng. Bài hát Chu Bái sáng tác trên mạng có lượng nghe lập kỷ lục mới, có mất công ty đĩa nhạc tới tìm anh tạo quan hệ, muốn ra album cho anh. Khoảng thời gian đó, anh thường xuyên ở lý trong nhà, ngồi trước một dây nhạc cụ, viết lời, thu nhạc. Mickey vẫn ngồi nghịch ngợm gõ keyboard của anh, lại sợ làm ồn tới anh nên ngồi bên ngoài phòng thu, yên lặng ngắm nhìn. Qua lớp kính, cô lặng lẽ giơ tay lên khoảng không, vuốt mái tóc xoăn của anh, bỗng nhiên cảm thấy mình như được chạm vào cầu vồng. Hình như cô quên không nói với Đại Hoa rằng mình đã sớm rung động với người đàn ông trước mặt này rồi.

“Có những người chìm vào sự tầm thường nông cạn, bên ngoài đẹp đẽ, bên trong thối rữa. Nhưng bỗng chốc, có một ngày bạn gặp được một người rực rỡ như cầu vồng. Từ đó về sau, những người khác trên đời chẳng qua chỉ là mây trôi vội vã lướt qua mà thôi.” Đây là lời thoại cô thích nhất trong một bộ phim từng xem. Đại khái nó chính là tâm trạng hiện tại của cô.

Vì càng ngày càng bận, Chu Bái từ bỏ đi hát ở quán bar. Sau khi bài hát cuối cùng kết thúc, các em gái vây quanh anh thương tiếc vô ngần. Nhưng sau khi anh chính thức giới thiệu Mickey lên sân khấu, bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ đôi phần. Từ dưới sân khấu chiếu lên vô số ánh sáng như siêu nhân đánh quái thú, Mickey nheo mắt lại, muốn dùng sức ghi nhớ những gương mặt đang cầm hận mình, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn.

Cô nhìn thấy mối tình đầu hồi đại học của mình.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, anh chàng kia bỗng chầm chậm bước tới trước sân khấu, giơ tay hỏi Chu Bái, có thể để anh ta hát một bài không. Chu Bái chưa hiểu chuyện gì bèn vui vẻ mời anh ta lên, còn yêu cầu ban nhạc sau lưng hợp tác, sau đó kéo Mickey cả người đã cứng đờ đi xuống.

Anh chàng kia hát bài Trái chín mùa hạ, đây là bài hát định tình của họ hồi đại học. Hát xong, anh ta bèn kể một câu chuyện. Anh ta từng thích một cô gái, nhưng vì cô gái ấy tự phụ đến kinh người mà anh ta cảm thấy mình như bị cầm tù, phải lùi bước hết lần này đến lần khác, cuối cùng hạ quyết tâm rời xa cô ấy. Thời đại này, tình cảm đều là đôi bên tình nguyện, không thích là không thích, cưỡng ép sẽ chẳng có lợi cho ai. Kết quả, cô gái đó vì muốn trả thù anh ta mà nghĩ đủ mọi cách phá hoại tình yêu giữa anh ta và bạn gái mới, cho tới khi họ chia tay. Về sau, cô ấy còn dùng những thân phận khác nhau để lừa nhiều người đàn ông hơn, mang sự tự kiêu đi nuôi dưỡng lòng tự trọng cao cao tại thượng của mình, chà đạp tình cảm của tất cả mọi người. Con mồi mới nhất của cô gái ấy là một ca sỹ, chính ca sỹ này ban nãy còn ngốc nghếch giới thiệu cô ấy với mọi người.

Câu chuyện được kể xong, dưới sân khấu lập tức trở nên ồn ào. Một người trước giờ mồm mép luôn nhanh nhậy như Mickey nhất thời cũng mất quyền phát ngôn. Cô cố gắng giữ khoảng cách với Chu Bái, không dám nhìn anh. Chỉ không ngờ, Chu Bái ném cây đàn ghita lên mặt đất, bước lên, chỉ tay vào mặt anh chàng mối tình đầu và mắng: “Anh nói gì hử. Anh tự cho là mình quan trọng quá đấy. Ban nãy anh cũng nói đó thôi, là anh bỏ cô ấy trước. Chỉ vì người ta bám riết lấy anh nên vô tình bị gán cho cái mác ‘bạn gái cũ’. Khi anh còn ở bên cô ấy, sao không chê cô ấy bám lấy mình đi. Tới khi cô ấy mặt dày dăng mọi thời gian cho anh, anh chỉ cần buông một câu ‘Không thích’ là lãng phí của cô ấy bốn năm trời, tại sao người ta không được trả thù! Con gái không phải dùng để tăng giá trị kinh nghiệm của cuộc đời anh, mà dùng để yêu thương, trước tiên, anh phải hiểu rõ chuyện này đã!”.

Chu Bái nói vang vang từng chữ, không hề lấp bắp chút nào. Mọi người đều ngây người cả, trong đó có một cô gái mập mạp tiên phong vỗ tay trước. Chu Bái kiểm chế cơn giận, giữ chặt thái dương đang điên cuồng giật lên giật xuống củ mình. Khi anh hoàn hồn lại thì đã không còn thấy Mickey đâu nữa.

Cả một con đường xe cộ tắc nghẽn, khi Chu Bái về tới nhà thì Mickey đã dọn sạch sẽ đồ đạc của mình. Chiếc máy lọc không khí bỗng nhiên phun khói, dưới đất vẫn là một đồng CD đồ chỏng chơ, giống như căn nhà này chưa từng có một bà chủ nào xuất hiện vậy.

Mickey dốc nốt hớp rượu cuối cùng trong cốc vào cổ họng rồi ho sặc sụa, bò rạp người ra bàn, ý thức dần mơ hồ, trái tim đau đến co thắt lại, lại thêm có cơn gió lạnh thổi qua, sống lưng cô bỗng nổi hết da gà. Cô chợt nghĩ phải chăng mình sắp chết rồi?

Bỗng nhiên có một chiếc áo từ đâu được đắp lên người cô. Mickey ngược lên, là Đại Hoa.

“Bị vạch trần rồi thì đi thôi, sao cứ phải lưu luyến bịn rịn như thế.” Cậu ấy ngồi xuống bên cạnh Mickey, chuyện ở quán bar hôm đó, cậu ấy đều đã nghe cả, “Lừa gạt người ta thì cũng phải lừa cho có khí chất một chút chứ”.

“Mình thích anh ấy.” Mickey nghẹn ngào, lẩm bẩm.

Sau một lúc trầm mặc, Đại Hoa giật lấy rượu trong đĩa của người phục vụ bên cạnh, ngửa cổ dốc cạn, thậm chí như muốn nuốt cả cốc. Nhớ lại, lần gần đây nhất họ uống rượu kiểu này là lần đầu tiên Mickey thất tình. Lúc đó, cô vẫn còn buộc tóc, mặt tròn quay, cả người toát lên vẻ non nớt. Nhìn dáng vẻ thảm hại của cô lúc này mà xem, thật không kể hết được những xót xa. Đại Hoa cảm thấy ăn năn như đã nợ cô rất nhiều ly rượu vậy.

Tối đó, hai cô gái thất tình say đến bất tỉnh nhân sự.

Giao thừa năm nay, hình ảnh trên hộp đèn quảng cáo tại ngã tư cũng đã được đổi thành poster buổi liveshow năm mới của Chu Bái. Địa điểm ngay tại quảng trường trung tâm, anh sẽ biểu diễn bài hát của mình lần đầu tiên. Tối hôm ấy, cả Mickey và Đại Hoa đều đi. Họ suýt nữa chết bẹp giữa biển người, cuối cùng thật sự không đủ nhẫn nại, đành đứng từ xa ngắm anh. Hơn một tháng không gặp, Chu Bái dường như đã gãy đi. Anh vẫn mang mái tóc xoăn tiêu chuẩn ấy, hát liên tục mấy bài của người khác, cuối cùng trước khi tới lượt hát bài của mình, anh lấp bắp nói một đoạn dài cảm nghĩ về ước mơ, về cuộc đời.

Cũ rích, Mickey nghĩ.

Nhưng bài hát ấy đúng là hay thật, người đến quảng trường cũng mỗi lúc một đông hơn. Hai cô gái bé nhỏ gần như bị đám người ấy đẩy tới đẩy lui, cho tới khi không còn nhìn thấy Chu Bái nữa. Đại Hoa khuyên cô: “Đừng vất vả bám riết lấy con điều này nữa. Bây giờ cậu buông tay, anh ấy có thể bay được cao hơn. Anh ấy vốn không phải người cậu có thể giữ làm của riêng mình đâu”.

Mickey mím môi, kiễng chân lên ngó nghiêng, sau đó vùi mặt vào trong khăn len, quay người định đi. Lúc này, Chu Bái trên sân khấu lên tiếng: “Bài hát tiếp theo đây, tôi muốn tặng cho một cô gái rất ngốc nghếch. Tôi biết cô ấy nhất định đang có mặt ở đây. Tôi muốn để cô ấy biết rằng, tôi yêu cô ấy”.

Nhạc dạo đầu vừa vang lên, Mickey cố gắng nhớ lại xem tại sao đoạn nhạc này lại quen đến thế. Cô chợt dừng bước, hốc mắt đỏ ửng lên trong giây lát, xung quanh miệng và mũi sưng mủm mịt. Chất giọng dịu dàng của Chu Bái rót vào tai cô, Mickey đột nhiên quay người len trở lại. Đám người xung quanh hung dữ lườm cô. Đại Hoa thấy vậy cũng chạy tới, bắt lấy cánh tay Mickey, giúp cô cùng len lên, đáp trả lại những con người kia ánh mắt thiếu thiện cảm y như thế.

Hai cô gái chen chúc rất vui vẻ.

Con người mà, thường sẽ mặt dày vào lúc quan trọng nhất. Bình thường chúng ta “ngoan ngoãn” quá lâu nên mới để lúc tình yêu đến, đi theo đúng trình tự, giống như những con thỏ hiền lành không chịu nổi một chút ầm ỹ, bị “súp gà” tẩy não, cao giọng hét vang phải sống là chính mình trong tình yêu, nhưng vừa gặp khó khăn thì đã khom lưng đầu hàng. Thật ra đứng trước tình yêu, chúng ta đều chẳng là gì cả. Chúng ta vốn không hề vĩ đại như trong tưởng tượng, một cơn gió nhẹ là có thể khiến ta say, bụi trần cũng có thể giết chết ta. Nếu đã vậy, chi bằng hãy cứ suông dã triệt để, phá bỏ mọi quy tắc. Càng là những thứ thanh xuân không giữ lại được thì thanh xuân càng không cần giữ.

Mickey nhớ ra rồi, mỗi một phím đàn đen trắng cô gõ bừa lên keyboard khi trước đều được Chu Bái ghi lại rồi phổ thành bài hát hoàn chỉnh như ngày hôm nay.

“Mười... chín...” Khi trên màn hình lớn bắt đầu hiển thị đồng hồ đếm ngược đón năm mới, đám đông dưới sân khấu bắt đầu huyền ảo.

Cuối cùng cũng chen lên được đám fan gần sân khấu nhất, Mickey ngẩng đầu nhìn Chu Bái đứng ngược sáng, đang nhìn thẳng vào mắt cô. Anh lấy micro xuống, bước từng bước về phía Mickey bằng nụ cười điển hình của mình. Cùng với tiếng đếm ngược đang liên miên không dứt, anh hỏi qua micro: “Em có biết vì sao anh nói em ngốc không?”.

Hốc mắt Mickey long lanh nước, cô vội vàng lắc đầu.

“Ba... hai...” Chu Bái tới trước mặt cô.

Anh đặt micro xuống, ghé vào tai cô, thì thầm: “Cô gái lớp xe này, thật ra anh đã biết em là người như thế nào từ lâu rồi”.

“Một!” Ruy băng và pháo hoa cùng lúc sáng rực lên trên bầu trời.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mickey trong quán bar, Chu Bái đã yêu cô, vì thế căng thẳng đến độ hát nói một đoạn cũng lấp bắp. Sau này, anh dùng tiền mua một bản tài liệu chi tiết về Mickey. Michellin, hai mươi sáu tuổi, không có nghề nghiệp cố định, từng là biên tập của một tạp chí thời trang, lúc khóc sẽ nước mắt nước mũi tèm lem, từng trải qua một chuyện tình thất bại hồi đại học, sau này trở thành một cô gái kiêu diễm đa mặt, vô cùng tự tin đối với đàn ông, bồi dưỡng được một đôi quân bạn trai cũ lớn mạnh vô cùng, kế thừa triết học vĩ đại, luôn muốn vấn đề cụ thể, phân tích cụ thể, thích nghe vô số các nam ca sỹ, thích

xem phim của rất nhiều nam diễn viên, luôn luôn bước trên con đường của yêu hoặc đang muốn yêu, nhưng, giây phút này vẫn còn độc thân.

Anh cười tươi như hoa đào. Khó khăn như vậy, nhưng anh thích thử thách, kiên trì tin rằng có thể dùng tình yêu chân thành để thay đổi cô. Hai con người đều có ý đồ riêng sẽ khiến câu chuyện này trở nên kỳ diệu một cách lạ thường.

Được rồi, khung cảnh được chuyển về đêm giao thừa ấy.

Mickey và Chu Bái ôm chặt lấy nhau giữa đám đông. Cô lấy một tay cố gắng bóp chặt mũi, ngăn đầu gào khóc, chỉ sợ nước mũi rớt xuống áo anh. Tới khi nước mắt đã khô, cô mới chợt nhớ ra không biết Đại Hoa đã đi đâu.

Phía kia đám đông bỗng dừng trở nên ồn ào. Đại Hoa bị kẹp chặt giữa mấy người đàn ông lực lưỡng, giống như đang khóc. Mickey lại một phen hỗn loạn, khó khăn lắm mới tới được trước mặt Đại Hoa, thấy anh bạn trai của cậu ấy đang quỳ dưới đất, tay trở lên chiếc nhẫn kim cương còn to hơn chiếc nhẫn ngày xưa.

“Đồ ngốc, ai cầu hôn lại quỳ cả hai chân xuống chứ. Anh đang báỉ các cụ sao!” Đại Hoa phì cười trong làn nước mắt, ra sức gạt đầu.

Về sau, anh chồng của Đại Hoa đã gửi cho Mickey một tin nhắn rất dài, đại ý là: Cảm ơn cô, nếu không nhờ chiếc nhẫn đó, tôi đã chẳng lấy hết dũng khí đưa Đại Hoa tới đoạn tiếp theo của cuộc đời.

Cô chỉ đáp lại một câu: Đừng khách khí.

Để tôi tổng kết nhé, tình yêu trên đời này bất luận thuộc về loại nào, chỉ cần mang cái mác “tình yêu” là đã chẳng dễ dàng.

Thế giới này chưa bao giờ thiếu những câu chuyện hay. Kết thúc một câu chuyện, Xuka không cưới Nobita*, Akagi Haruko có thể sẽ phụ trách mở ra cánh cửa yêu đương cho Hanamichi Sakuragi**, có người từng nắm tay, nhưng sẽ chẳng tới cuối cùng. Giống như vừa hay họ đang vội vã chạy tới những chuyến tàu khác nhau, có thể bỏ lỡ mất duyên phận, hoặc vốn dĩ tưởng rằng có thể đồng hành dài lâu, kết quả ai đó lại xuống bến trước. Trông có vẻ như tiếc nuối, nhưng cuộc đời như biển lớn, rồi cũng phải cho phép có người bỏ lỡ bạn mới có thể kịp gặp cơ duyên tuyệt vời nhất.

*Các nhân vật trong bộ truyện tranh Doraemon.

**Các nhân vật trong bộ truyện tranh Cao thủ bóng rổ.

Mong sao người bạn yêu và người yêu bạn sớm ngày gặp nhau, bình an vui vẻ, mọi sự như ý.

9. Chương 8: Bạn Thân Yêu, Hãy Tự Quyết Định Đi Nhé

Có một kiểu phụ nữ tồn tại như người biến dạng trong phim Dị nhân, dựa vào ba tắc lưỡi và giáo lý “Tôi suy nghĩ, nên tôi tồn tại”, ở phía trước thì chặn đánh quân địch, ở phía sau thì đánh lừa dư luận, khiến người ghét cô ấy chỉ càng ghét thêm nhưng không thể không ngưỡng mộ, còn những người quý cô ấy đã lườm nguýt chán nhưng không sao rời xa được, chiếm đất xưng vương mà không tốn chút sức lực nào.

Lý Huyền chính là một cô nàng như vậy, dùng một cái miệng để khai thiên lập địa. Trừ phi là quái thú cấp cao quỳ xuống trước mặt cầu xin, nếu không cô tuyệt đối không dễ dàng đi giải cứu dải Ngân Hà, vì đánh đánh giết giết sẽ chỉ làm bẩn quần áo.

Tính cách của cô hoàn toàn thừa hưởng từ một bà mẹ cực phẩm đứng sau.

Đã sống quá nửa đời người nhưng bà còn tinh tế hơn cả một thiếu nữ mười tám đôi mươi, quần áo mặc hằng ngày không được trùng lặp, ra cửa chắc chắn phải trang điểm cẩn thận. Bà Huyền lúc trẻ là hoa khôi của thị trấn. Ở thời ấy, ngày nào bà cũng nhận được mấy bức thư tình, quả thực là đẹp đến trời rung đất chuyển. Từ địa chủ, con quan đến thư sinh cũng đều từng theo đuổi bà, nhưng cuối cùng bà lại đi theo một

người bán rượu. Bà nói cuộc đời này thật ra là một hồ nước trong sạch yên tĩnh, nếu muốn tạo ra chút gợn sóng thì bản thân mình hãy làm một viên đá. Thế là sau khi cưới, bà đã cùng chồng gây dựng ngành rượu. Trong vòng ba năm, bà tự mở được một xưởng rượu. Vào những năm phát triển nhất, bà nghe người ta nói mở khách sạn kiếm rất được bèn bán đại xưởng rượu đi, tự mình gây dựng tạo quan hệ, mua đất xây khách sạn. Mấy năm đầu kinh doanh cũng khá tốt. Năm 2003, gặp phải dịch SARS, khách sạn liền phá sản. Chồng bà không vượt qua được khó khăn này đã lâm bệnh rồi qua đời. Nhưng bà không thỏa hiệp. Bà xách theo Lý Huyền năm đó mới tròn mười chín tuổi bắt đầu làm lại nghề rượu. Tạm thời tính lược những khó khăn trong quá trình ấy. Bây giờ bà đã là tổng đại lý phía Bắc của một thương hiệu rượu trắng nào đó, bạn trai rời từ người mẫu mới vào nghề cho tới những tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao của những công ty xuyên quốc gia, đủ loại hình, đủ mẫu mã, số lần phát thẻ người tốt thậm chí còn nhiều hơn Lý Huyền.

Còn Lý Huyền thì trở thành một cô chủ danh xứng với thực, hơn nữa còn là một nữ vương giàu có đeo một chiếc vương miện vô hình trên đầu.

Lần đầu tiên thất tình, cô gửi cho bạn trai bức email dài hai ngàn chữ, chì chiết và bôi đen khuyết điểm của đối phương, cuối cùng không quên nhắc nhở một câu “Hoan nghênh cô bạn gái tiếp theo bổ sung”. Đường nhiên vào lúc buồn bã nhất, cô cũng từng khóc, nhưng chỉ cần một câu khuyên nhủ của bà Huyền, cô đã lập tức vui vẻ nhảy chân sáo. Bà Huyền nói: “Bị Quách Đức Cường đá thì có gì mà phải khóc, làm vậy Ngô Ngạn Tổ có còn dám cưới con hay không? Đàn ông là phải chia ra làm nhiều loại, những người con gặp bây giờ đều chỉ để con luyện tập mà thôi”. Còn có lần Lý Huyền làm bài thi đại học không tốt, chỉ đỗ được vào trường báo chí tuyên truyền không mấy lý tưởng. Mẹ liền nói: “Con gái à, trường đại học nào cũng cần có người đỗ mà, phải không?”.

Thế là bốn năm đại học, Lý Huyền nỗ lực đạt bằng mọi chông gai, phát triển toàn diện đức, trí, thể, mỹ (chủ yếu là mỹ), không cho các cô gái khác một chút đường sống nào, chỉ tới hát hợp xướng ở Quảng Châu mà cũng tự lập được một câu lạc bộ cho mình. Cô trở thành thần thoại trong trường nhưng đồng thời cũng phải trả một cái giá đau đớn: Không có nam sinh nào dám theo đuổi cô, xây dựng thời kỳ “phòng không nhà trống” bền vững.

Khó khăn lắm mới đợi tới được tới bữa cơm tốt nghiệp. Thức ăn còn chưa được mang lên, mọi người đã phê phê rồi. Hơn thế nữa, còn có người đã ôm nhau bật khóc, trong đó có một anh chàng thấp lùn, đỏ mặt bê ly rượu, chậm chậm xích tới trước mặt Lý Huyền. Đang chuẩn bị tỏ tình thì cô bất ngờ đập bàn gào lên với nhân viên phục vụ: “Từ lúc chúng tôi ngồi xuống tới giờ đã được bốn mươi phút rồi đấy, một món nóng hồi cũng chưa thấy mang lên. Mấy người coi chúng tôi là đám người tới biểu diễn uống rượu phải không?”.

Thế là, cô đã thành công khiến cậu bạn kia chạy mất dép.

Năm năm sau khi tốt nghiệp, Lý Huyền đã trở thành giám đốc truyền thông của một công ty đĩa nhạc nổi tiếng, ngày ngày xinh đẹp đi lại giữa phố phường Thượng Hải này. Lần đầu tiên tới đây, khi nhìn về đài truyền hình Đông Phương bên bến Thượng Hải, nội tâm cô không còn xốc nổi như trước, tựa như hơn hai mươi năm qua vấp vấp bơi lội giữa biển khổ chỉ để tìm ngọn hải đăng này vậy. Từ đây, cô đã được cách mạng tâm lý, sửa chữa sai lầm, hoàn toàn tập trung để nghiêm túc ra vẻ. Một câu nói gồm chữ, ngữ, tân thì bắt buộc phải kèm theo một từ đơn tiếng Anh, một ngày hai bữa (qua trưa là không ăn, nếu ăn sẽ bị trời chu đất diệt) thì bắt buộc phải nghiên cứu cân bằng dinh dưỡng, mỗi tuần bắt buộc phải làm hộ lý, mỗi bức ảnh tự sướng trên Weibo hằng ngày bắt buộc phải mặc những bộ quần áo khác nhau (mặc dù để đỡ mất công, hầu như cuối tuần cô đều chụp một lượt cho xong, để dành đăng bài hằng ngày), bắt buộc phải đăng ảnh đồ ăn đồ uống mình tự làm trong nhóm bạn bè (thực chất là gọi từ nhà hàng dưới tầng), và còn rất nhiều điều bắt buộc nữa. Giống như hai đường thẳng song song vậy, cô bước đi rất vẻ vang trên một trong hai con đường có tên “giả đồ”, con đường kia toàn là các anh bạn trai đi ngược chiều về phía cô, cho dù cô có vẫy tay chào hỏi, đều không thoát khỏi số phận phải giương mắt nhìn họ lần lượt lướt ngang qua.

Lý Huyền hơn hai mươi bảy tuổi vẫn chưa lấy chồng, nói chính xác là còn chưa yêu ai quá ba tháng. Đàn ông sợ nhất chính là không tìm được cảm giác tồn tại từ người phụ nữ. Lý Huyền kể thừa lý luận sắt đá của mẹ, tạo cho cuộc sống của nhau sóng gió trùng trùng, cuối cùng người đàn ông nào cũng mang theo thương tích, ôm mối thù hận bỏ đi.

Vì chuyện này, bà Huyền – người đã rất thành thạo chuyện yêu đương không khỏi lo lắng, cực kỳ hối hận vì đã dạy cho con gái đạo lý ấy. Vì đừng nói tới Quách Đức Cường, trong thế giới của Lý Huyền, ngay cả Ngô

Ngạn Tổ cũng không thể tồn tại.

Bà nói con gái không có đàn ông thì tuổi mãn kinh sẽ đến sớm, còn nói bệnh công chúa của Lý Huyền quá nghiêm trọng. Nhưng Lý Huyền lại không hề để tâm. Nói cách khác, từ lúc chui ra từ trong bụng mẹ, cô đã bắt đầu bước vào tuổi mãn kinh rồi, còn căn bệnh công chúa ám chỉ những người đã nghèo còn giả dờ, nhưng cô không vậy. Dù có giả vờ, ít nhất cô cũng là một con phượng hoàng hàng thật giá thật.

Sự tình trở nên thú vị bắt đầu từ một cuộc họp kế hoạch cho một album.

Ông chủ đặt ra KPI*, công ty muốn tập trung lắng xê vài người mới ký hợp đồng, thế nên ngay từ giai đoạn thu âm bài hát cho album, Lý Huyền đã phải tham gia. Trong buổi họp ấy, ngoài cô ra thì đều là nam giới, còn có hai nhà sản xuất đặc biệt tới từ Đài Loan. Sau khi mỉm cười trò chuyện theo thông lệ thì cô lập tức ngồi im như một pho tượng.

*Hệ thống đo lường và đánh giá hiệu quả công việc.

Đám đàn ông ai cũng hút thuốc, thế là cả phòng họp đều mù mịt khói. Hai người Đài Loan kia ngồi cạnh nhau, trong đó có một người rất giống Nate của phim Gossip Girl. Đây cũng là nguyên nhân khiến Lý Huyền im lặng làm mặt lạnh suốt cả buổi. Mặc dù cô cô độc như một quái vật không tiết quá nhiều dopamine, nhưng vẫn không ngăn chặn được luồng hormone nam giới đang mạnh mẽ xâm nhập. Trước mặt bất kỳ người đàn ông ưa nhìn nào, nhất định cũng có một cô gái để lại đèn.

Lần này, cô bật một chiếc đèn laser.

Giữa làn khói, Lý Huyền cứ liếc nhìn đánh giá anh chàng giống Nate ấy, cho tới khi đối phương rút tay ra chỉ về phía bên phải anh ta, cô mới lau nước miếng trên miệng, ngậy ngốc đưa chai nước khoáng trên bàn. “Gạt tàn mà!”, người ngồi bên cạnh Nate, ôm cây đàn ghita chen ngang, làm bầu không khí hết sức ngượng ngập.

Sau lần ấy, Lý Huyền và anh chàng giống Nate có mấy lần trao đổi ánh mắt, cả hai bên đều phóng điện. Lý Huyền âm thầm xoay vòng miện vô hình của mình. Trực giác của cô gần như chắc chắn. Sau khi cuộc họp kết thúc, nhìn thấy trên Weibo hiển thị có một bạn mới, cô cười khẩy một cái, dường như cuối cùng đã thu phục được thành trì mà mình tắm tía từ lâu.

Hồi đó Wechat còn chưa xuất hiện, Weibo là công cụ trao đổi hot nhất. Từ lúc người Đài Loan kia kết bạn với cô, Lý Huyền liền bước vào 13 trạng thái ra vẻ cao cấp. Lúc nào cũng đợi bình luận đầu tiên, tin nhắn riêng đầu tiên của đối phương, dịch không động, ta cũng không động. Nhưng Weibo của đối phương tổng cộng chỉ đăng một chục trạng thái, còn toàn là chia sẻ, một tuần rồi vẫn chưa có động tĩnh gì. Thế là cô bắt đầu cố tình đăng rất nhiều ảnh tự sướng hằng ngày, tạo hình lên lớp, tạo hình về nhà ngủ, ngay cả lúc đắp mặt nạ cũng đăng cho người ta biết. Khi cuối cùng cũng đợi được tin nhắn đầu tiên của đối phương, Lý Huyền gần như bật khóc.

Vì anh hỏi: “Em mở cửa hàng online hả? Nhiều quần áo và mặt nạ quá, hìhì”.

Có thấy bà chủ nào xinh đẹp như vậy chưa? Lòng tự trọng của Lý Huyền bị tổn thương nghiêm trọng. Cô phần nộ gõ một hàng chữ trả lời: “Đâu ạ, hahaha [Ngượng ngập][Xấu hổ]”.

“Rất đẹp, anh là người xin gạt tàn ở công ty em lần trước đó.”

“À, hình như em có chút ấn tượng. Nhưng anh nói là quần áo đẹp hay người đẹp, hoặc là mặt nạ đẹp?” Gửi xong tin này, Lý Huyền chỉ muốn cắt cổ tay tự vẫn.

Sau vài lần nhắn tin qua lại, họ đã chính thức mở ra thời kỳ yêu đương qua Weibo. Ngày thứ hai sau khi kết thúc cuộc họp đó, đối phương đã trở về Đài Loan. Họ tán dóc về công việc, về cuộc sống qua cả một đại dương, gần như chỉ dùng tin nhắn nói chuyện. Nói không hết thì bật Skype, chi tiết từng chuyện, ngày nào cũng ôm cái điện thoại lấy hơi ấm.

Có mấy lần khi nói tới chuyện tình cảm, Lý Huyền đều mong ngóng đối phương thể hiện chút bản lĩnh đàn ông, trêu chọc cô một chút, nhưng anh không nắm bắt được trọng điểm, cùng lắm chỉ dừng lại ở việc dùng icon “ôm ấp”.

Những tưởng chuyện tình qua mạng này rồi sẽ kết thúc trong đau thương, bầu bạn với cuộc sống cô đơn của Lý Huyền trong một thời gian ngắn ngủi, ai ngờ vào ngày sinh nhật bạn, người Đài Loan gửi tin nhắn cho Lý Huyền, nói anh đã đặc biệt bay tới Thượng Hải, muốn gặp mặt cô.

Phải biết rằng, hôm ấy Lý Huyền mặc một chiếc váy ôm ngực màu vàng kim tuyến để chúc mừng sinh nhật bạn mình. Sau khi nhận được tin, không kịp thay quần áo, cô liền tìm cơ sở rơi bạn, kéo chiếc váy dài tới quán ăn Thái ở chùa Tịnh An để gặp người giống Nate, hết như đi tham gia lễ trao giải vậy. Lần trước họ chưa kịp nói chuyện. Lần này Lý Huyền hạ lệnh cho bản thân, phải phát huy khả năng ăn nói bẩm sinh, tuyệt đối không để hai người rơi vào tình cảnh ngượng ngập. Cô đã chuẩn bị hết sức đầy đủ, chỉ cần đối phương mở lời, tối đó cô sẽ theo anh về khách sạn.

Trong tin nhắn, đối phương nói mình ngồi bên cửa sổ, rất rõ ràng.

Quả thực vô cùng nổi bật, Lý Huyền vừa vào cửa liền nhìn thấy, nhưng ngồi ở đó là người đàn ông chơi ghita lần trước. Tim Lý Huyền lập tức đập nhanh, bước chân trở nên loạng choạng. Cô nhủ thầm trong lòng: Xin anh đừng chào tôi.

Người đàn ông chơi ghita ấy nhiệt tình gọi to tên cô.

Là hét to.

Lý Huyền cảm thấy mình lại thất tình một lần nữa rồi, hơn thế còn xui xẻo tới mức ngay cả đối phương là ai cũng chưa rõ. Đối với cô, người đàn ông chơi ghita đó giống như một người bạn hồi đại học, ngay cả tên cô cũng lười nhớ, hoặc là một nhân viên chưa tỉnh ngủ trong một quán Starbucks nào đó, tầm thường, giản dị, còn chưa lọt vào tầm nhìn của cô đã bị gạch một dấu X to đùng.

Đúng vào lúc cuộc đời cô một lần nữa rơi xuống vực thẳm thì mẹ cô lại bắt đầu yêu. Một bác sỹ du học nước ngoài trở về, lớn hơn Lý Huyền sáu tuổi. Bà nằm trong vòng tay anh bác sỹ như một thiếu nữ còn non trẻ, suốt cả buổi chỉ nói sự nghiệp, du lịch và tương lai. Những từ ngữ mầu chốt của cuộc đời ấy như từng lưỡi dao găm thẳng lên người con gái bà. Lý Huyền ngồi đối diện thật chỉ muốn bóp nát cốc cà phê.

Trước khi đi, bà hỏi: “Con gái à, người Đài Loan con kể lần trước thế nào rồi?”.

“Chết rồi.”

“Hả?”

“Bị sắc nước ngọt trong lúc ngồi máy bay rồi chết.”

Người đàn ông “bị chết sắc” ấy tên là Phương Dục Hằng, cái tên y hệt như một nam chính thần tượng và lãng mạn trong phim Quỳnh Dao, nhưng thực chất lại là một nam Cự Giải thô lỗ, vụng về trong cuộc sống. Cuộc sống hằng ngày của anh ngoài viết nhạc ra thì chỉ ở lý trong nhà chơi X-box, ngay cả Facebook, thứ thịnh hành nhất ở Đài Loan hồi đó cũng không biết, sau này lại ngây ngô đi theo mấy người bạn Trung Quốc chơi Weibo, nhưng chưa bao giờ đăng ảnh của mình. Hôm đó anh đích thực là người đã hỏi xin Lý Huyền gọt tàn. Anh cũng tưởng rằng trong buổi họp ảnh mắt phóng điện của Lý Huyền hướng về phía mình. Ngay cả khi nhận được những tin nhắn nũng nịu của cô, anh cũng vẫn khẳng định đối phương có ý với mình.

Thế nên khi Lý Huyền ngồi chưa được năm phút đã viện cớ ra về, sau đó trở về phát hiện không thể nhắn tin với cô nữa vì đã bị cô hủy kết bạn, Phương Dục Hằng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Gọi mấy cuộc điện thoại không có kết quả, ngày anh trở về Đài Loan, Lý Huyền gửi một tin nhắn tới, nói rằng cô không thể chấp nhận tình yêu xa, đôi bên nên dừng lại ở đây thôi.

Một người đàn ông bình thường có lẽ sẽ nghĩ đủ mọi cách để đòi phía nữ một lời giải thích hoặc chửi mắng vài câu xả stress rồi bỏ cuộc từ đây, nhưng Phương Dục Hằng lại là người quái đản. Không gửi được tin nhắn thì anh gửi clip đàn hát thể hiện tình cảm lên Weibo.

Cứ thế hát cả một năm trời.

Anh luôn cho rằng Lý Huyền có ẩn tình khó nói, hoặc cô gái này còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho một tình yêu xa nồng nàn, mãnh liệt. Anh không thể nào ngờ việc Lý Huyền thay đổi 180 độ là vì anh không phải người cô yêu.

Năm đó, các mạng xã hội rầm rộ trào lưu cover nhạc. Phương Dục Hằng trở hết tài năng, dựa vào mấy bài hát sáng tác đơn giản mà được mọi người thi nhau chia sẻ. Vì lời ca đều vòng quanh những câu chữ ngược tâm như “Đừng liên lạc nữa” hay “Anh rất nhớ em” mà được các fan mạng gắn mạng là “cầu huyết”, trở thành nam thần lụy tình.

Cuối cùng, khi xem được những clip ấy, Lý Huyền đã mềm lòng, vừa nghe những ca từ chứa đựng tên của mình trong nước mắt vừa cãi nhau với những người bịa chuyện kia. Có một lần nhưng nhớ, muốn quay lại xem những tin nhắn khi xưa mới phát hiện lúc trước khi kích động cô đã xóa cả rồi.

Nói trắng ra, tất cả đều do cô đơn mà ra. Năm nay, Lý Huyền chuyển nghề sang làm marketing thương hiệu. Ngoài lần gặp mặt vô tình đó, cô và Phương Dục Hằng không còn chút liên hệ nào. Mọi thứ vẫn như cũ, không có ai đặc biệt lao vào cuộc sống của cô, thế giới ấy vẫn chỉ chứa được một nhân vật chính. Khi cô lẩn lộn khắp các bữa tiệc, dựa vào rượu thịt lấy được vô số dự án, trở về nhà vẫn không khỏi buồn thương. Tuổi này rồi, sau khi tẩy trang mặt đã có nếp nhăn, uống nhiều rượu dạ dày đã bắt đầu quặn thắt. Một mình sống trong một căn hộ, đi lên đi xuống cầu thang máu cũng cảm thấy đứng không vững, bao quanh thế giới chỉ có cô đơn bầu bạn.

Cũng chính vào năm ấy, mẹ cô và vị bác sỹ kia kết hôn. Lý Huyền nói bà chơi đùa lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu yên phận tìm một mái nhà rồi. Còn nhớ một đêm trước lễ cưới, bà bỗng nhiên gọi điện nói muốn tới căn nhà của cô, cùng ngủ với cô, kết quả tiếng khóc nửa đêm đã đánh thức Lý Huyền. Bà như một đứa trẻ thút thít nói mình đã mơ thấy bố của cô.

Mẹ cô nửa đời người vòng quanh lâu như vậy, tìm nhiều người đàn ông như thế, nhưng cuối cùng vẫn không thể về với nhau, không phải vì bà ham chơi, mà bà chỉ muốn thông qua một vài cách thức để quên được người đã rời xa. Ở trong mơ, bố rót cho bà một ly rượu đầy, nói rượu không cứ phải có hai người mới có thể uống. Bà rút bức ảnh duy nhất được kẹp trong ví tiền ra – bức ảnh của bố cô, rưng rưng nước mắt nói, cuối cùng bà cũng không còn thích uống rượu nữa.

Công việc của Lý Huyền thường xuyên phải làm PowerPoint, một chiếc máy phun ầm bô vào chút tinh dầu cổ huân y và một list nhạc đầy up các bài nhạc nhẹ là có thể khiến cô thoải mái làm việc tới nửa đêm. Có thể vì làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, chốc chốc cô lại cảm thấy tức ngực. Bản thân cô thật ra cũng không hiểu tại sao mình phải liều mạng như vậy. Có lúc không gắng gượng được nữa, cô lại lục clip của Phương Dục Hằng ra xem. Mỗi một chỗ chuyển âm, mỗi một động tác nhỏ đều khiến cô xót xa, đúng là người đàn ông ngốc nghếch vô cùng! Phương Dục Hằng giữ vững tần suất mỗi tháng đăng hai clip mới. Lý Huyền cũng nuôi thói quen nghe nhạc cố định, nhưng gần như không bình luận, cứ thế lại sắp một năm trôi qua.

Cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, trong clip của Phương Dục Hằng bỗng dưng xuất hiện thêm một cô gái cùng hát chung, hai má phúng phính, con ngươi đảo vòng quanh, thích mặc váy dài màu trắng như một tiên nữ từ trong rừng sâu bước ra. Trong phần bình luận, đa số các fan đều tặng những lời chúc phúc thiện chí. Duy chỉ có một vài bình luận chốc chốc lại nhảy ra: Cô gái này là ai vậy, xấu xấu xấu. Không sai, đây là bình luận của Lý Huyền.

Về sau, mẹ cô và vị bác sỹ kia lấy Mỹ làm trung tâm, đi du lịch hơn nửa vòng Trái Đất. Vì thường xuyên không ở bên cạnh Lý Huyền nên bà đã bỏ ra một khoản tiền tiết kiệm lớn mua cho cô một biệt thự ở gần đường Hoa Sơn, mời một người giúp việc về để chăm lo cuộc sống cho cô, còn nói: Đẳng nào thì cả đời này con cũng không lấy được chồng, có ới thời gian ở trong vườn trồng hoa trồng cỏ, cảm nhận trước cuộc sống của người già.

Chuyển vào biệt thự sống được một ngày, Lý Huyền đã chảy máu mũi cả đêm vì nguồn nhiệt âm siêu mạnh ở đây.

Gần tới tháng 12, Lý Huyền mời đồng nghiệp tới nhà tổ chức tiệc. Cô uống say khướt, đứng lên sô pha nhảy múa loạn xạ, hoàn toàn đánh mất hình tượng. Cho tới khi có tiếng chuông điện thoại của một đồng nghiệp vang lên, cô mới dừng lại. Thì ra đó là bài hát Phương Dục Hằng sáng tác. Cô bỗng ra lệnh cho tất cả mọi người im lặng để tập trung nghe bài hát đó. Người đồng nghiệp kia sợ đến nỗi không dám nhận điện, tất cả đều ngây người đứng đợi tới khi hồi chuông kết thúc. Lý Huyền chưa bao giờ cảm thấy đáng chất như vậy. Sống mũi cô cay xè, quay lưng lại gạt nước mắt: “Từ nhỏ tôi đã nghĩ Lý Huyền tôi sau này nhất định sẽ là

người hạnh phúc nhất. Kết quả tới bây giờ, ngay cả bóng của hạnh phúc tôi còn chưa nhìn thấy. Thượng Hải thật sự quá lớn, lớn đến mức có lúc tựa hồ nhắm mắt lại là tất cả mọi thứ đều thuộc về tôi, nhưng vừa mở mắt ra, ngoại trừ sự tự tin tìm được qua những tấm thẻ ngân hàng thì tôi vốn chẳng là gì cả, thậm chí còn không bằng bất kỳ ai trong các bạn. Ăn một mình, ngủ một mình, vờ vịt một mình đến chết. Không ai tình nguyện nắm lấy tay tôi, nếu có một ngày tôi hất xì tim đau thắt lại cũng không có ai gõ cửa gọi tôi. Ngay cả những nơi tôi cho là phong cảnh cũng không có chịu tới làm tôi cụt hứng. Không có ai giành chận với tôi, không có ai đưa tôi đi du lịch, càng không có ai chứng kiến vẻ mặt đáng thương của tôi”.

Lý Huyền cảm thấy trời đất xoay vần, men rượu trong đầu đều biến thành vũ khí hóa học. Mũi một lần nữa chua xót. Cô tưởng là nước mũi, giơ tay lên gạt, hóa ra toàn là máu, sau đó cả người cô ngã vật xuống.

Hồi trước, bà Huyền đã đọc sách của Trương Gia Giai tới mức bật khóc, Lý Huyền ở bên khinh thường, nói không thể chấp nhận việc một ông chú giờ trở nên sầm, vừa xem nội dung đã lập tức nhớ tới không ít những tờ tạp chí ba đồng, năm đồng hồi bé tí, bên trên dày đặc những dòng chữ ngang dọc bé li ti kết hợp với một bức ảnh trang trí đen trắng trông thẩm không tả. Rồi thất bại là, sau này khi cô đập máy bay, trùng hợp gặp đồng nghiệp cũng mang theo cuốn sách đó, cô đã vừa đọc vừa rưng rức trên máy bay. Còn có một lần, mẹ cô quen một nhà thiết kế game, hai người cả ngày ở nhà chơi game, Lý Huyền rảnh rang cũng bị kéo chơi một lúc. Nhưng cô không thích cùng họ ra ngoài thành, đánh boss tăng level mà chỉ cố sống cố chết không ngừng vượt ải. Cô nói, bà đây chỉ đánh boss lớn để rớt trang bị, không rảnh tiếp những con thú tép riu, đã chơi thì phải chơi lớn chứ. Về sau, cô hay nửa đêm bò dậy, lén lút ra ngoài thành tăng kinh nghiệm, vì những người chơi có thể quen biết trong game rồi trở thành đôi với nhau ngoài đời nhờ bồi dưỡng tình cảm qua những lần đánh boss ngoài thành.

Thật ra cô mềm yếu như nước, trong thâm tâm cũng tin vào tình yêu. Có điều đứng trước hiện thực, cái vẻ ngoài tự phụ đã cao hơn tất cả, so với những tuyến thủ đánh mất lý trí trong tình yêu, thật ra mức độ thảm hại của cô cũng ngang ngửa.

Ngực Lý Huyền xuất hiện một khối u. Cô tới bệnh viện làm phẫu thuật, thật may chỉ là u lành, mổ xong, nghĩ ngơi là có thể bình phục.

Ngày lên bàn mổ, cô cứ thấp thỏm bất an, cảm thấy ngực mình nhỏ đi, âm ỉ nói với vị bác sỹ quen đó là chắc chắn ông ta không hút khối u đi mà lại hút nhầm mỡ rồi.

Mặc dù chỉ là một phẫu thuật nhỏ nhưng khi động vào, vết thương cũng sẽ đau. Lý Huyền ngoan ngoãn nghỉ ở nhà, lướt Weibo, xem phim, hiếm có dịp yên lặng ngồi một chỗ như vậy. Cô vô tình phát hiện chẳng biết từ khi nào trong app Weibo tải về điện thoại đã có thêm phần tin nhắn của những người chưa kết bạn. Sau khi mở ra, cô cảm thấy từ đầu ngón chân lên tới đầu đều râm ran đau.

Toàn bộ đều là tin nhắn của Phương Dục Hằng:

Hôm nay tới Thượng Hải công tác, đến bộ phận tìm em, đồng nghiệp nói em đã nghỉ việc. Ừm, đổi một công việc mới cũng tốt.

...

Bài hát ra mắt hôm nay anh viết trong lúc uống rượu đấy. Em nói mẹ em sản xuất rượu trắng, nên em uống rượu cực giỏi. Vì em, anh cũng trở thành con ma men. Anh muốn nói rằng, tuy không ở cùng một nơi với em, nhưng có lẽ chúng ta vẫn có thể làm chung một việc.

...

Anh thích em thật mà.

Có người yêu nhau rất giống như đi siêu thị, muốn mua khoai tây thì sợ quá nóng, muốn mua sữa bò lại sợ mọc mụn, nghĩ bụng hay mua một chai dầu gội dầu đi, nhưng hình như trên mạng bán còn rẻ hơn, thế là cuối cùng tay không trở về. Nói thật, con người cũng chỉ có từng ấy năm tuổi xuân để cảm nhận cái ngọt ngào của tình yêu. Hết thời gian rồi mới nhận ra thứ tình yêu dựa vào tiêu chuẩn để cân đong đo đếm ấy chỉ mang tới cái đơn cho mình mà thôi. Nếu có thể, khi có ai rút tim rút phổi ra dâng lên cho bạn, hãy học cách trân trọng.

Vì visa Đài Loan đã hết hạn, Lý Huyền bọc kín khăn vải dùng cầm xông vào cục Hải quan, cùng giành chỗ với một đám các bà các mẹ, dán mặt lên lớp kính thủy tinh, đứng điền xong đơn xin visa trong tư thế khó khăn, sau đó lại dùng cạo kiết diễn xuất khiến người ta cảm động ra để khiến cô nhân viên đứng quầy nhận đơn thật nhanh. Năm ngày sau, cô bay tới Đài Bắc. Ngồi trên máy bay, cô soạn một đoạn tin nhắn dài, đại khái là giải thích những chuyện xảy ra trước đây và tâm trạng hai năm nay. Sau khi hạ cánh, cô muốn gửi cho Phương Dục Hằng nhưng máy lại báo quá giới hạn ký tự, cuối cùng cô nóng máu gửi cho anh bốn chữ “Bà đây muốn anh!”.

Khi mẹ gọi điện đến, Lý Huyền đang ngồi trên taxi đi tới công ty của Phương Dục Hằng. Bà Huyền đang ở thành Vatican, sau khi nghe cô nói đang ở Đài Bắc liền hiểu ra tất cả. Bà nói: “Con gái, giỏi lắm, vượt bờ biển Đài Loan, vạn dặm xa xôi đi tìm chồng. Tiến trình hòa bình giữa hai bờ đại dương nhờ cả vào con đấy!”. Lý Huyền trừng mắt với mẹ: “Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?”.

Bà Huyền cười rúc rích: “Đừng tưởng mẹ không biết con lén lút xem bao nhiêu clip của người ta. Con người ấy à, đừng quá tự tin, cũng đừng bao giờ khẳng định đáp án nào là sai quá vội vàng. Nếu ông trời đã để con gặp người ấy, thì chắc chắn sẽ có cái lý của nó. Thật ra người cuối cùng ở bên con, nhất định đã từ bỏ mọi nguyên tắc, là một ngoại lệ mà con không thể lý giải nổi”.

“Mẹ, mẹ đang đóng phim điện ảnh đó à, lời thoại đọc vanh vách như Vương Gia Vệ vậy! Con bận rồi, không nói nữa nhé!”. Lý Huyền vội vàng ngắt máy, mặt đỏ bừng bừng, hoàn toàn bị bà Huyền nói trúng tim đen.

Có một người mẹ “ma lạnh” như thế này thật ra cũng là một phúc phận.

Công ty đón tiếp và nói Phương Dục Hằng đang ở phòng thu, thế là Lý Huyền lại vòng vèo chục cây số. Kết quả tới nơi lại bị trợ lý chặn ngoài phòng khách, nói anh đang thu âm, bảo cô ngồi đợi. Lý Huyền thấy vậy cố tình gọi điện thoại vờ bận, một mình lén lút đi tới góc tường nhìn điện thoại. Phương Dục Hằng không trả lời tin nhắn của cô. Trong lúc chờ đợi, cô nhìn thấy trên tường có rất nhiều ảnh chụp chung của Phương Dục Hằng và các ca sỹ nổi tiếng. Cô dừng lại trước bức ảnh anh chụp với cô gái kia, bên trên viết hai chữ “Kỷ niệm” bằng kiểu phồn thể.

Lý Huyền vòng ra trước cửa phòng thu như bị ma xui quỷ khiến, thấy cửa khép hờ, cô bèn cúi xuống nhìn trộm qua khe, thấy Phương Dục Hằng quay lưng về phía cô, tay phải đang ôm lên eo cô gái kia.

Lý Huyền bay về Thượng Hải ngay đêm đó, khóc cả một ngày trong biệt thự. Không ai biết vì sao cô khóc, tóm lại gần như đã dùng hết nước mắt của cả một đời người.

Khi cô tỉnh lại đã là sáng sớm của ngày hôm sau, cổ họng đau rát như bị đốt. Lý Huyền bò dậy, đi tìm nước uống. Cô không đeo kính, tầm mắt có chút mơ hồ. Cô nghe thấy tiếng nước trong bình đun sôi sùng sục, sau đó chiếc di động bên cạnh chợt sáng lên. Cô ngẩng người đứng tại chỗ, rồi hoảng loạn mở màn hình, thì ra là thông báo có tin nhắn mới.

Cô nheo mắt lại, còn chưa nhìn rõ có phải tin nhắn của Phương Dục Hằng hay không thì đã bất cẩn xóa đi.

Cô cảm thấy ông trời nhất định đang trêu chọc cô.

Khiến ba mươi năm trước của cuộc đời cô sống quá thoải mái, kiêu ngạo tự mãn trong vương quốc của mình, nên tới bây giờ mới khổ sở vì một người đàn ông như vậy. Phương Dục Hằng giống như một bộ quần áo mới của Hoàng đế, khiến cô những tưởng mình đã có được một bộ quần áo khiến mình mãn nguyện rồi làm trò cười cho mọi người, nhưng sau đó mới phát hiện cuộc đời này chẳng còn thay đổi gì đáng để ghi nhớ nữa, chỉ nhớ mãi bộ quần áo đã từng khiến cô vừa yêu thích vừa triệt để thất vọng ấy.

Lý Huyền không còn buồn ngủ nữa. Cô gơ di động lên, do dự có nên gửi một tin nhắn nữa qua không.

Nhưng di động bỗng nhiên reo vang, một cuộc gọi đến từ Đài Bắc.

Trong điện thoại, Phương Dục Hằng nói anh đang chơi GTA*, vừa cướp xe của một người đàn ông, chuẩn bị lái tới Hollywood; kể rằng hôm nay đi điều hành ở Đài Bắc lại bắt gặp em gái trong đoàn người, em gái anh chính là cô gái hát cùng với anh; còn kể gần đây anh đang tập gym, vì sắp ra đĩa đơn của mình rồi, phải luyện cho ra cơ bắp sáu múi; anh còn kể mình không có khả năng tự sắp xếp cuộc sống, làm mất rất nhiều thứ: Bàn chải, đĩa, dây sạc điện thoại... cả người nữa.

*Grand Theft Auto (thường được viết tắt là GTA) là một series trò chơi được sản xuất tại Anh. Nội dung trò chơi không riêng biệt một thể loại nào mà nó bao gồm cả hành động, phiêu lưu, lái xe, nhập vai, hành động bí mật, mô phỏng các sự kiện có thật ở nước Mỹ, và cả các yếu tố đua xe.

Lý Huyền nghe những câu chuyện thường ngày hết sức giản dị của anh mà không tìm được dòng nước mắt, huyết thái dương như bị một cây búa nhỏ gõ gõ từng hồi. Cô co rúm người ngồi trên sofa, giống như một con tôm vừa bị luộc chín.

Khi ra khỏi nhà, trời đã sáng bừng, Phương Dục Hằng sờ chiếc di động đã nóng rực của mình, miệng vẫn đang lẩm nhẩm. Anh nói anh hơi đói, thế là định ra tiệm tạp hóa làm hộp mỳ úp. Bài hát đang phát trong tiệm là bài Những giấc mơ rất mạo hiểm đó của em của Lâm Tuấn Kiệt. Khi vừa vào làm trong công ty đĩa nhạc đó, Lý Huyền thực hiện đúng album này. Bài hát yêu thích nhất của cô cũng chính là bài này.

Những giấc mơ rất mạo hiểm đó của em

Tôi sẽ điên cuồng cùng em...

“Anh tới Thượng Hải tìm em nhé.” Phương Dục Hằng vừa ra khỏi tiệm tạp hóa vừa nói.

Lý Huyền cảm thấy anh đang đùa, một ca sỹ nghèo kiệt xác, sắp tới Giáng sinh rồi, vé máy bay đắt chết người. Anh tưởng mình là phần mềm muốn đi là đi nào đó sao.

Phương Dục Hằng trở về chung cư, mặc thêm một chiếc áo chui đầu. Vì chưa bao giờ tự đặt vé máy bay nên anh không biết đặt online, cũng không có thể tín dụng, anh rút một bọc tiền từ trong ngăn kéo ra, rồi lặn lội tới sân bay quốc tế Đào Viên. Tới quầy, nhân viên thông báo các chuyến bay tới Thượng Hải thời gian này họ không nhận tiền mặt, chỉ nhận đặt online. Phương Dục Hằng nghĩ ngẩn nên cũng không hỏi, cứ thế bấm riết lấy cô nhân viên. Anh sốt sắng nói: “Tôi muốn tới Thượng Hải, tôi muốn gặp bạn gái”.

Về sau, nghe nói cô nhân viên đã thực sự cảm động, giúp anh quét thẻ hay gì đó, bản thân người trong cuộc còn chẳng nhớ nữa, chỉ một mực mong ngóng giây phút đặt chân tới Thượng Hải. Ngay trước khi Phương Dục Hằng hạ cánh, Lý Huyền vẫn cảm thấy đối phương đang đùa. Cô nhìn kỹ lục sáu tiếng điện thoại, bỗng cảm thấy như một giấc mơ. Người trong mơ chỉ giống người cũ của cô mà thôi.

Phương Dục Hằng bước ra khỏi sân bay Phố Đông, lạnh co ro. Một chiếc áo chui đầu mỏng manh chẳng thể chống cự được cái lạnh ngày đông ở đất Giang Nam. Còn chưa gặp được Lý Huyền, nước mũi của anh đã chảy giàn giụa.

Sau khi liên lạc lại, họ chọn địa điểm gặp mặt là một nhà hàng tôm hùm nhỏ. Lý Huyền mua cho anh một chiếc áo lông trong một cửa hàng Uniqlo bên cạnh. Phương Dục Hằng ăn uống rất vui vẻ, Lý Huyền thì đeo găng tay bó gối, mắt thì sắp trợn ngược ra sau gáy rồi, nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói. Cho tới khi Phương Dục Hằng nói đại một câu “Sao, không thích à?”, Lý Huyền mới lập tức ăn bất chấp hình tượng, bóc tôm đến đau cả móng tay. Cuối cùng cô nói, chưa từng được ăn món nào ngon như vậy.

Ra khỏi nhà hàng, trời bỗng đổ mưa rào đột ngột, nước đã dềnh lên tận thềm.

“Mùa đông mà cũng mưa lớn vậy à?” Lý Huyền suy tư.

“Có mang ô không?” Phương Dục Hằng hỏi.

Lý Huyền rút từ trong túi ra một chiếc ô che nắng nhỏ đến đáng thương. Hai người đưa mắt nhìn nhau. Cô giữ chiếc ô trước ngực và nói: “Sao hả? Chiếc ô này đắt lắm đấy, em còn không nỡ dùng để che mưa”. Thế là Phương Dục Hằng cởi áo lông ra đưa cho Lý Huyền, sau đó ngồi xuống trước mặt cô: “Anh công em, em che ô”.

Lý Huyền sững sờ, nhìn những khách bộ hành đang bị giữ chân trong cơn mưa chạy tán loạn khắp nơi rồi ưỡn ngực, chậm chậm bò lên lưng anh.

“Bám chắc nhé.”

“Ừm... Á!” Lý Huyền còn chưa nói xong, Phương Dục Hằng đã lao vào màn mưa. Lý Huyền hoàn toàn không kịp che áo lên đầu, quần áo đầu tóc ướt hết cả. Phương Dục Hằng công cô lao đi như bay, chạy suốt một con phố. Lý Huyền bám chặt lấy cổ anh, hét lên vừa sợ hãi vừa phấn khích.

Cuối cùng, họ ôm lấy nhau như hai con thủy quái vừa được người ta vớt từ dưới nước lên ngay trước cửa hàng bách hóa Cửu Quang. Người và xe trên đường mỗi lúc một thưa thớt hơn, từ xa nhìn lại trông giống như một khung hình trống trải. Hai người yêu nhau chia cách đã lâu trao nhau ấm áp qua cái ôm siết chặt. Nếu kết cục bộ phim Trở lại* được viết lại, Phùng Uyển Dụ nhớ lại Lục Yên Thức rồi đứng ôm nhau ở bên xe đầy tuyết rơi cũng hay đấy chứ.

*Một bộ phim điện ảnh nổi tiếng của đạo diễn Trương Nghệ Mưu.

Lúc đó, cả người họ toàn là mùi thơm, nhưng Lý Huyền cảm thấy còn thơm hơn Chanel.

“Em cứ tưởng cả đời này em không thể yêu được nữa.” Lý Huyền thì thầm bên tai anh.

“Suyt, đừng nói vậy.”

“Khi phát hiện ra anh không phải Nate, em rất muốn chết, cảm thấy đây là vết nhơ trong cuộc đời mình. Những năm sau này, mỗi lần nhớ lại những lần nói chuyện tin nhắn với anh, em lại cảm thấy thật may anh không phải người đó. Nhưng em không có dũng khí, chỉ có thể xem clip của anh từ xa như một con khờ, không dám thích, không dám bình luận. Em sợ anh càng ngày càng tốt, sau đó em sẽ càng ngày càng giống một fan lớn tuổi. Tới khi em có cơ hội đứng trước mặt anh, anh lại đang nắm tay một cô gái khác, nói cảm ơn với em.”

“Suyt.”

Lý Huyền vui đầu vào cổ Phương Dục Hằng. Sóng lưng anh truyền tới một cơn lạnh buốt, cánh tay nổi đầy da gà.

“Tất cả thật giống một giấc mơ mà em không muốn tỉnh. Em sợ tỉnh dậy rồi, lại ngã rất đau.”

Phương Dục Hằng cảm nhận được người Lý Huyền đang run lên, trong chốc lát không biết phải làm thế nào, đành vuốt tóc, dỗ cô như dỗ con nít, ấp a ấp úng nói vào câu tiếng Mân Nam kỳ quái.

“Phương Dục Hằng...” Lý Huyền nức nở gọi tên anh.

“Hử?”

“Em bỗng nhiên nhớ ra, em lái xe tới đây mà.”

Sau đó Phương Dục Hằng hắt xì một cái không thể to hơn, nằm liệt giường sốt tròn một tuần.

Giáng sinh này, bố mẹ Lý Huyền cùng cô và anh tới Đài Bắc du lịch. Mấy ngày đầu tới Khẩn Đinh du lịch lại đúng đợt “bà di” của Lý Huyền đại giá quang lâm. Cô đau khổ cuộn người nằm trên bãi cát, không muốn làm gì nữa, chỉ còn cách giương mắt nhìn mẹ mình mặc bikini, choàng khăn mỏng cùng bố dựng chụp ảnh tình tứ bên cạnh. Phương Dục Hằng thì ôm vãn trượt sóng lướt qua lướt lại trước mặt cô.

Đêm Noel, các con phố Đài Bắc đều rực rỡ ánh đèn. Các đôi nam nữ thanh niên chen chúc đi nhà thờ cầu nguyện, những khách bộ hành trên đường trao quà cho nhau. Những chiếc xe buýt nối đuôi nhau sáng rực chữ “Giáng sinh vui vẻ”, không thể nào nhiệt hơn. Lý Huyền được trùng sinh nói phải uống rượu chúc mừng, nhưng Phương Dục Hằng nói gần đây anh uống rượu dị ứng. Thế là họ tới siêu thị mua rượu nếp và đá. Lý Huyền vừa ầm ĩ chê bai anh dám nhắn tin nói mình vì cô đã trở thành sâu rượu vừa rót cho anh nửa ly rượu đá, nói một câu hoàn toàn bằng giọng Đài Loan: “Rượu nếp đâu phải là rượu, anh cứ coi như nước hoa quả ép đi!”.

Tối đó, ánh trăng mờ mờ lung, Đài Bắc đã về đêm mà vẫn náo nhiệt. Họ ngồi trước cửa sổ, nhìn xe cộ qua lại, cùng nhau nâng cốc cạn ly.

Lý Huyền nói, cảnh tượng này dường như cô đã từng trải qua trước đây.

Đúng là thế giới hai người tuyệt vời.

Cuối cùng Phương Dục Hằng đã ôm bồn cầu, nôn thốc nôn tháo cả đêm.

...

Khi trước, trong hòm thư của những người chưa kết bạn, tin nhắn cuối cùng Phương Dục Hằng đã viết:

Điểm này của Weibo là tuyệt nhất. Chúng ta tổng cộng đã nhắn cho nhau 2500 tin. Cho dù có thay điện thoại, có reset lại phần mềm thì nó vẫn tồn tại. Anh rất cảm kích anh có được một đoạn tình cảm yên bình nhưng lại đẹp tuyệt vời.

Trong sách nói, cứ cố gắng đi tìm thứ gì thì sẽ chẳng bao giờ tìm được. Mọi thế đến rồi đi đều đã được số phận định sẵn.

Thượng đế rất bận rộn, ngày ngày phải sắp xếp cho bao nhiêu người gặp mặt, sao còn thời gian đợi bạn trưởng thành, càng không có tâm trạng nghe bạn thủ thỉ tâm tình. Những con người xuất hiện trong cuộc đời bạn, nếu nắm bắt sẽ là của bạn, để vượt mất thì cũng đừng nuối tiếc. Người có thể ban cho bạn một tương lai tốt đẹp hơn thì cũng có thể chỉ cho bạn một đời cô độc.

Dù sao thì núi cao sông sâu, bạn còn rất nhiều thời gian để kiêu ngạo, nhưng đừng để tới lúc đau rồi mới phát hiện ra những gì bỏ lỡ khó quên nhường nào.

Bạn yêu, hãy tự quyết định đi nhé!

10. Chương 9: Một Cô Mập

Ba vấn đề nan giải nhất trong cuộc đời những người mập là sáng, trưa, tối ăn những món gì, làm sao để không vận động vẫn giảm được cân và giảm cân làm sao để ngực vẫn nở nang. Viên Viên đã mắc vào ba câu hỏi đó rất nhiều năm rồi mà vẫn chưa giải đáp được. Từ nhỏ cô ấy sợ nhất người khác nói mình dễ thương, véo má và bụng mà cô ấy vẫn phải tỏ thái độ thân thiện, nếu không sẽ trở thành một cô mập không đáng yêu trong mắt người ta, bị mọi người bắt nạt.

Cô ấy thường than vãn với tôi, người béo nào có được sống yên ổn, thế giới này luôn gia tăng bạo lực tinh thần cho họ.

Nếu kể tôi và Viên Viên quen nhau như thế nào thì phải trở lại hồi học lớp mẫu giáo lớn.

Từ nhỏ, cô ấy đã rất bị bầm cùn tôi thì cực kỳ thích ăn ngó sen. Lần đầu chúng tôi chạm mặt nhau trong trường, tôi đã cắn một miếng lên cánh tay cô ấy, thế là cô ấy gào khóc. Về sau, tôi bị bố đánh cho một trận. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy ảm ức cho mình. Cánh tay của cô ấy quả thật giống y như ngó sen, quá giống luôn.

Vì phát cấn ấy, tôi và Viên Viên kết thù kết oán. Cô ấy cướp hoành thánh của tôi, tôi cướp súp màu của cô ấy. Hai người vì những chuyện vặt vãnh mà ngày nào cũng gào lên những bản giao hưởng nước mắt lác đắc, khiến cả thầy cô cũng phải chịu thua. Sau này, điều vô cùng không may là bố mẹ tôi đổi đơn vị công tác thế nào lại trở thành đồng nghiệp với mẹ của Viên Viên. Hai gia đình chơi mạt chược qua lại cuối cùng trở nên thân thiết. Họ đặt tôi và Viên Viên lên mô hình phía sau của một chiếc phi thuyền vũ trụ, hờ ra nửa người, gào một cái, cười một cái, sau đó tách tách chụp ra bức ảnh tôi muốn hủy nhất cuộc đời.

Viên Viên rất giống một phi hành gia ăn quá nhiều trên Hệ Mặt trời, ngồng nghênh chiếm quá nửa diện tích. Còn tôi thì bị chèn ép chỉ lộ được nửa cái mặt, bị che hết ánh sáng, trở thành gương mặt sầm sì, giống như người ngoài hành tinh bị cô ấy bỏ đói vậy.

Tôi bắt đầu biết rung rinh khi lên tiểu học. Khi đó vì tôi cao, mắt to, da trắng nên nhà trường đã chọn tôi làm người cầm cờ cùng hoa khôi của lớp, tình cảm dần vượt trên mức bạn bè. Mặc dù lúc đó chúng tôi đều chẳng hiểu yêu đương là gì, nhưng tôi có thể khẳng định cô bạn hoa khôi có ý với tôi. Tuy vậy, điều xấu hổ là hồi đó tôi đang trong giai đoạn vỡ giọng, âm giọng cực kỳ giống con gái, nên thường xuyên tự phủ định chính mình rằng phải chăng hoa khôi luôn coi tôi như chị em.

Sáu năm học tiểu học, vô cùng may mắn là tôi và Viên Viên không được phân vào cùng một lớp, nhưng bất hạnh là mẹ nói Viên Viên là con gái, bắt tôi hằng ngày tan học phải tay nắm tay cùng cô ấy về nhà. Chúng tôi cứ thế nắm tay tới lớp năm, không những khiến tôi hết cơ hội với hoa khôi mà ngay cả các bạn cũng vì tôi “gần mực” nên hay hỉ mũi khinh thường. Lớp chúng tôi toàn thành phần bướng bỉnh. Đám con

traí thường nhắm vào hai loại, một là mập như Viên Viên, hai là ẻo lả như tôi. Cho dù tôi có vô vàn điều khó nói, cổ họng sinh ra đã vậy đâu phải tại tôi, nhưng trong sinh hoạt tôi vẫn phải dè dặt, cầm chừng, nói chuyện cũng cố tình hạ xuống mười tông cho giống con trai. Lúc đó, tôi và Viên Viên chịu không ít tủi hổ, nhưng dường như cô ấy miễn dịch bẩm sinh với những tổn thương bên ngoài ấy, ngày ngày chỉ quan tâm xem cô bán canh cay ngoài cổng có mở hàng hay không. Ngược lại, tôi thì vừa ngốc nghếch lại hèn nhát, nhất là khi biết trên những dấu chân bôi bẩn lên cuốn tập cũng có dấu chân của hoa khôi, tôi đã ầm Ức gạt nước mắt trên sân tập.

Tối tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ hình ảnh Viên Viên lấy cơ thể vĩ đại của mình giẫm từng cái một lên vỏ của hoa khôi, ném cặp sách của tất cả những người ức hiếp tôi xuống đài phun nước ở cổng trường, rồi kéo tôi bỏ chạy. Mặc dù sau đó bị đánh, nhưng tôi vẫn rất vui. Cô mập siêu nặng thường ngày chỉ biết ăn canh cay lại có thể ngưỡn khí một lần như thế.

Nói thế nào nhỉ, giống như quả dưa kiên cường trong trò chơi Plants and Zombies.

Sau này, bức tường ấy, đã bị một anh chàng đẹp trai, tài năng tên Nguyễn Đông Thăng ở cấp hai hủy hoại.

Chúng tôi may mắn trở thành khóa đầu tiên trên toàn quốc vừa vào cấp hai đã được tham gia huấn luyện quân sự. Nhà trường đưa chúng tôi ra một địa điểm bên ngoài. Có thể các thầy khi đó thấy nhiều học sinh non nớt quá mức phấn khích, nên huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc, 6 giờ sáng hằng ngày bị thổi còi gọi dậy, xếp chẵn vuông như miếng đậu, sau đó tập các tư thế quân ngũ tròn hai tiếng, đi đều hai tiếng, tựa súng ăn cơm, không được cung cấp nước lọc, chỉ có thuốc bổ bù nước, uống loại đó chẳng khác gì uống cả gỉ sắt vào bụng. Tàn nhẫn nhất là chỉ cần biểu hiện không tốt, các thầy liền đánh mông, ban đầu chỉ đánh nam sinh, về sau nam nữ đều bị đánh chung. Cho tới có một ngày, Viên Viên nhảy lên người một thầy giáo, để lại một dấu răng lên người thầy ấy. Thầy giáo cũng không đánh nữa, đổi thành một ngày kiểm tra quân trang bốn tiếng, đi nghiêm bốn tiếng, rồi buổi tối lại ca hát quân ca thêm bốn tiếng.

Tôi liệu mạng hét lên: “Cậu có biết kiểu trừng phạt tâm lý này đau khổ đến mức nào không?”.

Viên Viên nhìn chằm chằm Nguyễn Đông Thăng và nói: “Mình hiểu”.

Viên Viên cắn thầy giáo kia vì không chịu nổi thầy đá vào mông Nguyễn Đông Thăng. Sau đó bữa trưa cô ấy còn giành đi dọn dẹp cơm canh thừa trong nhà ăn, chỉ để trở thành người đầu tiên vào nhà ăn, giành được món thịt bò xào đậu cho Nguyễn Đông Thăng. Tôi phát hiện cô ấy uống nước máy để giải khát. Cô mập này còn gạt tôi, nói rằng tiền đã dùng để mua nước ngọt hết rồi, lại không muốn uống thuốc bổ, thậm chí nước Coca mà cô ấy thích nhất cũng mua cho Nguyễn Đông Thăng.

Tôi cảm thấy cô ấy ngốc, đối phương dù có đẹp trai hơn nữa, mũi cao hơn nữa, mí dài mét tám, có cười với cô ấy như ánh mặt trời hơn nữa thì cũng đâu có mù, sao có thể chân thành thích một cô nhóc mập cơ chứ?

Ngày quân sự cuối cùng tập bắn đạn thật, Viên Viên len tới bên cạnh Nguyễn Đông Thăng, giống như con đại bàng nép bên cạnh Dương huynh đệ. Theo đúng tiêu chuẩn một bộ phim tình cảm, cảnh này nên tràn đầy nhiệt huyết và những luồng ánh sáng hắt ngược chiều lấp lánh. Nhưng thực tế lại vô cùng ngán ngấm. Một đôi mắt bị chèn ép giữa xương gò má cao thẳng, cộng thêm một cô nhóc béo mập bò rạp bên cạnh một chàng trai gầy nhẳng như bước từ truyện tranh ra, thì thắm với cậu ta giữa tiếng súng đạn: “Đông Thăng à, mình thích cậu”.

Nếu người ngoài nhìn vào, lời thoại của đoạn này nên là: “Àm ỉ quá mẹ ời!”.

Cả ba năm cấp hai, Viên Viên biểu diễn một cuốn bách khoa toàn thư về yêu thầm, những tâm sự hường phần thể hiện ra ngoài tuyệt đối là câu trả lời chính xác nhất. Nguyễn Đông Thăng nghiên cứu kỹ về cung hoàng đạo, khoa trương tới mức khi người khác còn đang dò cung của mình trên những tờ tạp chí hàng tháng thì cậu ta đã có thể chỉ tay vào cung mặt trăng, mặt trời của người ta để huyền thuyên rồi, trình độ chuyên nghiệp không thua kém gì Susan Miller. Vì cũng muốn nghiên cứu đã tiết kiệm tiền sinh hoạt phí, Viên Viên mua rất nhiều sách chuyên ngành, mục đích là để có chủ đề chung nói chuyện với cậu ta. Nguyễn Đông Thăng thích dùng bút nước, thế là Viên Viên cũng bỏ bút mực đổi sang dùng bút nước, nhất là còn thích mùi dưa vàng, cô còn thu thập cả một hộp to đựng đủ các loại bút nước nhiều màu sắc sặc sỡ. Nguyễn Đông Thăng là kiểu manly, thế mà lại cực thích ăn kẹo mút. Thế nên ngày nào Viên Viên cũng đeo ba lô, vừa gặp là nhét ngay cho cậu ấy một cái. Vào lúc kiểu chụp ảnh Hàn Quốc đang thịnh hành, Nguyễn Đông

Thăng chỉ cần có kiểu ảnh nào mới, Viên Viên lập tức chắn ngay trước mặt tất cả mọi người, chọn một kiểu đẹp nhất của cậu ta rồi dán lên cuốn sổ nhỏ nhiều màu của mình. Hồi đó, yêu thầm một người, nhắc đến chuyện gì cũng liên hệ tới người đó, vừa muốn người đó biết lại vừa muốn giấu kín lòng mình, bứt rứt vô cùng. Việc đi học mỗi ngày bỗng trở nên thú vị, cụm từ “cùng chung sở thích” chẳng qua chỉ là một cái cớ để tiếp cận đối phương mà thôi.

Giả vờ giả vịt.

Tới tận cấp hai, mẹ tôi vẫn còn dặn tôi phải chăm sóc Viên Viên, cộng thêm phát căn hồi nhỏ, tiểu học lại được cô ấy giúp đỡ, cả đời này tôi bỗng như nợ cô ấy thứ gì vậy, nên đã trở thành quân sư giúp cô ấy yêu thầm: Tiêu Nam, giúp mình mua báo xem cung hoàng đạo tháng này; Tiêu Nam, giúp mình mua hai cây kẹo mút đi...

Lên cấp ba, các lớp được phân ra làm hai ban xã hội và tự nhiên. Nguyễn Đông Thăng vào lớp tự nhiên học ở tầng một, tôi và Viên Viên ở lại tầng ba. Khoảng cách xa xôi diệu vợi này đối với Viên Viên chẳng khác nào cực hình. Dĩ nhiên cô ấy không chịu khuất phục, thế là tiết nào cũng kéo tôi tới phòng để nước, cố tình đi qua lớp của Nguyễn Đông Thăng với tốc độ chậm gấp mười lần, quan sát cậu ta yên lặng đọc sách, vừa nghe MP3 vừa chợp mắt ngủ. Còn tôi thì đứng giữa một đám nữ sinh, giơ chiếc cốc hình Hello Kitty lên ngưỡng ngáp mở nước. Về sau, thực sự chịu không nổi, tôi đã tặng Viên Viên món quà đầu tiên trong cuộc đời, một chiếc cốc inox, kiểu cực to ấy.

Lên cấp ba, Trần Đông Thăng bắt đầu ở nội trú. Bình thường ngoài đi học thì cậu ta chỉ tới căng tin mua cơm rồi ở lì trong ký túc. Nghe bạn cùng phòng của cậu ta nói, cậu ta sống như một con mèo vậy, lấy giường làm hồng tâm, chắc chắn cậu ta luôn ở trong đó, lấm bả lấm bả như bị ma nhập, thi thoảng lại đọc những cuốn sách về cung Hoàng đạo bằng tiếng Anh. Vì muốn nắm bắt thời gian biểu của cậu ta, Viên Viên còn đặc biệt cử tôi mang kẹo mút tới ký túc của họ cùng cậu ta nói về triết học, cuộc đời, thi thoảng lại chỉ tay lên ngôi sao Bắc Đẩu tính toán, chẳng phong độ chút nào.

Việc này chưa dừng lại tại đó, Nguyễn Đông Thăng bình thường không chỉ nghiên cứu cung hoàng đạo mà còn tham gia đội hùng biện. Viên Viên giấu tôi đăng ký, hai chữ Tiêu Nam to đùng của tôi viết còn đẹp hơn tên của cô ấy. Kết quả không chiều theo ý người, tôi và Nguyễn Đông Thăng được phân vào phía chính, Viên Viên bị phân vào phía phản. Đề tài nghị luận là “Học sinh cấp ba có nên yêu hay không?”. Viên Viên dĩ nhiên hùng hồn phát biểu một loạt lý lẽ rằng “Bạn xứng đáng có tình yêu”. Tôi biết các bạn học phía dưới cảm thấy kỳ lạ là vì một thiếu nữ “nặng nề” bẩm sinh như vậy, sau khi chịu bao nhiêu ánh mắt ghê lạnh, ngoài món canh chân gà cay và xiên nướng ngoài cổng trường, sao cô ấy có thể hạnh phúc hét to rằng nên có cả tình yêu.

Tôi cũng không hiểu.

Thế nên lúc đó tôi đã quên mất phải trở thành người khuấy nước đục trong đội Nguyễn Đông Thăng mà lại mài sẵn dao, gân cổ lên, cất chất giọng tuy đã vỡ nhưng vẫn mông tối không chịu nổi của mình cùng biện luận với Viên Viên.

“Cái thứ tình yêu đơn phương vật vãnh đều là trò lưu manh, là kiểu bừa bãi cao cấp bọc lớp vỏ văn nghệ bên ngoài, là con chim khổng tước xòe đuôi suốt hai mươi tư giờ, bản thân chỉ toàn trò cười!”

Viên Viên bực đến nỗi hai gò má lại đỏ rực, tức giận gào lên: “Đội bạn rõ ràng là không ăn được nho chề nho chua. Bạn vốn chưa từng thích ai, cũng không thể hiểu được cảm xúc mua KFC mà lý thứ hai không được giảm giá. Khi cả thế giới đang đón Valentine, bạn vẫn đang cảm nhận sự cô đơn!”.

“Bạn thân là người béo mập còn nói cô đơn với không cô đơn, uống nước lọc mà cũng làm như giống người ta uống nước có ga. Bạn không biết quá béo đến lúc chen lấn lên xe buýt cũng bị chèn cười sao? Là người như thế nào thì chấp nhận sống như thế, ai lại cất công tự biến mình một kẻ ngờ nghệch.”

“Bạn đang công kích cá thân.”

“Tôi đang mắng cho bạn tỉnh, bạn tưởng mình là hòn vọng phu thật à.”

Viên Viên sốt sắng, “Đối phương ăn nói không ra gì!”.

Thế là màn biện luận đó lại kết thúc trong một chuỗi những đùa cợt.

Sau đó, Viên Viên đã tuyệt giao với tôi một tuần. Cô ấy nói: “Tiêu Nam, cậu nói chuyện biết so sánh phong phú như thế, sao lúc đi thi Văn chưa thấy cậu được điểm cao lần nào”.

Thế là tôi vinh quang làm bài văn đạt 54 điểm trong kỳ thi cuối kỳ.

Đề tài của bài văn ấy là: Cô bạn mập của tôi.

Viết cứ gọi là khiến người ta rưng rưng cảm động. Quá nửa bài văn dài tám trăm chữ đều nói về việc tôi hối hận vô cùng vì tuyệt giao với người bạn mập thanh mai trúc mã. Sau khi đọc to rõ ràng bài văn này trước mặt các bạn cùng lớp, Viên Viên nguôi giận, một lần nữa chấp nhận kết bạn nick của tôi trên QQ.

Sau lần ấy, tôi liên tục cô ấy đi ăn canh cay, còn dốc sức giúp cô ấy yêu thầm Nguyễn Đông Thăng. Vì màn thể hiện trong buổi hùng biện, Viên Viên trở thành đối tượng cho các bạn đùa cợt, đề tài để photoshop, câu chuyện bàn tán giữa giờ, thậm chí còn nhận được vài bức thư tình nặc danh dài dằng dặc. Cũng may cô ấy phốp pháp, trái tim cũng rộng rãi, mỉm cười là cho qua. Năm lớp mười hai, tôi và Viên Viên hẹn nhau, vốn định cùng thi vào trường Mỹ thuật, kết quả cô ấy lại cho tôi leo cây, quay đầu nghiêm chỉnh làm đề thi thử. Vì cô ấy chợt giác ngộ, không thể dừng cuộc tình đơn phương này được, cô ấy muốn thi vào cùng trường với Nguyễn Đông Thăng. Thấy Viên Viên ngày ngày thâm quầng hai mắt, lại vì áp lực mà người phù lên như hình lập phương, thân là một người bạn chí cốt, tôi rất xót xa. Nhất là tôi của khi đó còn từng rất chắc chắn, cô béo của tôi không có hạnh phúc, chỉ ít thì thế giới của Nguyễn Đông Thăng không thể chứa được cô ấy.

Ngày nhận bằng tốt nghiệp, Viên Viên nói cho tôi biết, cô ấy sẽ cùng Nguyễn Đông Thăng thi chung một trường.

Tôi chỉ đáp một tiếng “Ồ”.

Cô ấy nói: “Mình đã quyết định tỏ tình với anh ấy rồi”.

Cô ấy còn kéo tôi cùng đi, từ xa đã gọi tên Nguyễn Đông Thăng.

Trải qua một kỳ thi thắm khóc, tên thanh niên gầy gò này vẫn đẹp như vậy. Tôi phải công nhận, ngũ quan trên gương mặt người ta bài binh bố trận rất có khoa học, kiểu người thô kệch như tôi có rèn luyện tám trăm năm cũng không đuổi theo kịp.

Còn chưa đi tới bên cạnh cậu ta mà cậu ta đã cười tươi như hoa đào. Viên Viên bối rối, rõ ràng nhịp bước chân chậm hẳn đi. Cô ấy trừng mắt với tôi, hai gò má dần ửng hồng, cắn chặt bờ môi.

“À... Mình thích cậu!” Nguyễn Đông Thăng mặt đỏ bừng.

Chúng tôi còn cách cậu ta khoảng hai trăm năm mươi mét nữa.

“Cậu nói gì cơ?!” Viên Viên tròn mắt, vẻ khó hiểu.

“À, không phải cậu, là cậu.” Nguyễn Đông Thăng chỉ tay vào tôi và nói.

Tối tận sau này, ngày hôm đó vẫn được ghi tạc vào lịch sử cuộc đời tôi, đến nỗi sau này lớn lên dù có xem bao nhiêu bộ phim, dù là tình cảm sến sẩm Hàn Quốc hay trinh thám đau đầu của Hoa Kỳ, tình tiết cũng không thể đặc sắc được như thế. Đó là lần đầu tiên tôi được người ta tỏ tình.

“Cung Bạch Dương chào đời vào tháng Tư. Cung mặt trời của cậu là Thiên Yết, còn mặt trăng rơi vào Kim Ngưu, mong muốn một tình yêu dài lâu bền vững. Cung mặt trăng của mình rơi vào Song Ngư, cần tình yêu chứ không cần bánh mỳ. Khởi nói, hai chúng ta khá hợp nhau đấy.” Tôi còn nhớ lúc đó khi ở phòng ký túc của Nguyễn Đông Thăng, lúc xem cung hoàng đạo cho tôi cậu ta đã nói vậy. Nhưng tôi thì chỉ mãi cắn kẹo mút, ngấm xem cung mặt trăng của Viên Viên rơi vào cung nào.

Hợp qua hợp lại, hợp thành giai thoại trong mắt những cô gái ủng hộ tình yêu nam nam và trò cười trong mắt những người bình thường.

Từ đó tôi không liên hệ được với Viên Viên nữa.

Cả một kỳ nghỉ hè, cô ấy cố tình né tránh tôi. Có vài lần tôi tới nhà tìm nhưng mẹ cô ấy toàn nói cô ấy không có nhà. Mẹ hỏi có phải tôi đã ức hiếp cô ấy không, tôi vừa định giải thích thì một niềm áy náy bỗng

đầu dâng trào. Chuyện tình đơn phương suốt sáu năm trời của Viên Viên, vì tôi đã đổ xuống sông xuống biển.

Thật là một sự sỉ nhục đáng hận.

Lần cuối cùng tới nhà Viên Viên tìm cô ấy, tôi thấy thông tin về căn nhà của họ đã được dán trên trung tâm môi giới nhà đất. Mẹ tôi nói ông bố thần bí chưa từng xuất hiện của cô ấy mấy năm nay ở nước ngoài kiếm được nhiều tiền, vội vã đón hai mẹ con họ đi.

Tôi lên QQ, diễn đàn của trường, tất cả mọi nơi có thể có được thông tin của Viên Viên nhưng đều bật vô âm tín. Cô gái này quá tàn nhẫn, tuyệt giao thì cũng phải để lại tin nhắn chứ. Chết ít phải để tôi biết rằng cho dù từ nay bạn ghét tôi, tôi cũng trở thành một kỷ niệm trong lòng bạn.

Mới chớp mắt, chúng tôi đã lên đại học. Tôi thi đỗ vào Học viện Mỹ thuật như mong đợi, học chuyên ngành thiết kế Mỹ thuật, ngày nào cũng thêu thùa, nhuộm vải, cắt giấy, vẽ tranh sơn dầu, bài tập cả một đống, toàn là lao động thể lực, không hề nhẹ nhàng hơn thi lên đại học chút nào. Có hai lần họp lớp tôi đều có mặt. Tôi là người duy nhất học nghệ thuật trong lớp chúng tôi, dĩ nhiên hiểu chút ít về thẩm mỹ. Mang theo mái đầu xoăn màu vàng, mặc chiếc áo khoác đỏ và chiếc quần thụng đứng giữa đám bạn bè, tôi vẫn bị đám người tốt lời chuyện về Nguyễn Đông Thăng ra nói. Tôi liếc nhìn giữa đám người rất lâu nhưng vẫn không thấy cái bóng to oành quen thuộc, cũng không còn được nghe cô ấy lầm nhảm bên tai tôi.

Một cục thịt to nhường ấy bỗng nhiên biến mất.

Đáng chết.

Năm tư tốt nghiệp đại học, mọi người ai cũng lao đi tìm việc. Các bạn học ban đầu hùng hồn quyết chí lập nghiệp cuối cùng đều ầm ứ vào các công ty nhỏ làm thiết kế, ngày ngày lưu những file photoshop “sửa lần một”, “sửa lần hai”, “sửa lần ba”, “sửa lần cuối”, “sửa lần cuối cuối cuối cuối”, “mẹ nó, thề là lần cuối”, còn bị khách hàng hành hạ cho không thành người.

Tôi thuộc tuýp người bị bắt nạt từ nhỏ, lớn lên cũng tuyệt đối không cầu toàn, thế nên không chạy chỗ tìm việc nào, không nộp một bộ CV nào, chỉ hoang tưởng ngồi đợi công việc tốt nhất rơi trúng đầu mình.

Về sau, bạn cùng phòng đều tìm được công việc thực tập cả, chỉ mình tôi lông bông, thu không đủ chi, lại sĩ diện không muốn xin mẹ tiền sinh hoạt phí, cuối cùng không còn đường lùi, tôi phải bày các loại bài tập làm trước kia lên Skybridge người đồng như trầy hội để bán. Vừa trốn quản lý thành phố, tôi vừa luyện thành khả năng mồm mép tép nhảy. Đa phần vẫn nhờ mấy cuộc thi hùng biện năm xưa tham gia cùng Viên Viên. Sau khi tôi bán nốt chiếc khăn vuông thêu hoa cuối cùng, vị khách giọng đặc sệt tiếng miền Nam hỏi với tôi: Anh ta là ông chủ của một công ty bất động sản, có muốn làm nhân viên kinh doanh cho họ hay không.

Thế là tôi từ một thanh niên ôm hoài bão vĩ đại biến thành một người đàn ông bán nhà biển vàng.

Vừa làm thẩm thoát đã ba năm.

Hồi đó, có một tòa nhà mới của ông chủ tên “Phi Hồng Tạ”, tên còn do tôi đặt, tổng cộng đã qua ba đời chủ, còn có một biệt thự nhỏ với khoảng trên dưới hai mươi phòng, ngày mở bán đầu tiên đông người đã chen chặt ních trung tâm. Thật ra làm một nhân viên kinh doanh thật sự không cần quá nhiều kiến thức chuyên ngành. Thời buổi bây giờ, đi ba bước lại gặp một đại gia, tâm tình tốt lúc xuống nhà mua rau rảnh rồi cũng để ý đôi ba căn biệt thự, chiếm đất làm vương, tăng giá vòn vọt, xi măng cốt thép trong giấy lát xóa sạch mọi vinh hoa phú quý danh giá trên người.

Hôm đó một biệt thự trong tay đồng nghiệp của tôi được một quý cô mua liền ba căn.

Tôi từng gặp người đó, trông còn nhỏ hơn tôi, mái tóc xoăn màu nâu, lúc nào cũng xách theo một chiếc túi đen. Cho dù quần hơn nửa người cũng có thể nhìn ra cái dáng nhỏ nhắn kiêu diễm ấy. Không cần nói, mọi người đều hiểu rõ, kiểu người này tiêu tiền của người khác, chà đạp tình yêu của mình.

Nhưng tôi không thể ngờ, người ấy lại là Viên Viên.

Cô ấy thay cả họ tên thành một cái tên hết sức “Quỳnh Dao”, Hạ Chỉ Ngưng, khó đọc, vẫn là Viên Viên hay hơn. Có điều cô ấy không còn “tròn” nữa, giờ gầy nhẳng, da trắng, môi đỏ, mắt dán mi giả. Tôi rất

buồn, hỏi cô ấy: “Hai gò má hồng hồng của cậu đâu rồi?”.

Tôi gần như bật khóc.

Điều thuốc trong tay Viên Viên đã cháy gần tới đầu lọc. Cô ấy không hút ngậm nào, chỉ kẹp chặt bằng ngón tay thon gầy của mình, nói với vẻ chế giễu: “Đừng sợ, chị không hút đâu, cầm cho ngẫu thôi”.

Tôi thật sự sắp khóc thật rồi.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Viên Viên được bố đón sang Mỹ. Sáu năm ngu ngốc cũng đến lúc tỉnh giấc rồi, thế là cô ấy bắt đầu lại từ đầu. Kết quả, sang Mỹ mới biết, mẹ không sang là vì ở Mỹ bố đã một người phụ nữ khác, quan trọng là còn sinh một đứa con. Cô ấy đã sớm đoán ra chuyện bố mẹ ly hôn, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy. Ngày nào cũng mặt nặng mày nhẹ, cãi lộn với một lớn một nhỏ suốt hai năm, cô ấy cố nhịn, cuối cùng vẫn sụp đổ, bỏ học chạy thẳng về quê tìm mẹ.

Có thể là ông trời đã động lòng trắc ẩn, năm Viên Viên hai mươi mốt tuổi, sau nhiều lần giảm béo thất bại, sự đau khổ cùng cực đã khiến cô ấy gầy đi hai mươi cân chỉ trong vòng nửa năm. Mẹ cô ấy thương con gái không biết mắc phải bệnh gì, kết quả tới bệnh viện kiểm tra thì ngoài chỉ số mỡ máu có hơi cao ra, mọi thứ đều bình thường. Về sau cô ấy càng ngày càng gầy, gầy đến nỗi trở thành một người ăn bao nhiêu cũng không béo được nữa, nhìn qua nhìn lại bỗng nhang nhác Song Hye Kyo khi đã trừ vài điểm.

Hai năm sau, cô ấy nói với mẹ có một công ty quảng cáo ở phía Nam muốn ký hợp đồng với mình, thế là xách va ly đi lưu lạc, kết quả lại bị ông chủ vô lễ vô số lần, trong một lần xúc động, cô ấy găm thẳng chiếc đĩa trên bàn vào mu bàn tay đối phương, vẫn cứ ương bướng như thế.

Sau khi bị đối phương tặng cho hai cái bạt tai, Viên Viên gia nhập nhóm người lưu lạc phương Nam.

Viên Viên quen “chồng” hiện tại của mình trong một quán karaoke. Đối phương mặc kiểu thành thị nông thôn kết hợp, vừa nhìn đã biết là một tay chuyên về tự nhiên, luôn hướng nội. Viên Viên nổi hứng ép anh ta vừa hát vừa nhảy bài Quả táo nhỏ, không được sai một chữ, nếu không sẽ phạt rượu. Kết quả, hai người PK tất cả các bài hát nổi tiếng ở quán bar, uống đến say mềm. Viên Viên gục trên người người đàn ông ấy, ầm ĩ nói mình ngàn ly không say. Anh ta gọi xe, cô lại giằng lấy nói giờ này không còn ai nhận đưa. Kết quả, một lát sau, có một chiếc Ferrari đỗ trước mặt họ, một người đàn ông mặc áo măng tô dựng đứng cổ bước xuống, gọi anh ta là “ông chủ”. Viên Viên không nhận được, phun thẳng rượu vào mặt người ấy.

Sáng ngày hôm sau Viên Viên tỉnh lại trong cơn đau đầu, anh chàng kia vẫn còn ngủ bên cạnh. Cô ấy nghiêng người, kéo góc chăn che bộ ngực của mình đi, rồi nằm ngáy ra một lúc lâu. Không ai biết trong hai mươi phút trầm mặc đó cô ấy đã nghĩ những gì, cho tới anh chàng kia tỉnh dậy, ôm lấy cô ấy từ phía sau.

Họ yêu nhau từ đó.

Anh chàng đó rất thực tế, mua cho cô rất nhiều quần áo, túi xách, về sau còn thẳng thừng đưa thẻ ngân hàng cho cô.

Viên Viên dậm phần ngay trước mặt tôi, nói rất thản nhiên: “Anh ấy nói anh ấy mở nhà hàng, nhưng mình chưa từng ngửi thấy mùi dầu mỡ trên người anh ấy. Anh ấy nói anh ấy rất yêu mình nhưng mình từng thấy, trong di động của anh ấy có số của vợ. Bao năm qua mình đã hiểu thấu được cách thức thông minh nhất để đối phó với đàn ông, đó là đừng chủ động, hại thân, hại tâm. Giữa đàn ông và đàn bà, chung quy luôn phải có một ranh giới ngăn cách, vượt qua rồi sẽ không còn tự do nữa”.

Tôi mắng cô ấy: “Quen cậu lâu như vậy mà chưa bao giờ thấy cậu hèn hạ đến thế”.

Cô ấy cười khẩy, “Tiêu Nam, chúng ta đều lớn rồi. Mình đã không còn là con nhóc béo ngày xưa. Cuộc đời của mình sẽ không bao giờ xuất hiện một Nguyễn Đông Thắng thứ hai. Mình sẽ không bao giờ yêu cầu ai đó chỉ thuộc về mình nữa, không cần tình yêu mà cần tự do. Cậu hiểu không? Có nhiều lúc, chúng ta quen dựa dẫm quá nhiều vào người khác mà không nhìn rõ nếu sống một mình ta có thể kiên trì bao lâu”.

Cái tự do như Viên Viên nói chính là không cần phải chen chúc nhau trên một chiếc xe chật chội để tới cơ quan, không cần nhìn đồng lương để quyết định buổi trưa ăn một bữa siêu no hay hâm lại bữa tối qua, là có thể thoát khỏi sự trói buộc của di động, là không cần quan tâm đối phương nghĩ gì.

Chỉ cần giả vờ mình yêu anh ta.

“Ông chồng” cho cô ấy tiền mua nhà thường xuyên đi công tác, tôi có gặp anh ta mấy lần, quả thật y như cô ấy miêu tả, nói không được quá nửa câu. Anh ta từng gọi tên đầy đủ của tôi đúng hai lần, còn ngọng “n”, “l”, chắc khác gì gọi tên người yêu của Kudo Shinichi, từ trong ra ngoài đều không giống một người qua đường, muốn tìm vài mỹ từ để miêu tả anh ta cũng cảm thấy khó khăn.

Lần tiếp theo tôi gặp lại Viên Viên là hai năm sau. Bố mẹ tôi bắt đầu thúc giục tôi làm đám cưới. Tôi cần rằng, trả tiền đợt đầu một căn nhà trong biệt thự “Phi Hồng Tà” với giá chiết khấu cho nhân viên, đặc biệt scan chứng nhận nhà qua cho bố mẹ, chứng minh mình sống rất tốt, mọi sự đầy đủ, cưới vợ chỉ là chuyện trong phút chốc mà thôi.

À, quên không nói, tôi và Viên Viên đã trở thành hàng xóm.

Bỗng chốc, chúng tôi như trở lại hồi nhỏ, rảnh rỗi lại hẹn nhau cùng ăn cơm, tập gym, tắm suối nước nóng. Cô ấy không có công việc nhưng báo danh rất nhiều lớp học: Yoga, nấu ăn, nhảy La Tinh, học tiếng Ả Rập. Lịch công việc hàng tuần còn bận rộn hơn cả một nhân viên ngày làm tám tiếng như chúng tôi.

Ngày ngày Viên Viên ra vào tiểu khu như đi thăm đồ vậy, lâu dần tự nhiên trở thành đề tài cho các bà các thím nhiều chuyện bói móc, thù ghét người giàu đến nỗi không ưa được ai. Ai nấy nhìn thấy Viên Viên đều như bị Dung ma ma nhập vào người, chỉ hận không thể tập trung thành đội hình thi triển võ nghệ đánh tiểu tam. Viên Viên vẫn lạc quan như hồi nhỏ, không hề bị ảnh hưởng chút nào. Dù sao thì dấu danh tiếng trong tiểu khu có không tốt thì những chiếc thẻ VIP cô mang theo khi đi ra ngoài cũng có thể khiến cô trở thành Nữ hoàng.

Nói tới thẻ VIP, từ những cửa hàng lớn như đại lý của một thương hiệu nổi tiếng tới những cửa hàng nhỏ lẻ, Viên Viên đi tới đâu cũng đều được cúi chào hết sức kính cẩn. Có thể vì muốn bù đắp việc ra đi không lời tạm biệt của cô ấy sau khi tốt nghiệp, tôi cũng được hưởng lấy cuộc đời của VIP. Có điều, xuất phát từ sự phần nộ dành cho một “tình địch” cũ, tôi trở thành người xuyên xách đồ cho cô ấy.

Gần cuối năm, một thương hiệu nổi tiếng nào đó tổ chức khuyến mại cho thành viên, Viên Viên nhìn trúng một cái ví tiền, lát sau đang chọn ô đầu lâu thì nghe thấy sau lưng hơi ồn, cô nhân viên giải thích: “Món hàng này đã được một vị khách của chúng tôi chọn trúng, rất tiếc nó đã là cái cuối cùng rồi”. Viên Viên đặt chiếc ô trong tay xuống, bước qua, nhìn thấy một cô gái để mái quả lê, trang điểm khoa trương, ngông nghênh nói mình thích, muốn mua làm quà cho bạn trai. Cô nhân viên khó xử, Viên Viên thì rộng rãi xua tay nói: “Không sao, cô ấy thích thì cứ để cô ấy mua”. Kết quả, cô gái đầu hoa lê kia đánh giá tôi và Viên Viên một lượt từ đầu xuống chân rồi nói: “Khỏi cần, cứ làm như tôi vô lý lắm vậy. Chúng ta xem ai VIP cao hơn thì người đó được”.

Khi cô nhân viên xác nhận cô gái kia là khách hàng thẻ bạch kim, cô ta tới nỗi lớp mỹ phẩm trên mặt như sắp nổ tung. Nhưng khi Viên Viên được xác nhận là khách hàng thẻ đen đẳng cấp, nhân viên còn quay lại hỏi chúng tôi, bày món đồ vừa ưng ý có cần thanh toán không thì nụ cười của cô ta đã cứng đờ lại.

Tôi lớn đến từng này, chưa từng có giây phút nào cảm nhận được âm thanh như champagne nổ trong người như vậy, bọt bắn tung bốn phía, bầu không khí hân hoan mùi rượu, cảm giác như đứng trên bục lãnh huy chương Olympic, được nhìn cờ Tổ quốc từ từ bay lên cao.

Lát sau, cả tôi và Viên Viên đều rơi vào im lặng, vì sao cô ta phải mua một chiếc túi xách kiểu con gái tặng bạn trai.

Tới ngày sinh nhật cô chị em mặt V-line của Viên Viên, mọi người đều mong chờ được diện kiến diện mạo thật sự của “chồng” cô ấy từ lâu, nhưng tới giây phút cuối cùng, người đàn ông đó lại cho cô ấy leo cây, nói mình đang ở Hồng Kông không thể về được, sẽ đền cho cô ấy mẫu túi xách mới. Viên Viên chẳng tức giận, không tới thì thôi, quan trọng là mẫu túi xách ấy tước đó anh ta đã tặng rồi. Cô ấy chết vì sĩ diện, nhất quyết bắt tôi lộ diện. Tôi không suy nghĩ nhiều, lập tức nhận lời ngay, thế là khuôn mặt và quan điểm thẩm mỹ mạnh mẽ tôi phần đầu hai mươi sáu năm trời cũng có lúc dùng tới rồi.

Chính vào sinh nhật này, chúng tôi lại gặp cô gái với mái đầu hoa lê đó. Có lúc thật sự cảm thấy chúng ta như những nhân vật game mà Thượng đế sáng tạo ra, rõ ràng cho chúng ta cả một bản đồ thế giới rộng lớn nhường ấy, nhưng đã định trước phải gặp người nào, dù là một kẻ lơ ngơ mới chơi vòng một hay người đã

lần thần lạc tận mê cung cuối cùng. Định luật sáu bước cách biệt có lúc thậm chí còn giảm bớt, gặp một lần thành gặp thường xuyên.

Khi chúng tôi đang cùng cô gái ăn nói sắc bén kia uống rượu giả vờ thân mật thì bạn trai của cô ta tới. Tôi liếc nhìn, thâm nghĩ thôi toi rồi, lập tức cúi gầm xuống nghịch điện thoại. Lo lắng cho sự ngượng ngập của Viên Viên, tôi lén liếc cô ấy, thấy cô ấy đang dậm lại phần trong góc tối.

Nguyễn Đông Thăng hiện giờ đang là một thầy xem tướng cổ điển, chuyên gia chuyên mục cung Hoàng đạo của một tạp chí nào đó. Bao năm không gặp, ngoài chiếc mũi càng ngày càng đẹp hơn của anh ta, thì cả người vẫn toát lên khí chất thần kinh như cũ.

Rõ ràng anh ta không nhận ra Viên Viên, bị cả đám con gái mặt V-line bên cạnh ra sức khen đẹp trai. Tôi vẫn cúi đầu, thâm mắng trong lòng: Cái đồ gay kia, anh biết nói gì mấy câu hoa mỹ chứ!

Viên Viên đường hoàng chủ động chào hỏi Nguyễn Đông Thăng, còn gọi tên anh ta. Chắc vì ánh sáng quá tối, Nguyễn Đông Thăng quan sát kỹ cô ấy một lúc lâu mới hơi lơ mơ nhận ra. Có thể cảm nhận được rõ ràng tư thế đứng thẳng của anh ta hơi rụt lại trong chốc lát như đứa trẻ phạm sai lầm.

“Gây rồi.” Đây là câu đầu tiên Nguyễn Đông Thăng lắp bắp nói được.

Dĩ nhiên anh ta đã nhìn thấy tôi, chỉ không ngờ trong một buổi tối ngắn ngủi, tôi đã trở thành một sự hoang đường nực cười. Tôi uống nhiều, chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa, nôn tới nỗi tôi cảm thấy không thể quay lại nữa. Nguyễn Đông Thăng bỗng nhiên giữ chặt tôi lại. Tôi sợ sau nhiều năm xa cách, anh ta lại tỏ tình với tôi, tôi thật sự không phải người kết thúc tình yêu. Trong lúc chúng tôi đang giằng co, anh ta bỗng nhiên nhắc lại chuyện năm đó.

Tôi chỉ nghe được vài điều quan trọng. Anh ta nói, anh ta ghét uống Coca nhất, nhưng năm xưa trong lúc tập quân sự cứ vài ba ngày lại xuất hiện một lon, anh ta đành phải bấm bụng mà uống; Anh ta ghét chụp ảnh Hàn Quốc, nhưng Viên Viên lại thích sưu tầm, thế nên chụp rất nhiều, muốn dùng ảnh của mình nhét đầy sổ của cô; Anh ta ghét nhất là làm bài tập bằng bút nước có mùi, nhưng vì muốn Viên Viên từ xa đã ngửi thấy mùi dưa gang, đành phải khiến bản thân sặc sụa mấy học kỳ; Anh ta vì muốn biết cung Hoàng đạo của Viên Viên còn tồn công tồn sức tiếp cận tôi. Anh ta thích cô nhóc mập này từ lâu lắm rồi, nhưng luôn cảm thấy cô ấy coi mình như anh em, ngay cả lần tỏ tình phải bứt rứt rất lâu mới thực hiện trên sân tập thể dục, cũng vì chút tự tin nhỏ nhoi tan biến mà trở thành trò hề.

“Người anh em, cậu hại chết tôi rồi.” Tôi dựa vào tường, muốn nôn thẳng vào người anh ta một lần.

“Tôi tưởng hai người sẽ coi là trò đùa, cười cười rồi cho qua. Thật ra sau này tôi muốn tìm cậu nói cho rõ ràng nhưng nhiều việc quá, cứ lỡ dở mất.”

“Cút đi, mấy lời này là mấy bộ phim điện ảnh nạo phá thai thời thanh xuân dạy cậu ạ. Tuổi trẻ của chúng ta khi nào giờ chứng giờ nét như vậy rồi. Cậu thích cô ấy thì cậu nói đi chứ. Lúc đó cô ấy béo như vậy, dù là năm trăm năm trước hay năm trăm năm sau cũng không ai thích, cậu thắng chắc rồi.” Tôi kích động, dạt dầy cuồn trào.

“Trước giờ tôi cứ ngỡ cô ấy thích cậu.” Tôi sững người, cuối cùng không nhin rồi, nôn òng ọc ra ngoài. Thật sự là quá khó chịu. Cả hai đều có ngàn vạn lời mà không thể nói ra, đành cười khổ: “Tình yêu thật ra rất đơn giản, chỉ là chúng ta cứ làm cho nó trở nên phức tạp”.

Đây quả thực là câu nói sến nhất tôi từng nói cuộc đời này.

Về sau, Viên Viên và cô gái tóc hoa lệ kia diễn màn cung tâm kế. Cô ta thẩm mỹ ở đâu, cô ấy liền tới đó. Cô ta cùng Nguyễn Đông Thăng đi tới siêu thị nào, cô ấy cũng kéo tôi đẩy xe đi mua. Ngay cả việc họ đi đâu du lịch, cô ấy cũng bám riết lấy, bay tới đó theo. Tôi hỏi cô ấy hà tất phải làm vậy, chẳng phải đã không quan tâm tới tình yêu rồi ư? Viên Viên lườm tôi và nói: “Mình chỉ muốn biết, cô gái này có khả năng gì mà giành được Nguyễn Đông Thăng”. Tôi câm nín.

Một tháng sau, thể phụ của Viên Viên bỗng nhiên hết hiệu lực. Người đàn ông kia như bốc hơi, điện thoại khóa máy. Tới lúc này Viên Viên mới tỉnh ngộ, cô ấy hoàn toàn không còn cách nào để liên lạc với hắn. Viên Viên định bán ba căn biệt thự đi, nhưng khi tôi tới công ty tìm hiểu mới vỡ lẽ, chủ hộ vốn không phải cô

ấy. Điều đáng cười hơn là ba căn nhà đó sau này cũng bị sung công. Không ai biết hẳn ở Hồng Kông làm gì, tóm lại cứ như đóng phim điện ảnh, mọi tài sản trong phút chốc trở thành kẹo, ăn chẳng đủ no.

Bị cắt đứt nguồn tài chính, Viên Viên hiện nguyên hình. Lễ Thất tịch, tới nhà hàng mà Nguyễn Đông Thăng và cô gái đầu hoa lê thường tới làm bóng đèn, rồi lại chứng kiến toàn bộ quá trình anh ta cầu hôn cô ta, ngã vật, suy sụp một khoảng thời gian, ngày nào cũng lấy rượu làm tê liệt thần kinh, đầu óc hỗn loạn nhớ mãi về quá khứ.

Ngay cả người bạn thanh mai trúc mã là tôi cũng chỉ có thể tiếp tế tạm thời cho cô ấy, nhường cho cô ấy một gian phòng tầng hai, hoàn toàn hết cách với những trị liệu tâm lý. Tôi quá hiểu tính tình của cô ấy, mắng vô ích, đánh không nghe. Trong lòng cô ấy tự có một cái cân điều hòa lợi và hại, khi nào nghiêng, khi nào thăng bằng. Mọi suy nghĩ rối loạn mà khoa học thần kinh không giải quyết được, cô ấy đều có thể tự tiêu hóa.

Cô ấy mua rất nhiều tạp chí. Những bài viết của Nguyễn Đông Thăng cô ấy đều nghiêm túc đọc một lượt, thi thoảng còn thảo luận với tôi, đưa ra nghi vấn. Vì nói cho cùng, cô ấy cũng là người từng nghiên cứu về Hoàng đạo. Ngoài thời gian xem tạp chí, cô ấy chỉ ngồi một mình trong nhà uống rượu, không quan tâm tới ăn uống, nên càng ngày càng gầy, gầy tới mức nhìn thấy cái đầu to đùng của cô ấy tôi bỗng thương cho cái cổ.

Cuối cùng, đến lần thứ ba cô ấy say khướt trước cửa 7-11, Nguyễn Đông Thăng đã đỡ cô ấy dậy. Thân hình bé nhỏ của Viên Viên được anh ta ôm vào trong áo măng tô, dựa sát vào lồng ngực, trái tim cũng bình tĩnh hơn nhiều. Cô ấy khó khăn xắn tay áo lên, để lộ ra những đường vân tròn màu trắng trên cánh tay.

Cô ấy tự lẩm bẩm: “Đây là chứng cứ cho mỗi lần gầy đi, giống như vết rạn khi mang thai vậy, rất nhiều phải không. Anh càng muốn quên, thì càng nhớ rõ hơn. Giống như người vậy, khi rất thích thì dễ trong lòng, khi nhớ thì dễ trong đầu. Anh muốn làm lại từ đầu, muốn phủ nhận mọi thứ trước kia, không thể nào, ký ức chính là bằng chứng xác đáng nhất”.

Tối đó, Nguyễn Đông Thăng nghe Viên Viên lẩm bẩm, cứ thế bọc cô ấy trong lòng, chỉ một mực im lặng.

Một khoảng thời gian sau đó, Nguyễn Đông Thăng như một quý tộc độc thân ở rịt bên cạnh Viên Viên, cùng cô ấy mua túi xách, chất thành núi trong nhà, giúp cô ấy giới thiệu một công việc văn thư khá nhẹ nhàng, cũng lần đầu tiên đưa cô ấy đi dạo từng góc ngách trong thành phố này. Đến nỗi Viên Viên hoàn toàn quên bằng mất, trong nhà anh ta vẫn còn một cô vợ chưa cưới không hề dễ ưa.

Viên Viên từng hỏi Nguyễn Đông Thăng, rốt cuộc anh ta thích cô ta ở điểm nào. Anh ta nói: Chân thật, rất thật, giống như Viên Viên năm xưa vậy.

Nghe tới đây, vành mắt Viên Viên đỏ ửng lên. Hai người họ cầm một lon bia đen của Đức ngồi bên bờ sông ngắm hoàng hôn. Tiếng tàu, tiếng sáo không ngừng vang vọng, đẹp như một bức tranh sơn dầu vậy.

“Anh thực sự từng thích em.” Nguyễn Đông Thăng nói. Chữ “từng” ấy cũng thật sự chói tai.

“Thôi đi, lúc không hiểu chuyện, anh từng thích Tiêu Nam chứ gì.” Viên Viên cười, ở xa tí tấp cũng có thể bắn trúng tôi một viên đạn.

Sợi dây trong lòng Nguyễn Đông Thăng căng ra. Anh ta rút hết tâm sự, thành thật giải bày, từng chút, từng chút yêu thầm trong quá khứ nối kết lại thành một sợi dây, quật thẳng vào mặt một kẻ đã rên giũa qua bao năm chinh chiến như Viên Viên.

Viên Viên vì quá tức giận đã bóp nát lon bia, bia đổ đầy ra tay. Nguyễn Đông Thăng vừa định ngăn cản, cô đã nắm thẳng non bia xuống sông, sau đó xách chiếc túi nhỏ lên, bỏ anh ta lại, đi thẳng một mạch.

Tối đó tôi tới tìm Viên Viên, cãi nhau với cô ấy một trận lớn nhất thế kỷ, ước chừng bao cuộc cãi nhau trong đời dồn lại cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Viên Viên đỏ mặt gào lên: “Mình nói lại lần nữa, mình không cần tình yêu. Tình yêu là đồ bỏ. Chỉ có những kẻ chúc năng sinh lý kém, sức hấp dẫn tồi mới cần mà thôi!”.

“Cậu bị Lục Kỳ tẩy não rồi à, sao cứ muốn làm một cô gái độc lập. Cô gái năm đó vì tình yêu mà phấn đấu hết mình, một người cổ vũ tình yêu từ trong bụng mẹ chết rồi sao? Cậu vốn có thích hẳn ta đâu, sao cứ ép

mình phải làm một kẻ thứ ba, sống an phận ở Utopia, để làm gì! Cậu đâu quan tâm tới số tiền đó. Mình biết mà, đây vốn không phải là cậu.”

Dường như thời gian đang quay trở lại buổi hùng biện năm nào. Trên màn hình khổng lồ đằng sau lưng chúng tôi đang phát chủ đề buổi hùng biện: “Học sinh cấp ba có nên yêu hay không?”. Viên Viên đứng đối diện tôi, đang đỏ mặt tía tai tranh cãi. Cô ấy cần tình yêu, rất cần, rất cần.

Giữ một tiết tấu như vậy, chúng tôi tranh cãi ba trăm hiệp, từ sáng sớm tới tối khuya, cho tới khi tôi hướng mâu thuẫn về phía Nguyễn Đông Thăng, nói anh ta đã tới Cục dân chính đăng ký kết hôn với người khác rồi, thì cảm xúc của cô ấy bỗng xoay chuyển, giống như một cầu thủ trên sân bóng World Cup, bất ngờ đã phản lưới nhà.

“Bạn không cần tôi, tôi không cần bạn, thích một người có thể độc lập tới mức này đều là đồ bỏ. Mình không kiên nhẫn đến vậy, mình cũng không thể bị bạn tổn thương mà vẫn làm như không có chuyện gì. Vết thương có thể xóa nhòa theo thời gian không gọi là tổn thương, chỉ gọi là mất trí nhớ thôi. Thật sự từ bỏ là im lặng ư? Xóa sổ điện thoại? Mình đâu phải Bồ tát, sau khi ra đi bạn sống tốt hơn mình, mình không cam tâm. Mình cần bạn ở bên cạnh mình, khi cần cảm nhận được bạn quan tâm đến mình, yêu thương mình, cần bạn mang tới cho mình rất nhiều, rất nhiều. Mình muốn viết mọi khao khát dành cho bạn lên mặt. Mình nhịn không nổi, cũng chịu không nổi nữa. Chuyện hối hận nhất cuộc đời mình là năm nó yêu không thực tế. Kết quả bạn nói vào lúc mình yêu bạn nhất, bạn đang thầm yêu mình. Cút đi, mình không yêu nữa!”

Nói xong một loạt những câu chữ thề, mắt Viên Viên đỏ quạch.

“Đội bạn, bạn thắng rồi.” Tôi đầu hàng.

Nghे xong câu này, Viên Viên ôm mặt bật khóc rưng rức. Điều khiến tôi mềm lòng là gương mặt cô ấy dần đỏ bừng lên, hai gò má ấy đã lại xuất hiện.

Nhớ lại ngày tôi gọi điện thoại cho Nguyễn Đông Thăng, nhìn thấy Viên Viên say khướt trước cửa 7-11, tôi đã kể hết chuyện tình thâm kín từ cấp hai của cô ấy. Xét về cung Hoàng đạo, họ khá hợp nhau, chỉ là một người cung Thiên Bình như cô ấy thiếu một phần trách nhiệm. Còn một người cung Song Ngư như anh ta lại thiếu vài phần dũng cảm. Tôi nói cho anh ta biết địa chỉ của 7-11, coi như giúp đỡ, bảo anh ta đến tìm cô ấy.

Xe buýt lỡ chuyến này còn đợi được chuyến sau, nhà hàng nào hết chỗ ta đi nhà hàng khác. Nhưng những chuyện quyết định quỹ đạo đời người thì không thể thỏa hiệp dễ dàng như vậy. Bản thân hiểu hết mọi đạo lý, nhưng không làm được, cố gắng cũng chưa chắc thành công. Thế nên có lúc, đừng trách thế giới không hồi đáp, hãy trách mình hết chưa đủ vang.

Câu chuyện đến đây tạm thời vẽ một dấu chấm hết. Có lẽ bạn sẽ mắng tôi, chất vấn tôi, sau đó thì sao? Có lẽ sau đó “ông chồng” của Viên Viên lại xuất hiện, cũng có lẽ cô ấy và Nguyễn Đông Thăng đã về với nhau. Biết đâu lại có cảnh cô ấy len lén gạt nước mắt trong đám cưới của Nguyễn Đông Thăng và cô gái đầu hoa lè, cũng có thể lại thêm một lần ra đi không lời từ biệt, tan biến khỏi thành phố đầy khói bụi này.

Thật ra có rất nhiều cái “sau này” đối với chúng ta không còn quan trọng nữa. Mỗi một câu chuyện đều cần có một kết thúc, nhưng thứ không có kết thúc, ta gọi nó là cuộc đời.

Năm lớp mười, lớp chúng tôi đón một giáo viên tiếng Anh từ nước ngoài về, tư tưởng rất tiến bộ. Cô ấy đứng trước mặt cả lớp, giảng bài và nói: “Nếu sau này các em chia tay với bạn gái, dù xuất phát từ nguyên nhân gì, ai đúng ai sai thì với tư cách là một người đàn ông, các em cũng phải nói với cô ấy rằng: Xin lỗi em, đã để lỡ của em nhiều thời gian như vậy”.

Khi đó nghe xong, tôi cực kỳ nhiều cảm xúc.

Dòng suy nghĩ của tôi trở lại lần đầu tiên gặp cô nhóc Viên Viên bấp tay to như củ sen. Rồi sau đó, cô ấy xả giận cho tôi, cô ấy thích ăn canh cay, thích Nguyễn Đông Thăng tới phát điên phát rõ, nhận được thư tình tôi viết cho cô ấy còn tưởng là người khác trên ghẹo. Rất nhiều rất nhiều khoảnh khắc như thế của cô ấy đã ở bên tôi.

Tôi bỗng dưng rất muốn sửa lại câu nói của cô giáo: Nếu sau này, các bạn phải tạm biệt một người mà các bạn đã thích rất lâu, dù xuất phát từ nguyên nhân gì, ai đúng ai sai, là một người đàn ông, các bạn nhất định phải nói với cô gái ấy rằng: Xin lỗi đã thích em lâu như vậy.

Lúc đó cuộc đời ta mới hoàn chỉnh.

11. Chương 10: Đường Đi Khó Như Vậy Nhưng Bạn Dám Thích Tôi

Có người một bước lên mây, vẫy tay một cái là có thể làm dậy ngàn lớp sóng. Lại có người nỗ lực gần nửa cuộc đời mới có thể đi được bằng 1/3 người khác, thế mà vẫn có cảnh người ta lái xe, còn mình cuốc bộ. Có người sinh ra đã khai phá được thành một “siêu anh hùng” như Lucy, biết nói lý lẽ, nhìn thấu sự đời. Lại có người dù ban cho ánh nắng cũng không thể rực sáng lên được, da mặt còn mỏng hơn da vịt nướng.

Cho rằng cuộc đời này không công bằng thì lại có người đứng ra nói ai ai cũng bình đẳng. Nếu nói công bằng thì có những người đầy oán giận có thể khóc lóc ba ngày.

Chuyện này nếu có một tiêu chuẩn chính xác thì cuộc đời này đã tốt đẹp nhường nào.

Cô gái giản dị Đồng Lôi, từ nhỏ sinh ra tại một thành phố bé ở Đông Bắc, tiết kiệm được gì thì tiết kiệm, nhưng lại tự vẽ cho mình một giấc mơ ban ngày – Đồng Đại Phát, gặp ai cũng bắt gọi cô là “Đại Phát”. Giữa cuộc sống tươi đẹp ấy, cô nhất định một ngày sẽ trở thành một quý bà giàu có, kiêu ngạo đứng giữa mọi người, bù đắp lại những tháng ngày dè xèn.

Nhưng chất lượng chung quy vẫn là vĩnh hằng. Một người ngay cả tiền cũng không bỏ ra thì chẳng có quá nhiều không gian dư thừa để đòi về. Chỉ ít cho tới bây giờ, cô vẫn đứng rất vững trên chữ “nghèo” và lập được một tấm bia khắc chữ vàng bởi những người qua đường.

Đồng Lôi thích du lịch, nhưng lớn đến từng này cũng chỉ từng tới thôn Thạch Gia, Đại Lý. Lần duy nhất đi nước ngoài là tới Chiang Mai, lại còn dùng vé máy bay giá rẻ giật được từ một năm trước. Ước mơ du lịch của cô là tới Mỹ, hướng đến Los Angeles, nửa năm trước từng “chó ngáp phải ruồi” dùng cuốn hộ chiếu gần như trắng xóa nhận được visa. Sau khi tốt nghiệp và xem 108 bộ phim có liên quan tới Mỹ, bỗng nhiên cô vào được một công ty mạng mới mở, làm một App du lịch.

Giống như cô nhân viên nghèo nhất làm ở ngân hàng hay một đầu bếp chỉ có thể đứng trong bếp ăn mỳ, Đồng Lôi có thể sắp xếp cho khách vô số những món đặc sản, đưa hết đợt khách này tới đợt khách khác đi nước ngoài, chỉ có bản thân mình là bị hạn chế trong chỗ làm khoảng hai mét vuông, nhìn màn hình tự tưởng tượng. Cộng thêm việc sếp cô là một người kiệt xỉ điển hình, “Mọi người tốt mới thật sự là điều không tốt”, làm công việc phục vụ toàn nhân loại nhưng lại cầm đồng lương không bằng một thăng ăn mỳ. Cho dù bình thường tiết kiệm thế nào đi nữa cũng không nuôi được giấc mộng đi Mỹ của cô.

Cách đây không lâu, App du lịch của họ được đầu tư một khoản mới, khiến sếp của Đồng Lôi âm ỉ trở thành cổ đông nhỏ. Hạng mục đầu tiên được rót tiền chính là chuyên cung cấp du lịch tàu biển cho hành khách khắp thế giới. Sếp chưa cần suy nghĩ đã bảo để Đồng Lôi phụ trách, nói cô làm sẽ có phần thưởng lớn. Đồng Lôi những tưởng mùa thu tới rồi, kết quả cổ đông mới còn khó đối phó hơn cả sếp cũ. Sau lần thứ năm kế hoạch bị trả về, cô phát điên, cứ thế tắt máy tính, gào lên rằng bà không làm nữa, rồi ngồng nghênh đi ra khỏi công ty, xa xỉ bắt một chiếc taxi đi về. Sau khi trở về nhà, cô uống cả một chai nước đầy, sau đó ngồi trước máy tính, mở kế hoạch đó ra.

Đứng trước tiền bạc, lòng tự trọng của con người ta sẽ trở nên cực kỳ hèn hạ, thấy một người đàn ông đứng giữa những đồng bạc đỏ, dù có không thể yêu cỡ nào cũng sẽ yêu đến kinh thiên động địa.

Đồng Lôi gần như nức nở hoàn thành kế hoạch. Sau khi hoàn thành, cô còn khách khí nói: “Ngài xem đi ạ”, rồi thầm nghĩ: Đồng đại phát, cầm được tiền thưởng thì phải bay thẳng tới Los Angeles, không được thương lượng!

Cuối cùng, kế hoạch được thông qua, hạng mục cũng được tiến hành. Sếp cho cô một voucher ăn cua để làm phần thưởng.

Đồng Lô suýt nữa thì cắn lưỡi tại chỗ. Cô là phận nha hoàn ti tiện, ngoại trừ một lần ăn ngao xào của một quán vỉa hè bị đau bụng ra thì dạ dày không còn được tiếp xúc với bất kỳ người bạn tới từ biển hồ nào nữa, ăn không nổi, cũng không cần ăn. Huống hồ, sau khi nhìn thấy tấm phiếu viết dòng chữ “Sáu con cua cái trị giá 1089 tệ”, giá trị quan của cô lại một lần nữa sụp đổ. Nếu phải bỏ hơn một ngàn ra chỉ để ăn cái đồng gạch cua vàng như phân đó, cô thà đi mua cả đoàn tàu hỏa chất đầy trứng muối.

Đồng Lô ủ dột sống qua vài ngày như zombie, động lực ra chợ mặc cả cũng không còn nữa, chen nhau trên tàu điện ngầm như một cô ngốc, lúc ăn mỳ còn đánh rơi miếng thịt bò xuống đất. Cô cảm thấy thế giới này ngập tràn thù địch, trước kia cùng lắm chỉ nghèo vì không có tiền thôi, bây giờ mới phát hiện ra nghèo vì không có khả năng càng khiến cô tuyệt vọng hơn.

Ba ngày sau, cô nhận được tin nhắn, nói bóng hai màu đã mở thưởng rồi. Cô mở trang web ra như bị ma xui quỷ khiến. Nhìn thấy những con số trúng thưởng mới ra lò, cô cảm thấy nhức mắt, lại nhìn thêm mấy lần sau đó tự mở ghi chép mua của mình, lần lượt đối chiếu từng con số.

Thành tích vinh quang 38 điểm số học hồi thi Đại học vẫn còn nằm trong lý lịch. Cô nói: “Tôi là một cô gái yếu ớt, không sợ gián, không sợ rắn, không sợ máu, không sợ tiêm, chỉ sợ những con số bài bình bố trận. Gặp một khoản tiền hơn một trăm đồng là cô đã ngất xỉu, cũng đáng đời, cả đời chỉ có tiền lẻ trong túi.

Cô trúng thưởng rồi.

Toàn bộ các con số hiện lên trên quả bóng đỏ và xanh đều chuẩn xác. Cô đếm lại giá trị giải thưởng. Mười ngàn... ba trăm... sáu mươi... à, thiếu một đơn vị. Ba ngàn sáu trăm năm mươi tám vạn, chuyển vào tài khoản trong vòng hai mươi tư tiếng.

Cô tự tát mình một cái thật mạnh, đau đến nỗi rơi nước mắt. Tâm trạng giống như phi thuyền phóng tên lửa, phần tử khổng lồ lao vào một tòa nhà cao tầng, bầu trời rách một mảng, có những kẻ ngoài hành tinh quái đản chạy khắp nơi, không một từ ngữ miêu tả sự kích động nào có thể hình dung nổi.

Sở hữu ba chục triệu tiền thưởng khổng lồ, người Đồng Lô nóng rực lên, tim đập thình thịch, tiếng còn to hơn cả công trường thi công, trong đầu chỉ toàn hiện lên câu “Mình thành đại gia rồi”. Trước mắt bỗng xuất hiện một bầu trời đầy tuyết, cô lắc đầu, cố gắng kiềm chế trí tưởng tượng, nhưng càng dùng sức thì lá cờ nước Mỹ lại càng hiện lên rõ ràng, cho tới khi cả thị giác của cô biến thành màu xanh đỏ.

Cô dùng tất cả các khoản tiền tiết kiệm, mua một vé máy bay hạng sang hôm sau bay tới Los Angeles, đổi đời làm địa chủ.

Từ nay về sau, tiền lương ba ngàn đồng mỗi tháng có thể vo tròn lại, ném ra khỏi thế giới của cô rồi. Chăm ngôn sống của cô cũng đã có thể thay đổi, không còn là lúc nào tiết kiệm được thì tiết kiệm nữa, sẽ trở thành lúc nào cũng mua, mua, mua.

Hôm sau, Đồng Lô nghỉ làm, búi tóc lên, đeo một chiếc balo du lịch cực to, còn đánh tới hai lớp phấn, tới sân bay bỏ tiền ra mua một chiếc áo hở cổ viền vàng, giống như một cô công chúa Nhật Bản bận rộn công vụ đang ngồi nghỉ trong phòng nghỉ hoàng gia đọc China Daily. Sau khi chuyển bay của cô vào cảng, cô kiểm tra lại tài khoản, thấy tiền thưởng vẫn chưa được chuyển, nghĩ bụng sao không có nhân viên nào thông báo bên mở ghi chép mua bán ra.

Chiếc vé số đó đã biến mất.

Về sau cô gọi cho nhân viên chăm sóc khách hàng mới được biết, hệ thống của họ cần phải xác nhận mới có tác dụng, nếu không một khi hết thời hạn là hai tệ mua vé số sẽ được trả trở về nhà phát hành. Mà cô thì đã quên xác nhận, vì lúc đó có một cổ đông khó tính gửi bản kiến nghị sửa đổi mới tới.

Tính gộp cả nợ cũ nợ mới, Đồng Lô cảm thấy thế giới này không chỉ ác ý với cô mà còn rất muốn dồn cô vào chỗ chết.

Loa thông báo gọi tên Đồng Phi, tiềm thức của cô không thể nào chấp nhận chuyện nực cười này, càng không thể nói tiếng xin lỗi với nước Mỹ ở bên kia đại dương, cát bụi về với cát bụi, đất mẹ về với đất mẹ,

người qua đường đổi đời vẫn làm nông dân. Cô mang theo cái đầu não ngắn của mình, vắn lên máy bay, ngồi bệt xuống chiếc ghế hạng sang mềm mại, cảm thấy tất cả như một giấc mơ.

Về sau, cô quen biết ông chú Aaron cũng trên chuyến bay này. Anh ngồi bên cạnh Đồng Lôi, vì tiếp viên hàng không mấy lần muốn phục vụ đều bị dánh vể ử đột của Đồng Lôi đuổi đi nên anh tốt bụng giúp cô gọi nước hoa quả và bít tết. Aaron là một người đàn ông trung niên nho nhã điển hình, tóc cắt ngắn, đeo kính gọng đen, mặc một chiếc sơ mi trắng kết hợp với một chiếc ba lô bằng nhung, chỉ cần khẽ động người là có thể ngửi thấy mùi hương nước hoa gỗ đàn hương. Anh tưởng Đồng Lôi thất tình bèn chủ động an ủi, nói rằng mấy cô gái trẻ như cô là vậy, tưởng cả thế giới đã sụp đổ rồi, không bao giờ gặp được một người khác giống như vậy nữa, kết quả khi gặp được người tiếp theo mới biết khi trước mình ngốc nghếch dường nào, đợi tới khi nào úng nước rồi mới dành thời gian bù đắp cho bản thân. Giọng nói của Aaron rất trầm ấm, giống như DJ của một chương trình lưỡng tính. Không biết Đồng Lôi có nghe thấy không mà ngồi im bật. Một lát sau, nước mắt cô mới lộp độp rơi xuống, nói cô thất tình, thà nói rằng ba mươi triệu vừa cho cô leo cây.

Đồng Lôi khóc lóc kể lại câu chuyện vé số, nói cô đã bỏ hết toàn bộ tiền tiết kiệm để lên chuyến bay này, cô thậm chí còn chưa đặt phòng khách sạn, mười ba tiếng đồng hồ sau khi máy bay hạ cánh, cô sẽ rơi vào thảm cảnh sống ở đầu đường trên đất Los Angeles. Tiếng khóc của cô khiến các hành khách trong khoang hạng nhất suýt nữa phàn nàn với tiếp viên hàng không. Aaron bịt chặt miệng cô lại, hỏi cô tên là gì. Cô khó khăn lắp bắp: “Cứ gọi tôi là Đại Phát, phát trong ‘muốn phát tài’, ‘phát’ trong nghèo đến nỗi chỉ còn xương và tóc*”.

*Tóc âm Hán Việt là phát.

“Được rồi, Đại Phát, cô đừng khóc. Chúng ta làm một cuộc giao dịch. Tôi có thể chịu trách nhiệm chi phí du lịch của cô ở L.A” Ông chú thì thầm bên tai cô, nếp nhăn trên trán không thể gọi cảm hơn.

Đồng Lôi lập tức chuyển từ khóc sang thút thít.

“Nhưng cô phải làm cho tôi một chuyện.”

Los Angeles giống như một gã say uể oải, không có những tòa nhà cao tầng như New York, người đi bộ trên phố cũng rất ít, qua lại chỉ có những chiếc xe riêng đủ màu sắc. Mang theo hoàng hôn của một ngày tàn, Đồng Lôi và Aaron tới biệt thự của anh ở phía Tây Hollywood. Vài tiếng trước, cô đã đồng ý với ông chú này trên máy bay sẽ đóng vai làm bạn gái của anh, đối phó với người nhà đột nhiên tập kích kiểm tra.

Nhưng lần này không thuận lợi lắm, cho dù Đồng Lôi đã khắc chế sự kích động khi nhìn thấy những thứ đồ xa hoa trong nhà anh nhưng vẫn không giấu được hơi thở thị thành bao quanh người. Mẹ Aaron không hài lòng cho lắm, chất vấn anh: “Đây chính là cô bạn gái mà con nói là khéo léo và hiểu biết?”.

Ngược lại, bố của Aaron lại có một thiện cảm khó nói với cô, nhất là khi nhìn thấy cô phải đỡ bụng khi bị chiếc ba lô du lịch sau lưng đè nặng, giờ tay chào hỏi nói: “Chú cứ gọi con là Đại Phát” như thật, còn cố tình kéo chiếc sơ mi tua rua vàng mà cô nghĩ là cao quý, cười như một cô ngốc thì ông bỗng cảm thấy cô và những cô gái mình gặp bao năm qua có sự khác biệt.

Aaron dành Đồng Lôi căn phòng nhỏ trên tầng hai, nói rằng không hạn chế việc ngủ nghỉ, chỉ cần thể hiện dáng vẻ một cô con dâu ngoan ngoãn trước mặt hai vị phụ huynh là được. Thế mà mấy ngày đó, Đồng Lôi không xông vào nhà vệ sinh lúc mẹ anh đang tắm thì cũng ném chiếc váy hàng hiệu của bà vào máy giặt, thù oán càng ngày càng lớn.

Aaron kịp thời trở thành dầu bôi trơn, chỉ cần rảnh là sẽ lái xe đưa Đồng Lôi ra ngoài chơi. Anh nói rất chậm, nhưng tư duy mạch lạc, hơn nữa còn là một cuốn bách khoa toàn thư toàn năng, từ việc phần nào của bít tết là ngon nhất cho tới những thông tin bên lề về những ngôi sao nữ Hollywood, không chuyện gì anh không biết. Mặc dù là một ông chú đã bốn mươi tuổi nhưng vẫn rất hài hước, bình thường bên cạnh toàn là những người nổi tiếng không đẹp về trí tuệ thì cũng đẹp về tâm hồn, hiếm khi gặp được một cô gái trẻ trí lực chưa phát triển toàn diện thế này, nên anh thường xuyên trêu chọc cô. Trên đường lái xe tới Beverly Hills, anh kể về những chuyện vớ vẩn của những chính khách nổi tiếng, cô nghe say mê, cuối cùng anh còn bồi thêm một câu: “Tôi mới bốc phét ra đấy!”, khiến Đồng Lôi giận đến nổi cứ lườm bà lườm bầu, Aaron thì cười không dứt được.

Đến mỗi nơi, Đồng Lô đều giơ tay nói “Yeah” chụp rất nhiều ảnh, cuối cùng đã hiện thực được giấc mơ đi Mỹ, muốn đi khắp các nơi một lượt, ghi chép lại mỗi một phong cảnh, chỉ sợ giấc mộng tan biến sẽ thiệt thòi. Sau khi bị tấm vé số kia trêu chọc, Đồng Lô vẫn là một cô gái tỉnh lẻ chấp nhận, huống hồ bây giờ còn ăn nhờ ở đậu.

Có mấy lần Aaron nghi ngờ chi phí du lịch đưa cho cô không hề ít đi, là vì ăn cơm cô cũng không bo cho phục vụ. Đồng Lô âm ức, nói rằng nguyên tắc nhập gia tùy tục vẫn có, bình thường được uống hai cốc nước chùa thì sẽ bớt mua hai chai nước khoáng, được ngồi xe của Aaron thì tuyệt đối không bỏ tiền gọi xe nữa. Một kẻ nô lệ của đồng tiền đủ tiêu chuẩn phải hiểu rằng: Nếu không có thứ gì vẫn sống được thì nhất quyết không mua, kiếm tiền thì cô kém nhưng tiết kiệm thì hoàn toàn có thể ghi vào kỷ lục Guinness.

Aaron vừa tức vừa không biết nói sao, cảm thấy cô gái này hơi thô lỗ nhưng khắp người toàn nét đáng yêu.

Dưới hoàng hôn, Đồng Lô men theo bãi biển Santamonica, yên lặng đi phía trước, Aaron theo phía sau, ngấm bóng hình cô, nửa người đã bị cả chiếc túi du lịch to oành che kín. Bỗng có một con hải âu bay qua đầu, khiến cô giật mình, ngã xuống cơn sóng vừa ập đến. Aaron vội tới đỡ cô. Ngồi bên mỏm đá, giúp cô vắt khô nước trên quần bò, thấy cô xót xa chiếc ba lô, anh không nhịn được cười: “Trong đó có bảo bối à?”.

Đồng Lô không đáp, chỉ mở ba lô ra, kiểm tra những thứ bên trong.

“Cái ba lô này không phải của cô đúng không, nhãn hiệu này dành cho các ông cụ mà.”

“Anh định nói gì!” Đồng Lô liếc anh, giữ rịt lấy chiếc ba lô.

“Dân thành thị có ba khuyết điểm, tinh ranh nhưng ích kỷ, sợ thiệt thòi, suy đoán động cơ. Mà cô chiếm hết cả ba. Cô có cuộc sống như vậy, vì sao lại thích đi du lịch chứ?” Aaron rút một điều thuốc ra, vừa định châm lên, ngăn ra giây lát rồi lại bỏ vào.

“Sao, khinh thường à. Tôi không thích hàng hiệu, một năm thậm chí hai năm mới bỏ tiền đi du lịch một lần để cho mình một chút hy vọng. Với lại, ở lâu một nơi thì kiểu gì cũng muốn tới nơi mà người khác đã chán sống xem sao.”

“Bình thường một người muốn tìm kiếm hy vọng sẽ không chọn L.A. Cô biết Hoa Kỳ rộng cỡ nào, du lịch đất cỡ nào không? Tìm mọi cách để qua đây, còn bị một tấm vé số trói chặt, quá khôi hài. Nếu không gặp tôi, bây giờ cô đang ở đâu, nói đi là đi thì rất dễ, nhưng cô có từng nghĩ tới hậu quả không?”

Đồng Phi đứng bật dậy, “Tôi thích nơi này. Tôi khao khát mọi thứ nơi đây. Ngay cả quần áo bị ướt rượt, tôi cũng rất vui. Anh biết không, sau khi tới đây, dường như tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết rồi”.

“Cô nhóc, du lịch không thể giải quyết được vấn đề.” Aaron nhìn về con sóng phía xa, nói tiếp: “Du lịch chỉ dành cho những ai muốn né tránh vấn đề mà thôi”.

Về sau, cuối cùng Đồng Lô cũng tìm được bí quyết trong chuyện giả làm bạn gái này, cứ coi như mình đã chết rồi, không lên tiếng, không phản ứng, ngày ngày tự thôi miên bản thân “Bà ấy không nhìn thấy mình”. Ngày Quốc tế gia đình, mẹ của Aaron hiếm hoi không nổ súng chiến tranh, nói muốn ăn đồ tây. Aaron xung phong nướng bít tết, từ sáng sớm đã kéo Đồng Lô ra chợ mua thức ăn. Thế nhưng một ông chú hoàn hảo cỡ nào cũng có khiếm khuyết, bít tết hoặc là nướng đến độ không nhai nổi, hoặc là vừa cắt đã thấy máu. Cuối cùng cả nhà đành bấm bụng ăn chút salad. Đồng Lô thấy bố của Aaron lắc đầu nói chưa no, thế là mở tủ lạnh, dùng một ít thức ăn có sẵn làm vài món. Cô nói rằng thật tiếc ở đây không thể xào thức ăn, nếu không có thể chuyển toàn bộ các cửa hàng Đông Bắc tới. Kiểu người như họ, nếu không biết nấu nướng thì chẳng dám gọi mình là nhân viên văn phòng nữa. Bố của Aaron ăn rất vui, duy chỉ mẹ Aaron từ đầu tới vẫn cầm đĩa, cố chấp khêu salad.

Đồng Lô biết bà không thích mình, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện lấy lòng vì nghĩ bụng cũng đâu phải mẹ chồng thật sự của mình. Tuy nhiên sau này, mẹ Aaron càng ngày càng quá quắt, khi bà ta thẳng thừng ném ba lô du lịch của cô đi, nói là vừa bẩn vừa cũ, để trong nhà cứ tưởng là rác thì Đồng Lô thực sự sụp đổ: “Rõ ràng bác biết túi xách này không phải của cháu, có cần phải nhắm vào cháu không?”. Đồng Lô gào khóc hét vào mặt mẹ Aaron đôi ba câu khó nghe rồi ra thùng rác bên ngoài tìm suốt cả đêm. Gần như lục lọi khắp các phố, vào lúc gần như ráng rồi, Aaron thê thảm xách chiếc ba lô xuất hiện trước mặt cô.

Đồng Lô đổ những thứ bị gọi là “rác rưởi” trong ba lô ra. Một chiếc áo phông, một hình hoạt hình, coupon và rất nhiều sách kỹ năng, rồi nghen ngào nói: “Anh hỏi tôi vì sao phải tìm đủ mọi cách để tới Los Angeles. Vì bạn trai của tôi có ước mơ được tới đây du lịch. Hai chúng tôi đã hứa sẽ cùng nhau đến đây. Tôi mang theo đồ của anh ấy, chụp vô số bức ảnh, để chứng minh rằng cuối cùng anh ấy đã đến, để bị bệnh cũng không phí hoài, cuối cùng thành tàn tro cũng không phí đời. Anh nói đúng, tôi luôn trốn tránh. Tôi khao khát du lịch là vì không muốn về nhà và phải thừa nhận sự thật chỉ còn một mình tôi. Tôi ngày ngày tính toán phải tiêu tiền thế nào để tin rằng tôi hoàn toàn có thể sống một mình. Những người có tiền như các anh sao có thể hiểu nỗi khổ này. Anh có bao giờ vì hôm nay rau muống tăng vài đồng mà ăn cũng cảm thấy ngon hơn không? Anh có bao giờ vì ông chủ trả thêm cho vài trăm đồng tiền thưởng mà chấp nhận làm trâu làm ngựa không? Anh có cảm nhận được cảm giác vốn dĩ sống hai người đã khó khăn, kết quả giờ lại thiếu mất một người, cái cảm giác tủi thân tưởng chết đó không?”.

Aaron kéo cô vào lòng, người đàn ông trưởng thành chín chắn dùng cách thức âm áp để thể hiện, Đồng Lô òa khóc trong lòng anh. Trên chiếc áo của Aaron là mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi chua của rác rưởi. Mùi vị đó, cả đời này cô cũng không thể quên.

Tối đó, Aaron đưa cô tới phố bar đối diện nhà. Họ xách theo rượu, đổi hết quán này tới quán khác. Trong một quán có hát nhạc sống, Aaron lên sân khấu trình bày bài You are beautiful của James Blunt. Đồng Lô ở dưới điên cuồng vỗ tay, còn kéo dài cổ hát thứ tiếng Anh của người Trung Quốc. Thế là Aaron bảo ban nhạc dừng lại, rồi hát chạy một đoạn bài Đồng tiểu thư.

Thế nên tất cả những khả năng đó đều có thể là thật, Đồng tiểu thư à

Ai luôn sẵn sàng giúp đỡ những thiếu niên ngây ngô đó

Tôi suy nghĩ giống như em vậy, mặc kệ những điều thế nên ấy

Đi cùng tôi đi, Đồng tiểu thư...

Có một khoảnh khắc, Đồng Lô chợt ngẩn người. Mặc dù lời ca do ca sỹ Tống Đông Dã viết, nhưng giây phút này cô bỗng rất muốn tự thuyết phục mình đây là bài hát của riêng Aaron. Quả thực, nhà anh có một thảo nguyên, mặc cho bạn bay nhảy, cũng có vài quả bom mà giẫm vào là tan xác.

Đồng Lô uống đến nổi hơi choáng váng. Aaron nắm tay kéo cô ra ngoài. Tới cửa, có một chiếc xe màu bạc đang đỗ. Đồng Lô mơ màng nhìn về phía anh, chỉ thấy anh gật đầu, sau đó hai người ngồi lên xe. Trên chiếc xe lọc cọc chạy khi sắc trời đã dần tàn, Đồng Lô hưng phấn muốn hét lên thật to. Aaron bịt chặt miệng cô lại, kết quả bị cô cắn vào lòng bàn tay, đau đến nỗi nước mắt trào ra.

Sau buổi tối ấy, họ đã thẳng thừng bỏ qua mọi cách trở về tuổi tác, cùng ra biển bắt cá, cùng ở trong In-N-Out chia nhau một cái xúc xích, cùng đi Universal Studio chơi đủ mọi trò rồi ôm cả đồng thú bông về nhà. Ngay cả lúc Aaron làm việc, Đồng Lô cũng âm thầm ở bên nướng bánh quy cho anh ăn.

Có một lần, Aaron muốn giúp cô đeo chiếc ba lô kia. Cô nói không sao, không nặng, đã quen rồi. Aaron nói: “Đó là vì tâm lý của em đã quen. Một mình em công nó trên lưng lâu như vậy, thật ra rất nặng đấy, anh còn cảm thấy nặng nữa là”.

Đồng Phi cảm động, lập tức sà vào lòng anh, nhưng hai giây sau, lý trí đã lại chiếm thế thượng phong, cô đỏ mặt cười ngây ngốc. Từ đó, trên con đường du lịch xa xôi này, ngoài nỗi tiếc khi phải thay bạn trai cũ hoàn thành những điều còn dang dở, bỗng nhiên có một lý do để cô tiếp tục ở lại.

Đồng Lô từng hỏi Aaron, vì sao với điều kiện như anh lại không tìm một người bạn gái mà phải dùng cách ngốc nghếch nhất để đối phó với người nhà. Lúc đó Aaron không hề trả lời cô. Cô còn nói đùa rằng hoặc là anh bất lực hoặc là anh đồng tính. Về sau cô mới biết, trong những giây phút trầm mặc ấy, Aaron đã vô số lần hồi tưởng lại dáng vẻ của Tiết Gia Lệ.

Chuyện tình cảm, thật sự cứ quen là được.

Tiết Gia Lệ là bạn gái cũ của Aaron, sinh viên đại học Harvard, sở hữu mái tóc dài, đôi mắt kiêu diễm và một thân hình chuẩn chữ S, một tháng trước vừa chia tay với Aaron, nhưng lại một lần nữa xuất hiện trong nhà anh với thân phận bạn gái chính thức, còn thân với mẹ anh như bạn cũ lâu ngày, vạch trần mọi lời dối trá của Aaron và Đồng Lô.

Nguyên nhân họ chia tay là vì anh suốt ngày bận rộn sự nghiệp, Tiết Gia Lệ thì luôn bứt rứt chuyện đời phương có đủ quan tâm tới mình không, có yêu mình không. Sau vài cuộc tranh cãi không có điểm dừng, cô ta gặp được một người đàn ông trẻ trung hơn trong quán bar, rồi quan hệ với người đó. Xuất phát từ bản tính “thứ gì tôi không muốn ăn, dù có cho chó ăn cũng đừng hòng để người khác được hời” của mình, cô ta đã quay trở lại, cùng với những lời châm chọc không ngừng nghỉ, đi tới đâu là đối đầu với Đồng Lôi tới đó, thậm chí cuối cùng còn thẳng thừng đẩy hết hành lý của cô ra khỏi nhà.

“Gia đình các người sao hay thích ném đồ của người khác vậy!” Đồng Lôi quát: “Chính Aaron bảo tôi sống ở đây!”.

Tiết Gia Lệ nói: “Cô gái thân mến, đến lúc tỉnh giấc mơ rồi. Tình cảm anh ấy dành cho cô chẳng qua chỉ là tình thương như làm từ thiện thôi, cô còn ở đó âm ỉ nỗi gì”.

Cho tới bây giờ nghĩ lại, Đồng Lôi vẫn cảm thấy Tiết Gia Lệ lúc đó thật sự rất đáng thương. Lúc nào cũng coi mình là trung tâm, tùy ý thể hiện tình cảm, bày ra đủ mọi khao khát, những tưởng có thể giành được hết thảy, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể gầy cánh quay về.

Chẳng phải người ta hay nói đó sao, kẻ đáng thương ắt có điểm đáng hận.

Tối đó, Đồng Lôi dựa vào va li, ngủ luôn trên đường lớn. Trong giấc mơ của cô xuất hiện rất nhiều cảnh tượng khi ở bên bạn trai. Từ lúc cùng nhau vạch kế hoạch du lịch lên bản đồ ngày tốt nghiệp cho tới sau này nắm tay nhau đặt chân lên Los Angeles. Cô ngồi trên chiếc xe mui trần ngắm cảnh, ánh nắng vô cùng chói chang, hai tay giữ chiếc bản đồ được mở rộng ra, che lên đầu. Đồng Lôi quay đầu lại, hóa ra là Aaron. Cảnh tượng từ lúc này bị quay ngược trở lại, bạn trai yếu ớt nằm trên giường, trên người cắm đầy dây rợ, mặt nạ dưỡng khí mở tít vì hơi. Anh ấy cười tíu tít, khó khăn gỡ tay ra, nói với cô lời “Tạm biệt”.

Sáng sớm tỉnh giấc, Đồng Lôi phát hiện mình đang nằm trong xe của Aaron. Cô rưng rưng nước mắt, im lặng quan sát anh ngồi bên hút thuốc. Anh chau mày, gương mặt cả đêm không ngủ giăng đầy mỏi mệt. Thấy Đồng Lôi đã tỉnh, anh dập tắt đầu lọc một cách quả quyết và áy náy.

Đối với Tiết Gia Lệ, Aaron giống như một vật báu gia truyền có thể khiến cô ta nửa đời sau kẻ cao gối mà ngủ, bình thường thì đem bỏ xó, khi cần có thể lấy ra bất kỳ lúc nào. Hôm đó ngồi trên xe, Đồng Lôi từng hỏi Aaron có còn yêu Tiết Gia Lệ không. Đáp án của anh rất mơ hồ. Anh nói anh có cả thế giới, chẳng có gì phải sợ hãi, duy chỉ có Tiết Gia Lệ là nhược điểm của anh. Có lẽ vì đã từng chứng kiến cô ta tốt nghiệp khỏi Harvard rồi đi làm, từ một cô gái độc lập có suy nghĩ riêng trở thành một người phụ nữ mặc chiếc áo cổ chữ V trễ ngực, đi đi lại lại giữa đèn mờ và rượu chè, mang một vẻ đẹp tầm thường nhất có thể. Anh biết cô ta cần rất nhiều thứ, không chỉ là tiền mà còn là tình yêu. Anh tự nhiên mình không yêu cô ta đến mức quên tiết bản thân, nhưng cũng tuyệt đối chân thành. Aaron cảm thấy việc sau cùng cô ta ra đi cũng do một tay anh gây ra. Nhất định cô ta cảm thấy anh yêu mình chưa đủ. Nhưng tình yêu luôn có sự gò bó, cũng có nguyên tắc. Có ai lại vừa biết dựa dẫm vừa vẫn có thể độc lập đây? Anh từng buông bỏ tự trọng níu kéo cô ta nhưng cuối cùng cô ta vẫn lựa chọn rời bỏ. Có lẽ mỗi một chuyện tình không thể tiếp diễn luôn phải có một người chịu trách nhiệm giữ gìn, như vậy mới có thể khiến người kia yên lòng tiến bước.

“Đại Phát, có cần tôi mua cho em vé máy bay về nước không?” Aaron vuốt mặt, hỏi cô. Đồng Lôi trừng đôi mắt đỏ sọng, chân thành mà lo lắng nhìn anh: “Anh đang đuổi em đi đấy ư?”.

“Tôi không muốn làm tổn thương em.”

“Chính anh đã dạy em, nếu không buông bỏ được thì hãy nhẫn nại tiếp nhận những đau thương nó mang lại, cố gắng né tránh không giải quyết được vấn đề mà.” Đồng Lôi ghen ngào: “Em sẽ không đi đâu”.

Đồng Lôi không quay về thật. Cô đứng cảm tiếp tục trở về sống trong căn phòng nhỏ của mình, cùng với Tiết Gia Lệ giống như hai phi tử cùng tranh sủng trong hậu cung, tranh đoạt cơ hội thể hiện trước mặt mọi người trong gia đình. Ngày nào Tiết Gia Lệ cũng trang điểm đậm như một cô người mẫu tạp chí. Đồng Lôi cũng bắt chước cô ta, “hóa trang” cho bản thân, kết quả làm nhiều mà kết quả chẳng được bao nhiêu, còn khiến mẹ Aaron sợ đến nỗi đổ cả cốc cà phê lên người, còn vừa mới pha nóng hổi. Nhưng về phương diện nấu nướng, Tiết Gia Lệ lại hoàn toàn thất bại. Thấy Aaron thích ăn bánh nướng do Đồng Lôi làm, cô ta cũng tự học, kết quả bánh quy nướng ra chẳng khác nào vừa được ngâm trong lọ dưa chua. Ít nhiều gì cũng phải nếm thử chứ, cô tiểu thư. Về sau, Tiết Gia Lệ lén lút ăn trộm nguyên liệu của Đồng Lôi, kết quả dùng

bột ca cao quá hạn, trùng hợp thay hôm đó mẹ Aaron lại ăn hết chỗ bánh, thế là lập tức ngộ độc, phải tới bệnh viện cấp cứu.

Về sau, Tiết Gia Lệ vu vạ cho Đồng Lôi đưa bột cho mình. Mẹ Aaron dù không còn sức cũng kiên quyết cho rằng Đồng Lôi không chịu nổi mình nên làm vậy. Cô âm ỉ muốn giải thích với anh, nhưng anh chỉ quan tâm tới bệnh tình của mẹ, hoàn toàn không nghe cô nói gì. Hai người cãi nhau một trận ầm ĩ, Đồng Lôi khóa chặt mình trong phòng, mấy ngày trời không ra gặp anh.

Sau khi mẹ Aaron khỏi bệnh, Aaron đưa cả nhà đi Las Vegas nghỉ mát. Mẹ Aaron chỉ định phải đưa Tiết Gia Lệ theo, nói mấy ngày nay đều nhờ cô ta ở bệnh viện chăm mình. Hai người cãi nhau nghiêm túc, nhưng làm hòa cũng bắt buộc phải nghiêm túc. Bà ấy rất quý Tiết Gia Lệ, lần nào gặp mặt cũng cho cô ta cả núi quần áo. Dọc đường, Tiết Gia Lệ thân mật khoác tay Aaron, nói rất nhiều lời hời hợt ăn năn. Aaron để ngoài tai, chỉ lạnh lùng, vô cảm như một con búp bê được thổi căng phồng.

Kể ra cũng kỳ lạ, khi họ tới khách sạn làm thủ tục nhận phòng, máy tính hiển thị Tiết Gia Lệ đã đặt riêng một phòng, vừa hay giúp Aaron không phải ở chung phòng với cô ta. Khó khăn lắm mới đến được lúc hai người ở riêng, chốc chốc lại có đôi ba vị khách người Trung Quốc tới hỏi đường, khiến hai người họ trở thành công cụ định vị bằng người thật.

Buổi tối, họ đi xem buổi trình diễn O nổi tiếng nhất của đoàn xiếc Mặt trời. Tới màn biểu diễn nhảy từ trên cao xuống nước, diễn viên xuống mời các khán giả. Aaron không may bị chọn trúng vì có vóc dáng cao ráo chín chắn điển hình, lập tức nhận được nhiều phản hồi của các vị khách nước ngoài tại đây. Tiết Gia Lệ ngồi bên xấu hổ giải thích rằng anh có chứng sợ độ cao. Vào lúc Aaron đang tỏ ra khó xử, Đồng Lôi ngồi sau lưng họ bỗng nhiên xuất hiện, hét lớn: “Let me go!”. Aaron và mọi người trợn tròn mắt sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng gì, Đồng Lôi đã được đẩy lên sân khấu giữa một loạt các tràng pháo tay. Cô được mặc trang phục diễn, đeo dây an toàn và được vài diễn viên đưa lên giúp leo lên chiếc cột sắt.

Aaron ngẩng đầu, từng tiếng “No” anh hét lên bị chìm giữa biển hoan hô. Anh thầm tự trách, cảm thấy mình không bảo vệ được cô.

Anh còn nhớ mấy ngày Đồng Lôi còn chưa quen mùi giờ, năm sáu giờ sáng gọi cô ra ngoài ngắm bình minh, cô nói: “Thật ra ông chú này cũng tốt lắm, lớn tuổi, nhiều kinh nghiệm, có thể nói nhiều chuyện trên giới dưới bể với em, cũng có thể dạy em thứ gì thật sự tốt cho em, biết giữ mình lại biết chừng mực. Có cảm giác em hít một hơi là anh đã biết em muốn nói gì. Nếu cô gái nào rơi vào tay anh, chắc chẳng thể thoát ra được”.

Khi Đồng Lôi bị đẩy từ độ cao mười mấy mét xuống dưới, cả người Aaron cũng chao đảo theo, cảm giác còn hơi thiếu khí.

Kết quả, người nhảy lên khỏi mặt nước lại là một diễn viên chuyên nghiệp, còn cô thì bước ra từ sau tấm màn đỏ, làm mọi người một phen kinh hồn bạt vía.

Sau đó nữa, Aaron mới biết, hóa ra Đồng Lôi đi theo họ suốt dọc đường. Chuyện ở khách sạn do cô bày trò, những vị khách Trung Quốc vô duyên vô cớ tới hỏi đường cũng do cô sắp xếp. Cô dĩ nhiên không một mình có đủ bản lĩnh gây chuyện đến thế, hoàn toàn dựa vào việc đã đứng cùng một chiến tuyến với bố anh.

Ngày hôm sau, Tiết Gia Lệ hẹn riêng Đồng Lôi tại một nhà hàng Ý. Trong bữa ăn, cô ta kể rất nhiều chuyện tình yêu dây dưa không dứt của mình và Aaron trước kia, còn nhất định thô tục lấy một tấm chi phiếu ra khiến cô biết khó mà lui. Đồng Lôi nghĩ bụng, quả thật diễn đúng như trên phim. Cô đón lấy tấm chi phiếu, lật qua lật lại, quan sát con số bên trên rồi mằn nguyện trả về. Cô chấp nhận tới bữa tiệc “Hồng môn yến” này là muốn tỏ rõ lập trường. Tiền đối với cô mà nói thật sự rất quan trọng, nhưng người ở đằng sau còn quan trọng hơn.

“Nói đi, rốt cuộc cô muốn bao nhiêu?” Tiết Gia Lệ mất hết kiên nhẫn.

“Cô đừng nói nữa, tôi yêu anh ấy.”

“Oh shit, cô bé à, cô thật sự nghĩ mình đang quay phim à? Ở Bắc Kinh đòi nhìn thấy Seattle? Tình yêu xa giữa hai đất nước? Cô có biết anh ấy là ai không? Anh ấy đại diện cho giá trị của cổ phần tại công ty. Với

kinh nghiệm của anh ấy, một người chỉ lấy mức lương cơ bản trong nước, ngày ngày u sầu vì cuộc sống như cô biết phải yêu anh ấy thế nào?!”

“Đương nhiên, tôi không yêu anh ấy tốt được như cô. Nhưng tôi biết lúc làm việc anh ấy thích ăn bánh quy tôi làm, biết anh ấy hát bài “Đồng tiểu thư” nghe rất hay, biết anh ấy tuyệt đối không hút thuốc trước mặt tôi, biết anh ấy chơi game cực siêu, biết anh ấy rất hay trêu chọc tôi.”

“Nực cười, Aaron rất chín chắn.” Tiết Gia Lệ không tin.

“Anh ấy khác với những người đàn ông chín chắn bên ngoài. Họ tốt với cô, chỉ cần cho cô tiền là được. Nhưng ấy có hàng trăm cách để dỗ dành con gái. Tiền chỉ là một cách, còn lại tới chín mươi chín cách.” Đồng Lôi ngược lên, nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc lẹm: “Có lẽ cô mới chỉ nhìn thấy một cách duy nhất ấy mà thôi”.

Phải, nếu một người đàn ông chỉ khiến bạn gái của mình cảm thấy mình chín chắn, có thể cô gái đó vốn không bước được vào thế giới nội tâm của anh. Phải biết rằng, người đàn ông nào cũng trẻ con cho tới chết.

Hôm đó, Đồng Lôi đã truyền đạt lại tâm sự Aaron nói trên xe. Cô còn nói mình sẽ không từ bỏ, sau này cứ để Aaron quyết định. Tiết Gia Lệ khóc lóc rất thương tâm, nước mắt chảy dài lăn xuống má, cả gương mặt giống như một công trường thi công đang nhấp nháy đèn báo hiệu.

Nếu hỏi Đồng Lôi giây phút tự xưng phong khi tham gia buổi biểu diễn O lần đó, cô có sợ hãi không, câu trả lời của cô chắc chắn sẽ là: Khi đứng trên đài cao hơn mười mét, mọi tầm nhìn đều bị ánh đèn xóa nhòa. Nhưng cô biết Aaron ở dưới kia, cô phải nhảy. Giống như cô biết có anh ở trước dẫn đường, cô có thể yên tâm cất vỏ bọc đã buộc vào mình bao năm nay, học cách yêu bằng một bản thân tốt đẹp hơn.

Ngày họ khởi hành trở về Los Angeles, Đồng Lôi biết mình không ngồi được trên chiếc xe của Aaron nên đã mua sẵn vé của Greyhound từ lâu. Kết quả sau khi đi vệ sinh ở trạm xe buýt, cô mơ màng lên nhầm chiếc xe đi hướng ngược lại, nó đi lên sa mạc một lúc cô mới nhận ra trên xe toàn khách lạ, sợ hãi xin xuống ngay. Cô tự tin mình có thể trở về trạm nghỉ, kết quả lại lạc giữa con đường sa mạc mênh mông vô bờ bến, giờ di động lên tìm tín hiệu, cho tới khi di động hết pin, sập nguồn. Sa mạc về đêm rất hiểm xê, chỉ tối đen như mực. Cô ngồi bên lùm cây, khóc không ra nước mắt, cứ thế chòng chọc nhìn bốn xung quanh, sợ lát nữa sẽ có người sói hay gã biến thái giết người bằng cưa điện nào đó chạy ra.

Cuối cùng chính ngọn đèn xe của Aaron đã khiến cô chói mắt. Aaron dịu dàng ôm cô vào lòng và nói: Kể từ ngày họ gặp mặt đã cùng giúp đỡ phương một lần. Ở buổi biểu diễn O, cô lại giúp anh lần nữa, lần này tới lượt anh, coi như hòa. Đồng Lôi buông bỏ tất cả, ra sức hít hà mùi nước hoa trên áo phông của anh, hỏi trong tiếng khóc rầm rức: “Lớn đầu như vậy rồi, sao tính toán rõ ràng quá vậy? Nhưng em vẫn còn nhớ rất nhiều điều tốt đẹp của anh, làm sao trả hết đây?”.

“Vì sao lại đi một mình?”

“Không muốn khiến anh khó xử.”

“Đại Phát này!”

“Hử?”

“Ở lại đi.”

Aaron biết, con gái khi tủi thân cần nhất là một bờ vai, là sự bầu bạn chứ không phải một phương án giải quyết lạnh lẽo. Mấy năm nay Đồng Lôi sống một mình, dù là tiền hay tình cảm thì cũng đều khó khăn. Cô vẫn chấp nhận mọi phương án, cố gắng kiếm tiền, cố gắng làm chút gì đó cho người bạn trai đã qua đời, cố gắng học tập câu nói phải rất nỗ lực mới có vẻ như không hề tổn lực. Nhưng thật ra trông cô mệt mỏi vô cùng, kỳ thực cô cần nhất là một cái ôm.

Cái kết của câu chuyện là gần một năm sau.

Đồng Lôi lấy mẻ bánh quy mới ra lò ra, bọc vào hộp, hài lòng viết vài dòng lên sổ kế toán của mình. Không còn làm cho App du lịch, sau khi về nước, cô mở một cửa hàng chuyên bán bánh online, lợi nhuận không nhiều, nhưng thoải mái, chỉ vài tháng đã giành được bốn sao rồi.

Vài phút trước, cô vừa ngắt cuộc gọi với mẹ. Bà nói xường của họ mới có một anh chàng tới, tính cách rất thật thà. Cô còn chưa tới tuổi bàn chuyện cưới xin, mẹ cô đã sớm đưa cô vào cái vòng xem mặt luẩn quẩn rồi.

Về đoạn hồi ức ở Los Angeles, dĩ nhiên cô coi nó là một giấc mơ lộn xộn, lệch múi giờ, chỉ còn là những bức ảnh lộn xộn sót lại, cũng ép bản thân tin rằng dù có chấp vá hậu kỳ cũng chỉ là lừa đảo.

Tối đó khi Aaron đi tìm Đồng Lô, Tiết Gia Lệ cũng lên lút đi theo. Kết quả vì tài xế vượt quá tốc độ khi đi đường đêm, chiếc xe đã va chạm với một xe hàng đi từ hướng ngược lại. Tiết Gia Lệ ngồi trên ghế lái phụ bị gãy một chân. Aaron chỉ có thể chọn cách chăm sóc cô ta. Đồng Lô chưa từng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan như vậy, đành chọn cách âm thầm rút lui.

Trước khi về nước, cô trả lời thẻ ngân hàng cho Aaron, nói mua xong vé máy bay là giao dịch giữa họ cũng có thể kết thúc rồi. Cô dán một mảnh giấy nhớ lên chiếc giường trong nhà, bên trên viết: Đoạn ký ức này, anh nhớ cũng được, mà tốt nhất hãy quên đi.

Cùng với tiếng máy bay gầm rú, mới đó đã một năm trôi qua. Trong một năm nay, cô từ một người nghèo mặt xác bị dân thành thị vứt bỏ trở thành một cô chủ trắng trẻo xinh đẹp, từng mắng ông trời bất công, cũng từng nếm trải vị ngọt của nỗ lực. Cô không mua vé số nữa, cũng không còn khao khát những chuyến du lịch đó đây nữa.

Thật ra trước khi xảy ra những chuyện tồi tệ này, Aaron từng viết một dòng trạng thái, nhưng vẫn luôn lưu thành bản nháp của mình:

Anh chưa bao giờ nói với em ba chữ “Anh yêu em”. Con đường này khó đi như vậy, nhưng em vẫn dám thích anh. Anh sẽ không hứa hẹn gì với em cả, anh chỉ muốn khiến những điều anh làm xứng với tình yêu của em, để em cảm thấy, ở bên anh, còn hơn hơn vé số ba triệu.

Về sau, cô nhận được một cú điện thoại từ ông chủ cũ. Sau màn hỏi han dư thừa, ông ta hỏi cô còn muốn quay lại làm việc không. Cô vốn dĩ định từ chối, nhưng ông chủ nói cổ đông đầu tư rất nhiệt tình mời cô, nói muốn gặp cô.

Nhớ lại ban đầu không đặt được vé số chính là vì anh ta, Đồng Lô kiên quyết muốn gặp tên trùm sò cho mọi chuyện. Tối trước căn phòng trong cửa hàng đồ Nhật họ đã hẹn trước, cô đặt tay lên nắm đấm cửa, không dám mở ra, cúi đầu, nước mắt lập tức làm đỏ hoe vành mắt.

Cô ngửi thấy mùi đàn hương đã lâu không gặp...

12. Chương 11: Màn Cầu Hôn Không Hoàn Hảo

Tất cả mọi người đều không thể ngờ, chuyên viên lên kế hoạch cầu hôn nổi tiếng Đồng Chân lại gửi đơn từ chức lên ông chủ của mình vào đúng ngày sinh nhật hai mươi tám tuổi.

Văn phòng cầu hôn “Truy Ái” là công ty đầu tiên Đồng Chân vào làm. Trong thế giới yêu đương mãnh liệt của tuổi trẻ, không ai không biết công ty này. Nó được đồng sáng lập từ vài người 8x tới từ Bắc Kinh, chỉ làm các ý tưởng cầu hôn, lên trời xuống đất, cách nào cũng có, dù là dùng trực thăng phun sương hay buộc bóng bay lên người hổ, làm kinh hãi không biết bao nhiêu các chàng trai cô gái mộng lung.

Đồng Chân, chính là kẻ đầu sỏ cho những trò quỷ này, cũng là trụ cột chắc chắn của Truy Ái. Tất cả mọi người đều nói, đầu cô nhất định khác hẳn người thường, dây thần kinh đủ dài. Những nghi thức cầu hôn do cô lên kế hoạch chưa bao giờ bị nhân vật chính chối từ. Nhìn thấy kế hoạch làm việc đã xếp đầy nửa năm sau mà vị chủ chốt trước mắt lại xin nghỉ việc, cả công ty rơi vào bầu không khí nặng nề. Nhưng ông chủ của Đồng Chân quá hiểu cô, biết nói nhiều vô ích, chỉ có thể nhắm tâm ngầm đồng ý.

Đừng tưởng Đồng Chân làm nghề này thì ngày ngày được chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào. Trên thực tế, cô là một tảng núi băng ngàn năm không sập. Chưa ai từng thấy cô khóc hay cười. Cho dù nhìn thấy

những đôi trai gái sắp cưới nước mắt như mưa, cô cũng không có chút cảm xúc. Rất nhiều người cho rằng cô bị vi khuẩn *Clostridium botulinum* xâm nhập nhiều dẫn đến cứng mặt, về sau mới hiểu thì ra cô không chỉ cứng mặt mà cứng toàn thân. Một bà chị ít nói, câu cửa miệng là “ồ”, tóc càng cắt càng ngắn, nhìn đằng sau trông như đàn ông, có một chiếc khuyên tai đã đeo suốt tám năm trời, thích mặc áo rộng thùng thình, quần bó chặt, dù đi giày gì thì cũng mìn màng không tiếng động, ngày ngày âm thầm lướt qua lướt lại.

Cô coi cầu hôn là công việc, máy móc rút tròn mọi suy nghĩ kỳ diệu trong người mình để chống đỡ cuộc sống. Giống như rất nhiều công nhân viên chức trên thành phố, ước mơ của họ là được trở thành ngôi sao, là đi du lịch thế giới, là mua hết các loại túi xách hàng hiệu, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào thảm cảnh ngày ngày đến văn phòng làm việc. Là vì họ hiểu buộc phải thỏa hiệp với hiện thực, phải kiếm tiền để nuôi sống bản thân mình.

Nguyên nhân thực sự khiến Đồng Chân nghỉ việc là vì cô từng tự hứa với bản thân, sau khi lên kế hoạch cho chín mươi chín lần cầu hôn sẽ tạm nghỉ việc, coi như cho bản thân một kỳ nghỉ, cũng vì muốn dành lần thứ một trăm cho chính mình. Bạn không nghe nhầm đâu, cô ấy thích một người đã tám năm nay, vì người này còn giữ nguyên một trái tim thiếu nữ trong sáng ngày thơ, nhưng trái tim này của cô ấy hơi đáng sợ, vì cô ấy muốn cầu hôn với người ta.

Tuy nhiên, đối với một người không dứt khoát, thích người ta muốn chết lại không chịu nói ra, một cô gái cung Xử Nữ luôn hy vọng người kia tự hiểu như cô ấy thì quả thực là vọng tưởng.

Người Đồng Chân thích là Hạ Phong. Hai người quen nhau trong Hội sinh viên trường đại học. Hạ Phong là một chàng trai cung Bạch Dương điển hình, quá hiền lành, lại dễ kích động, rõ ràng hoàn toàn khác biệt với một tảng núi băng. Hạ Phong coi cô như anh em, luôn cảm thấy cô thích con gái, thế là ở trước mặt cô không chút phòng bị. Trời nóng thì cười áo ngay trước mặt cô, trời lạnh thậm chí còn dám chui vào chăn cô ủ ấm. Hạ Phong học báo chí, sau khi tốt nghiệp thì vào làm biên tập cho một kênh giải trí online, mới đó đã làm được ba năm. Mặc dù tính tình anh ồn ào nhưng làm việc lại rất cẩn cù chăm chỉ, khách hàng và ông chủ đều khen ngợi không ngớt. Hai mươi sáu tuổi, anh dựa vào quan hệ tích lũy của bản thân để tự khởi nghiệp, chỉ mất hai năm là có thể khiến công ty truyền thông của mình lên như điều gặp gió.

Chuyện tình thầm kín của Đồng Chân thật sự rất chán nản, ti tiện tới mức nhìn thấy Hạ Phong ngày nào cũng treo các cô em bên miệng, nhìn anh hết yêu đương nồng nhiệt lại ủ ê thật tình, cô cũng chỉ có thể ở bên như một kẻ ngoài cuộc. Cô biết mình không có cơ hội, thế nên chưa bao giờ mong đợi quá nhiều, thì thoảng có ảo vọng nhưng giống như lần cầu hôn thứ một trăm, cô biết là không thể, chỉ đang thực hiện lời hứa đã lâu của mình, đầu nóng là tim sẽ có thể lạnh.

Hai người họ có một quy tắc cũ đó là cứ tối thứ tư hàng tuần sẽ tới một nhà hàng do người Anh mở ở Ngũ Đạo Khẩu, uống rượu ăn hamburger, tiện thể tham gia trò chơi hỏi nhanh đáp nhanh của họ. Đồng Chân thuộc loại tuyển thủ quân sự, tiếng Anh cực tốt, nhưng chưa bao giờ thể hiện. Sau khi mỗi vòng trò chơi bắt đầu, cô đều âm thầm viết đáp án lên giấy rồi dạy Hạ Phong phát âm, để anh chàng này hét vang đáp án giữa đám đông.

“Nghỉ việc rồi à?” Hạ Phong nhân lúc ông chủ ra đề hỏi Đồng Chân.

“Ừ.”

“Vậy tới công ty tôi đi.”

Đồng Chân không nói, chỉ cười.

“Có cái quái gì mà cười! Chỗ tôi cũng làm kế hoạch được, hợp với bà lắm!”

“Không muốn.”

“Tôi thấy bà nên nghiêm túc tìm một người đi. Bà xem, tính khí bà thì chán, nói ít, bình thường không muốn yêu đương, bây giờ cả việc cũng không làm nữa. Cứ áp lực mãi như vậy, cẩn thận tuổi già đến sớm đó. À không, tuổi già của bà đến từ lúc học đại học rồi.” Hạ Phong không quên bồi thêm nhát dao.

“Ồ.” Đồng Chân nhìn câu hỏi mới trên tấm bảng đen nhỏ bé, bình thần viết đáp án ra giấy, sau đó đưa cho Hạ Phong, bên trên viết: “Cái thằng ba năm yêu mười tám lần như cậu vẫn độc thân đó thôi, yêu nhiều

mất nhiều”.

Sắc mặt Hạ Phong lập tức tái đi. Cứ ngỡ cô gái trước mắt là pháo điếc, sau khi châm lên nó lại nổ đing đang như quả pháo bạn vừa mua về, không chọc vào được.

Người giỏi bày trò nhất trong đám đồng nghiệp, Mạc San San, quyết phải tổ chức buổi chia tay cho Đồng Chân. Cô gái Bắc Kinh ngày nào cũng coi công ty như sàn catwalk này là người duy nhất có thể nói chuyện được với Đồng Chân, mặc dù mạnh mẽ, ngày nào cũng dán chữ “tiền” bên miệng, nhưng được cái thẳng thắn, dù giả tạo với các nữ đồng nghiệp khác thì đứng trước Đồng Chân, cô ấy cũng bớt đi chút thù địch bẩm sinh của phụ nữ. Thế nên khi Đồng Chân nói mình sẽ nghỉ việc, Mạc San San đã khóc thật, nói mình lại bớt đi một chị em tốt, mặc dù không biết phần diễn chiếm bao nhiêu.

Buổi tiệc tối đó được đặt tại Chun K. Đồng Chân đẩy cửa vào liền nhìn thấy Mạc San San mặc một chiếc váy dài hở lưng đứng trên sân khấu hát. Thấy Đồng Chân, cô ấy bèn bảo cô cứ uống rượu với đám con trai trước. Đồng Chân nhìn vào trong, đúng là lắm “con trai” thật, cộng thêm hai người họ thì tổng cộng có sáu người, còn hai người cô không quen nữa.

Có thể thấy quan hệ của Đồng Chân hay Mạc San San tại công ty “tốt” đến mức nào.

Nếu nói đây là buổi tiệc chia tay vui vẻ thì thà nói đây là liveshow của riêng Mạc San San. Cả buổi tối, cô ấy hát từ Trương Huệ Muội cho tới Tiêu Á Hiên, khi hát “Nghe tiếng biển khóc” thì cũng khóc thật, hát tới “Muốn tỏ tình với anh” thì cầu vai cũng rơi xuống. Cuối cùng cô ấy quả thật không còn sức nữa mới ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha, thấy rượu trên bàn chưa ai động vào bèn nổi xung, gọi mọi người, ép mỗi người uống một chai. Khi tới lượt Đồng Chân, cô ấy rưng rưng nước mắt nói: “Đồng Chân, nói thật, từ ngày đầu tiên vào công ty em đã rất quý chị, tính cách vừa phải, ngẫu vô cùng. Mọi người nói chỉ là núi băng ngàn năm, em lại nói tự nhủ, tàu Titanic còn phải đâm vào băng cơ mà, cô gái Triều Dương như em thích khiêu chiến với khó khăn, cứ phải đâm vào chị coi sao. Chị xem, bao năm qua, quan hệ của chúng ta tốt là thế!”. Đồng Chân ngẩng người ngồi trên sô pha chau mày, im lặng. Mạc San San lại nói tiếp: “Được rồi, chị không cần nói nữa, em hiểu hết! Uống hết đi!”. Nói rồi, cô ấy chạm cốc với chai rượu của Đồng Chân, ngửa cổ uống một ngụm rồi cau mày hét: “Rượu này lạnh quá đấy!”.

Cô ấy thâm mắng trong lòng nhưng vẫn si diện uống hết cả chai.

Đặt chai rượu xuống, thấy Đồng Chân ngẩng thơ nhìn mình, không uống ngụm nào.

“Chị cũng uống đi chứ.”

“Không muốn uống, lạnh quá.”

“...”

Tối đó, cuối cùng Đồng Chân phải dìu Mạc San San say đến bất tỉnh nhân sự trên con đường Công Thế. Những chiếc xe còn trống trên đường như đã hẹn trước, đồng loạt chối từ. Hai người lão đảo bắt đầu trút bầu tâm sự. Mạc San San nói trước kia cô ấy từng yêu một người đàn ông, vào lúc chuẩn bị bàn chuyện cưới xin thì hắn lại đi với người con gái khác. Lý do hắn đưa ra rằng đó là con gái một cán bộ cao cấp mà mẹ hắn giới thiệu. Mạc San San vừa đi vừa khóc, sau khi uống say thì hoàn toàn biến thành diễn viên kịch nói, giọng nói cao vút như hát. Cô ấy nói thế giới giờ đảo lộn rồi, đàn ông cũng có thể giành đàn ông với mình, còn lại chỉ toàn là những kẻ đã vô dụng còn đòi hỏi nhiều ở con gái. Thế nên chúng ta không mạnh mẽ, làm sao có thể tự nuôi sống chính mình? Mạc San San gạt nước mắt, bỗng nhiên hỏi Đồng Chân: “Chị có thích ai không?”.

Nói thật lòng, không mấy ai dám hỏi Đồng Chân câu này. Có lẽ bị cơn gió đêm thổi vào, cô không còn e dè nữa, bỗng gượng gạo bật ra một tiếng “ừm” từ trong cổ họng.

Cái gì?! Cảm giác như vừa bốc được một “phốt” kinh thiên động địa, Mạc San San vừa định hỏi kỹ thì dạ dày bỗng cuộn trào. Cô ấy ngồi sụp xuống nôn thốc nôn tháo.

Nôn xong, cô ấy cũng ngừng.

Sau khi nghỉ việc, Đồng Chân bỗng dư dả rất nhiều thời gian. Cô thuê một căn hộ nhỏ trên đường vành đai bốn, đặc biệt đặt phòng ngủ thứ hai và hành lang ra làm thành phòng đọc sách, đặt vài giá sách gỗ đan

xen lẫn lộn một cách nghệ thuật. Chính giữa là một chiếc xô pha kiểu cổ. Cô mua một đồng sách gốc tên khó đọc, ngồi trong đó là có thể ngồi cả chiều.

Khi nào công việc không mấy bận rộn, Hạ Phong sẽ tới tìm cô. Đồng Chân ngồi một bên đọc sách, anh ấy thì ở bên cạnh nghe Thái Y Lâm, sau đó cố tình tìm chuyện buồn đưa, khi không thể làm chảy núi băng này, anh ấy dứt khoát nằm lẫn ra bên cạnh cô ngủ như một con cún.

Nhưng từ sau lần ấy, Hạ Phong bỗng biến mất, gửi tin nhắn không trả lời, gọi điện thoại không liên lạc được. Ngay cả trò chơi cố định tối thứ tư cũng không thấy anh ấy đâu. Đồng Chân thật sự sốt sắng vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn thể hiện thái độ việc không liên quan đến mình, lúc nào cũng để ý di động, nhưng lại tự tê liệt bản thân hãy để anh ấy đi yêu đương.

Cuối cùng, cô nhận được điện thoại của Hạ Phong vào thứ tư một tuần sau đó. Anh ấy nói muốn hẹn cô ăn cơm, nhưng không tới nhà hàng Anh đó nữa mà đổi tới Hứa Tiên Lầu. Bỗng nhiên ra vẻ cao sang như vậy khiến Đồng Chân thật sự cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra. Khi cô tới nơi, nhìn thấy Hạ Phong ngồi trên ghế, đầu tóc bóng lộn, ăn mặc không thể nghiêm chỉnh hơn thì lại càng khẳng định.

Đồng Chân ngồi xuống, Hạ Phong bèn ghé đầu qua, cười ngốc nghếch: “Phiền bà chút chuyện nhé”.

“Nói đi.” Hạ Phong cười hì hì: “À, chẳng phải bà giỏi lên kế hoạch cầu hôn ư. Giúp tôi muốn lần đi”.

“Bạn ông muốn kết hôn?”

“Không phải.” Hạ Phong ghé sát vào tai Đồng Chân, ngượng ngập nói: “Là tôi, giúp tôi cầu hôn với một cô gái”.

Đồng Chân nhếch môi cười, làm Hạ Phong giật mình. Chưa đợi anh hoàn hồn lại, Đồng Chân đã trịnh trọng nói hai chữ: “Không được”.

“Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả.”

“Này, Đồng Chân, Hạ Phong tôi quen bà lâu như vậy rồi, chưa nhờ vả bà chuyện gì phải không.” Nụ cười ngốc của Hạ Phong biến thành ầm ức, đôi mày nhíu lại thành một cục.

Đồng Chân cảm thấy như đang có búa nhỏ đập vào huyết thái dương, tim cũng đập thành thịch dữ dội, cảm giác nói thêm một câu là có thể bị đối phương phát giác ra gì đó. Cô âm thầm điều chỉnh tâm trạng, nhìn về một phía, hỏi anh: “Quen ở đâu vậy, tình hình thế nào?”.

“Quen khi chơi trò Lắc trên weixin. Tôi bảo bà này, tôi thật sự chưa từng gặp chuyện này. Nói chuyện với cô gái đó vài ngày là bỗng nhiên muốn cải tà quy chính. Cô ấy cực kỳ độc lập, rất có suy nghĩ, không dính người, là kiểu có thể khiến tôi yên tâm gây dựng sự nghiệp của mình. Nhưng bà không biết đâu, vừa nói chuyện tình cảm là sến sẩm, hoàn toàn chịu không nổi. Nhưng mà tôi thích, có thể là già đúng chỗ ngứa. Bao nhiêu năm đánh trận, lần đầu tiên gặp mặt tôi đã đầu hàng ngay rồi. Tôi thật sự rất thích cô ấy, muốn cô ấy được ngủ bên cạnh tôi một cách hợp pháp.”

“Ồ.” Sau màn tỏ tình quê mùa ấy, Đồng Chân cảm thấy trời sắp sụp xuống.

“Bà đừng có ‘ồ’ mãi thế, đồng ý với tôi đi được không. Tôi thật sự xin bà lần này, hãy nể tình cảm bạn bè chúng ta bao năm nay. Nếu tôi muốn lấy lòng vợ, bà còn không giúp thì tôi chẳng biết trông cậy vào ai nữa.” Hạ Phong bắt đầu mềm mỏng.

Đồng Chân có không cam tâm thì cũng chỉ còn cách nhẫn nhịn, nhịn tới mức sống mũi bắt đầu cay xè. Hạ Phong thấy Đồng Chân không chịu nhìn mình bèn gơ tay không ngừng xoay đầu cô lại, nhìn cô bằng vẻ mặt ầm ức. Đồng Chân cảm thấy nếu còn bị anh ấy dùng đòn kiểu này, nước mắt sẽ rơi xuống mất. Không còn cách nào khác, cô đành gật đầu đồng ý.

Hạ Phong hét ầm lên giữa nhà hàng, có lẽ các thực khách lúc đó còn tưởng anh ấy đã cầu hôn thành công. Sau giây phút đắc ý, anh ấy nói bạn gái của mình lát nữa cũng sẽ tới. Đồng Chân nghe xong định đi, nhưng Hạ Phong nhất quyết không cho, nói muốn bạn gái được gặp người bạn tốt nhất của mình.

Khi cô gái kia xuất hiện, thế giới của Đồng Chân mới thực sự đổ sập. Cô nhìn thấy Mạc San San mặc chiếc váy bó sát người, tao nhã bước vào. Cô ấy cũng nhìn thấy Đồng Chân, bày ra biểu cảm sững sốt, sau đó thì đôi bên nhìn nhau đứng một phút.

Giống như một đĩa phim được ấn tạm dừng, bầu không khí xung quanh bị rút cạn, tai không còn nghe thấy âm thanh gì hết, chỉ còn tiếng trái tim đập, Đồng Chân cảm thấy âm thanh ấy không khác gì tiếng trống kêu oan ở cửa nha huyện, nặng nề, uất ức, khó nhọc. Cô muốn nói với toàn thể giới, người đàn ông này đáng lẽ phải là của tôi.

Một Mạc San San luôn cao ngạo vô cùng bất ngờ khi bạn trai là bạn tốt của Đồng Chân, thật sự là có duyên. Nhưng Đồng Chân thì suốt cả buổi không tỏ thái độ gì. Hạ Phong thì thoảng giúp cô gấp thức ăn lại huých cánh tay hoặc đá chân cô, cô làm bộ như người mất hồn, uể oải, não nuột.

Đó là bữa cơm gương gạo nhất trong cả cuộc đời Đồng Chân. Dù thế nào cô cũng không thể ngờ, lần cầu hôn thứ một trăm lại nhanh chóng được sử dụng cho Hạ Phong đến thế. Trước khi cô dừng cảm tử tình đã phải tự tay tặng người mình thích cho bạn thân, cho dù vô vàn lần không muốn nhưng chẳng bằng một chút không nở.

Màn cầu hôn Đồng Chân lên kế hoạch được đặt địa điểm tại tòa nhà văn phòng của Truy Ái. Hạ Phong khoác một chiếc dù, nhảy từ trên tầng thượng thứ ba mươi xuống, hạ cánh xuống bụi cây rậm rạp đã được tính toán trước. Đây là con đường Mạc San San nhất định phải đi qua để tới chỗ làm, các diễn viên được sắp xếp trước cũng đã mai phục đúng vị trí, chỉ cần Mạc San San xuất hiện là Hạ Phong sẽ nhảy, âm nhạc đồng thời vang lên, chiếc máy bay điều khiển từ xa sẽ mang theo chiếc nhẫn tới. Tập đi tập lại nhiều lần, Đồng Chân phải kiểm soát từng phút từng giây, không để xảy ra sai sót.

Ngày cầu hôn, tất cả mọi người đều sẵn sàng từ rất sớm. Đồng Chân ngồi trong bụi rậm điều khiển mọi việc. Khi nhân vật mục tiêu, Mạc San San, xuất hiện ở đầu đường, Đồng Chân hô gọi Hạ Phong, Hạ Phong vẫn chưa có phản ứng. Các nhân viên ra hiệu cho nhau bằng ánh mắt, rơi vào trạng thái lo lắng. Lúc này, Hạ Phong đội mũ bảo hiểm từ từ để lộ ra nửa cái đầu.

Anh ấy dứt khoát nhảy xuống, đám người xem náo nhiệt không hèn mà gấp, cùng ngẩng đầu lên hét to. Mạc San San bị thu hút thành công. Chiếc dù bật ra giữa không trung, để lộ hàng chữ “Marry me” khổng lồ. Mạc San San cùng mọi người xung quanh vô thức vỗ tay, còn cố gắng nhìn ngó xung quanh xem ai là cô gái may mắn ấy. Khi người đàn ông nhảy dù càng lúc càng gần cô ấy, cả người cô ấy cứng đờ lại, chiếc ba lô trong tay cũng rơi xuống đất.

Tất cả mọi người đứng đó đều ngỡ Mạc San San nhất định rất cảm động.

Khi người đàn ông chạm đất, còi kính bảo hộ ra, chuyện không ngờ đã xảy ra, vì người đàn ông này vốn không phải Hạ Phong. Đồng Chân không kịp ngăn cản, chiếc máy bay mang theo nhẫn hạ cánh. Lúc này, Hạ Phong từ trong tòa nhà chạy ra, từ xa hét lên: “Anh là ai, sao lại mặc dù của tôi?”.

Mạc San San không nói nên lời, nét mặt ngưng ngạp. Người đàn ông cứ nhìn cô ấy chằm chằm, cho tới khi vành mắt đỏ ửng. Anh ta ngược lên nhìn chiếc máy bay xoay tròn trên đỉnh đầu, cười khẩy, vừa định nói gì đó thì bị Hạ Phong đâm một cú ngã nhào xuống đất. Cả đám đông hoảng hốt, Mạc San San run người, che miệng bật khóc.

Sau khi gọi các đồng nghiệp thu dọn, Đồng Chân đứng ngoài quan sát mọi chuyện, khuôn mặt cứng đờ nhìn không ra chút cảm xúc nào.

Lần cầu hôn thứ một trăm, đã tuyên bố thất bại.

Người đàn ông gây rối đó tên là Hứa Sàn, bạn trai cũ đã đi theo cô con gái của cán bộ mà Mạc San San kể. Anh ta đã tranh thủ lúc Hạ Phong căng thẳng đi vệ sinh để thế chỗ Hạ Phong, mang tới “bất ngờ” cho Mạc San San. Thì ra, năm xưa chính Mạc San San chạy theo con trai của một cán bộ cao cấp, người coi chuyện tình cảm hai năm là rác rưởi cũng là cô.

Tối đó Hứa Sàn đã kể cho Đồng Chân nghe về quá khứ của mình và Mạc San San. Những yêu hận rồi ren giữa một cô gái ham mê tiền bạc quyền thế và một vị đạo diễn cố chấp. Hứa Sàn luôn có những hạng mục hợp tác cố định ở nước ngoài. Tiền công của đạo diễn không hề ít, nhưng bẩm sinh tính anh đã thích tự do,

càng không có khái niệm về tiền bạc. Anh tưởng rằng gặp được Mạc San San là một may mắn trong đời, cô gái này tính tình bộc trực, nhiệt tình lại xinh đẹp, nhưng không ngờ, sau khi yêu đương nồng nhiệt vẫn sa chân xuống vực sâu. Căn bệnh vừa ngửi thấy mùi tiền là quên hết tất cả của cô ấy nhìn thoáng qua là thấy hết. Anh nói Mạc San San là một người không có tình cảm thật sự, cô ấy chỉ đang giả vờ giả vịt bày một màn kịch độc lập mạnh mẽ để có được tiền của đàn ông mà thôi. Hai năm nay, anh luôn theo sát cô ấy, xoay vần giữa những người đàn ông khác nhau. Một khi có được thứ cô ấy cần, cô ấy sẽ rút lui, mà tiêu chí để rút lui chính là khi người đàn ông đó muốn lấy cô ấy.

Nghe tới đâu, Đồng Chân liên tục gọi điện thoại cho Hạ Phong.

“Alô, Đồng Chân...” Giọng Hạ Phong nghẹn ngào, rõ ràng là đang khóc.

Đồng Chân hoảng loạn. Cô ngồi thẳng lưng hỏi: “Ông không sao chứ?”.

Đối phương im lặng một lúc, Hạ Phong dường như không nói tiếp được nữa.

“Hạ Phong, ông đang ở đâu?”

“Mẹ ơi, kích thích quá...” Chỉ nghe thấy tiếng gào khóc trong loa: “Tôi đang ăn sushi, ở nhà hàng Kiến Quốc Môn đó, bà có đến không?”.

Đồng Chân hít sâu một hơi điều chỉnh cơn giận dữ: “Vì sao ông lại ăn sushi”.

“Vì San San muốn ăn.”

“Hai người đang ở cạnh nhau à?”

“Đúng, không thì sao?”

“Vì sao?”

“Vợ chồng sắp cưới vì sao không thể ở cạnh nhau. Đồng Chân, hôm nay bà nhiều chuyện thật.”

Đồng Chân ngây người. Hứa Sàn ở bên như nghe ra chuyện gì, bèn ghé tai qua.

“Cô ấy đồng ý với ông rồi?” Đồng Chân hỏi.

“Đúng vậy!” Hạ Phong thẳng thừng trả lời, “San San nói với tôi hết rồi, người đàn ông kia là bạn trai cũ của cô ấy. Về sau San San thích người khác thì đã nói rõ ràng với anh ta. Người ta không cam tâm nên cứ bám riết. Đồng Chân, tôi cho bà hay, tôi đúng là nhặt được vàng rồi. Có cô gái nào chân thành nhường ấy chứ. Tôi cảm thấy trai gái hiện đại chia tay là phải dứt khoát như vậy, không thích là không thích, kéo dài thời gian chẳng có lợi cho ai cả. Nếu bà gặp hấn thì cảm ơn hấn giúp tôi nhé!”.

Mặt Hàn Sàn tái mét lại sau khi nghe. Anh giật lấy điện thoại, bị Đồng Chân ngắt máy kịp thời.

“Cô làm gì vậy, để tôi nói với anh ta, để anh ta tự nhìn lại xem cốc ‘trà xanh’ mình uống đậm đặc cỡ nào!”

“Không được.” Đồng Chân lạnh mặt, “Vì sao?”.

“Anh ấy sẽ không tin đâu. Tôi hiểu anh ấy.” Đồng Chân chống tay lên má dăm chiêu suy nghĩ, gõ gõ ngón cái vào chiếc khuyên tai, lạnh lạnh. Đôi khuyên tai này là quà sinh nhật Hạ Phong dùng khoản tiền lương tích góp hai tháng trời mua cho cô khi đi thực tập năm thứ ba đại học. Bao năm nay cô chưa từng tháo xuống, nó như một lời ước định chủ quan, chỉ cần hai người còn ở bên nhau thì nó phải còn tồn tại.

Dù sao đây cũng là bằng chứng duy nhất, món quà duy nhất anh ấy tặng mình.

Vốn những tưởng chuyện này đã hạ hồi, về sau Mạc San San lại chủ động tìm Đồng Chân. Hai người hẹn nhau uống trà chiều ở Sanlitun. Gặp lại Mạc San San, đáy lòng Đồng Chân vẫn hơi gợn sóng. Cô ấy không hề thay đổi chút nào, vẫn một mình ngồi lẩm nhẩm về đám đàn ông như trước. Đồng Chân biết cô ấy không phải người tốt, nhưng chưa từng nghĩ tới khía cạnh xấu xa thật sự. Nếu các cô gái muốn độc lập, quả thực đáng được tuyên dương, nhưng dùng sự lừa dối để đổi lấy thì nhân cách có vấn đề. Có điều đối mặt cô bạn này, cô quả thực không đành lòng trợn lển cô ấy cùng những phụ nữ đó làm một.

Nói về rất nhiều những con người vô thưởng vô phạt, Mạc San San bỗng hỏi cô: “Nghe Hạ Phong nói, hai người quen nhau từ hồi đại học?”.

“... Ừm.” Đồng Chân ngập ngừng giây lát, cả buổi không nhìn Mạc San San, chỉ cúi đầu ăn salad.

“Anh ấy nói chị chưa bao giờ yêu, nhưng đều rất quan tâm mỗi người yêu của anh ấy.” Ngữ khí của Mạc San San hơi kỳ lạ.

“Em muốn nói gì?”

“Đừng nghiêm túc như vậy, nói chuyện thôi mà, chúng ta chẳng phải bạn bè sao?”

“Ồ.”

“Chiếc khuyên tai này do Hạ Phong tặng ư?” Mạc San San lại đổi đề tài, giơ tay sờ lên tai cô, “Ồ, còn gỉ rồi này, bao nhiêu năm rồi, vẫn còn đeo”.

“Anh ấy nói với em sao?”

“Đúng vậy, anh ấy còn kể nói chị...” Mạc San San nhìn cô chăm chăm, ánh mắt và ngữ khí càng lúc càng kỳ lạ, “Không thích đàn ông”.

Đồng Phi chửi thầm trong bụng, còn không buồn liếc đối phương.

“Haha, dĩ nhiên là em không tin rồi.” Mạc San San bật cười, vuốt vuốt mái tóc xoăn vừa sấy, sau đó nói rành mạch từng chữ: “Vì em biết, chị thích anh ấy”.

Chiếc đĩa của Đồng Chân không cẩn thận rơi xuống đất. Khi cô cúi xuống nhặt đã nhúu mày một cái, sau đó cố gắng bình tĩnh ngồi lên. Vài giây sau, cô lạnh lùng đáp: “Em nghĩ nhiều rồi”.

“Haha, chị yêu, mọi người đều là con gái, có những thứ không cần nghĩ, không cần nhìn, có người cũng nghĩ ra được. Lần trước ở Hứa Tiên Lâu, em đã nghĩ ra rồi...” Mạc San San thản nhiên nghĩ, “Mùi giấm chua nồng nặc”.

Đồng Chân trầm mặc.

“Hứa Sần do chị tìm tới phải không?” Ngữ khí của Mạc San San lại hơi khác.

Đồng Chân ngược mắt nhìn cô ấy, muốn nói gì đó nhưng đã bị Mạc San San ngắt lời: “Hạ Phong bảo chị giúp anh ấy việc này quả thật là khiến chị chịu thiệt thòi rồi. Nhưng chị tưởng tìm Hứa Sần tới là có thể phá hoại màn cầu hôn này ư? Tôi nói cho chị biết, không thể nào. Tôi mới quen Hạ Phong vài ngày, thứ tôi muốn còn chưa giành được, sao đã có thể dễ dàng để chị ly gián được, tôi ngốc sao. Tôi, Mạc San San không có bản lĩnh cứu cả thế giới, chỉ có một bản lĩnh duy nhất chính là liều mạng nắm chặt thứ thuộc về tôi.”

“Cô không sợ tôi nói với anh ấy à?”

“Sợ chứ!” Mạc San San chu môi, giả vờ yếu đuối: “Nhưng có lẽ có người cũng rất sợ, để Hạ Phong biết cô ấy thích anh ấy”.

Đồng Chân giật mình, trận đánh còn chưa kết thúc đã bị kẻ địch tìm được điểm huyết của mình trước, không cần phí công phí sức đã hủy hoại mình một cách triệt để. Đội quân phía bên Đồng Chân có cô năm hai mươi tuổi, mười lăm tuổi và hai mươi tám tuổi. Họ nắm tay nhau hét vang: Hạ Phong, mình thích cậu!

Sau khi gặp Mạc San San, Đồng Chân dạo một mình trên con đường quán bar ở Sanlitun. Ngoài cửa có rất nhiều khách tham quan. Cô khoác một chiếc sơ mi màu đen mỏng manh, cô đơn lác đác suốt cả đoạn đường, cho tới khi dừng lại trước một quán bar có tên “Nhị Lâu”. Cô nghe thấy bên trong bật bài “Cơn gió mùa hè” của Ôn Lam. Nhớ lại một năm cùng Hạ Phong tới núi Võ Di, hai người leo tới điểm cao nhất, mệt đứt hơi. Hạ Phong bỗng nhiên nhét tai nghe vào tai trái của cô. Chính là bài hát này. Giữa biên mây và hoàng hôn, anh ấy nói: Sau này bà cứ nghe bài này hãy nhớ tới tôi.

Đồng Chân uống hết cốc bia thứ tư thì nằm rạp ra quầy bar, ý thức đã có chút mơ hồ. Nhớ lại những cảnh tượng bên Hạ Phong năm xưa, nước mắt bất giác chảy từ khóe mắt tràn xuống sống mũi. Cô vội vàng dùng tay gạt đi, sợ người khác nhìn thấy. Ai ngờ càng gạt càng chảy tọt, nhiều đến nỗi không kìm nén được, cô đành vùi đầu, há miệng khóc, cổ gồng không phát ra âm thanh.

Về sau cô lại uống rất nhiều rượu, ý thức cuối cùng dừng lại việc có một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó thì cắt điện.

Sáng sớm tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường đôi bằng gỗ, trần nhà dán đầy ảnh vũ trụ và các vì sao, bức tường bên cửa sổ trắng toát, treo một con hươu màu trắng tinh xảo. Chưa kịp tiếp tục quan sát, một đồng lông bù nhúi bỗng nhiên rơi xuống bụng cô, khiến cô sợ hãi lăn ra mép giường.

Là một con mèo tai ngắn béo như một cái thùng phi, trên cổ còn đeo một chiếc chuông lớn.

Hứa Sàn nghe trong phòng có tiếng động bèn đặt bữa sáng đã làm xong lên bàn, sau đó bé chú mèo tên “Đồ hộp” kia lên và nói: “Tối qua cô say đến bất tỉnh nhân sự, chưa được sự đồng ý của cô đã đưa cô về nhà, thành thật xin lỗi”. Nói rồi, anh kéo ghế ra, tỏ ý mời cô ăn sáng. Trên chiếc đĩa là món trứng ốp, sandwich thịt nguội và hoa quả đã được gọt sẵn. Cả một bữa sáng đầy thành ý như thế, khiến Đồng Chân ngây ra, mọi từ vựng trở nên hạn hẹp.

“Sau này đừng uống say vì những người đàn ông không đáng nữa.”

Đồng Chân ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng vẻ mặt “làm sao mà anh biết”.

“À, tối qua lúc công cô về, dọc đường cô cứ gọi mãi cái tên Hạ Phong, tôi không cố tình nghe trộm đâu.” Hứa Sàn tỏ vẻ nghiêm chỉnh, đôi mày đậm nhướng lên nhướng xuống theo từng ngữ điệu, có chút vui mừng, “Thế nên cô đã giúp người mình yêu lên kế hoạch cả một màn cầu hôn?”

“Ừm, cảm động cả Trung Quốc đấy”.

Đồng Chân thở dài ngao ngán. Nhớ tới Mạc San San, cô bèn nói với anh: “Tối qua Mạc San San đã tới tìm tôi”.

“Tìm cô làm gì.”

“Cô ta nghĩ rằng tôi cố tình tìm anh tới phá hoại màn cầu hôn của Hạ Phong.”

“Sau đó đã xử lý cô?”

“Ừm.”

Hứa Sàn tươi cười bé Đồ Hộp lên, hôn lên mũi nó.

Trước khi ra khỏi phòng ngủ, anh nghiêng người nói với Đồng Chân: “Hay là chúng ta hợp tác đi”.

Thật ra Hứa Sàn không chỉ một lần phá hoại chuyện tình cảm của Mạc San San, nhưng vẫn không địch nổi cái lưỡi ẻo lả của cô ta. Cho dù đem chứng cứ quảng lên người bọn đàn ông, Mạc San San đều có thể hóa sai thành đúng một cách thần kỳ, biến mọi chuyện trở thành một điều hiểu lầm tuyệt đẹp.

Hôm đó, Đồng Chân ngầm chấp nhận cùng Hứa Sàn kết luận mình, cùng đánh đuổi kẻ địch. Cô không quan tâm có thể tiêu diệt được Mạc San San ngay lập tức hay không, chỉ muốn Hạ Phong không bị tổn thương, bình yên trở về bên cạnh mình. Mà trong cuộc chiến phá hoại tình duyên này, nhiệm vụ đầu tiên chính là thâm nhập vào nội bộ quân địch. Việc này chỉ có thể dựa vào Đồng Chân, tác dụng của Hứa Sàn là ở phía sau, phát huy trở trường của một đạo diễn: Quay trộm.

Khi Đồng Chân một lần nữa xuất hiện trong bữa cơm ba người, gương mặt Mạc San San gần như đổ sập xuống ngực tối nơi.

Lần này Đồng Chân thật sự hiểu chuyện rồi, không còn lạnh lùng như mọi ngày mà cố gắng một câu bổ sung thành ba câu, cho dù lại “ô” một cách thiếu kiểm soát thì cô cũng cố biến nó từ thanh bốn thành thanh hai. Nhưng thông minh như Mạc San San, biết cách tiếp chiêu gỡ chiêu, chỉ cần thấy họ nói chuyện tình cảm, cô ta lập tức phá ngang, chuyển sang đề tài khác. Nhiều lần không được, lần đầu tác chiến, hoàn toàn thất bại.

Lần tác chiến thứ hai, Hứa Sàn nói phải giương Đông kích Tây, tập kích bất ngờ, cố gắng hành động vào lúc Hạ Phong và Mạc San San không ở cùng nhau. Đồng Chân chịu trách nhiệm tẩy não Hạ Phong, Hứa Sàn sẽ theo đuôi Mạc San San, cố gắng khiến cô ta bị vạch trần tại chỗ. Vì chuyện này, Đồng Chân chủ

động xin đi giết giặc, tới công ty Hạ Phong làm kế hoạch, còn thông qua mối quan hệ riêng với ông chủ của Truy Ái, giới thiệu Hứa Sàn làm nhân viên quay phim cho công ty.

Sau khi nhìn thấy Hứa Sàn ở công ty, Mạc San San chỉ muốn từ chức ngay lập tức. Đáng tiếc, trong tay cô ta hiện còn vài khách hàng lớn, lại không nỡ bỏ, chỉ đành bấm bụng cùng anh làm đồng nghiệp, nghĩ bụng, dù sao chỉ cần mình giấu thật kỹ thì đừng hòng tìm được sơ hở.

Một Đồng Chân thay đổi bất ngờ không khỏi khiến Hạ Phong thẳng thốt. Vì tin tưởng, Đồng Chân vừa làm việc đã được nhận một kịch bản phim truyền hình, cũng kể về một nữ chính thích nói dối lừa gạt người khác. Đồng Chân mượn kịch bản này đặc biệt nói bóng nói gió ám thị với Hạ Phong. Con gái là giỏi giả vờ nhất, một người đàn ông ba mươi tuổi như bước trên lưỡi dao, đi sai một bước sẽ hối hận cả đời. Nhưng Hạ Phong hoàn toàn không nắm bắt được trọng điểm. Anh ấy nói: “Bà xem, nữ chính lừa người ta, cuối cùng chẳng phải vẫn lừa được một tình cảm chân thành đó thôi, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, có thể ở cùng nhau là tốt rồi”.

Lần tác chiến thứ hai, họ một lần nữa va phải vách đá, Đồng Chân có chút mất tự tin. Lý trí nói với cô rằng cô không thể cứ tiếp tục ấu trĩ như vậy. Nhưng mỗi lần nghĩ tới việc Hạ Phong đang bị Mạc San San đùa cợt, là cô lại muốn mang lòng nhiệt huyết giải cứu cả Ngân Hà ra dành cho một người đàn ông.

Sau này, nhà Hứa Sàn trở thành căn cứ của họ. Hứa Sàn đảm nhận nhiệm vụ quân sự kiêm bảo mẫu toàn thời gian. Nguyên nhân rất đơn giản, vì bệnh sạch sẽ của anh khá nghiêm trọng, nhà sạch tới nỗi có thể rải thảm ra nhà vệ sinh mà ngủ. Đừng tưởng anh là một vị đạo diễn cổ chấp, thật ra Hứa Sàn có vô số điểm đáng yêu. Mỗi lần Đồng Chân bưng tỉnh, anh đã có thể làm ra vô số các bữa ăn không trùng lặp từ những nguyên liệu quá mức đơn giản trong tủ lạnh, quan trọng là còn rất ngon nữa. Ai chẳng biết Đồng Chân là núi băng ngàn năm, duy chỉ có Hứa Sàn có thể chọc cười cô trong khoảng thời gian ngắn ngủi này. Bí kíp của anh là – thực hiện bài tập cơ bụng. Cứ tám giờ tối, tròn một tiếng đồng hồ, anh vừa nhảy vừa kêu inh ỏi. Khi anh nằm dạng hánh trên đệm Yoga hỏi thăm Đồng Chân, cô toàn quay lưng đi, cả người run lên bần bật. Cách sinh hoạt giữa Hứa Sàn và Đồ Hộp khá giống với “tỷ tỷ” Grace trong Bối ới mình đi đâu thêm mùa hai. Nó chỉ cần không nghe lời, anh sẽ “Làm ơn đi, làm ơn đi”. Một cô gái bình thường gặp anh chắc muốn cười trong giây lát, mặc kệ anh có phải người thích chụp ảnh tự do không, có thể làm ầm ập thế giới cô độc này là tốt rồi.

Sự tình trở nên thú vị bắt đầu từ một buổi tối lập thu. Đồng Chân nhận được điện thoại của Hứa Sàn, nói có phát hiện. Mạc San San ở công ty lén lén lút lút ra ngoài gọi vài cuộc điện thoại, chưa hết giờ đã đi về trước. Hứa Sàn bám theo, phát hiện cô ta và một người đàn ông trẻ mặc đồ Givenchy hẹn hò trong một quán ăn Nhật bên bên cạnh xanh ngắt. Đồng Chân vượt qua cả đoạn đường tắt tối nơi, đúng lúc họ từ trong nhà hàng đi ra. Hứa Sàn vẫn đứng đó quay trộm, Đồng Chân lạnh lùng đứng quên đánh giá gã kia, hơi quen thì phải. Bỗng nhiên, Hứa Sàn kéo Đồng Chân qua một bên tường, vì anh nhìn thấy hân đang hôn lên má Mạc San San, ngọt ngào xong họ dặt tay nhau đi về phía này.

Trong tình thế cấp bách, Hứa Sàn xoay người lại, nâng mặt Đồng Chân lên, đặt ngón trỏ lên môi cô, hôn xuống. Khi hai người kia đã đi qua, Hứa Sàn buông cô ta, thấy Đồng Chân vẫn còn tròn xoe mắt. Anh bám tay một cái, đối phương mới hoàn hồn. Anh chọc cô: “Có cảm giác gì?” Đồng Chân đỏ mặt. “Lẽ nào cô chưa từng hôn ai?” Hứa Sàn chỉ nói đại một câu, không ngờ Đồng Chân lập tức lạnh đi. Anh ngượng ngập vỗ vỗ má và nói: “Mọi việc đã xong, đợi Hạ Phong tới hôn cô thật nồng nàn”.

Gửi những bức ảnh đó cho Hạ Phong theo đúng kế hoạch, sau đó Đồng Chân sẽ đổ thêm dầu vào lửa khi anh ấy dao động, nếu cần thiết sẽ thừa nhận mình là người chụp những bức ảnh này. Tóm lại, phải khiến cái đuôi cáo của Mạc San San lòi ra, họ phải giận đối chia tay, thế là thành công.

Ngày thứ hai sau khi chuyển phát nhanh, Hứa Sàn ở công ty cắt một clip. QQ hiện thị thông báo, anh mở ra phát hiện Mạc San San gửi tới: Rảnh không? Xuống Starbucks dưới này ngồi đi.

Hôm nay Mạc San San mặc một bộ quần áo công sở đơn giản, bên trong mặc chiếc sơ mi viền ren, chiếc váy bó sát mỏng bằng da, khí chất vẫn như thường. Nhưng cuối cùng khi ngồi xuống mặt đối mặt, Hứa Sàn mới nhận ra khỏe mặt cô ta xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn, rõ rệt đã không còn giống cô ta của ba năm trước nữa. Cho dù có trang điểm xinh đẹp cũng không thể che giấu được những bước chân của thời gian lướt ngang qua. Cô gái anh từng yêu rồi cuối cùng từ bỏ cũng nên thu lại mọi sự tự phụ của bản thân, học

cách chấp nhận sự thật tàn khốc rồi.

Nhân viên chuyển phát nhanh gọi tên Hạ Phong. Đồng Chân ngồi thẳng người, cõi lòng dâng lên một cảm giác hồi hộp. Có lẽ bây giờ anh ấy đã bóc thư rồi chẳng, giờ thì chắc đang xem ảnh, nên xuất hiện vào lúc nào là thích hợp để nói với anh ấy mọi chuyện đây? Khuôn mặt lạnh lùng của Đồng Chân càng ngày càng nóng ran. Ngọn núi bằng nặng nề lâu ngày dường như sắp bùng nổ.

Mạc San San uống một tách cà phê Mỹ, tao nhã ngồi trên ghế cao.

“Cô vẫn thích uống cà phê đen như vậy.” Hứa Sàn lắc lắc cốc Vanilla Cream Frappuccino trong tay.

Mạc San San cười nói: “Nói thật với anh nhé. Thật ra tôi rất ghét uống cà phê đen, đắng quá. Nhưng bao năm nay tôi vẫn duy trì mỗi ngày một cốc, anh có biết vì sao không?”

Hứa Sàn không trả lời.

“Vì nghe nói uống cà phê đen có thể giảm béo. Không cần biết thật hay giả, vì một tương lai xinh đẹp, tôi không quan tâm chịu bao nhiêu khổ cực.”

“Vì xinh đẹp, vì tiền bạc, chuyện gì cô cũng dám làm ư?” Hứa Sàn cười khẩy.

“Đúng vậy, nếu trong thẻ của tôi lúc nào cũng chỉ có một ngàn, ngày nào tôi cũng ngủ rất ngon. Nhưng nếu biến thành một vạn, chỉ còn thiếu một hai ngàn nữa là tôi mua được chiếc túi tôi thích, tôi sẽ không cam lòng. Nếu ông trời đã cho tôi nhìn ngắm thế giới này thì dù phải dùng cách gì, tôi cũng nên xứng với nó. Đây là con người tôi, anh hiểu không?”

Hứa Sàn uống một ngụm nước lớn, không nói thêm nữa.

Đã nửa tiếng trôi qua, theo lời Hứa Sàn, sau nửa tiếng hãy đi tìm Hạ Phong, để anh ấy hoàn toàn tỉnh mộng. Đồng Chân điều chỉnh hơi thở, đang chuẩn bị đứng dậy thì Hạ Phong gửi tin nhắn tới. Anh ấy nói: Bà tới phòng tôi một lát.

Hứa Sàn lao ra khỏi Starbucks, vừa chạy vừa vẫy tay bắt xe. Anh gọi điện thoại cho Đồng Chân liên tục nhưng không ai bắt máy. Có lẽ Đồng Chân ở đâu kia đã quên di động trên bàn, vào văn phòng của Hạ Phong mất rồi.

Quay nhiều phim như vậy, một mình hưởng thụ tự do bao năm. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ phạm sai lầm, cũng chưa từng nghĩ xem hai chữ “hối hận” viết thế nào. Thế mà giờ phút này đây, trong lòng anh chỉ đầy tự trách. Vào thu, thời tiết Bắc Kinh rất lạnh, bầu trời âm u, dường như sẽ mưa bất lúc nào. Ngực khí ban nãy của Mạc San San lạnh lẽo như mùa đông ập tới.

“Người mặc bộ Givenchy tối đó là một diễn viên nhỏ trong bộ phim mới của công ty Hạ Phong, bạn của anh ấy.” Mạc San San nói.

“Chính tôi đã cố tình diễn cùng anh ta cho hai người xem.”

“Thứ gửi cho Hạ Phong đã được tôi tráo đổi rồi.”

“Hứa Sàn, ưu điểm lớn nhất của anh là tầm ngắm tầm ngắm mà dám chết voi, khuyết điểm lớn nhất là tự cho mình thông minh. Còn ưu điểm của tôi là nhìn thấu khuyết điểm của anh.”

Sắc mặt của Hạ Phong trong văn phòng quả thật không tốt lắm.

Đồng Chân vẫn lạnh lùng như trước.

“Ảnh do bà gửi phải không?” Hạ Phong đi thẳng vào vấn đề.

“Làm sao ông biết?”

“... Là thật sao?” Sắc mặt Hạ Phong càng lúc càng khó coi.

“Ừm.”

“Vì sao chưa bao giờ nghe bà nói qua?”

“Vì tôi biết ông sẽ không tin.”

“Bà làm vậy sẽ khiến tôi rất khó xử đấy.” Hạ Phong rõ ràng có chút sốt sắng, “Vào lúc nước sôi lửa bỏng này, bà gửi cho tôi một bức thư như vậy, bảo tôi phải làm sao?”

“Thư?” Hứa Sàn không hề nói anh còn viết một bức thư mà. Đồng Chân tới trước bàn làm việc của Hạ Phong, nhìn thấy trên bức ảnh toàn là Hạ Phong. Cô giật lấy bức thư bên cạnh như điên, lướt nhanh. Tâm trạng yêu thầm bao nhiêu năm toàn bộ đang nhảy nhót trên mặt giấy.

“Ông hiểu lầm rồi.” Đồng Chân thu hết chỗ ảnh trên bàn lại, quay người định đi.

“Tôi sắp kết hôn với San San rồi.” Hạ Phong nói.

“Ồ.” Đồng Chân đóng cửa lại.

Lúc này, Hứa Sàn cũng vừa hay lao vào cửa lớn của Truy Ái, nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Đồng Chân. Anh vừa định bước lên trước một bước, thì thấy cô giơ thư và ảnh trong tay lên.

Câu nói cuối cùng Hứa Sàn nghe được khi lao ra khỏi Starbucks là: “Phải, tôi yêu tiền vô cùng. Nhưng đám đàn ông tự cho là mình thanh cao như các anh lại chỉ nhớ là tôi thích tiền. Ai nói sở thích của mỗi người nhiều như thế lại chỉ được điền một dòng chữ. Anh vốn không hiểu tôi, vì lần này tôi chân thành, vì tôi, yêu Hạ Phong rồi”.

Vào một mùa Bắc Kinh không nở mưa, vậy mà hôm nay lại trút hết xuống. Đồng Chân và Hứa Sàn một trước một sau đi xuống tòa nhà. Cơn mưa hắt tới làm ướt hết quần và giày. Đi tới tận cùng mái hiên, Đồng Chân thấy bên ngoài mưa như trút nước, bèn dừng lại. Hứa Sàn đi tới bên cạnh cô, thấy cô vẫn còn ngây ngốc, rõ ràng rất buồn nhưng vẫn gắng gượng, thi thể còn có biểu cảm phong phú hơn cô. Hứa Sàn chịu quá đủ kiểu tự ngược này. Anh nắm tay cô, thẳng thừng kéo cô vào màn mưa.

Cơn mưa lớn nhanh chóng làm ướt cả hai người, mưa rơi xuống người còn cảm thấy đau.

“Chỉ là mưa thôi mà, không chết được đâu, cô muốn trốn tránh anh ta cả đời hay sao!” Hứa Sàn hét lớn.

Đồng Chân ngẩn người nhìn về phía trước, cả gương mặt nhòa đi trong mưa.

Hứa Sàn không chịu nổi giữ lấy cánh tay cô, lắc qua lắc lại. Lát sau, cô lí nhí nói: “Anh ấy sắp kết hôn rồi”.

“Cô nói gì?”

“Tôi nói anh ấy sắp kết hôn rồi, chúng ta thất bại rồi, thất bại rồi!” Đồng Lôi gào lên.

“Buồn ư?” Hứa Sàn phản bác, “Cô thích Hạ Phong bao nhiêu năm, tôi cũng thấy ầm ục thay cô. Nếu buồn thì khóc đi, dùng mọi lời bậy bạ nhất mà chửi, chửi tới khi đã thì thôi, sao cứ phải bày ra biểu cảm khó ở này. Cô tưởng cô làm vậy sẽ không tổn thương ư? Đau trên người cô, không ai chịu thay cô cả đâu!”.

“Tôi hiểu hết, khóc xong chửi xong, có phải tôi sẽ buông bỏ được không. Nhưng tôi chưa nghĩ ra làm sao để buông bỏ, tôi không muốn rời xa anh ấy!” Đồng Chân càng hét to hơn.

“Cô sẽ không rời xa, vì anh ta chưa bao giờ bước chung với cô!” Hứa Sàn cũng hét, “Một người có yêu cô hay không, có để ý tới cô hay không, cô có thể cảm nhận được. Cô còn hiểu rõ hơn ai hết. Anh ta chưa hứa hẹn gì với cô, không kiên trì như cô. Ngay cả một nụ hôn anh ta cũng không cho cô. Bây giờ anh ta sắp kết hôn với người khác rồi, cô còn ảo tưởng điều gì? Đừng coi tình cảm bao nhiêu năm của hai người là một báu vật. Đối với một người không yêu cô mà nói, chỉ là phế phẩm mà thôi. Cô, Đồng Chân, chẳng qua chỉ cùng anh ta đi một đoạn đường, là người khác, họ vẫn có thể làm tốt!”.

Đồng Chân bồng há miệng, khóc rưng rức thành tiếng.

Phải, ai thích bạn, bạn có thể cảm nhận được. Bạn thích ai, người ấy có yêu bạn hay không, để ý tới bạn hay không, bạn cũng có thể cảm nhận được. Có lúc, thông minh như bạn, nhưng lại ngốc nghếch thích tự lừa gạt chính mình, hứa hẹn những điều không nên hứa hẹn, kiên trì những thứ chẳng cần kiên trì.

Hứa Sàn ôm lấy Đồng Chân đã khóc đến co giật, sống mũi cũng cay xè. Anh cảm thấy thật mệt mỏi, nhắm mắt lại, để nước mắt cùng nước mưa hòa lẫn vào nhau.

Đạo lý nào nghe mà chẳng xúc động, thời gian rồi sẽ mang tất cả ra đi, nhưng thứ cần rất nhiều thời gian để tiêu hóa, việc khó nhất đời người là làm sao để giữ lại chứ không phải buông ra.

Sau một trận say, Đồng Chân gửi Hạ Phong đơn xin nghỉ việc, dành hầu hết thời gian để ở trong phòng sách chăm chú đọc. Hứa Sàn vài ba hôm lại ôm Đồ Hộp tới thăm cô, mang cho cô vài món ăn anh mới nghiên cứu ra. Đương nhiên, Đồng Chân vẫn lạnh lùng như khi trước, nhưng hầu như lần nào cũng bị những trò đùa vô thức của Hứa Sàn chọc cười. Khi anh nhìn thấy cuốn sách Cuộc phiêu lưu kỳ diệu của Alice giống như cuốn trên giá sách của giáo sư Doo Min Joon, anh lại nhìn thêm một lượt giá sách dài ngang tường này và cô gái Đồng Chân đang ngồi yên lặng trên chiếc sofa cổ, chiến tranh lạnh một cách nghiêm túc, yếu ớt hỏi: “Lẽ nào em cũng tới từ các vì sao?”. Đồng Chân vô cảm yên lặng năm giây, Đồ Hộp béo như một cục mỡ bỗng nhiên hắt xì làm Đồng Chân bật cười.

Hoạt động giữa hai con người và một con mèo giống như bức tranh Montage trong phim điện ảnh. Những phân đoạn xộc xệch đan vào nhau thành vịnh hằng. Có người biến mất, có kẻ xuất hiện, có người mất đi người sai lầm, có người gặp được người đúng đắn.

Sau đó Đồ Hộp đi mất, Đồng Chân và Hứa Sàn đi tìm khắp nơi. Chẳng qua là trên đường đến nhà cô, mỗi tay quá, anh để nó tự do một lúc, thế mà nó đã biến đi đâu.

Đồng Chân còn nhớ bức ảnh Mạc San San ôm Đồ Hộp cô vô tình nhìn thấy trong ngăn kéo của Hứa Sàn, biết Đồ Hộp là do họ nuôi, đối với Hứa Sàn, nó có lẽ là điều tốt đẹp duy nhất còn lại của mối tình ấy chẳng. Đồng Chân nhủ mày, nghĩ bụng nhất định phải tìm được cho anh. Cô đi tới con phố Đồ Hộp bị mất thì điện thoại reo.

Hứa Sàn vùi đầu ngồi trên ghế công viên, nghe thấy tiếng chó gâu đó thì ngẩng người, để mặc cho điều thuốc trên tay cháy rụi, tới khi quá nửa tàn không chịu nổi sức nặng, rơi xuống, vừa hay rơi vào một đôi boot Dr.Martens màu đỏ. Anh ngẩng đầu lên, Mạc San San đang ôm Đồ Hộp.

Mạc San San ngồi xuống bên cạnh anh, nói: “Nếu không phải vì nó nhìn thấy tôi kêu một tiếng, tôi thật sự nghĩ chỉ là đồng bunn bên vệ đường, béo tới nỗi tôi sắp không nhận ra nổi”.

Hứa Sàn cười, ném nửa điều thuốc còn lại xuống đất, nói: “Con gái mà, phải nuôi béo chứ”.

“Ha ha, con gái tốt mới cần nuôi béo.” Đồ Hộp lấy móng tay cào lên lưng ghế, Mạc San San ghé sát lại gần nó, nói: “Mày nói phải không, Đồ Hộp? Nếu mày là một cô gái xấu xa không nghe lời sẽ không được ăn no mặc ấm, sẽ bị người ta cười, không chịu nhìn thẳng mày, việc gì cũng phải dựa vào bản thân”.

Hứa Sàn không nói gì.

Mạc San San tiếp tục: “Thật ra con gái xấu rất đáng thương, không ăn trộm, không ăn cướp, dựa vào bản lĩnh của mình để có được những thứ người tốt không có, thế là bị gọi là dè tiện, không đạo đức. Nhưng những cô gái tốt kia, thật ra có làm gì đâu, vẫn được hưởng những thứ đó. Anh bảo vì sao hả? Sinh ra không làm được người tốt, chí ít cũng phải làm người xấu nổi bật nhất”.

“Cô vui là được.” Hứa Sàn nói một câu thịnh hành nhất trên mạng.

Mạc San San quay đầu nhìn anh.

“Tôi muốn nói, con gái xấu tự bản thân vui là được rồi. Tôi của trước kia cứ luôn muốn khiến cô ấy không vui, về sau mới biết, dù cô ấy vui hay không đều chẳng liên quan tới tôi. Tôi vẫn là một dân chuyên nghiệp, biết yêu thương Đồ Hộp, chăm sóc những cô gái đơn bào.”

Mạc San San cười. Hai người lại im lặng một lúc lâu, nửa tiếng sau, cô ta đứng dậy rút tay vào túi áo măng tô, quay mặt một góc bốn mươi lăm độ, nói với Hứa Sàn: “Cô gái xấu thứ tư tuần sau làm đám cưới. Không biết lần này có ai giở trò gì không, đương nhiên, nếu có người chơi một rồi, có thể mang lì xì tới, đừng ít quá, nếu không tới khi người ấy cưới, cô gái xấu sẽ dứt Yên Nhật vào đấy”.

Đám cưới của Hạ Phong và Mạc San San được tổ chức tại một nhà hàng ở khu Xương Bình, Bắc Kinh, trước cửa có mười mấy chiếc Bentley chắn lối, khách khứa ra vào đều mặc lễ phục. Thì ra đám người trong bộ phim Tiểu thời đại cũng tồn tại trong đời thật. Minh Đồng Chân lẻ loi mặc một chiếc áo khoác caro đơn giản, vô cảm đưa lì xì cho phù dâu rồi được đưa vào chỗ của mình.

Ngày tìm Đồ Hộp, Hạ Phong gọi điện tới, đầu tiên là hỏi tường lại thời đại học, sau đó vô duyên vô cớ mời cô tới dự đám cưới của mình, ném một câu “Nếu ngay cả bà cũng không tới tham gia đám cưới của tôi, tôi

sẽ nuôi tiếc cả đời” để kết thúc. Haha, mời người yêu thầm mình tám năm tham gia đám cưới, mấy chuyện thất đức này cũng chỉ có Hạ Phong làm ra được. “Ồ”, đây là từ cảm khái sau cùng của Đồng Chân, lời hồi đáp duy nhất, cũng lại là một sự ă ý thất đức.

Đồng Chân những tưởng cứ ngây thơ đi sẽ rất buồn, nhưng tới hội trường, nhìn thấy những bức ảnh cưới của họ, cô ngược lại rất bình thản. Cảm giác ấy giống như một bệnh nhân mất trí nhớ, rõ ràng trong đầu chứa những dự liệu quan trọng những lại bị thứ gì đó chặn lại, không thể gọi ra được.

Đồng Chân chống một tay lên mặt, ngón tay sờ vào khuyên tai đến thất thần. Tiếng nhạc nền bỗng chốc vang lên, khiến cô giật mình chạm phải mép ly bên cạnh, khiến nửa ly rượu vang đổ lên chiếc ghế bên cạnh. Đang định cầm giấy qua lau, Hứa Sàn bỗng đặt mông ngồi xuống.

“Không ngờ em cũng tới, thế nên đây là ghế chuẩn bị riêng cho bạn trai cũ và bạn gái dự bị hả?” Hôm nay Hứa Sàn mặc một bộ vest trắng.

Đồng Chân á khẩu, nét mặt ngượng ngập: “Tên này, bất ngờ quá”.

Hứa Sàn ghé đầu vào tai cô, thì thầm: “Lẽ nào em đến để phá rối”.

Đồng Chân nghiêm túc lắc đầu, cô rất muốn cười.

Ánh đèn trong hội trường tối đi, ánh nền sáng lên. Mạc San San và Hạ Phong đồng thời xuất hiện dưới tia sáng, không có bố mẹ đi cùng, hai người họ tự động đi về phía đối phương. Khi họ đi tới gần sân khấu của khách, ánh đèn mới hơi sáng lên. Váy cưới của Mạc San San là kiểu truyền thống, ngược lại, diện mạo như một kỹ sỹ của Hạ Phong lại là trở thành tâm điểm nhỏ. Hạ Phong khó khăn cố định chiếc mũ của mình, nói với Mạc San San một tràng dài, nào là cả đời này sẽ làm vệ sỹ bảo vệ cô ấy. Khi tới lượt Mạc San San, nét mặt cô ta bỗng lạnh xuống, giữ chặt micro, huênh hoang nói: “Mọi người đừng bị anh ấy lừa gạt. Anh ấy chỉ là một fan hâm mộ điên cuồng của Thái Y Lâm. Người ta nói, trong đám cưới sẽ mặc như vậy để dành tặng Jolin. Đáng tiếc, tôi chẳng phải Lâm Lâm của anh ấy, tôi cùng lắm chỉ là ‘Linh Linh’, không văn hóa, không bản lĩnh. Nhưng Hạ Phong, anh nghe rõ đây, em biết Mạc San San em cả đời chẳng có số làm công chúa, chỉ là một con nha hoàn tâm cơ muốn leo cao. Dọc đường, em dẫn lên lòng tự trọng mà tiến. Nhưng hôm nay em chỉ tới đây thôi, bà đây mệt rồi, chuẩn bị cầm ngọn cờ nhỏ cuối cùng vào chỗ anh. Em muốn tất cả mọi người biết, anh là điểm cuối cùng em. Em dùng mọi may mắn để đánh cược, cuối cùng cược được anh, em chấp nhận, em mãn nguyện rồi”.

Nét mặt của Hạ Phong từ trời quang mây tạnh chuyển sang mưa gió bão bùng, cuối cùng khóc lóc thảm thương. Tiếng vỗ tay và reo hò bên dưới đã hòa làm một. Hứa Sàn phức tạp ngồi yên trên ghế, liếc nhìn Đồng Chân. Cô vẫn ngồi đờ ra như thế, chỉ là đôi mắt đã đỏ rực.

Trước kia Đồng Chân không hiểu, thì ra tình yêu thật sự cần sự phù hợp, cánh diều và cơn gió, cá voi và đại dương, di động và dây sạc, một tên quái đản phải gặp một tên quái đản khác.

Sau khi kết thúc nghi lễ của đôi vợ chồng quái đản, đèn hội trường sáng lên, có hai DJ biểu diễn ngay tại chỗ. Trong góc chẳng biết có một người pha chế rượu xuất hiện từ lúc nào, hội trường bỗng chốc biến thành một bữa tiệc náo động. Hạ Phong nắm tay Mạc San San tiếp rượu từng bàn, từng bàn. Khi tới bàn của Đồng Chân, rõ ràng họ đã uống rất nhiều. Anh ấy khoác vai Đồng Chân, nói nhảm một thôi một hồi. Mạc San San lịch sự chạm ly với Hứa Sàn. Cô ấy nói: “Cảm ơn anh đã làm nhiều chuyện cho tôi, dù tốt, dù xấu, nếu không tôi đã chẳng biết tôi đáng ghét đến nhường ấy”. Hứa Sàn ngượng ngập cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu nhỏ, chút rượu tràn ra mép thấm cả xuống cổ áo.

Mời rượu xong,, họ đang chuẩn bị đi. Hạ Phong liếc nhìn Đồng Chân, đầu lại nóng lên. Anh ấy hỏi: “Bà tháo đôi khuyên tai đó xuống rồi à?”.

Đồng Chân vô thức sờ lên vành tai trống không của mình.

Sau cơn mưa đó, cô đã khóa nó vào trong ngăn kéo, ép mình buông xuống thứ có lợi nhất của mình, không phí sức tranh đấu nữa, không kỳ vọng vào những thứ không thuộc về mình nữa. Thời gian vừa là sát thủ vừa là bác sỹ trị liệu, mọi thời điểm đều là thời cơ, tranh đấu với quá khứ chỉ phí công vô ích.

Hạ Phong tiếp tục nói bừa: “Tôi thật sự nghĩ bà thích con gái mà, tôi...”.

“Có biết ăn nói không vậy.”

Hứa Sàn kịp thời đứng trước mặt Hạ Phong.

Hạ Phong còn đang tiếp tục “Tôi, tôi, tôi...”, anh đã chặn họng. Các quan khách bên cạnh cười ha hả, Đồng Chân cũng không nhịn nổi.

Nhìn thấy núi tuyết tan chảy, Hứa Sàn càng thêm hưng phấn, quay Đồng Chân qua, nói trước mặt tất cả mọi người: “Cô ấy thích con gái đó, cô gái ấy chính là tôi. Mặc dù tính cách lạnh hơn cả Bắc Cực của Đồng Chân rất khiến người ta ghét, nhưng tôi ấy à, trong khoảng thời gian dài bị chèn ép trong bầu không khí nặng nề này, sự ấm áp trong tôi cũng đã bùng nổ, miễn cưỡng có thể coi là may mắn giữa muôn vàn bất hạnh. Dĩ nhiên, cũng phải cảm ơn cô dâu chú rể vừa thông minh lại yêu thương đối phương, bị hai chúng tôi kết liên minh chia rẽ không xong, còn tự kết đôi, nhưng là cam tâm tình nguyện”.

Đồng Chân xấu hổ muốn thoát ra nhưng bị anh giữ rịt, đành quay về một phía khác.

Hứa Sàn dùng sức mạnh, kéo Đồng Chân tới bên cạnh Hạ Phong và Mạc San San, nói: “Đúng là chỉ muốn lát nữa đi đăng ký ngay thôi, em nói đúng không?”. Nói rồi, anh dùng cánh tay huých vào lưng Đồng Chân. Không hiểu vì sao, các vị khách xung quanh lại cười ồ lên thành tiếng.

Đồng Chân cắn môi gật đầu, sau đó ôm miệng, người bắt đầu run lên.

Hứa Sàn tay chống nạnh, cười: “Xấu hổ, xấu hổ!”.

Tiếng cười bốn phía mỗi lúc một quá đáng hơn, Đồng Chân không chịu nổi, cũng phì cười.

Về sau Hứa Sàn mới biết, khiến núi băng ngàn năm tan chảy không phải vì ánh mắt trời chói chang của anh, cũng không phải vì lời phát ngôn như lễ trao giải Oscar mà là hai vết rượu vang to dùng dính trên miệng không khác gì anh quên dùng băng vệ sinh khi đến ngày.

Thật cảm ơn nó.

Hôm ấy, Đồng Chân và Hứa Sàn cười từ trong nhà hàng ra đến ngoài, rồi nhìn nhau không nói, cứ thế ngồi lên taxi, nhìn ra ngoài cửa. Đến khi xe vào đường Triều Dương, Hứa Sàn mới mở lời, nói ban nãy thật ngại quá, tại hai người kia đặc ý quá, đừng hiểu lầm. Đồng Chân cúi xuống thấp, yếu ớt nói: Không hiểu lầm đâu. Ý tại ngôn ngoại, khiến vị đạo diễn từng đi khắp nơi cũng phải đỏ mặt xấu hổ. Anh cười xấu xa, vò vò tóc, nói hôm nay đáng ăn mừng, chỉ bằng tới nhà anh ăn đi, anh sẽ làm món mới cho cô.

Thế mà, Đồng Chân cứ thế ở nhà anh ăn.

Lúc Hứa Sàn thái rau, có thói quen nhếch mép; lúc trần mỳ còn giúp mỳ lỏng những âm thanh “á, á”; lúc xào rau, cái bóng hòa vào ngọn lửa rực cháy, giống như siêu nhân; lúc ăn cơm thì luôn gấp món chính cho Đồng Chân, sau đó lại gấp một ít cho Đồ Hộp. Những chi tiết này đều là Đồng Chân phát hiện ra, không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt cô, Hứa Sàn đã không còn là vị đạo diễn hoành tráng trước kia mà là một người đàn ông tinh tế vô cùng manly. Trong phim nói, thứ gọi là tình yêu chân thành sâu sắc chính là trong anh có em, trong em có anh. Thì ra ăn một mình chẳng thể vui bằng “hai mình”.

Đồng Chân thật sự rất vui.

Không có bất ngờ, cũng không có cao trào. Nếu nói là phải trải thảm trước thì là khi nghĩ đến Hứa Sàn, sẽ nhận được điện thoại anh gọi tới; khi buồn có thể vì anh mà vui, còn mỗi khi nhớ lại những tháng ngày buồn bã trước kia thì lại thấy may mắn vì gặp được anh.

Hứa Sàn nói, chỉ cần ngày nào cũng có thể chọc cười được Đồng Chân, thì trời có sập xuống anh cũng cảm thấy không hề gì. Về sau, Đồng Chân từ không biết cười biến thành chốc chốc lại cười ngốc nghếch. Đến nỗi, lần đầu tiên cô và Hứa Sàn thân mật, cô bỗng phá lên cười. Hứa Sàn đề tiện cầm máy quay lên uy hiếp cô, nếu còn phá cảm xúc, anh sẽ ghi làm đúng vai trò đạo diễn ghi hình, ghi chép toàn bộ quá trình nữ vương lạnh lùng như núi băng trở thành một con mèo ngoan động tình trên giường.

Đương nhiên, Hứa Sàn không quay thành công vì Đồng Chân ngoài một gương mặt anh dũng, nằm thẳng cẳng trước mặt Hứa Sàn, không có bất kỳ cảm xúc và động thái nào, hoàn toàn giống như một pho tượng. Hứa Sàn thật muốn lập bia cho mình.

Chớp mắt đã tới mùa thu năm sau. Mái tóc của Đồng Chân đã dài ra, cuối cùng cũng ra dáng một cô gái thực sự. Hứa Sàn tới châu Phi quay phim, trong nhà chỉ còn cô và Đồ Hộp. Một năm không làm việc, Đồng Chân gần như hoàn toàn đánh mất thuộc tính xã hội, sắp thụt lùi thành động vật như Đồ Hộp rồi.

Giở chiếc máy tính cũ của mình ra, những kế hoạch cầu hôn huy hoàng đã trở thành quá khứ. Nhớ lại lần cầu hôn thứ một trăm dành cho Hạ Phong năm xưa bây giờ theo thời gian cũng đã không còn cảm xúc.

Ngày hôm sau, khi cô quyết định trở về Truy Ái làm việc, Đồ Hộp lại biến mất. Cửa nhà đóng đàng hoàng, kết quả trở thành một vụ mất tích kỳ. Đồng Chân đang chuẩn bị xuất phát đi tìm thì Hứa Sàn lên wechat, nói anh đang trên đường về. Thế là hai người một lần nữa lang thang khắp thành phố tìm mèo. Gần tới trưa, Mạc San San gọi điện tới, nói Đồ Hộp đang ở chỗ cô ấy.

Đồ Hộp cũng thật thích vượt ngàn dặm xa xôi đi tìm người thân. Đồng Chân thở dài não nuột. Nhưng sau đó cô lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau khi gửi tin cho Hứa Sàn, Đồng Chân một mình đến tìm Mạc San San.

Tới khu Tai Koo Li Santilun, không gặp được Mạc San San mà người đi đường lại nhiều bất thường, hình như đám nhân viên văn phòng SOHO đã hẹn nhau từ trước, tụ tập tới đây vui vẻ mua túi xách, đến cả những ông chú bán bóng bay hằng ngày cũng nhiều thêm vài người. Đồng Chân như một thám tử, liếc mắt quan sát khắp bốn phía, cho tới khi một ông chú đứng trước cửa hàng Apple nín thở cô có mua 6plus không, suy nghĩ của cô mới bị đứt đoạn. Cô bàng hoàng nhận ra đây chẳng qua vẫn là một Sanlitun rất Sanlitun. Lại đợi thêm một lúc, cô gọi cho Mạc San San. Vừa có một hồi chuông, đối phương đã nghe máy. Nhưng rõ ràng cô đã không cẩn thận ấn nút loa, bỗng nghe thấy Mạc San San nói chuyện với ai đó. Người đó gào lên bằng giọng Bắc Kinh: Cô nhanh lên một chút, sắp phải trả thêm tiền cho diễn viên quần chúng rồi, chưa thấy ai cầu hôn mà lẽ mề vậy!

Đồng Chân không nhịn được cười. Ngày xưa, chỉ tính riêng khu Sanlitun, cô đã thực hiện hơn hai mươi vụ cầu hôn.

Bước tiếp theo, có lẽ vòi phun nước trung tâm sẽ bắn lên. Quả nhiên, nước vọt lên cao, sau đó là âm nhạc, ầm, âm nhạc cũng đã sẵn sàng. Cuối cùng người đi đường xung quanh, ông chú bán bóng bay hay mời chào sẽ vây quanh Đồng Chân, bắt đầu màn biến mất cũ rích trong chớp nhoáng.

Đồng Chân còn chưa kịp bình luận đã bị đám đông vây lấy, đẩy lên trước. Người xem cũng càng lúc càng đông. Tiếng nhạc là cao trào nhất, bóng bay cũng bay lên. Tầm mắt của Đồng Chân hướng lên theo. Khi trở lại mặt đất, cô nhìn thấy đám người hai bên tản hết đi, Hứa Sàn mặc một bộ vest trắng, quay lưng về phía cô, trên ngực vẫn là hai trái tim màu đỏ.

Mông của Hứa Sàn từ lúc nào cong như vậy nhỉ. Hình như mình quan tâm nhầm điểm rồi, Đồng Chân nghiêm túc xấu hổ, bị đẩy tới càng gần anh hơn. Cô nghĩ, Hứa Sàn cũng thật liều, dám mùa riu qua mắt thợ. Nhưng mỗi lúc một gần cô lại cảm thấy khác lạ. Quả nhiên, khi người ấy quay lại, là Hạ Phong.

Đồng Chân cứng đờ ra giây lát.

Hạ Phong quỳ xuống, áp a áp úng nửa ngày không nói được gì. Cho tới khi mọi người xung quanh bắt đầu hòa nhau, anh ấy mới hít sâu, nói một lời bực bực dài dài như kể một câu chuyện.

“Xin lỗi đã lừa em lâu như vậy.”

“Nhưng anh muốn nói, đây là nỗi khiếp đảm và... bất ngờ lớn nhất anh dành cho em.”

Trong các bộ phim trinh thám Âu Mỹ, tới tận cùng sẽ xuất hiện một biến chuyển khiến người xem bất ngờ, có thể khiến các khán giả bỗng nổi da gà, kích động chờ đợi đã trở thành lý do để người ta tặng thêm một sao.

Nhưng sự chuyển đổi này có hơi khoa trương.

Mạc San San cũng xuất hiện, nhìn họ như người ngoài cuộc, vẻ mặt như được giải thoát.

Đồng Chân mấp máy cánh môi nhợt nhạt, không phát ra được âm thanh nào.

Một năm nay cô đã trải qua những gì, một người mình đã thích tám năm trời, một người luôn âm thầm coi là bạn, có một ngày người ấy nói sẽ kết hôn với bạn mình, sau đó chú rể cùng cô dâu khóc bù lu bù loa ở đám cưới đến nỗi mẹ đẻ cũng không nhận ra, vào lúc mình cần nhất còn không cho mình lấy một cái ôm, nhưng vào lúc mình đã không còn cần cái ôm ấy nữa thì lại chạy tới trước mặt và hỏi: Bây giờ còn kịp ôm em không?

Hạ Phong lấy nhẫn ra.

“Cất đi, đừng đùa nữa.” Giọng Đồng Chân khô ráp.

“Đồng Chân, em trả lời anh đi.” Hạ Phong chân thành nói.

Rất nhiều năm trước, Đồng Chân từng tưởng tượng ra khung cảnh này. Mỗi lần làm xong một kế hoạch, nhìn những đôi trai gái ôm chầm lấy nhau, cô cũng nghĩ tới cảnh này. Áo vest trắng, nhẫn cầu hôn, khăn giả và tiếng trái tim mình đập thành thịch.

Nhưng cô bỗng bàng hoàng tỉnh ngộ, cảnh vẫn vậy, có điều cô từ lâu đã không quan tâm việc nam chính kia có phải Hạ Phong hay không.

“Xin lỗi.” Đồng Chân lùi lại một bước theo bản năng, vừa hay va phải người phía sau. Cô quay đầu, là Hứa Sàn.

Mạc San San bước lên khoác cánh tay Hạ Phong, hai người họ nhìn nhau cười ần ỷ.

“Rất sợ ban nãy em gật đầu.” Hứa Sàn xoa cằm, thương cảm nói.

Đồng Chân im lặng.

“Không phải anh cố ý thăm dò em, chỉ vì anh không tự tin với chính mình.”

Đồng Chân vẫn im lặng.

Cảnh tượng lần đầu tiên gặp Hứa Sàn vụt nhanh qua đầu cô.

“Có đủ bất ngờ không, nhà kế hoạch vĩ đại.”

Phòng ngủ của anh, con hươu trên tường, Đồ Hộp của anh, món ăn anh làm, dáng vẻ của anh khi tập gym, biểu cảm của anh khi nói muốn hợp tác chia rẽ đôi Hạ Phong, và những lời anh nói khi kéo cô vào cơn mưa.

Cô đã từng hứa với bản thân, hoàn thành xong kế hoạch cầu hôn thứ chín mươi chín sẽ tạm thời nghỉ việc, vì cô muốn dành lần thứ một trăm cho chính mình, và cuối cùng cô cũng đã một lần thứ một trăm không hoàn hảo để người đàn ông hoàn hảo này xuất hiện trước mắt.

Đồng Chân bỗng nhiên quay người giật lấy chiếc nhẫn trong tay Hạ Phong, quỳ xuống trước mặt Hứa Sàn. Cô ngẩng đầu, hất phần tóc mái lưa thưa sang một bên và nói: “Ừm, em không giỏi ăn nói. Anh đã quay nhiều bộ phim như thế, hôm nay hãy quay mình em đi. Em yêu anh, còn lại tùy anh”.

“Vậy lần sau em hãy cho anh thêm một chút cảm xúc, ở trên giường đừng như một người chết vậy.” Hứa Sàn cười nói: “Còn nữa, chiếc nhẫn này là giả, làm bằng thủy tinh đấy, có đủ tùy ý không?”.

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, Hứa Sàn đã kéo cô vào lòng, chỉ ra phía sau. Cô bỗng thấy Đồ Hộp khó khăn nhích người ra khỏi đám đông, chiếc chuông trên cổ lúc lắc không ngừng. Hứa Sàn cúi xuống, tháo xuống của nó ra, bên trong có một chiếc nhẫn khác.

Lúc ấy đám đông mới reo lên.

Sau khi nhìn thấy Đồng Chân đeo chiếc nhẫn ấy lên, Mạc San San thì thầm: “Chiếc này hình như nhày xưa từng dùng để cầu hôn em.”

Hạ Phong phát vào mông Mạc San San, trêu chọc: “Hối hận hả?”.

“Hối hận chứ, phải lấy nhẫn đã rồi hẵng chạy theo người khác.”

“...”

“Haha, thôi, nhẫn của anh ấy, chỉ dành cho cô gái tốt thôi.”

Đồng Chân sau khi cưới trở thành cố vấn trên danh nghĩa của Truy Ái, không ngồi văn phòng. Công việc thật sự của cô là cùng Hứa Sàn quay phim khắp nơi trên thế giới, giữ nguyên sự lạnh lùng và cái đầu đơn bào, tặng cho Hứa Sàn nhiều ánh nắng hơn. Mạc San San ở nhà làm nội trợ, Hạ Phong thì chuẩn bị chuyển đổi công ty, đầu tư sang điện ảnh và truyền hình, tiếp tục nỗ lực kiếm tiền, vì anh ấy không những phải nuôi một cô vợ tương thích tiền, còn phải nuôi một đứa bé cùng Kim Ngưu từ khi sinh ra đã say mê duy nhất thương hiệu LV.

Nói thật, cho tới bây giờ, Đồng Chân vẫn không biết thế nào là tình yêu đích thực, thích một người tám năm như một nữ chiến sỹ, sau đó lại hồ đồ cưới một người đàn ông khác. Trước kia khi thích Hạ Phong, cô rất yên tĩnh, bây giờ ở bên Hứa Sàn lại rất bình thản, không còn phù phiếm, không còn bần khoản, sẽ để ý tới những việc làm và biểu cảm nhỏ của đối phương. Chẳng phải có thi nhân đã nói ư, khi ta yêu một người, người ấy sẽ tỏa sáng, sau này nhận ra, chính ta cũng tỏa sáng.

Không biết thế nào là thất tình, khi trải qua thì biết; không biết thế nào là xa xôi, khi đến rồi thì biết; không biết thế nào là tình yêu đích thực, khi nó xuất hiện rồi, trời sẽ xanh mát. Nhìn người trước mặt là muốn mãi mãi được ở bên nhau.

Những sai lầm đó giống như Sử Thiết Sinh đã nói: “Tôi chẳng quên gì cả, có điều có những chuyện nên giấu kín vào một góc”.

~Hết câu chuyện 11~

13. Chương 12: Chúng Ta Đã Qua Cái Tuổi Yêu Bằng Tai

Có một sạp hàng ven đường lớn, ông chủ tên là anh Chu, một người đàn ông xù xì thô kệch, da ngăm đen, thường xuyên cầm một cây quạt mỏng đựng đưa trong sương khói. Món gan lợn xào ớt xanh là món sở trường của anh, còn đủ các món khác như: Bánh rán Sơn Đông, hào nướng, món gì cũng có, dùng thức ăn an ủi những người cô đơn trong thành phố này. Những nhân viên văn phòng ở tòa nhà lớn gần đó đặt cho cửa hàng của anh Chu một biệt danh rất hợp cảnh: Quán cơm Độc Thân.

Anh Chu có rất nhiều câu chuyện, đa số là do thực khách kể. Họ ngồi uống bia, ăn những miếng thịt to, thấy anh Chu thật thà thì bí mật gì cũng kể cho anh. Những cô cậu thiếu thốn tình yêu, những nhân viên quen chữ mắng sếp hay một đôi tình nhân vừa cãi nhau, còn sinh động hơn cả một bữa tiệc.

Trong số đó có một cô gái tên Phương Lam, làm việc ở công ty quảng cáo đằng sau tòa nhà, lịch sử tình trường sạch sẽ, chuyện tình trước đã cách đây hơn hai năm rồi. Khi mới chia tay, cô đau khổ vô cùng, bây giờ thì đã miễn dịch với từ “người cũ” này rồi. Con người chung quy phải nhìn về phía trước, cô đang đợi một tình yêu đẹp nhất.

Trần Thổ Mộc, tên cũng như người, đeo một chiếc kính gọng đen, một kỹ sư với mái đầu đinh, lúc nào cũng mặc một chiếc sơ mi rộng thùng thình và một chiếc quần màu thuần. Hồi đại học, có một nữ hán tử khoa bên thích anh, dùng hàng trăm hàng ngàn cách kỳ quặc để ám thị, nhưng vẫn không đỡ nổi cái đầu gỗ của anh, chẳng có kết quả gì. Thế nên cho đến tận bây giờ, anh vẫn chưa thể yêu một lần trọn vẹn. Công việc của anh là biên tập ban đêm cho một trang mạng, chỉ cần qua giờ Mỹ thì chỉ còn cà phê bạn. Nói gì tới nữ hán tử, cả đàn ông còn chẳng có.

Công ty của Phương Lam ở tầng 26, công ty Trần Thổ Mộc ở tầng 13, thật ra họ đã “quen biết” từ lâu. Hồi đó cực kỳ thịnh hành một phần mềm trò chuyện, không công khai như các phần mềm khác mà khá hàm súc. Hai người không biết diện mạo của nhau trong cuộc nói chuyện không ngừng bị thu hút vì một điểm gì đó của đối phương, khi like tới một số lượng nhất định mới có thể mở khóa ảnh. Đối với một xã hội xem mặt quyết định như thế này, đây chắc chắn là một thử thách mang tính trọng đại đối với các cặp nam nữ.

Phương Lam mút mì gan heo, cho anh Chu xem lịch sử trò chuyện với Trần Thổ Mộc, từ cuộc sống nói tới tình tiết phim ảnh, thi thoảng còn chia sẻ một vài bát “canh súp gà” có ích, cũng coi như tâm đầu ý hợp. Anh Chu lúc đó đã khó hiểu, vì nửa đêm hôm qua, Trần Thổ Mộc cũng đã cùng anh ấy chia sẻ một nội

dung tương tự, nói gần đây có một cô gái, nói chuyện khá hợp. Anh Chu ngắt lời anh: Thích thì theo đuổi đi chứ. Nhưng Trần Thổ Mộc lắc đầu, còn e thẹn hơn cả con gái.

Về sau họ nói chuyện có quán nào gợi ý không, hai người không hẹn mà gặp, cùng gợi ý quán Cô Đơn của anh Chu, biết họ làm việc ở cùng một tòa nhà, thế là trước khi App cần một like cuối cùng để mở ảnh, họ đã hẹn gặp mặt. Trần Thổ Mộc nói, anh sẽ mặc một bộ quần áo màu xanh.

Kết quả ngày hôm đó xuất hiện là Chu Vũ trong bộ vest xanh. Chu Vũ là lãnh đạo của Trần Thổ Mộc, hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn giữ được vóc dáng và nét đẹp hơn người. Ngày ngày mặc gì đều rất tỉ mỉ, mùi nước hoa cũng rất dễ ngửi. Hồi trẻ, anh ta từng viết rất nhiều các bài báo hot trong giới showbiz, những nghệ sỹ và người trong ngành đều quen biết anh ta. Khả năng và thu hoạch ngang bằng nhau, sở hữu hai căn nhà tại thành phố biển tắc tắc vàng này và một chiếc Porsche. Tóm lại, mặc dù chưa đạt tới cấp độ tổng tài bá đạo nhưng cũng trở thành tiêu chuẩn chồng tương lai trong mắt rất nhiều cô gái.

Phương Lam nghĩ bụng, đâu cần mặc vest trịnh trọng vậy, bèn gọi cho Chu Vũ một bát mỳ gan heo, sau đó ngồi bên cạnh anh ta, bắt đầu tự nói về các món ăn trong cửa hàng của anh Chu. Chu Vũ cũng khá đáng yêu, một cô gái xa lạ tự làm thân như vậy anh ta không phản cảm còn gật đầu phối hợp. Lúc đó Phương Lam rất ngây thơ.

Trên đường trở về công ty, Chu Vũ chu đáo đi bên tay trái cô. Tầm mắt Phương Lam vừa đủ nhìn tới yết hầu của anh ta, xung quanh còn có lớp râu lởm chởm, càng nhìn càng xấu hổ bèn len lén đỏ mặt. Trong thang máy, hai người để lại tên cho nhau, Phương Lam xao xuyến mở App, ấn nút like cuối cùng, sau đó phát hiện mình đã nhận nhầm người.

Hôm đó, Trần Thổ Mộc làm việc tới sáng hôm sau mới về nhà, vốn dĩ định ngủ bù hai tiếng, kết quả lại ngủ quá giấc, bỏ lỡ hẳn cuộc hẹn với Phương Lam. Anh liên tục gửi tin nhắn cho đối phương trong App nhưng đều không nhận được hồi đáp. Đến gần chập tối, bức ảnh bỗng nhiên mở khóa. Anh vội vã lao tới công ty làm việc, kết quả lại nhìn thấy Phương Lam trong bức ảnh bước lên chiếc Porsche của lãnh đạo Chu Vũ.

Đúng là duyên phận trêu ngươi, Chu Vũ nảy sinh tình yêu sét đánh với Phương Lam. Xuất phát từ chút tự tin của một người đàn ông chín chắn, anh ta không hề che giấu, một tin nhắn weixin buổi trưa là lập tức tới trước cửa công ty Phương Lam đưa cô đi ăn, sáng tối đều đưa cô đi, đưa cô về, tỏ tình và tặng hoa trước mặt tất cả mọi người. Giữa ánh mắt ngưỡng mộ của bạn bè, đồng nghiệp, Phương Lam lại rơi vào một sự bứt rứt miên man. Mặc dù từ trước tới nay người khiến cô rung động vốn không phải Chu Vũ, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái bình thường, Chu Vũ đối với cô mà nói đã là một kết quả rõ ràng, không cần bản thân dốc lòng lo lắng, hơn nữa lượng etilen anh ta phát ra còn có thể thúc đẩy một người chưa chín chắn như cô, không cần tiền đầu tư trước kỳ hạn, không phải chấp nhận rủi ro, ngồi yên hưởng lợi.

Thế nên Phương Lam không từ chối, cũng chưa đồng ý, duy trì mối quan hệ mập mờ. Chu Vũ rất thích hứa hẹn, hẹn ngày mai đưa cô đi ăn gì, hứa nếu ở bên anh ta thì anh ta sẽ đối xử với cô ra sao, hứa hẹn một viễn cảnh tương lai của hai người. Trong tình yêu, anh ta như một “đạo diễn” đặc ý, chăm sóc Phương Lam hết sức chu đáo và tỉ mỉ. Khoảng thời gian đó, Phương Lam đã sống một cuộc sống khác, cuối cùng cô cũng được tới những cửa hàng sang trọng, ăn những bữa ăn tại những nhà hàng xoay đất đỏ nhất. Chu Vũ còn đưa cô tới những buổi tiệc rượu cao cấp, suốt cả buổi chỉ nói bằng thứ tiếng Anh cô không hiểu nhưng thanh âm rất chắc chắn. Hồi học đại học, cô từng viết trong bản tự giới thiệu bản thân rằng mình không có khả năng kháng cự lại những người đàn ông giỏi tiếng Anh. Cô không cần bị chèn ép như salad cá hồi trong ga tàu điện ngầm nữa, dù ngồi trong Porsche có gặp tắc đường cũng thấy vui, cuối cùng cũng có thể ngắm nhìn toàn cảnh thành phố rực rỡ đèn hoa này về đêm, dường như mọi cảnh phim cô từng xem đều đang hiện hiện trước mắt. Chất giọng ấm áp của DJ đài phát thanh vọng tới, cô chột thất thần, mấy lần tỉnh lại bỗng cảm thấy như một giấc mơ. Nhưng mỗi lần quay đầu lại nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Chu Vũ, ngắm anh ta tập trung lái xe là lái có một bản hợp âm vang lên trong lòng cô, cuộc đời này chưa bao giờ sáng tỏ đến thế.

Trần Thổ Mộc ngồi trong quán của anh Chu, nốc tới lon bia thứ ba. Ngày ngày nhìn cô ở bên Chu Vũ mà lại chỉ có thể giương mắt nhìn như vậy thôi, tới công ty còn phải nể nang Chu Vũ, anh tự cảm thấy mình thật hèn.

Nghĩ vậy, anh lại bật một lon bia nữa. Anh Chu thấy vậy bèn vắt chiếc khăn mặt dầu mỡ lên cổ, đẩy lon

bia ra và nói: “Rượu là địch, đừng uống nhiều. Ăn món gì đi, cứ ăn món mà anh ta thích ấy”. Nghe vậy, Trần Thổ Mộc bắt đầu nhìn thực đơn. Anh Chu sốt ruột, dùng khăn mặt quất lên đầu anh: “Thằng ngốc này, không thích thì đừng làm lỡ dở của người ta, còn thích thì phải dốc sức mà theo đuổi đi chứ. Ngày nào cậu cũng chết say ở đây, uống rượu tí tí là mọi chuyện thành công sao? Mặc kệ đối thủ là ai, cậu cũng phải theo đuổi thì mới gần thành công hơn một chút được”.

Sau lần ấy, anh Chu bán tin cho Trần Thổ Mộc, nghe nói gần đây Phương Lam đang bị một kế hoạch nứu chân, thường xuyên phải tăng ca tới nửa đêm. Trần Thổ Mộc bèn gửi vào App của cô một bản Word, viết sẵn cả một bài văn. Phương Lam đang bị giày vò tới tót tai bù xù bỗng hoảng hốt, chợt nhớ ra mối quan hệ đã lâu không liên lạc giữa họ. Lúc này cánh cửa kính của công ty sau lưng vang lên tiếng động. Cô quay đầu lại, thấy Trần Thổ Mộc đang ra sức đẩy cửa. Phương Lam bước qua, mở khóa cửa, hai bên cửa kính tự động bật ra. Trần Thổ Mộc xấu hổ, ngốc nghếch đứng tại chỗ vò đầu bứt tai, cười mãi không ngừng.

Ở bên Trần Thổ Mộc, Phương Lam lại trở về thế giới quen thuộc. Vì sự ăn ý khi nói chuyện trước kia, hai người nhanh chóng phá vỡ lớp màng mỏng ngỡ ngàng đó, trở thành những người bạn quen biết lâu ngày. Đừng nghĩ Trần Thổ Mộc là người lù đù ít nói nhưng anh lại có một kỹ năng đặc biệt, khả năng tìm được món ngon một cách nhanh chóng. Lấy quán của anh Chu làm trung tâm, vòng qua tòa nhà lớn của họ, men theo từng con ngõ nhỏ, trong những hàng quán vỉa hè ngày thường bị bỏ quên, họ đều có thể tìm được những bữa ăn đêm có chất lượng khá cao. Khoảng thời gian đó, Phương Lam tăng ca tới muộn, hai người ăn đến quên trời đất. Từ cửa hàng hoa quả bước ra, họ xách một túi sơ ry đi dạo giữa con phố rộng lớn. Trần Thổ Mộc bất ngờ nói muốn đưa cô tới một nơi. Họ tới tầng thượng thứ 31 của công ty, xuyên qua một hành lang tối om, qua chiếc cửa sắt gỉ không khóa, nhẹ nhàng đẩy một cái là lên được sân thượng. Trên sân thượng có một tầng đá lớn có góc rất đẹp. Trần Thổ Mộc kéo Phương Lam lên, cảnh đêm của thành phố được thu trọn vào tầm mắt. Nghe được tiếng hét không kiểm soát được của Phương Lam, Trần Thổ Mộc đắc ý cắn cherry, còn không quên lấy lưỡi thắt núm cherry làm cô cười sảng sặc.

Ngày giao lại kế hoạch cho khách hàng, ba giờ sáng, họ vẫn chuẩn bị đi ăn đêm như mọi khi. Tới sảnh tòa nhà, cô nhìn thấy Chu Vũ ngủ quên trong chiếc Porsche, bèn gọi anh ta dậy. Chu Vũ nói muốn đưa cô về. Phương Lam ngáp ngừng giấy lát rồi vẫn chọn cách tạm biệt Trần Thổ Mộc, lên xe của Chu Vũ.

Chu Vũ biết trước kia người nói chuyện với Phương Lam là Trần Thổ Mộc. Nhưng trong mắt anh ta, Trần Thổ Mộc quá tầm thường, tướng mạo tầm thường, năng lực tầm thường, ở trong thế giới của anh ta chẳng khác gì hạt cát và hòn đá, ném ra là bị chôn vùi, không thể coi là tình địch, càng không cho anh nhiều sự tồn tại.

Cho tới một nửa đêm nào đó, một ngôi sao định nhảy lầu, toàn dân than thở. Chu Vũ yêu cầu Trần Thổ Mộc một mình bám theo tin này. Kết quả vài ngày liên tiếp Trần Thổ Mộc không được ngủ, phải viết chuyên đề, thế là lăn ra ốm, nằm lỳ trong nhà sốt ba ngày ba đêm. Trong lúc ý thức mơ hồ nhất, anh nghe thấy tiếng chuông cửa. Mở ra thì thấy Phương Lam xách món ăn quán anh Chu đứng bên ngoài.

Anh lao như bay vào nhà vệ sinh rửa sạch lại diện mạo, ra ngoài thì thấy Phương Lam đang inh ỏi chơi với chú thỏ của mình. Phải, anh nuôi một con thỏ tai cụp tí hon, tròn ung ủng như một quả bóng thịt màu xám, đang lười biếng ngồi ăn mấy chiếc lá Phương Lam dứt. Ngoài con thỏ này ra, nhà của Trần Thổ Mộc chẳng còn điểm nào đáng yêu, chỉ là một căn hộ không mấy bắt mắt, nhưng anh lại dán những mẫu giấy dán tường khác nhau lên từng vách tường, kết hợp với đó lại có những phong cách trang trí khác nhau, quả thực chuyển cả ngành Cosplay về nhà. Hôm đó, Trần Thổ Mộc giúp Phương Lam đứng chụp ảnh trước bức tường. Cô ôm thỏ đi qua “tháp Big Ben”, “cây Cherry”, “cầu Brooklyn” rồi “Tử Cấm Thành”, mỗi lần quay đầu, mái tóc lại nhẹ bay, giống như một cảnh quay chậm tình tế. Nhìn nụ cười dịu dàng của cô, Trần Thổ Mộc bỗng hạ sốt, cảm giác cả đời này cũng không ốm đau gì nữa.

Sau khi biết Phương Lam tới nhà Trần Thổ Mộc, Chu Vũ đã để ý rất lâu, không những nói bài Trần Thổ Mộc viết chẳng ra sao trước mặt đồng nghiệp, còn phái một người mới sửa bản thảo của anh. Dù có hiền lành cách mấy cũng nổi xung, Trần Thổ Mộc phản nộ, tới văn phòng của Chu Vũ lý luận với anh ta, hai người từ chuyên đề chuyển qua Phương Lam, làm câu chuyện trở nên âm ỉ.

Nhưng dù sao Trần Thổ Mộc cũng không phải là một đối thủ cùng đẳng cấp với Chu Vũ. Ngày hôm sau, Chu Vũ mặc vest trắng thơm đưa Phương Lam ra vùng biển phía Đông thành phố chơi. Anh ta thuê một biệt thự bên bờ biển, khoe thân giữa bể bơi rộng lớn, làm cả một ban nhạc bên bờ biển, ăn đồ tây giữa tiếng

gió biển dạt dào. Anh ta trịnh trọng nói với Phương Lam, đây chính là cuộc sống của họ sau này, mong được cô chỉ bảo thêm, sau đó đứng dậy cúi xuống hôn lên má Phương Lam. Anh ta quá hiểu cách để giữ trái tim một cô gái. Phương Lam một lần nữa rơi vào bứt rứt. Đang ăn một nửa chiếc bánh Tiramisu, cô chợt phát hiện bên trong giấu một chiếc nhẫn, gió biển như một chiếc bạt tai đánh bất ngờ khiến Phương Lam trở tay không kịp.

Phương Lam dĩ nhiên chưa đồng ý. Chữ bát vừa chấm mực hất một nét bên trái đã bị Chu Vũ gơ bút lên nói: “Đừng vẽ nữa, không quan trọng. Việc này dĩ nhiên quan trọng rồi, bữa tối khiến người ta không thoải mái, Phương Lam không nói thêm nhiều với Chu Vũ, chỉ một mình quay về phòng. Trần Thổ Mộc lên App gửi tin, hỏi cô đang làm gì, cô không biết trả lời sao, quăng di động qua một bên, ngồi dưới đất đọc sách, chẳng mấy chốc đã dựa vào chân giường ngủ thiếp đi. Nửa đêm chợt bừng tỉnh giấc, con thỏ tai cụp của Trần Thổ Mộc đang liếm lên ngón tay cô. Trong niềm bất ngờ, cô nhìn thấy anh đang nằm bò bên ngoài bức tường ngôi biệt thự.

Họ đi dạo bên bờ biển, sóng biển tấp vào chân làm ướt hết cả. Trần Thổ Mộc tự cười mình: “Anh phát hiện mỗi lần chúng ta chạm mặt nhau đều vào buổi tối, hai con cú đêm chính hiệu”. Phương Lam cũng cười, nhưng cười nhe răng. Thì ra lúc lên chạy ra ngoài cô đã đi dép xỏ ngón, Trần Thổ Mộc bèn cởi giày ra đi vào cho cô, còn mình thì đi chân đất, xách đôi dép xỏ ngón chạy rất nhanh, kết quả gan bàn chân bị vỏ sò rạch một đường rất lớn. Cuối cùng, anh nói đùa: “Anh là thằng thối chân đó”, khiến Phương Lam đang quan tâm tới anh lập tức bỏ đôi giày thể thao của anh lại, ôm thỏ, lườm nguýt chạy xa.

Tất cả đều được Chu Vũ đi theo họ nhìn thấy hết.

Vì trong chuyện đề lúc trước Trần Thổ Mộc làm, Chu Vũ bắt anh thêm vào những địa điểm công cộng từng có những nhân vật công chúng tự sát, kết quả bản thảo bị moi quá sâu, gây hấn tới những người trong giới, Chu Vũ bị đuổi việc. Ngày rời khỏi công ty, anh ta chán nản ngồi uống rượu trong quán Độc Thân. Chu Vũ nói với anh Chu: “Tôi vốn dĩ có thể bắt Trần Thổ Mộc gánh chịu hậu quả này”. Anh Chu hỏi: “Vậy vì sao không làm?”. “Vì Phương Lam tới cầu xin tôi, xin tôi giúp hắn”, nói xong Chu Vũ ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Anh Chu á khẩu, lát sau mới ấp úng một câu: “Đám thanh niên bây giờ sao đều thích uống rượu vậy.

Cho dù rất nhiều công ty có ý muốn giúp đỡ Chu Vũ nhưng anh ta đều không màng, chỉ sống một khoảng thời gian nhàn tản. Vì áy náy, Phương Lam luôn ở bên anh ta. Có ngày Chu Vũ kể cho cô nghe về người bạn gái cũ bị ung thư của mình, đã tới bước bàn chuyện cưới hỏi rồi nhưng đối phương lại ra đi trước, để người ở lại gánh chịu cô đơn. Phương Lam sụt sùi, cuộc sống là vậy, chưa gặp thì cảm thấy câu chuyện người ta kể sao mà ảo và cấu huyết đến thế, gặp rồi mới thở than, thế sự vô thường. Cuộc sống thật còn đặc sắc hơn cả truyện.

Không ai hiểu những câu chuyện đằng sau một người đàn ông thành đạt, trải qua biết bao buồn thương mới có được dáng vẻ lấp lánh như ngày hôm nay.

Hôm đó trời mưa rất to, ngoài cửa sổ sấm chớp đi đùng. Phương Lam sợ hãi co rụt trên ghế sofa, Chu Vũ ôm chặt cô vào lòng an ủi: “Đừng sợ, sau này luôn có anh ở bên”. Sau đó anh ta tặng cô một nụ hôn dịu dàng. Phương Lam cảm nhận được hơi ấm trên bờ môi ấy, nhưng lại không cảm thấy nước bọt ngọt ngào, không dễ chịu lắm, cô bèn đẩy Chu Vũ ra.

Trần Thổ Mộc nghe tiếng mưa, thê thảm ngã xuống sofa, khuôn mặt tan hoang. Thỏ con chui vào lòng anh, nằm trên đôi chân dài, quan tâm nhìn anh. Trần Thổ Mộc bế nó lên, âm ỉ nói: “Demo, không uống công tao thường ngày thương mại như vậy, sau này chỉ còn mày ở bên tao thôi”.

Trần Thổ Mộc xóa nick Phương Lam trên App đi, bức ảnh lại bị khóa vào. Hai người một người đi làm thì người kia ra về, phân rõ sáng tối ngày đêm, giống như hai nửa bán cầu hoàn toàn khác biệt, dần dần sống những cuộc đời khác nhau, không liên quan, không vướng vãn.

Phương Lam lại kể cho anh Chu nghe rất nhiều câu chuyện của họ. Anh Chu nói: “Hai tên này đều rất tốt, vì cháu uống không ít rượu. Trong thế giới của những kẻ độc thân, cháu coi như là một người hạnh phúc rồi”. Nói rồi, chú đưa cho cô một đồng xu, nói đùa bảo cô tung lên xem sao, nếu là mặt chính thì chọn người

tình của mọi người, nếu là mặt phản thì chọn người thô kệch. Phương Lam cũng người, sau nhiều lần do dự, cô vẫn tung, là mặt chính.

Sinh nhật Phương Lam vào ngày Đông chí, trời tối sớm. Chu Vũ đứng dưới tòa nhà, dùng nền và cánh hoa hồng xếp thành hình trái tim, khiến một người đàn ông bị đuổi việc chịu nhiều dị nghị và dèm pha, tạo ra lãng mạn như một đứa trẻ quả thực không dễ dàng. Phương Lam còn chưa tan làm đã có đồng nghiệp tốt bụng đến chúc mừng cô. Cô có phần bối rối, đầu óc rơi vào trống rỗng, đang định thất lại khăn thì di động thông báo, có người muốn kết bạn trên App.

Mở ra thì là Trần Thổ Mộc, anh gửi một tin nhắn tới: Anh không có một sự chăm nom và một tình yêu như bão táp mưa sa, nhưng khi nào em cần, anh sẽ lập tức xuất hiện. Nếu thích thì like nhé. Cô like, sau đó lại có một tin mới: Anh ta nói, anh không có xe, nhưng có đôi chân có thể cùng em đi mãi; Anh không dám đảm bảo thế giới của em sẽ luôn trời quang mây tạnh, nhưng anh mang theo ô. Nếu em thích thì lại like nhé. Phương Lam mỉm cười, ấn vào trái tim bên cạnh.

Sau mười mấy lần like, chỉ còn cái cuối cùng, Trần Thổ Mộc lại không gửi tin tới nữa. Phương Lam đi ra cửa thang máy, nhấn lại cho anh một dấu hỏi “?”. Khoảng năm phút sau, đối phương vẫn không có phản ứng gì, cô bèn vào thang máy.

Bên ngoài gió rất lớn, nền được thấp lên lại bị thổi tắt, Chu Vũ thấp đi thấp lại, thậm chí còn xém cả vào chân mày. Anh ta bò rạp dưới đất chắn gió, càng ngày càng người quây lại xem.

Thang máy đã xuống tới tầng 9.

Tin nhắn của Trần Thổ Mộc lại tới: Vào lúc cấp bách bị mất tin hiệu, mau like!!!

Đơn giản, thô lỗ.

Phương Lam ấn nút like cuối cùng, bức ảnh được mở khóa, là tên gốc Trần Thổ Mộc đang lè lưỡi, bên trên có một nướm cherry được thất lại thành hình trái tim. Nhìn bối cảnh thì chính là trên tầng thượng tòa nhà.

Phương Lam vội vã ấn sáng toàn bộ các tầng còn lại, cuối cùng khi thang máy dừng lại ở tầng 3, cô lại lao như bay lên tầng 31.

Hôm đó Phương Lam ném đồng xu, là mặt chính, ngay cả ông trời cũng bắt cô chọn Chu Vũ. Phương Lam nhìn đồng xu chầm chầm, cô từ từ giơ tay về phía nó, nhưng bị anh Chu giật lấy. Anh Chu huyết sáo nói: “Cô gái, tung đồng xu, khi cháu muốn tung lần hai, thật ra cháu đã biết đáp án rồi”.

Phương Lam đã biết đáp án rồi.

Đây là một câu chuyện hết sức bình dị trong quán ăn Độc Thân.

Khi xưa, chúng ta đối xử với tình yêu như chơi đồng hồ cát, chạy tới tận cùng thì lại ngửa tay đổ nó lại, cứ nhiều lần như vậy đã quên mất thứ thực sự thích hợp với chúng ta là gì. Tình yêu, có lúc thật sự không thể miễn cưỡng. Thành phố này có biết bao kẻ cô đơn, không phải chúng ta không cần tình yêu, cũng không phải chúng ta không tốt, mà vì chúng ta càng lúc càng hiểu rõ bản thân cần gì, ăn ngon có khi chẳng bằng ăn no, ăn mặc xinh đẹp để người ta khen ngợi có lúc không bằng một chiếc áo khoác to đùng ấm áp.

Nội tâm mạnh mẽ thì mọi bứt rứt đều trở nên nhẹ bẫng, dù sao thì mọi chuyện đều có cách sắp xếp tốt nhất. Dù gặp được người đó nói gì, không nói gì thì sự kiên trì ban đầu của bản thân sẽ không thay đổi. Có câu nói rất hay: Chúng ta đều đã qua cái tuổi yêu bằng tai rồi. Đừng uống phí tình yêu, lãng phí bản thân nữa.

Chúng ta đều cần một người chấp nhận ở bên ta, không cần quá nhiều lời hứa, chỉ cần ôm lấy ta vào lúc thích hợp, sau giây phút sùi sụt sẽ yên lặng cùng ta đi trọn cuộc đời...

14. Chương 13: Hậu Ký: Điều Hòa Có Lời Muốn Nói

Tôi có một người bạn, hồi cấp hai khổ sở chìm đắm trong một chuyện tình đơn phương vô vọng, vào được wifi của đối phương mà không lên được mạng, ngày nào cũng than thở thở than, buồn bã không bút nào tả nổi. Nhưng dần dần bị vòng quay thời gian chèn ép, bây giờ lại càng cảm ơn khoảng thời gian ấy, vì đã từng dành cho đối phương tình cảm chân thành nhất và những lời hứa từ tận trái tim, không uổng phí tuổi xuân, xem một vài bộ phim thời thanh xuân, cũng có kỷ niệm của riêng mình, cũng được âm ỉ: Ông đây yêu sớm.

Người bạn này lên đại học đã lần đầu tiên yêu một cách yêu nghiêm túc. Nhưng trong cuộc đời này, ngoài nụ cười còn có nước mắt. Sự thật khiến người ta khóc là anh ấy trở thành kẻ thứ ba, à không, vừa bắt đầu đã là kẻ thứ ba, bị đối phương giấu giếm không nói, còn trở thành kẻ địch của cậu bạn trai chính hiệu kia. Sau vài phần giày vò, anh ấy lạc lõng rút lui. Anh ấy rất hối hận, hối hận mình xấu trai, nếu không cậu ta làm gì có cửa.

Sau vết thương lòng đó, anh ấy thay đổi toàn diện bề ngoài, giải phóng những khả năng tiềm ẩn, tăng cường trang bị, giảm béo, tăng dinh dưỡng, trở thành một người mà các bà các mẹ phải ngợi khen “Con trai bà đẹp trai thật”. Vì vậy, khả năng công kích, khả năng phòng vệ đều được nâng cấp toàn diện, tuyệt đối không dễ dàng rung động, tự vẽ ra một tiêu chuẩn tình yêu khó nhằn. Kết quả, sau này lên mạng, anh ấy quen một blogger rất giỏi văn, yêu say mê rồi bắt đầu một chuyện tình yêu xa đáng chết, bị tình yêu đánh đuổi, bỗng chốc hóa thành túi pháo năm hào, nổ lép bép bên cạnh. Vì bị khoảng cách ghìm giữ, lại vô duyên vô cớ nảy sinh nhiều vấn đề nguyên tắc, ví dụ như đa nghi nhiều hơn lại thích trối buộc, giáo dục, khiến những lần gặp mặt không nhiều nhận của cả hai trở thành ngòi nổ cho chiến tranh thế giới, nhìn đâu cũng thấy không thuận mắt. Chưa đầy ba tháng, chuyện tình một lần nữa thất bại.

Lúc này, anh ấy đọc được một dòng của bạn bè: Rốt cuộc có bao nhiêu người tới bây giờ vẫn không hiểu, con người và con người muốn duy trì một mối quan hệ dài lâu thì phải dựa vào sự hấp dẫn và cộng hưởng. Chứ không phải áp đặt, chèn ép, lấy lòng hay tự cho đi một cách vĩ đại.

Anh ấy lại hối hận muôn phần.

Sau lần ấy, anh ấy ngoan hơn, không yêu đương tùy tiện nữa, cũng không coi tình yêu cao hơn mọi thứ nữa, mà cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên. Nó tới thì hãy đối xử với nó thật tốt, nó không tới, còn quá nhiều thời gian để chờ đợi mà. Ra chợ mua nửa cân thịt lợn còn phải gọi đầu, mặc quần áo, đi mất mười phút, gặp phải bão cát còn ăn nguyên cả miệng cát cơ mà, tìm người yêu lẽ nào bạn tưởng chỉ nằm ở nhà đọc vài cuốn tản văn, lên vài phần mềm kết bạn yêu thương là được ư?

Người bạn này về sau gặp rất nhiều người, có người không cùng một tần số, có người đứng ngay trước cửa, đợi anh ấy mở. Anh ấy viết những trải nghiệm và hoàn cảnh bao năm nay thành câu chuyện, tặng cho những nhân vật chính trong câu chuyện ấy. Có người nói đọc rất cảm động, rất muốn yêu một lần. Có người lại nói: Tình yêu ấy mà, chẳng khác nào đánh rắm, không hay ho mà vẫn phải làm cả ngày. Người bạn này cảm thấy sự ngu dốt bao năm cũng có ích cả.

Có thể vì tướng mạo không nổi trội, các bạn đọc nhìn ảnh anh ấy đều đùa rằng anh ấy chỉ cao mét sáu. Nhưng yên tâm đi, những thứ “co lại” đều là tinh hoa.

À, bị bạn đoán trúng rồi phải không, người bạn ấy chính là tôi.

Về sau ư? Những chuyện bí mật về sau, vì sao tôi phải kể cho bạn nhỉ?

Nếu đã có người để yêu thương thì hãy cố gắng yêu thương. Còn những kẻ ngày ngày bị trêu đùa là phận F.A thì chúng ta hãy nhớ cho họ một bãi nước bọt: Độc thân đã đáng thương lắm rồi, còn không được làm “người”* sao?

*F.A trong tiếng Trung nghĩa gốc là “chó độc thân”.

Các bạn còn F.A thân mến, buổi tối bớt thức đêm, nằm trên giường đừng cầm di động lướt mãi thế, chỉ càng lướt càng cô đơn mà thôi. Dạ dày không tốt thì ít ăn những đồ cay nóng, để nguội hâm lại đi. Người béo không quản được cái miệng thì chăm vận động vào. Ở một mình thì hãy chăm đọc sách. Mọi thứ tốt đẹp đều xứng đáng dành thời gian chờ đợi. Bất luận hiện tại bạn cực khổ dường nào cũng đừng từ bỏ, hãy

nghĩ đến những tháng ngày kiên trì vất vả mới đi được đến đây. Lại một năm trôi qua, nếu vẫn chưa có ai nắm tay bạn, hãy tự chăm sóc tốt cho mình.

Hy vọng cuốn sách này mang lại cho bạn chút ngọt ngào giữa cuộc sống bộn bề, mang lại cho bạn chút mong chờ và kỳ vọng vào tình yêu, xứng đáng với duyên phận gặp gỡ của chúng ta.

Tôi nguyện làm chiếc điều hòa cho bạn cả đời, mùa đông ấm áp, mùa hè mát lạnh.

Chiếc điều hòa đứng thẳng, cao ráo, bướng bỉnh.

11/01/2015

Trương Hạo Thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-vi-duoc-gap-em-just-for-meeting-you>